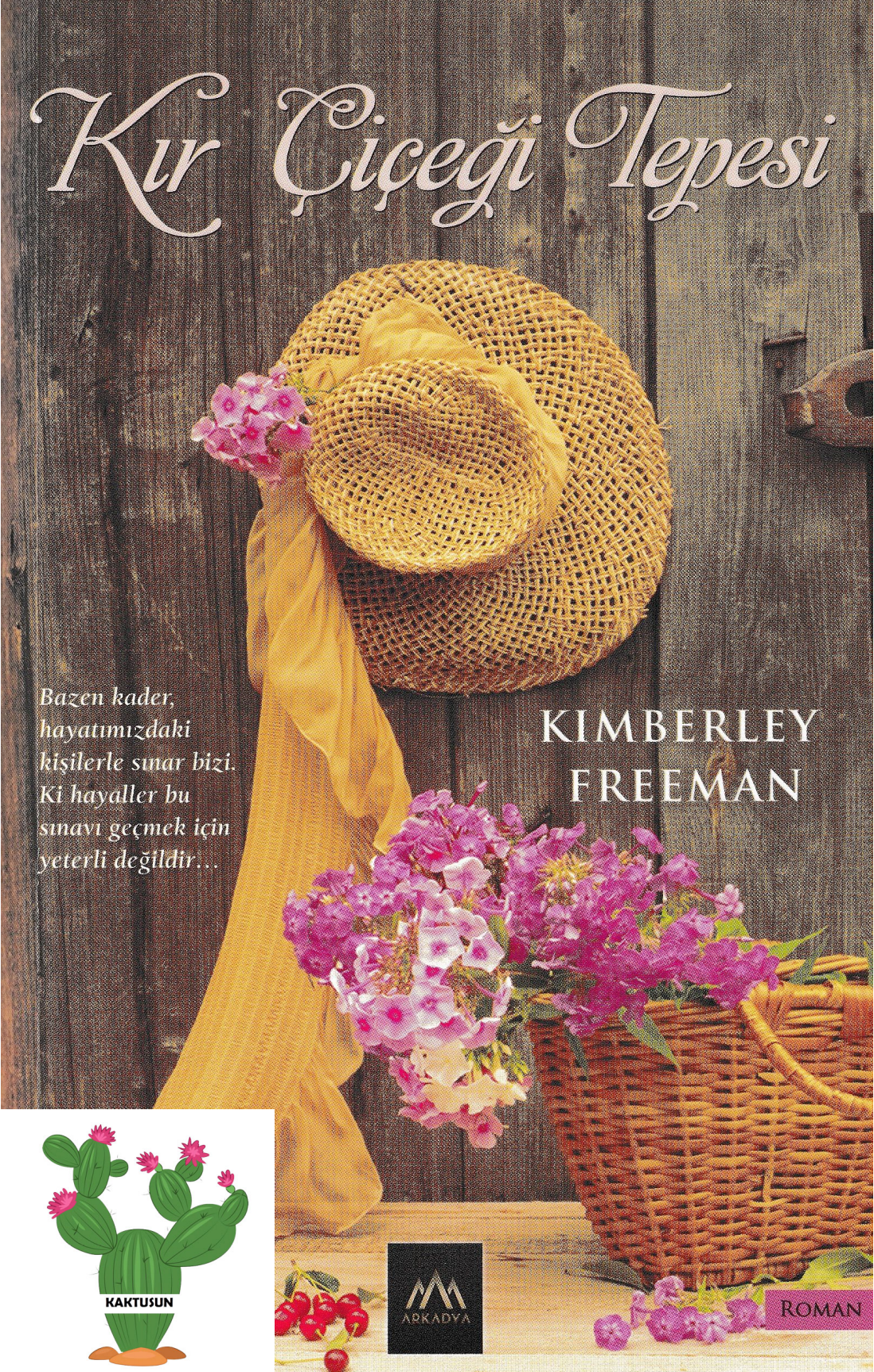
Kır Çiçeği Tepesi

Bazen kader, hayatımızdaki kişilerle sınar bizi. Ki hayaller bu sınavı geçmek için yeterli değildir…

KIMBERLEY FREEMAN

KAKTUSUN

ARKADYA

ROMAN

Bazen kader, hayatımızdaki kişilerle sınar bizi.
Ki hayaller bu sınavı geçmek için yeterli değildir…

1929 yılında Glasgow'da yaşayan genç, güzel Beattie'nin büyük hayalleri vardır, ta ki evli sevgilisi Henry'den hamile kalana kadar… Çocuğunu evlatlık vermek üzere dünyaya getirmeden hemen önce Henry karısını terk edip Beattie ile birlikte Londra'ya kaçmaya karar verir. Orada kendilerine yeni bir hayat kuracaklardır.

Tam seksen sene sonra kader, Beattie'nin torunu Emma'ya oyununu oynayacaktır. Ünlü bir balerin olan Emma, geçirdiği sakatlık nedeniyle kariyerinden vazgeçerek aile bağlarının olduğu Avustralya'ya dönmek zorunda kalır. Büyükannesinden ona kalan çiftliğe vardığında, tek amacı oradaki eşyaları düzenlemektir. Ancak dört bir tarafı sararmış fotoğraflar ve eski mektuplarla çevrili olan Emma, geçmişin tozlu sayfalarında kalan bir aile sırrını çözmeye çalışırken bulur kendini. Emma attığı her adımda büyükannesiyle kaderlerinin nasıl da bir örüldüğünü keşfedecektir.

Kır Çiçeği Tepesi, yalnızca iki kadının hikâyesini barındıran yürek burkan bir roman değil, ayrıca insanın elindeki gücü ve bu gücü keşfettiğinde neler yapabileceğini ortaya koyan bir başyapıt.

ISBN 978-975-999-716-8
9 789759 997168
₺19.00

"Romanın gücü, Freeman'ın oluşturduğu karakterlerin yanı sıra aşk, nefret ve utancı nasıl işlediğine de dayanıyor. Hem Beattie hem Emma kendilerini yeni bir hayata başlarken buluyor. Okuyucuları kâh neşelendiren kâh üzen de bu kadınların hikâyesidir."

Publishers Weekly

"Son sahnenin ardından kendinizi sonsuza kadar size eşlik edecek olan eski bir dosttan gönülsüzce ayrılıyormuşsunuz gibi hissedeceksiniz. Şiddetle tavsiye edilir."

Historical Novels Review

"Aile bağlarını, sırları ve imkânsız bir aşkın gücünü anlatan muhteşem bir hikâye."

Kate Morton

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sanki ben doğduğumda, sen gökyüzünde
beni sabırla bekleyen bir yıldızdın...

ARKADYA YAYINLARI

KIR ÇİÇEĞİ TEPESİ

KIMBERLEY FREEMAN
Özgün adı: Wildflower Hill

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay
Çevirmen: Duygu Parsadan
Editör: Yasemin Büte
Son Okuma: Çağla Dirice
Sayfa Tasarım: Ayşe Çalışkan
Kapak Tasarım: İlknur Muştu

OKTAY MATBAACILIK
Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi C Blok
No: 55 - 56 Topkapı - Zeytinburnu

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229
MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

1. Baskı: Ekim 2013
ISBN: 978-975-999-716-8
© Kimberley Freeman, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Hachette Australia PTY LTD'den alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi
No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul
Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69
Faks: 0212 – 544 66 70
info@arkadya.net

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**
Tel.: 0212 544 46 46 / 544 32 02 – 03
Faks: 0212 544 87 86
E–posta: info@yelpaze.com.tr

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

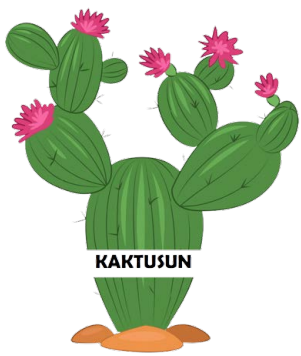

Kır Çiçeği Tepesi

KIMBERLEY FREEMAN

İngilizceden Çeviren

Duygu Parsadan

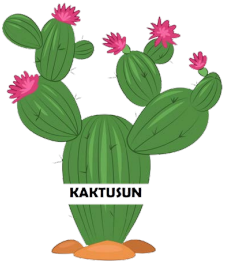

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

Çok kıymetli Janine’e.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Giriş

Sidney, 1989

Kız dans ediyordu.

*Sağ bacak, pas de chat**. *Sağ bacak, petit jeté***.

"Emma, büyükannen sana bir şey sordu."

"Ha?" *Sol bacak, pas de chat. Sol bacak, petit jeté.* Parke döşemeli zeminde hiç durmaksızın, bir güneş ışığından diğerine sıçrıyordu. Büyükannesinin evini, özellikle de güneşin incecik perdeler üzerinde desenler oluşturduğu bu müzik odasını seviyordu. Burada, hiç ara vermeden dans etmek için yeterince yer vardı.

"Emma, sana dedim ki–"

"Onu kendi haline bırak, tatlım," dedi büyükanne, tatlı ve yumuşak sesiyle. "Dans edişini izlemek hoşuma gidiyor."

Sağ bacak, pas de chat…

"Eğer terbiye kurallarına da dans hareketleri kadar önem verseydi, daha şimdiden iki okuldan birden atılmış olmazdı."

Sağ bacak, petit jeté…

---

* *Fr.* Kedi Adımı. Klasik balede bir figürdür. Dizler yukarı çekik bir şekilde, bir ayakla diğerinin yanına doğru hafifçe sıçrama anlamına gelir. (Çev. N.)

** *Fr.* Tek bacak üzerinde sıçradıktan sonra diğer bacağın üzerine inerek yapılan bir bale figürü. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Büyükanne sessizce kıkırdadı. "O sadece on bir yaşında. Büyüdüğünde, terbiye kurallarını öğrenmek için bolca vakti olacak. Ayrıca onu o kendini beğenmiş okullara yazdırmakta ısrar edip duruyorsun."

Sol bacak, pas de chat... "Hayır, hayır, hayır!" Emma, ayağını öfkeyle yere vurdu. *Derin nefes al. Yeniden başla. Sol bacak, pas de chat. Sol bacak, petit jeté*... Odadaki sessizliğin farkına vardığında, tek başına kaldığını sanarak etrafına bakındı. Ancak büyükannesi hâlâ orada, kuyruklu piyanonun yanındaki derin kanepeye gömülmüş bir halde onu seyretmekteydi. Emma şöyle bir silkindi ve iyice doğrularak arka tarafa göz gezdirdi. Büyükannesinin başının üzerinde, günbatımındaki bir okaliptüs ağacını gösteren kocaman bir tablo asılıydı. Bu, büyükannesinin en sevdiği tabloydu. Emma, bir ağaca nasıl bu kadar ilgi duyulabileceğini bir türlü anlamasa da, sırf büyükannesi sevdiği için o resmi seviyordu.

"Gittin sandım," dedi Emma nihayet.

"Hayır, seni seyrediyordum. Annen on dakika önce gitti. Sanırım büyükbabanla birlikte bahçedeler." Büyükanne gülümsedi. "Dans etmeyi gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Emma yalnızca başını sallayabildi. Henüz dans hakkında hissettiklerini açıklayabilecek bir kelime öğrenmemişti. Bu sevgi değildi, çok daha büyük ve ağır bir şeydi.

Büyükanne, eliyle hafifçe kanepeye vurarak Emma'ya oturmasını işaret etti. "Haydi, gel de biraz otur. Bir başbalerinin bile biraz dinlenmesi gerekir."

Emma, artık baldırlarının ağrıdığını kabullenmek zorunda olsa da buna aldırmıyordu. Kaslarının ağrımasını, ayak parmaklarının kanamasını istiyordu, çünkü bunlar, iyiye gittiğinin bir işaretiydi. Yine de bunca zaman kendisini seyretme

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lütfunda bulunan büyükannesinin yanına gelerek oturdu. Evin derinliklerinden bir yerden bir müzik sesi duyuluyordu. Büyükbabasının sevdiği, eski bir şarkıydı bu. Emma, büyükannesini büyükbabasına tercih ederdi. Büyükbaba, bilhassa bahçesi hakkında hiç durmadan konuşur dururdu. Emma, onların çok parası olan önemli insanlar olduğunu bilse de ne iş yaptıklarıyla pek ilgilenmiyordu. Büyükanne eğlenceli, büyükbaba ise sıkıcıydı ve işte hepsi buydu.

"Bana dansından bahset," dedi büyükanne, yumuşak parmaklarıyla Emma'nın minik elini tutarak. "Bir balerin mi olacaksın?"

Emma başını olumlu anlamda sallayarak, "Annem neredeyse kimsenin balerin olmadığını ve her ihtimale karşı başka bir şeyle daha ilgilenmemi söylüyor," dedi. "Ama o zaman da dans etmek için zaman kalmazdı."

"Anneni doğduğu günden beri tanırım," diyerek gülümsedi büyükanne. Gülümsediğinde, mavi gözlerinin kenarları kırışıyordu. "Ve her dediğinin doğru olduğunu söyleyemem."

Emma bir kahkaha attı, kendini son derece yaramaz hissediyordu.

"Yine de çok çalışmalısın," diye ekledi büyükanne.

Emma, ciddileşerek çenesini yukarı kaldırdı. "Çalışıyorum zaten."

"Evet, evet, görünüşe bakılırsa dans etmek için o kadar çok çalışıyorsun ki başka bir şey yapmaya vaktin yok. Buna arkadaş edinmek de dahil." Büyükannenin yüzünde, Emma'nın anlamını çözemediği bir ifade belirdi. Bu endişe miydi? Yoksa başka bir şey miydi? Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan oturdular. Dışarıdaki sonbahar güneşi, hışırdayan dalların üzerinde geziniyordu. Fakat içerisi oldukça sessiz ve sıcaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyor musun," dedi büyükannesi, yerinde kımıldanarak. Emma'nın elini hafifçe sıktıktan sonra bıraktı. "Sana bir söz vermek istiyorum."

"Nedir?"

"Sadece küçük bir teşvik."

Kelimenin ne anlama geldiğinden emin olamayan Emma, bir süre bekledi.

"Eğer bir balerin olursan, sana bir hediye vereceğim. Hem de çok kıymetli bir hediye."

Emma kaba görünmek istemiyordu, ancak heyecanlanmış numarası da yapamadı. Tatlı tatlı gülümsedi ve annesinin ondan yapmasını istediği gibi, "Teşekkür ederim," dedi.

Büyükannesi bir anda kahkahalara boğuldu. "Ah, biriciğim, bu seni hiç de heyecanlandırmadı, değil mi?"

Emma başını iki yana salladı. "Büyükanne, eğer bir balerin olursam, zaten istediğim her şeyi elde etmiş olacağım."

Büyükanne başını olumlu anlamda salladı. "Hayalin gerçek olacak."

"Evet."

"Ben yine de sözümü tutacağım," dedi büyükanne. "Çünkü daha sonrası için ihtiyaç duyacağın şeyler olacak. Balerinler sonsuza dek dans edemezler."

Ancak Emma çoktan ayağa fırlamıştı bile. Hayalini gerçekleştirme düşüncesi, tüm kaslarını büyük bir enerjiyle doldurmuştu. Hareket etmeliydi. *Pas de chat. Petit jeté.*

"Emma," diye seslendi büyükannesi yumuşak bir sesle, "başarının her şey olmadığını unutmamaya çalış." Büyükannesinin sesi kulağa oldukça hüzünlü geldiğinden, Emma ona bakmadı.

Sadece dans etmeye devam etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birinci Bölüm

Beattie: Glasgow, 1929

Beattie Blaxland'in hayalleri vardı. Büyük hayalleri... Bunlar, insanın uykusunda hücum eden, o karmaşık hayallerden değildi. Hayır, anne ve babasının buz gibi soğuk, kiralık dairesindeki karyolasında, uyumadan önce kendini avuttuğu hayallerdi bunlar. Modayla, elbiselik kumaşlarla ve tabii ki servetle dolu bir hayat hayal ediyordu. Sıkıntılı ailesi hakkındaki iç karartıcı gerçeklerin solarak küçülüp yok olduğu bir hayat... Hayal etmediği tek şeyse, on dokuzuncu yaş gününden hemen önce evli sevgilisinden hamile kalmaktı.

Şubat ayı boyunca saplantılı bir şekilde haftaları sayıp durmuştu. Günleri tekrar tekrar sayıyor, geçmişe dönerek tarihlerden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. En ufak yemek kokusunda midesi altüst oluyordu. Göğüsleri de oldukça hassaslaşmıştı. Ve mart ayının ilk gününde Beattie, karnında bir çocuğun –Henry MacConnell'ın çocuğunun– büyüdüğünü nihayet anlamıştı.

O gece hiçbir sorun yokmuş gibi kulübe gitti. Teddy Wilder'ın şakalarına gülüyor, belinde hissettiği Henry'nin sıcacık eline yaslanıyor, tüm bunları yaparken de sigara du-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

manı yüzünden öğürmemek için büyük çaba sarf ediyordu. İçkisinden aldığı ilk yudum, dilinde sert ve acı bir tat bıraktı. Yine de gülümsemeye devam etti. Beattie, asıl hisleriyle davranışları arasındaki o büyük uçurumu nasıl kapatacağını iyi biliyordu.

Teddy'nin ellerini iki kez çırpmasıyla dağılan duman, erkeklerle ve onların konyak bardaklarıyla birlikte yuvarlak kumar masasına doğru hareket etti. Teddy ve kardeşi Billy, babalarının Dalhousie Sokağı'ndaki son derece yasal restoranının yukarısında, pek de yasal olmayan bu kumarhaneyi işletiyorlardı. Beattie, onlarla ilk kez o restoranda tanışmıştı. O zamanlar orada garson olarak çalışıyordu. Gerçi ailesi hâlâ öyle olduğuna inanıyordu. Teddy ve Billy, onu önce Henry ile daha sonra da kulüple tanıştırmışlardı. Glasgow'un tekinsiz sokaklarında belli belirsiz ışıldayan bu yerde, güzel göründüğü sürece kimse onun kim olduğunu umursamıyordu. Gecenin yarısı boyunca içki servisi yaparak çalışıyor, diğer yarısında da Teddy'nin sevgilisi Cora'ya eşlik ediyordu.

Cora, Beattie'nin yanına oturması için eliyle hafifçe koltuğa vurdu. Diğer kadınlar şöminenin yanında toplanmışlardı. Pembe, saten bir saç bandının bastırdığı kısa bukleleriyle Cora, kulübün kraliçesi olarak tanınırdı. Diğerleri bu fikirden pek hoşlanmıyor olsa da haksız mukayeselerden korktukları için onun yanına çok yaklaşmamaya dikkat ederdi. Cora çok yakın arkadaş olabilecekleri sonucuna varmamış olsaydı, muhtemelen Beattie de aynı şeyi yapardı.

Cora, Beattie'nin elini tutup hafifçe sıktı. Onu her zaman böyle selamlardı. Beattie hem ona büyük bir hayranlık ve saygı duyuyor, hem de onun ağır makyajlı koyu renk gözlerini, platin rengi saçlarını, doğal albenisini ve muslin ya da krepdöşin ku-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maşından püsküllü elbiseler alabildiği sonsuz bütçesini inanılmaz derecede kıskanıyordu. Ona ayak uydurmak için gerçekten çok çabalıyordu. Kendi kumaşını alıyor, elbiselerini kendisi dikiyordu. Öyle ki, kimse o elbiselerin Paris'te tasarlanıp dikilmediğini söyleyemezdi. Koyu renk saçlarını modaya uygun şekilde kısacık kestirse de açık yüzünün ve iri, mavi gözlerinin, gizemli ve çekici görünme şansını yok ettiğine inanıyordu. Elbette Cora, doğuştan gelen bir büyüleyiciliğe sahipti. Beattie ise cazibeli görünebilmek için daima çabalayacaktı.

Cora havaya uzun bir sigara dumanı üfledikten sonra, "Ee, kaç aylık hamilesin?" diye sordu.

Beattie, yüreği ağzına gelmiş bir halde hızla Cora'ya baktı. Arkadaşı doğruca ileriye bakıyor, kırmızı dudakları sigara ağızlığını çevreliyordu. Beattie, az kalsın bu soruyu hayalinde canlandırdığına bile inanacaktı. Elbette bu yüz karartıcı sırrın, içindeki karanlıktan, pırıl pırıl aydınlatılmış kulübe sızmasına imkân yoktu.

Fakat sonra Cora ona doğru döndü ve koyu renk gözlerinin üzerindeki incecik, kavisli kaşlarını kaldırarak gülümsedi. "Beattie, sigara dumanı yüzünden neredeyse yemyeşil bir haldesin, şarabına da dokunmadın. Geçen hafta hasta olabileceğini düşünmüştüm, ama bu hafta... Yanılmıyorum, değil mi?"

"Henry'nin haberi yok." Kelimeler, Beattie'nin ağzından bir anda ve çaresizce dökülüvermişti.

Cora yumuşak bir ifadeyle Beattie'nin eline vurdu. "Tek kelime bile etmem. Söz veriyorum. Derin bir nefes al, tatlım. Çok korkmuş görünüyorsun."

Beattie, Cora'nın söylediğini yaparak rahatlamaya çalıştı. Sonra da midesinin kasılmasına sebep olmasına rağmen on-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan bir sigara aldı. Başka birinin daha fark etmesine ya da soru sormasına dayanamazdı. Örneğin, kırmızı yanakları olan ve zalim kahkahalar atan Billy Wilder, bunu büyük bir alay konusu olarak görürdü. Öte yandan Beattie, bu durumu sonsuza dek saklayamayacağını da biliyordu.

"Soruma cevap vermedin. Kaç aylık?" Cora, sanki Beattie'ye öğle arasında ne yediğini soruyormuş gibi, tekdüze bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Yedi ya da sekiz haftadır regl olmadım," diye mırıldandı Beattie. Sanki bütün derisi soyulmuş gibi kendini dayanılmaz derecede savunmasız hissediyordu. Bir saniye daha bu konu hakkında konuşmak ya da bunu düşünmek istemiyordu. Henüz anne olmaya hazır değildi ve bu düşünce kanını donduruyordu.

"Öyleyse hâlâ erken." Cora çantasından çıkardığı pudralığının kapağını açtı. Oyun masasından gürültülü kahkahalar yükseliyordu. "Hâlâ onu düşürme şansın var."

Bir iki nefesten sonra, içini kaplayan o bunaltıcı korku yavaşça dağıldı. "Bu doğru mu? Hiçbir şey bilmiyorum. Aptal olduğumu biliyorum, ama ben..." Henry'nin tam zamanında geri çekilirse asla hamile kalamayacağına dair verdiği söze inanmıştı. Henry, başka bir önlem almayı reddetmiş ve "Prezervatifler Fransızlar içindir," demişti. "Ben ne yaptığımı biliyorum." Ayrıca otuz yaşındaydı ve bir savaşta savaşmıştı. Bu yüzden Beattie ona güvenmişti.

"Şimdi beni dinle," dedi Cora, sesini biraz daha alçaltarak. "Yapabileceğin bazı şeyler var, hayatım. Her gün sıcak banyo yap, balık yağı iç ve canın çıkana dek koşturup dur." Pudrasının kapağını kapatarak her zamanki ses tonuyla konuşmasını sürdürdü. "Kuzenimin arkadaşı, bebeğini düşürdüğünde üç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aylık hamileydi. O minicik şeyi elleriyle tutmuş, neredeyse bir fare kadarmış. Gerçi üzüntüden mahvolmuştu, çünkü bebek sahibi olmak için yanıp tutuşuyordu. Tabii, o evliydi."

Evli... Beattie evli değildi, fakat Henry evliydi. Molly adındaki karısından, İrlanda Tazısı diye bahsetmeyi severdi. Henry, bunun birbirini iyi tanıdığını sanan, ancak gittikçe birer yabancıya dönüşen iki insan arasındaki aşksız bir evlilik olduğuna dair Beattie'yi ikna etmişti. Yine de Molly hâlâ onun karısıydı ve Beattie değildi.

Beattie sigarasını yarısına kadar kabaca tüttürdükten sonra, çalışmaya başlamak için izin istedi. İçki tepsisini getirdiği sırada, Henry'nin köşeli çenesine ve kızılımsı sarı saçlarına göz gezdirdi. Ona dokunmak için can atıyor olsa da konsantrasyonunu bozmamaya özen gösteriyordu. Henry'ye bebekten söz etmeye henüz cesaret edememişti. Eğer Cora haklıysa ve hâlâ çocuğu düşürme şansı varsa, neden sorun yaratacaktı ki? Sonuçta hiçbir şey olmayabilirdi. Her şey yarın ya da ertesi hafta sona erebilirdi. Her şey... Tek yapması gereken, birkaç uzun, sıcak banyoydu. Tabii, çok kiracılı, ucuz apartmanlarının ortak banyosunda o kadar uzun zaman geçirmesi zordu. Fakat sabah yeterince erken inerse, bunu başarabilirdi.

Henry kafasını kartlarından kaldırıp Beattie'nin kendisine baktığını görünce, başını sallayarak onu selamladı. Henry böyleydi işte, büyük hareketler yapmaz, aptalca göz kırpmaz ya da el sallamazdı. Sadece gri gözlerini Beattie'ye sabitleyerek baktı. Bakışlarını çevirmek zorunda kalan Beattie, tepsisini köşedeki küçük bara götürüp cin ve konyak şişelerini aynalı raflara dizerken, Henry de dikkatini tekrar kartlarına vermişti. Beattie, Henry'nin tuhaf bir biçimde donuk olan gözlerini seviyordu. Henry hiç konuşmadığı ya da nadiren konuştuğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zamanlar, onu gözlerinden anlayabiliyordu. Bir keresinde, daha ilişkilerinin başlarındayken, onu poker oynarken seyretmiş ve gözbebekleriyle gözünün renkli kısmının nasıl sert bir tezat oluşturduğunu fark etmişti. Öyle ki, elindeki kartları gözlerinden okuyabiliyordu: Eğer Henry iyi bir kart seçtiyse gözbebekleri büyüyor, kötü bir kartta ise küçülüyordu. Neredeyse belli belirsiz olan bu fark, yalnızca sürekli o gözlere bakan kadın tarafından fark edilebilirdi.

Bu durum, masadaki diğer adamları da izlemesine ve ellerindeki kartları tahmin etmeye çalışmasına neden olmuştu. Bilhassa Billy'nin adeta simsiyah olan gözleri söz konusu olduğunda, bu her zaman kolay olmuyordu. Ancak bahis miktarının büyük olduğu durumlarda, adamlar yüzlerini ifadesiz tutmak için ellerinden geleni yaparlarken, Beattie onların blöf yaptığını her seferinde rahatlıkla anlayabiliyordu. Henry ise bunun tamamen saçmalık olduğunu düşünüyordu. Bir keresinde Beattie ona neyi kastettiğini göstermeye çalışsa da Henry onu kucağından indirip oyun masasından uzaklaştırmıştı. Sonra da Beattie'nin söylediklerine kulak asmadığı için oyunu kaybetmiş ve günlerce asık bir suratla dolaşmıştı. O yüzden Beattie artık ondan uzak duruyordu. Bu, o kadar da önemli değildi.

Cora yanına gelmesi için Beattie'ye işaret etti. Anlaşılan, paylaşacak bir dedikodusu vardı. "Ivy O'Hara'nın giydiği şu şeye inanabiliyor musun?"

Beattie, dikkatini Ivy'ye yöneltti. İpek bir kombinezon üzerine pullu, boncuklu, file bir elbise giymiş, boynuna da ipekten bir çiçek takmıştı. Ayağında ise yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Yanardönerli elbisesi, geniş kalçalarına göre oldukça dar bir şekilde kesilmişti. Yeni moda, kalçaları hiç affetmiyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Ancak bu, Ivy'nin suçu değildi. İyi bir terzi bu kumaşları öyle bir elden geçirirdi ki, onların içinde bir tanrıça gibi uzun ve muhteşem görünebilirdi.

"Tanrım," dedi Cora, "bir inek gibi görünüyor."

"Elbise yüzünden."

Cora gözlerini devirdi. Fakat Beattie, bu gece Cora'nın diğer kadınların kusurları hakkındaki acımasız analizlerini dinlemeye hiç hevesli değildi. Kederli bir şekilde bir süre onu dinledikten sonra, yeniden bara döndü.

Birbirine vuran kadehler, erkeklerin kahkahaları, gramofondan yükselen gürültülü caz müzik ve hiç kaybolmayan sigara dumanıyla, gece bir türlü bitmek bilmiyor, uzadıkça uzuyordu. Kendini son derece yorgun hissetmeye başlayan Beattie, bir an önce yatağına uzanmak için can atıyordu. Yine de bunu bir türlü dile getiremiyordu. Çoğu zaman Camille Butik adlı giyim mağazasındaki işine bir ya da iki saatlik uykuyla gittiğinden dolayı, Teddy Wilder onu 'Şafakların Kraliçesi' diye çağırmayı seviyordu. Bu geceyse, Beattie kendini bütün o gürültüden ve eğlenceden uzakta, acınası, kaygı dolu, kendi küçük dünyasında yapayalnız hissediyordu.

Henry, beş sterlinlik kâğıtlardan oluşan bir yığını toparlayarak nihayet masadan kalktı. İyi bir akşam geçirmişti ve diğerlerinin aksine, ne zaman duracağını biliyordu. Arkasından gelen şakayla karışık atışmalar eşliğinde, salonun diğer ucuna yürüdü ve barın önünde durdu. Görünüşe bakılırsa, arkadaşlarının söylediklerini önemsemiyordu. Gülümsemeksizin, elini Beattie'ye uzattı. Henry, kimsenin karşı koyamayacağı sessiz bir otoriteye sahipti. Diğer erkekler yalnızca gürültücü birer ahmak gibi görünürken, Beattie onu bu yüzden seviyordu. Henry'nin eline, güçlü bileğine ve temiz, köşeli tırnaklarına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

attığı tek bir bakış, Beattie'ye içinde bulunduğu bu zor duruma neden düştüğünü hatırlattı. Sadece ona bakması bile, teninin ısınmasına neden oluyordu.

Henry onu kendine doğru çekti. Eli, Beattie'nin kalçasının hemen üzerindeydi ve Beattie, onun ne istediğini iyi biliyordu. Arka taraftaki küçük oda, bir yığın boş kasa ve fıçının arasındaki yumuşak çekyatıyla beklemekteydi. Beattie, her zamanki gibi şömine ateşinin ısıttığı kulüpten çıkarken ürperdi. Beattie'nin, kendisini arzuladığı için ürperdiğini sanan Henry, hafifçe güldü. Beattie, Henry'nin sıcak nefesini kulağında hissetmişti. İşte o an, cahilliğinin olanca ağırlığını üzerinde hissetti ve bu, tüm isteğini bir anda tuzla buz etti.

Henry onun bu isteksizliğini hissetse bile belli etmedi. Kapıyı kapatmasıyla birlikte son ışık huzmesi de kayboldu ve Beattie'yi kollarına aldı.

Henry'nin giysilerinin sıcaklığı, nefesinin sesi, kalbinin atışı ve aşkıyla, Beattie'nin tüm kemikleri adeta yumuşamıştı. Arkadaşlarının gözlerinden uzakta, Henry oldukça nazik ve şefkatliydi.

"Hayatım," diye fısıldadı Henry. "Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Ben de seni seviyorum." Beattie bu cümleyi daha büyük, daha parlak kelimelerle defalarca söylemek istiyordu.

Henry, onu nazikçe çekyata yatırıp eteğini sıyırmaya başladı. Beattie önce kendini kassa da ona sertçe yaslanan Henry'ye direnmenin ne kadar aptalca olduğunu anladı. Zaten artık çok geçti. Tıpkı babasının hep söylediği gibi, at kaçtıktan sonra kapıyı kapatmanın ne anlamı vardı?

Babası... Tüm bedenini aniden bir başka utanç ve suçluluk duygusu kaplamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beattie?" dedi Henry. Beattie'nin dizlerine bir demir gibi kenetlenmiş olan ellerine rağmen sesi yumuşacıktı.

"Evet, evet," diye fısıldadı Beattie. "Elbette."

Rutubetli ve soğuk banyoda giyinen Beattie'nin cildi, sıcak banyo yüzünden pespembe olmuştu. Aradan bir hafta geçmişti ve komşuları Bayan Peters'ın tuhaf bakışları dışında, banyolar ona hiçbir şey vermiyordu. Tekrar daireye döndüğünde, babasını mutfak masasında, daktilosunun başında çalışırken buldu. Soğuk havaya rağmen, babasının tedirgin yüzü terden parlıyordu. Beattie onu en son ne zaman rahatlamış gördüğünü hatırlayamıyordu. Tıpkı ölmekte olan bir örümceğin bacaklarını kendine doğru çekmesi gibi babası da her geçen gün incelip küçülüyordu. Mutfak tavanına paralel uzanan bir ipte çamaşırlar asılıydı. Annesi, oturma odasını yatak odasından ayıran perdenin ardında hâlâ uyumaktaydı.

"Güne erken başlamışsın?" dedi Beattie babasına.

Babası başını kaldırıp hafifçe gülümsedi. "Ben de aynı şeyi senin için söyleyecektim," diye yanıtladı net bir İngiliz aksanıyla. Annesinin İskoç aksanı, Glasgow'un o puslu havasından bile ağırdı. Beattie'ninki ise ikisinin ortasında bir yerlerdeydi. "Restorandan eve oldukça geç geldin. Şimdiyse ayağa dikilmişsin ve yeniden çalışmaya hazırsın."

Beattie, Sauchiehall Caddesi'ndeki Camille Butik'te çalışıyordu. En azından son üç haftadır oradaydı. Ondan önce müşterilerin daha zahmetsiz, elbiselerin ise daha gösterişsiz olduğu büyük bir alışveriş mağazası olan Poly'nin kıyafet departmanında çalışmıştı. Kıtadaki son moda giysilerin hepsi Camille

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Butik'e geliyordu ve Glasgow'un en zengin kadınları oradan alışveriş yapıyordu. Bunların içinde armatörlerle demiryolu yatırımcılarının eşleri ve kızları vardı. Beattie haftada kazandığı dört şilinle evine dönerken, onların bir geceliğe gözlerini bile kırpmadan elli pound verdiklerine sık sık şahit oluyordu.

"Artık iki işte birden çalışmana gerek kalmayacak," dedi babası, başını öne eğip gözlüklerini düzelterek. "Yakında biteceğinden eminim."

"Benim için fark etmez." Suçluluk duygusu Beattie'nin içini kemiriyordu. Babası, onun bir kulüpte çalıştığını ve kendisini güzel bulan erkeklerin verdiği bahşişlere ya da o gece iyi bir kazanç sağlayan Henry'nin eline tutuşturduğu birkaç sterline bel bağladığını bilseydi dehşete kapılırdı. Kızının hâlâ bekâretine el sürülmemiş, saygın bir genç kız olduğunu sanıyordu.

Babası tekrar işine döndü. *Tıkır, tıkır, tıkır...* Onu böyle kaygılı görmek Beattie'nin yüreğini sızlatıyordu. Oysa sadece bir yıl önce, her şey ne kadar da farklıydı. Babası, Londra'daki Beckham Koleji'nde doğa felsefesi profesörüydü. Yine çok varlıklı sayılmazlardı, fakat akşamüzeri pencerelerine güneşin vurduğu derli toplu bir dairede yaşıyorlardı. Berwick-upon-Tweed'in küçük bir sınır kasabasında büyüdükten sonra, Londra'daki hayat Beattie için oldukça heyecan verici olmuştu. Ancak annesinin katı, İskoç Protestan itirazlarına rağmen, babası sözünü esirgemeyen bir ateistti ve bir Katolik olan yeni dekanın kendisinden hoşlanmaması uzun sürmemişti. Böylece babası, iki ay içinde işiyle birlikte evini de kaybetmişti.

Beattie tam yatağına yuvarlanıp ayakkabılarını bulmak için perdenin ardına geçecekken, babası, "Kendine dikkat et, Beattie, hayatım," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie aniden durakladı. Babası gerçek sevgisini asla göstermezdi ve bu küçücük kelime kırıntısı –hayatım– Beattie'yi tam kalbinden yakalamıştı. Masaya dönüp babasının karşısına oturdu ve onun daktiloda bir şeyler yazışını izledi. Neyse ki babasının karakteristik burnunu ve dudaksız ağzını değil, koyu renk saçlarını ve mavi gözlerini almıştı. O an, babası Beattie'ye her zamanki gibi görünüyordu: Tam karşısında oturan bir yabancı, iyi tanıdığı, ancak asla tam olarak tanımadığı biri... Parasızlık onları Londra'dan Glasgow'a sürüklemişti ve Beattie'nin büyükannesi, onlara makul miktarda merhamet gösteriyordu. Henüz kimsenin yeni bir öğretmenlik işi teklif etmemesine rağmen babası başka herhangi bir iş bakmayı reddediyordu. Eninde sonunda zekâsının galip geleceği fikrine yapışıp kalmıştı. O yüzden durmaksızın kitabı üzerinde çalışıyordu. Bitirdiğinde bir yayınevinin onu satın alacağından ve dünyanın herhangi bir yerindeki bir üniversitenin kendisini kabul edeceğinden emindi. Beattie'nin büyükannesi ise bunun bir saçmalık olduğunu düşünüyordu. Annesi de aynı şeyi düşünüyor olsa da bunu asla belli etmiyordu.

Babası, Beattie'nin ona baktığının farkına varıp, şaşkın bir halde başını kaldırdı. "Beattie?"

"Beni seviyor musun, baba?" Bu kelimeler de nereden çıkmıştı? Bunları söylemek istememişti.

"Şey... ben..." Paniklemiş bir halde gözlüklerini çıkaran babası, onları hızla tişörtüne silmeye başladı. "Evet, Beattie."

"Ne yaparsam yapayım, beni daima sevecek misin?" Beattie'nin kalbi, babasının düşüncelerini okuyabileceği korkusuyla deli gibi çarpıyordu.

"Bir babanın yapması gerektiği gibi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie, hafifçe babasının bileğine dokunmayı aklından geçirerek ayağa kalktı, ancak birden vazgeçti. "Yorgun değilim," diye yalan söyledi. "Ben iyiyim."

Babası bu defa başını kaldırmadı. "Aferin sana. Şimdi çalışmaya devam etmeliyim. Bu kitap kendi kendine bitmeyecek."

Daktilonun sesi, Beattie'yi yatak odasına kadar takip etti. Beattie ayakkabılarını bulup ayağına geçirdi. Hafifçe horlayan annesinin yüzünü bu kadar huzurlu görmek, onu biraz olsun neşelendirmişti. Uzun zamandır annesini dinlenmiş ya da kaygısız bir halde görmemişti. Raptiyelerle duvara tutturulmuş kahverengi bir kâğıtta, Beattie'nin üzerinde çalıştığı bir elbise modeli görünüyordu. Ancak hamile olduğunu öğrendiğinden beri, Beattie bu elbiseye karşı bir istek duymaz olmuştu. Kısa bir süre sonra üzerine oturmayacak olan bir elbise dikmeye ne gerek vardı ki?

Beattie yatağının ucuna oturarak koluyla hafifçe karnına bastırdı. Orada ne tür bir sır vardı? Ne esrarengiz bir hayat gelişip büyümekteydi? Bu düşünceler, korkudan başını döndürüyordu. Karnının içinde her ne varsa, dışarı atılmasını dileyerek kaşlarını sertçe çattı. Ancak hiçbir şey olmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İkinci Bölüm

Haftalar geçiyor ve karnındaki inatçı şey, ona gittikçe daha da sıkı tutunuyordu. Ortada hiçbir şey yokken, Beattie aniden korkuya kapılıp kasılmalar yaşadığını zannediyordu. Bu arada korseleri iyice dar gelir olmuştu ve Beattie her zaman zayıf, adeta bir deri bir kemik olduğundan, şişen karnı gözle görülür bir hal almıştı. Giydiği bol kesimli elbiselere, uzun paltosuna, Henry'nin karanlıkta sevişmeyi tercih etmesine ve elbiselerinin dikişlerini gözle görülmeyecek bir şekilde sökme yeteneğine şükrediyordu. Nasıl olsa çok yakında, tıpkı yüzlerce kez hayal ettiği gibi kanaması başlardı. Sonrasında ise kâbus sona erecek, hayat olması gerektiği gibi devam edebilecekti.

Yataktan kalkmak Beattie'ye gitgide daha güç gelir olmuştu. Soğuk bir nisan sabahı, annesi onu nazikçe uyandırana dek uyudu.

"Beattie. Beattie, tatlım. İşe geç kalacaksın."

Beattie, gözlerini güçlükle açtı.

"Üzgünüm," dedi annesi. "Ama patronunla ters düşmeni istemem. Zor zamanlar geçiriyoruz. Şimdi işini kaybedemezsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkürler, anne," dedi Beattie, battaniyesini açıp gözlerini ovuştururken.

Annesi gürültüyle öksürerek ayağa kalktı. Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen öksürüğünü nihayet kontrol altına alabilmişti. Bu arada Beattie de çabucak giyinmişti.

"Bu öksürük kulağa kötü geliyor," dedi annesine.

"Ah, iyi olacağım."

"Bir hafta oldu. Belki de bir doktora görünmelisin."

Annesi üzgün gözlerle ona doğru döndü. Gözkapaklarının kenarları, sanki bütün endişelerinin ağırlığını orada taşıyormuşçasına sarkmıştı. "Doktora paramız yetmez, evlat, hem işten de bir günlük izin alamam. Bir iki güne iyileşirim."

Beattie, annesinin oturma odasına gittikten sonra saçlarını tarayışını ve bir yığın valize dayalı olan küçük, karanlık aynada makyaj yapışını izledi. Babası, annesinin neler çektiğini görmüyor muydu? Doğru düzgün bir iş sahibi olmayı bir kez olsun aklından geçirmiyor muydu? Tabii ki görmüyordu. Annesi onunla parlak zekâsı için evlenmiş ve şimdi de ona zincirlenip kalmıştı.

Beattie'nin haftada dört gün çalıştığı Camille Butik'in sahibi Antonia Hanway'di. Antonia, Bath Caddesi'ndeki giyim mağazasını işleten ünlü James Hanway'in kız kardeşiydi. Beattie, içten içe Antonia'nın üzerinde iyi bir izlenim bırakmayı ve günün birinde bu iyi izlenimin, James ile beraber çalışacağı bir işe dönüşmesini umuyordu. Böylece bir terzi, bir makastar, hatta belki bir modacı bile olabilirdi. Olur da James butiğe uğrarsa diye çantasında daima birkaç eskiz bulundururdu. Ancak James hiç uğramazdı.

Beattie işyerine vardığında hâlâ esniyordu. Bu, Antonia'nın ona sert bir bakış atmasına neden oldu. Beattie, onun aslında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öyle olmak istemediğini düşünse de Antonia zor bir kadındı. Müşteriler mağazaya gelmeden önce randevu alırdı. Beattie ve diğer çalışanlar ise onları sanki kraliyet ailesi gelecekmiş gibi beklemek zorundaydılar. Aslına bakılırsa, bazen gerçekten de kraliyet ailesinden gelenler oluyordu ve Beattie, Antonia ile çalışmayı bu kadar çekilmez kılan şeyin, bu bitmek bilmeyen stres olduğuna inanıyordu. Yine de bunları fazla umursamıyordu, çünkü bu mağazayı seviyordu. Dama şeklindeki yer döşemeleri boyunca askılar dolusu elbise uzanıyor, alt kattaki deneme kabinleri göz alıcı avizelerle aydınlatılıyor ve camın önündeki süslü, demir kafesteki kanarya, sokağı seyrederken kanatlarını çırpıyordu. Kanaryanın adı Rex'ti. Diğer çalışanlardan biri olan Lorna'nın söylediğine göre bu, Antonia'nın pencerenin önüne koyduğu Rex adındaki dördüncü kanaryaydı. "Biri öldüğünde, ertesi gün bir diğerini getiriyor," demişti Lorna. "Günün birinde hepsinin başına gelecek olmasına rağmen, müşterilerinin ölümü düşünmesinden hoşlanmıyor. Kendini beğenmiş fahişeler."

Beattie bazı müşterileri sevmeyi öğrense de geri kalanından tutkuyla nefret ediyordu. Nefret ettiği müşterilerin başında ise Bayan Miriam Minchin geliyordu. Bayan Minchin kırk yaşlarında, çırpı gibi bir kadındı. Aynı zamanda kendisi için harcadığı para konusunda ne kadar cömertse, başkaları için kullandığı nazik kelimeler konusunda da bir o kadar cimriydi. Beattie, Bayan Minchin'e hizmet ettiği o sabah, sol tarafına saplanan şiddetli bir ağrı hissetti.

Önce ağrıyı görmezlikten gelebileceğini düşündü. Askılardan ardı ardına topladığı gecelikleri aceleyle alt kattaki deneme kabinine götürüyordu. Kalp atışları gittikçe hızlanıyor, kalbi umutla çarpıyordu: Sonunda gerçek oluyordu. Sıcak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

banyolar, balık yağları, bitmek bilmeyen dilekler, nihayet işe yaramıştı. Ama aynı zamanda korkuyordu da. Ya acı verici olursa? Ya her yer batarsa? İşyerindeyken, bu durumla nasıl gizlice başa çıkabilirdi ki?

"Ben size mavi olanı yakıştırdım," diyordu Antonia, Bayan Miriam'a, Beattie sakin görünmeye çalıştığı sırada. "Sen ne dersin, Beattie?"

"Kesimi güzel," diye yanıtladı Beattie. "Ayrıca rengi de teninizde çok hoş duruyor –" Kasığının derinliklerine saplanan bir sancı, istemsizce nefesinin kesilmesine ve karnını sıkıca tutmasına neden oldu.

"Neler oluyor, Beattie?" diye sordu Antonia sertçe.

"Ağrı... ağrım var..." Olması gereken bu değildi! Evde, klozetin yanı başında, sessizce ve çabucak kanama geçirmesi gerekiyordu. O zaman kimsenin ruhu bile duymayacaktı.

Bir dakika boyunca hiçbir hareket olmadı. Hareket eden tek şey, Bayan Miriam'ın önce Beattie'nin karnına, sonra yeniden yüzüne kayan gözleriydi. Beattie iki büklüm olmuş, Bayan Miriam ise sebebini anlamıştı.

"Eve gitmem gerek," diyebildi Beattie nihayet. Sonra da arkasını dönerek hızla merdivenlere koştu.

"Bekle!" diye bağırdı Antonia. Beattie'nin Bayan Miriam üzerine bıraktığı izlenimden dolayı Antonia'nın paniğe kapıldığı belliydi.

"Bırak gitsin," dedi Bayan Miriam.

Beattie merdivenleri çıkarak kendini dışarıya, yağmurun çiselediği caddeye attı.

Kısa bir süre sonra sancı kesilmişti. Beattie biraz soluklanmak için durdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eve gitmeliydi. Üç blok ilerledikten sonra, paltosunu butikte bıraktığını fark etti. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Islak, gri cadde, ayaklarının altında uzanıyor, nefesi trafiğin gürültüsünü bastırıyordu.

Derken, bir başka sancı başladı. Bu seferki öyle şiddetliydi ki Beattie'nin iki büklüm kıvranmasına neden oldu. Ciğerlerine hava doldurmaya çalışırken, bu şekilde eve gidemeyeceğini biliyordu. Babasının onu bu halde görecek olmasının yanı sıra Beattie'nin bir doktora ihtiyacı vardı.

Bir dükkânın tentesinin altında kuru bir yer bulup düşünmek için zihnini toparlamaya çalıştı. Doktora verecek parası yoktu. Annesi, bundan daha bu sabah söz etmişti. Sonra birden kulüpteki o geceyi, Henry ile Billy Wilder'ın birbirlerinin şakalarını daha fazla kaldıramayacak kadar sarhoş olup, yumruk yumruğa kavga ettikleri anı hatırladı. Billy, Henry'nin kafasında bir bardak kırmıştı. Kanaması bir türlü durmayan Henry, yarasına bir mendil bastırmış ve çoktan pişman olmuş Billy ile birlikte, gecenin bir yarısı West George Caddesi'ndeki Doktor Mackenzie'yi ziyaret etmişti. Otuz yıl önce Henry'yi dünyaya getirten Doktor Mackenzie, o günden beri onların aile hekimiydi. Belki de Beattie ondan yardım ister, merhametine sığınır ve kaybetmek üzere olduğu bebeğin Henry'den olduğunu söylerse...

Ancak bu sefer de Henry'yi rezil edecek, onun başına dert açacaktı.

Sancı son derece şiddetliydi, Beattie'nin yardıma ihtiyacı vardı. Geri dönerek West George Caddesi'ne yöneldi. Bulutlar iyice kararmış, çiseleyen yağmur şiddetini arttırarak sağanağa dönüşmüştü. Sert, soğuk yağmur damlaları oluklardan akıyor, hızla geçen arabaların tekerleklerinden etrafa sıçrıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie, üzerine su sıçramaması için binalara yakın yürüse de muayenehanenin önüne vardığında ayakkabıları sırılsıklam olmuştu. Doktor Mackenzie'nin muayenehanesinin kapısını itmeye cesaret edemeyerek ıslak ayakkabılarının içinde öylece bekledi. Altına sığınabileceği bir tente yoktu ve yağmur, sanki kapının önündeki çöp dolu kovadan bir farkı yokmuş gibi doğruca Beattie'nin üzerine yağıyordu.

O an, kendisinin o çöp kovasından daha önemli olmadığına inandı.

Hamile olduğunu fark ettiğinden bu yana, ilk kez gözleri yaşlarla dolmuştu. Beattie gözyaşlarını tutmadı. Kaybettiği masumiyetine, gururuna ve kendine olan saygısından geriye kalanlara ağlıyordu. Aynı zamanda dünyaya gelmeyi kendisi istememiş olan, Glasgow'un nemli havasını asla içine çekemeyecek, annesinin dokunuşunu hissedemeyecek ve babasının o gülümseyen gri gözlerini göremeyecek olan çocuğuna ağlıyordu. Yüzünü ellerinin arasına gömüp ağlarken, yağmur gök gürültüleri eşliğinde üzerine yağıyordu. Sonra sanki bir sihir gibi sağanak aniden durdu.

"İyi misin, evlat?"

Beattie başını kaldırarak sesin sahibine baktı. Yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağmaya devam ediyordu. Fakat uzun boylu, geniş omuzlu bir bay, kocaman siyah bir şemsiyeyle Beattie'nin yanında durmuş, onu ıslanmaktan koruyordu.

Beattie kendini toparlayarak avucunun içiyle gözyaşlarını sildi. "Teşekkür ederim, çok naziksiniz. Ben... ben sadece eve gitmeliyim."

"Doktora mı görünmen gerekiyordu?" diyerek muayenehanenin kapısını işaret etti adam.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie kapıya göz attıktan sonra tekrar adama bakarak başını iki yana salladı. "Yeterince param yok."

"Ah, sorun değil. İçeri gel. Seni bu yağmurda sokakta, böyle sıkıntılı bir halde bırakamam." Adam cebinden bir dizi anahtar çıkarıp kapıyı açarak içeri girmesi için Beattie'ye yol verdi. Beattie, adamın Doktor Mackenzie olduğunu anlamıştı. Doktor şemsiyesini kapının yanındaki bir askılığa astı ve ahşap zemine su damlatan paltosunun düğmelerini açarken, Beattie'den öndeki boş odada beklemesini istedi. Resepsiyon masasında kimse yoktu. Doktor Mackenzie, masanın arkasından beyaz bir havlu alıp Beattie'ye uzattı.

"Genellikle perşembe günleri öğleden sonra çalışmıyorum," dedi. "Beni bulduğun için şanslısın."

Beattie, havluyla saçlarını kuruladı. Oda, limonlu ahşap cilası ve merhem kokuyordu.

"Bu taraftan," dedi Doktor Mackenzie, Beattie'yi muayene odasına yönlendirerek. Zincire asılı beyaz ışığın altında, dar bir yatak uzanıyordu. Doktor Mackenzie masasına oturdu. Ancak Beattie, yaramaz bir öğrenci gibi doktorun karşısında dikilmek dışında hiçbir şey yapamayacak kadar rahatsız hissediyordu.

"Evlat, anlat bakalım, neyin var?"

"Ben hamileyim ve..." Tüm bedeninin titriyor olmasına rağmen Beattie'nin yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Sanırım bebeği kaybediyorum. Dayanılmaz bir sancım var."

Doktor Mackenzie ne kaşlarını çattı ne de yüzünde Beattie'yi kınadığına dair bir ifade belirdi. Onun yerine, ayağa kalkarak Beattie'nin yatağa uzanmasına yardım etti. "Öyleyse bir bakalım," dedi ve Beattie'nin ıslak elbisesini düzeltip, elini sertçe karnında gezdirmeye başladı. Beattie nefesini tutmuş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir halde doktorun yüzünü inceledi. Geniş burun delikleri vardı ve yanaklarındaki gri sakalları oldukça uzamıştı.

"Acaba," dedi Doktor Mackenzie, "elbiseni sıyırmamın bir sakıncası var mı?"

Beattie başını olumlu anlamda sallayarak gözlerini kapadı. Doktor Mackenzie'nin soğuk elleri bu kez Beattie'nin çıplak teninde geziniyor, bastırıyor, hissediyor ve aşağılara, daha önce sadece Henry'nin dokunduğu yerlere iniyordu. Ancak bu kez, Beattie farklı şeyler hissediyordu. Bunlar, ateşli ve çılgınca dokunuşlar değildi. Gayet soğuk ve tıbbiydi.

"Kanaman yok. Daha önce hiç kan gelmiş miydi?"

"Hayır," diyebildi Beattie.

"Kaç yaşındasın?"

Beattie, "Yirmi bir," diyerek yalan söyledi.

"Bahsettiğin ağrı, regl sancılarına benzer bir şey mi?"

Beattie, bir erkekle bu tür konuları konuşmaktan dolayı utançtan kıvranıyordu. "Hayır, çok daha aşağılarda, sol tarafımda. Aslında…" Duyduğu utanç ve korkudan farkına varamamıştı. "Sanırım geçti."

Doktor, Beattie'nin elbisesini aşağı indirdi ve Beattie, bir anda yeniden giyinmiş olduğunu fark etti. Gözlerini açarak yerinden doğruldu. Doktor Mackenzie tekrar masasına oturdu, fakat Beattie yataktan kalkmadı.

"Hamileliğin bu safhasında tarif ettiğin türden sancılar yaşaman gayet doğal. Bu, bedeninin doğuma hazırlandığının bir göstergesi. Leğen kemiği boşluğundaki bağ dokusu geriliyor. Genç olduğun için biraz daha fazla canın yanıyor. Muhtemelen büyümen yeni sona erdi."

Doğum mu? Beattie bunu düşünmemişti bile. Ansızın başı dönmeye başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani endişelenmeni gerektirecek bir durum yok. Bebek gayet sağlıklı ve güvende."

Durumun kaçınılmazlığı, Beattie'nin karnına düşmüş kocaman bir taş etkisi yaratmıştı. "Hayır!" dedi kendini tutamadan önce. Gözleri yeniden yaşlarla dolmuştu, ancak bu kez gözyaşlarını tuttu.

"Ah, anlıyorum," dedi Doktor Mackenzie kaşlarını kaldırarak.

Beattie her şey yolundaymış gibi davranarak, "Teşekkür ederim," dedi ve yataktan indi. "Daha fazla vaktinizi almayayım..." Ancak bir anda hıçkırıklara boğulunca, Doktor Mackenzie, Beattie'yi masasının yanındaki bir sandalyeye oturtarak ona kendi mendilini verdi.

"Evli değilsin, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Beattie.

"Babası biliyor mu?"

Beattie, Henry'yi ve Doktor Mackenzie'nin onu bebekliğinden beri tanıyor oluşunu düşündü. "Henüz bilmiyor."

"Ona söylemen gerek." Doktorun sesi oldukça yumuşamıştı. "Karnında bir bebek taşıyorsun, evlat. Neredeyse üç aydır orada. Artık onu düşürme olasılığın yok denecek kadar az. Ne dediğimi anlıyor musun? Artık hiçbir çıkar yolu yok. Ona söylemen gerek."

Beattie, ayak parmaklarını sertçe ayakkabısına bastırdı. "O evli," diyebildi nihayet.

Doktor Mackenzie'nin birbirine bastırdığı dudakları, sakallarının arasında iki derin çizgi oluşturarak kayboldu. "Anladım."

"Yine de ona söylemeli miyim?"

"Evlat, başka bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dışarıdaki bulutlar dağılmış ve yağmur azalmıştı. Beattie, bir bahane uydurmak ve bir şekilde işine devam etmek için özür dilemeye hazır bir şekilde butiğin yolunu tuttu. Şimdi işsiz kalmanın hiç sırası değildi. Herkes 'Ekonomik Kriz' hakkında konuşuyor, büyük nakliyat şirketleri bile işe alımlarda tedbirli davranıyorlardı. Beattie yalvarmak zorunda kalacağını biliyordu. Kapı ziline bastı ve içeriye göz atmak için pencerenin önüne geçti. Antonia, alt kattaki deneme kabininden çıkıp kapıya doğru ilerledi. Pencereden içeri bakan Beattie'yi gördüğünde, kaşlarını çatarak somurttu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Antonia, kapıyı aralayarak.

"Özür dilemek istemiştim, ben–"

"Sıçan gibi olmuşsun. Senin gibileri mağazamda istemiyorum, Beattie Blaxland. Düşürmememem gereken bir itibarım var benim."

"Eve gidip üzerimi değiştirir ve hemen dönerim," dedi Beattie, ne kadar umutsuz ve telaşlı göründüğünün farkındaydı.

"Değiştirmek mi? Elbiselerini değiştirebilirsin fakat ne olduğunu değiştiremezsin. Bayan Miriam bana burnumun dibindeki gerçeği gösterdi. Sen hamilesin. Ayrıca evli bile değilsin. Ve Henry MacConnell ile birlikte olduğuna dair dedikodular var. O halde bu onun çocuğu mu? Onun bir karısı var, biliyorsun."

"Lütfen, Antonia," diye yalvardı Beattie, çaresizce. "Maaşım olmadan geçinemem. Ailem–"

"Bütün bunları, dertlerini kapımdan içeri sokmadan önce düşünecektin. Her gün bir düzine kız benden iş dileniyor. Ay-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rıca hiçbiri hamile *değil*. Seçebileceğim onlarca insan var. Neden seni burada tutmaya devam edeyim?"

"Lütfen... Lütfen!"

"Bayan Miriam sen gidene dek buraya uğramayacağını özellikle belirtti. İşimi düşünmek zorundayım."

Beattie güçlükle yutkundu. O kadar perişan görünüyor olmalıydı ki Antonia bir an için yumuşadı.

"Üzgünüm, evlat." Sessizce ve Beattie'nin gözlerine bakmadan konuşuyordu. "Ama bir daha dükkânıma ayak basayım deme." Sonra da kapıyı iterek kapattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üçüncü Bölüm

Nefes al, nefes ver.

Beattie, kulübün aşağısındaki sokaktaydı. Bu gece Henry'ye söyleyecekti. Nefesi, önünde hayal meyal bir buğu oluşturuyordu. Duyduğu endişe yüzünden midesi kasılıyordu. Bir yandan da Henry'den neden korktuğunu anlamaya çalışıyordu. Henry onu seviyordu. Ya da en azından sevdiğini söylüyordu. Öğrendiğinde de Beattie'ye destek olurdu. Ona kızmazdı... Kızar mıydı? Beattie makyajı için fazladan zaman harcamış, gözlerine koyu, yumuşak bir görüntü vermiş ve dudaklarını kırmızıya boyayarak onları iyice ortaya çıkarmıştı. Eğer yeterince güzel görünürse, Henry ona nazik davranır ve merhamet gösterebilirdi.

Peki, Beattie merhamet dilendiği bu noktaya nasıl gelmişti? Büyük hayalleriyle, yüksek kahkahalarıyla ve küstahça kayıtsızlığıyla daima gurur duyardı. Şimdiyse restorandan yayılan kızarmış et ve sigara dumanı kokularının arasında dururken, tüm bunların bir gösteriş, çocukça bir özenti olduğunun farkına varmıştı. Ne de olsa büyük planlarından bahsedip durmak, onları gerçekleştirmek için bir şeyler yapmaktan daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kolaydı. Midesinde bir galon içki olduktan sonra, Cora'nın alaycı esprileri ve küstahça özgüveniyle boy ölçüşmek kolaydı. Fakat asıl gerçek, son derece aciz bir anne ile saçma sapan idealleri olan bir babanın cılız ve sefil kızları olduğuydu. Beattie bunu öyle iyi biliyordu ki az kalsın arkasını dönüp oradan kaçacaktı.

Fakat kaçmadı. Çünkü artık dikkat etmesi gereken şey sadece kendisi değildi. O sabah karnında ilk yumuşak tekmelerini hissettiği çocuğunun, bir babaya ihtiyacı vardı.

Beattie'nin ilk basamağa adım atması oldukça zor oldu. Sonra aşina olduğu sigara dumanının kokusuna ve bu gece her zamankinden gürültülü olan tanıdık kahkahalara doğru ilerlemeye başladı. Kalbi göğsüne sığmıyordu. Henry'ye söyleyecek, içindeki sırrı açığa çıkaracaktı. Sonra da ne olacaksa olacaktı.

Henry'nin bu haberi bir partiyle kutlamasını beklemiyordu.

Kulüp hıncahınç doluydu. Bir uçtan diğerine uzanan renkli, kâğıt şeritler, şöminenin yakınında tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Ortadaki oyun masası gitmiş, onun yerine çeşit çeşit yemeklerle dolu, uzun bir yemek masası gelmişti. Beattie, Henry'yi görebilmek için gözlerini hızla kırpıştırarak odaya göz gezdirdi. Başka hiç kimseyle konuşmak zorunda kalmak istemiyordu. Dudakları, yalnızca tek bir şeyi söylemeye hazırdı: "Henry, ben hamileyim." Ancak Henry görünürlerde yoktu.

"Gel, gel, Beattie!" Seslenen, bol paça bir pantolon ve renkli bir kazak giymiş olan Teddy Wilder'dı. Kıpkırmızı olmuş yanakları parlıyordu. "Bu bir veda partisi. Barda sana ihtiyacımız olacak, hemen şimdi."

"Veda mı?" Beattie'nin kalbi yerinden hopladı. Henry gidi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. İrlanda Tazısı'yla birlikte ortadan toz oluyordu. "Kim gidiyor?"

"Sevdiğin biri değil, merak etme," dedi Teddy, bir kahkaha patlatarak. "Kardeşim, Billy. Kasabadan ayrılıyor. Yarından sonraki gün, gemiyle Avustralya'ya gidiyor."

O sırada gelen Cora, soğuk, beyaz eliyle Beattie'nin elinden tutarak onu bara doğru sürükledi. Gramofondan yükselen gürültülü caz müziğini bastırmak için var gücüyle bağırdı. "Duydun mu? Billy gidiyor!" Cora, sesindeki coşkuyu gizleyemiyordu. Çoğu kişi gibi o da Billy'den nefret ediyordu. Billy, ne yapacağı belli olmayan, kaba ve kendini beğenmiş herifin tekiydi. Bir sokak çetesiyle birlikte takıldığı, esrar kullandığı ve fahişelere kötü davrandığına dair hakkında söylentiler dolanırdı. Beattie bu hikâyelerin kaçının doğru olduğundan emin değildi.

Teddy bir başka arkadaşıyla bağrışıp gülüşürken, Beattie, Cora'nın koluna yapıştı. "Henry nerede? Onunla konuşmam gerek."

"Daha gelmedi. Sigara?"

Beattie başını iki yana salladı. Cora bir sigara yaktı ve bembeyaz, zarif boynunu sergileyecek şekilde çenesini yukarı kaldırdı. "Billy'nin hakkında, Proudmoore'daki rakamlarla oynamaktan dolayı soruşturma açılmış."

Beattie, dikkatini yeniden Cora'ya ve içinde bulunduğu ana verdi. Henry burada değildi. Bütün cesareti kaybolmaya başlamıştı ve Henry çıkageldiğinde, kaybolan cesaretini tekrar toplamayı umuyordu. "Nelerle oynamaktan...?"

"Hesap cüzdanlarında değişiklikler yapmış. Polis onu yakalamadan önce tabanları yağlıyor. Babası, bir arkadaşıyla birlikte ona Tazmanya'da bir iş ayarlamış. Dünyanın dibinde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tam da ait olduğu yerde." Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. "Bunu onun yaptığından adım gibi eminim, Beattie. Teddy'ye öyle söylemişti. Kendi hesabına iki yüz pound geçirmiş."

"Henry de bu işe bulaşmış mı?" Billy, bir deniz nakliyat firmasının muhasebesinde Henry'nin şefi olarak çalışıyordu.

Cora emin bir şekilde başını iki yana salladı. "Hayır, Henry öyle bir adam değil. Ama Billy'nin kanı bozuk. Onun gittiğine çok memnun olacağım."

Beattie zorla gülümsedi. "Teddy onu özleyecek. Kendini yalnız hissedecek."

"Teddy iyi olacak," dedi Cora, kaşlarını imalı bir şekilde kaldırarak. "Ona çok yakından eşlik edeceğim."

Beattie, Cora'ya bakamıyordu. Neden hamile kalan Cora değil de kendisiydi? Bu adaletsizlik onu öfkelendirmişti. Aniden Cora'dan ve onun dümdüz karnından kaçıp uzaklaşmayı istedi. Aceleyle oradan ayrılmak üzere arkasını döndü ve başını öne eğip, yoluna çıkan insanları iterek hızla uzaklaşmaya başladı. Beattie'nin onu bırakıp gitmesine alışkın olmayan ve yanına dönmesini buyuran bir sesle arkasından seslenen Cora'ya kulak asmadı. Cora'yla birlikte diğer tüm sesleri, kahkahaları, kendisini sıkboğaz eden kalabalığı duymazlıktan geliyordu.

Tam o sırada, biri onu yakaladı.

"Beattie?"

"Henry!" Beattie'nin sesinde yarı rahatlama, yarı korku seziliyordu.

"Neyin var? Çok solgun görünüyorsun."

"Ben..." Kendini toparladı. "Seninle konuşmam gerek. Şimdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Konuşuyorsun zaten."

"Demek istediğim, önemli bir şey hakkında." Çılgına dönmüş bir şekilde etrafına bakındı. "Baş başa kalabileceğimiz bir yerde."

Henry kaşlarını çatarak ona baktı. Bu, Beattie için oldukça tanıdık bir ifadeydi. Henry'nin ciddi suratını, zekice bakan gözlerini seviyordu. O kadar çok sevmişti ki bu sevgi onu incitmişti. Umutlanmaya çalışıyordu. Henry ne yapacağını bilirdi. Ona yardım ederdi.

Henry, "Tamam, öyleyse," dedi ve nazikçe Beattie'nin bileğinden tuttu. Birlikte arka odaya doğru ilerlediler. Ancak Henry kapıyı açtığında, çekyatın üzerinde yarı çıplak bir başka çiftle karşılaştılar. Henry, bıyık altından söverek kapıyı yeniden kapattı.

"Dışarıda konuşalım," dedi, Beattie'nin bileğini bırakmaksızın.

Beattie'yi kalabalığın arasından geçirip merdivenlerden indirdi. Güçlü parmakları öylesine güven vericiydi ki Beattie neredeyse bir rüyadaymış gibi tuhaf bir huzur hissetmeye başlamıştı. Gece oldukça soğuktu ve Beattie ceketini yanına almamıştı. Yaklaşan yağmurun ve Douglas Caddesi'nden geçen otobüslerin egzoz dumanlarının kokusunu alabiliyordu.

"Ee, neler oluyor?" diye sordu Henry. Sonra da gri gözlerini Beattie'ye dikerek bakmaya başladı. Beattie bu anın tadını çıkarıyordu. Henry'ye sırılsıklam âşıktı, aşk ise her şeyi çözerdi. Ancak bir anda esmeye başlayan soğuk rüzgâr, ona çıplak kollarını ve içinde bir bebeğin büyüdüğü karnını hatırlattı.

"Henry, ben hamileyim."

Henry donup kaldı. Bir heykel gibi taş kesilmişti. Karanlığa rağmen, Beattie onun gözbebeklerinin küçüldüğünü gö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rebiliyordu. Tanıştıkları ilk günden beri Henry ilk defa tereddütlü görünüyordu. Geçen her saniyeyle birlikte, Beattie'nin hayalperest düşünceleri de yok olup gidiyordu. Henry ne kımıldıyor ne de tek bir kelime ediyordu. Beattie önce yaklaşan gözyaşlarının gözlerini yakışını, sonra da yanaklarından ılık bir şekilde süzülüşünü hissetti.

"Ah, Beattie," dedi Henry nihayet. Bunu öyle yumuşak ve nazik bir şekilde söylemişti ki Beattie korkuya kapıldı.

"Özür dilerim," dedi Beattie. "Çok özür dilerim." Sanki bu yalnızca kendisinin kabahatiydi. Sanki Beattie'nin, hamile kalmasına neden olan kötü ve kusurlu bir tarafı vardı. Sanki Henry'nin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

"Hayır, hayır. Ben özür dilerim," dedi Henry. "Ben..." Başını öne eğip alnını ovuşturdu. Sonra tekrar kendini toparlayarak Beattie'nin gözlerine baktı. "Hayatım, ben başkasıyla evliyim. Bunu biliyorsun."

Beattie kanının donduğunu hissetti. "Ama... Ya ben?"

"Molly benim karım. Bu o kadar da kolay değil–"

"Ah, Tanrım. Ah, Tanrım." Beattie hızla arkasını döndü. İçgüdüleri, onu olanca hızıyla oradan kaçmaya zorluyordu.

Ancak Henry onu yakaladı ve kendine doğru çekip, gözyaşlarıyla kaplı yüzünü öpücüklere boğdu. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Ama gerçek şu ki Molly benden boşanmayı asla kabul etmez."

"Ne yapacağım ben?" diye sordu Beattie, hıçkırıklara boğularak. "İşimi de kaybettim. Bir bebeğe bakmak şöyle dursun, kendime bile bakamam."

"Elimden geleni yapacağım," dedi Henry. "Lütfen sakin ol ve sesini çıkarma, hayatım. Lütfen sakin ol. Söyle bana, başka bilen biri var mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Cora," diye itiraf etti Beattie.

"Teddy'ye söyledi mi?"

Beattie hayır dercesine başını iki yana salladı.

Henry derin bir nefes aldı. "Şimdi yapacağımız şey şu: Yukarı çıkıp ceketini alacağız ve herkese kendini iyi hissetmediğini, eve gideceğini söyleyeceğiz. Sonrasında ise bir süre kulüpten uzak durmalısın."

"Ama–"

"Sadece biraz zamana ihtiyacım var. İşleri yoluna sokmak için," dedi Henry. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

Beattie'nin içinde büyük bir boşluk açılmıştı. Ona *güvenmiyordu*. Elbette güvenmiyordu. Zaten Henry'ye söylemek için bunca zaman beklemesinin sebebi de buydu. Bunu fark etmek, canını yakmıştı.

"Dediğim gibi yapacak mısın?" diye sordu Henry.

Başka ne seçeneği vardı ki? Beattie, başını olumlu anlamda salladı, ancak kendinde evet diyecek gücü bulamamıştı.

İki hafta geçmesine rağmen Henry'den hâlâ ses seda yoktu. Beattie her gün daha da umutsuzluğa kapılıyordu. Anne ve babasının artık bir işi olmadığını öğrenmemesi için her sabah giyinip evden çıkıyordu. Gerçi annesi para almak için Beattie'nin cüzdanını kurcalayıp boş olduğunu gördüğünde, elbette bunu anlayacaklardı. Beattie her gün ayakları şişene dek yürüyor ve her seferinde kendini Glasgow Green'de buluyordu. Her yerde yeni hayatlar göze çarpıyordu. Huş ve ıhlamur ağaçlarının küçük, yeşil fidanları, Clyde Nehri'nin kıyıları boyunca uzanan rengârenk kır çiçekleri, peşi sıra beceriksizce

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yürüyen bir dizi yavrusuyla birlikte gururlu bir şekilde gezinen kazlar... Beattie'nin içinde de yeni bir hayat gelişiyordu. Bebeği, Beattie'nin kaçınılmaz bir şekilde büyüyen karnını hafifçe tekmeliyordu.

Ancak Glasgow'un sokaklarında yaptığı yürüyüşlerde, yeni hayatların yanı sıra başka şeyler de görüyordu. Giysileri yırtık pırtık olmuş evsiz kadınlar, biraz yemek ya da birkaç madeni para için yalvaran çocuklar ve arka sokaklarda, sahiplerinin eve gelip üzerlerinde uyuması için bekleyen eski, kirli battaniyelerdi bunlar. Bir zamanlar yalnızca güzel elbiseler ve başarı için kullandığı hayal gücü, şimdi Beattie'den izinsiz o arka sokakları arşınlıyordu. Beattie, kendisini, bebeğini ve kış mevsiminin bir gölge gibi yaklaşmakta olan soğuk pençesini görüyordu. Çıplak, korunmasız ve aç bir gelecek görüyordu.

Beattie eve her gün hava kararduktan sonra dönüyordu. Babası hâlâ daktilosunun başında çalışıyor oluyordu. Annesi ise çalıştığı çamaşırhanedeki bir günün ardından, yorgun ayaklarındaki ayakkabılarını çıkarıyor ve ağzıyla dile getirmese de gerçek bir iş bulması için kocasına gözleriyle sessizce yalvarıyordu. Beattie'nin gelir gelmez kabuğuna çekilmesine rağmen ikisi de bunu fark etmiyordu.

Öte yandan Cora da nasıl olduğunu sormak için onu hiç aramamıştı. Beattie bu durumun kendisini ne kadar üzdüğüne şaşırıyordu. Beattie'nin arkadaşlığı, Cora için bu kadar önemsiz miydi? Hamile olduğunu itiraf ettiği günden beri Cora ona nasıl olduğunu ya da yardım edip edemeyeceğini bir kez olsun sormamıştı. Sanki Beattie'nin içinde bulunduğu zor durumu unutmuş gibiydi. Şimdiyse Beattie'nin kendisini de unutmuşa benziyordu.

Beattie bekliyordu. Henry'yi bekliyordu. Anne ve babasının, artık bir işi olmadığını fark etmesini bekliyordu. Karnı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nın, giysilerinin artık gizleyemeyeceği kadar büyümesini bekliyordu. Ve tüm bunların sonunda olacakları bekliyordu.

Derken, bir sabah beklediği oldu.

Beattie banyodaydı. Boyası soyulmuş ve muslukları paslanmış küvetten çıktığı sırada, annesi bir anda içeri girdi. Elbette annesi bunu kasten yapmıştı. Şüpheleri içini kemiriyor olmalıydı ve Beattie'nin banyoda olduğunu biliyordu. Banyo kapısının sürgüsü aylardır bozuktu, fakat apartman sakinleri banyonun dolu olduğunu göstermek amacıyla, terliklerini kapının önünde bırakmaya alışmışlardı.

Beattie korkuyla irkilerek havlusuna uzandı. Çırılçıplaktı ve şişmiş karnını saklayacak hiçbir şeyi yoktu. Annesi ayağıyla kapıyı kapattı ve hızla Beattie'nin üzerine yürüyerek havluyu elinden kaptı. Sonra'da Beattie'nin ellerini sertçe kavrayıp, iki yana ayırdı.

"Anne..."

Annesinin gözleri Beattie'nin boynundan kalçalarına doğru gezindikten sonra, nihayet kızının ellerini bırakarak yüzüne baktı.

"Anne, çok üzgünüm," dedi Beattie, ancak annesinin gözlerinde merhamet görmüyordu. Gördüğü tek şey, panikti.

"Gitmelisin."

"Hayır! Anne, beni sokağa atma."

"Baban bunu asla öğrenmemeli. Rezalet. *Rezalet*." Annesi, kapana kısılmış bir kuş gibi kollarını çırpıyordu. "Çabuk giyin. Git buradan."

Beattie havlusuna sarınırken kalbi adeta boğazında atıyordu. "Gidecek hiçbir yerim yok."

"Umurumda değil!" Annesinin sesi çılgına dönmüş gibi yükseliyordu. "Baban öğrenirse utançtan ölür. Bu durum bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duyulacak olursa, bir daha asla doğru düzgün bir iş bulamaz. Kızının bir... bir...” Annesi, söyleyeceği kelimeleri bulamadan gürültülü bir öksürüğe boğuldu.

“Ama ben–”

Beattie’nin itirazları, yanağına inen sert bir tokatla yarıda kesildi. Başını kaldırarak gözleri çılgına dönmüş olan annesine baktı.

“Anne?” Beattie’nin gözleri yaşlarla dolmuştu. Annesinin ellerini tutmak için çabaladı, fakat annesi ellerini sertçe geri çekti.

“Hayır,” dedi annesi. “Beni yalnız bırak. Her şey yeterince zor zaten.”

O an Beattie’nin zihninde ufak bir anı canlandı. Annesi, bir sabah okula gitmeden önce Beattie’nin saçlarını tarıyordu. Beattie, pencerenin ardında usulca yağan karı, annesinin sıcacık ellerini ve titrek bir sesle, eski bir İskoç halk türküsü söyleyişini hatırladı. Bu hatıra, şimdi yaşananlarla öyle sert bir tezat oluşturuyordu ki Beattie’nin midesi sanki kusacakmış gibi kasıldı. “Bunu yapamazsın,” dedi nefesi kesilmiş bir halde. “Ben senin kızınım.”

“Hayır,” diye yanıt verdi annesi merhametsizce. “Değilsin. Artık bir kızımız yok.”

Dışarıda, sisli ve kasvetli bir hava vardı. Beattie giyinmiş ve kendini hızla apartmandan dışarı atmıştı. Annesinin merdiven boşluğundan ona fırlattığı çantası dışında yanında hiçbir şey yoktu. Birkaç sokak ilerledikten sonra aniden durdu. Kalbi deli gibi çarparken hangi yöne gideceğinden emin olamayarak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etrafına bakındı. Ona yalvarmak için Henry'nin ofisine mi? Yoksa ıslak arka bahçesinde çimenlerden çok yosunların büyüdüğü, büyükannesinin Tannochside'daki evine mi? Belki de kendini mahvoluşuna hazırlamak için bulabildiği en sıcak, en kuru sokak aralarından birine... Beattie dakikalar boyunca orada öylece dururken, sanki dünyanın dönüşünü ve kendisinin dünya üzerindeki minicik ağırlığını hissedebiliyordu.

Ne yapılacağını bilebilecek tek bir kişi geliyordu aklına. Cora.

Beattie nerede olduğunu bilmesine rağmen daha önce hiç Cora'nın evine gitmemişti. Henry, Beattie'yi evine bıraktığı bir gece ona Cora'nın evini göstermişti. Woodlands'te sıra sıra evlerin bulunduğu bir sokakta, kumtaşından yapılma bal rengi bir konaktı bu. Cora'nın babası, aynı zamanda şehir dışında bir de malikânesi olan ve denizcilikle uğraşan büyük bir işadamıydı. Beattie, her ihtiyacını karşılayan bir babaya ve minicik bir apartman dairesi yerine iki adet eve sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünmemeye çalışıyordu.

Beattie, Cora'nın evine vardığında nefes nefeseydi. Biraz soluklanmak için geniş merdivenlerin başında durakladı. Buraya gelene kadar koştuğunun farkına bile varmamıştı. Bulutların arasından süzülen sabah güneşi, dün geceki yağmurda ıslanan yolu kurutuyor, parktaki kuşlar hep bir ağızdan şarkı söylüyorlardı. Beattie kalp atışlarının normale dönmesi için biraz bekledi, sonra da gözyaşlarıyla kaplı yüzünü avucuyla sildi ve merdivenleri çıkarak zile bastı.

Ağır kapı gıcırdayarak açıldı. Fırfırlı, beyaz bir şapka takan sert bakışlı bir kadın, başını kapı aralığından uzatarak Beattie'ye baktı.

"Evet?" diye sordu yaşlı kadın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Cora'yı görebilir miyim?"

Kadın –Beattie onun evin hizmetçisi olduğunu düşünmüştü– tek kaşını havaya kaldırdı. "Siz kimsiniz?"

"Benim adım Beattie. Cora'nın arkadaşıyım. Lütfen. Onunla sadece birkaç dakikalığına konuşmam gerek."

Hizmetçi kadın, "Burada bekleyin," dedikten sonra kapıyı kapattı.

Zaman geçiyordu. Sanki saatler geçmiş gibiydi, ancak muhtemelen on dakika kadar olmuştu. Uzaklarda trafiğin gürültüsü duyuluyordu. Gün, herkes için normal bir şekilde başlıyordu. Beattie unutulduğunu düşünmeye başladığı sırada, kapı yeniden açıldı ve Cora beliriverdi.

"Tanrım, Beattie Blaxland. Saat daha sabahın dokuzu."

"Üzgünüm. Umarım seni uyandırmamışımdır. Sadece, başka nereye gidebileceğimi bilemedim."

"Sorun değil. Berbat görünüyorsun. Bir şeyler yedin mi? Sana çay yapabilirim."

"Ben..." Beattie ağlamamak için derin, titrek bir nefes aldı. "Bir fincan çay içebilirim."

"Öyleyse içeri gel. Şuradaki küçük basamağa dikkat et. Zerre kadar makyaj yapmamışsın, ölü gibi görünüyorsun. Sana bir ruj getirmemi ister misin?" Cora, Beattie'yi geniş bir koridordan geçirip, pencerelerin yerlere kadar uzandığı parke döşemeli salona yönlendirirken konuşmaya devam ediyordu. "İşte, haydi otur. Gidip sana çay getireyim, sonra da bana neler olup bittiğini anlatırsın."

Beattie sessiz ve aydınlık salonda beklerken, yumruklarını endişeli bir şekilde sıkıp gevşetiyordu. Sanki kendisini dışarıdan, uzaktan bir yerden izliyor gibiydi. Tabii ki bunların hiçbiri gerçek olamazdı. İncecik, solgun bileklerine bakarken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendini son derece genç hissediyordu. Bunlar, bir çocuğun bilekleriydi. Cora, ağzında bir sigara ve elinde bir tepsiyle salona döndü. Tepsiyi sehpaya bıraktıktan sonra, Beattie'ye demli, koyu bir fincan çay doldurdu.

Beattie çayından bir yudum aldı. Dili yanmıştı.

"Neler oldu? Artık benden bıktığını düşünmüştüm," dedi Cora dudağını bükerek. "Partide beni bırakıp gidişinden bahsediyorum. Bir daha kulübe gelmedin bile."

"Henry gelmememi söyledi."

"Öyle mi söyledi? Neden?"

"Bebek yüzünden."

"O..." Cora'nın gözleri, Beattie'nin karnına kaydıktan sonra fal taşı gibi açıldı. "Tanrım, Beattie, hâlâ hamilesin! Ondan kurtulduğunu sanmıştım. Bebekten bir daha hiç bahsetmemiştin."

Beattie, başını iki yana sallamaktan başka bir şey yapamadı. Hıçkırarak ağlamamak için dudaklarını sıkıca birbirine kenetlemişti.

"Peki, sonra ne oldu? Henry seni görmeye geldi mi? Sana sahip çıkacak mı?"

"Çıkacağını söyledi, ama ondan hiç haber almadım. Karısı..."

"Çocuk doğuramayan o sıska, yaşlı kaltağın Henry'yi rahat bırakması gerek." Cora, kolunu koruyucu bir şekilde Beattie'nin omzuna attı. "Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Annem beni evden kovdu. Nereye gideceğimi bilmiyorum. Sence Henry'ye gitmeli miyim? Onun hayatını zorlaştırmak istemiyorum..."

"Neden olmasın? O senin hayatını yeterince zorlaştırdı." Cora, diğer eliyle yarım kalmış sigarasını söndürdü. "Hayır, Henry'ye gitme. Sana iyi davranmayacaktır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Henry, o kadar da kötü biri değil. O iyi bir adam, o–"

Cora, bembeyaz elini havaya kaldırarak Beattie'yi susturdu. "Dünyada iki çeşit kadın vardır, Beattie: Bir şeyler yapanlar ve kendisine bir şeyler yapılanlar. Sen, ilki olmayı dene." Arkasına yaslanarak doğruca Beattie'nin gözlerine baktı. "Kuzey İngiltere'de bildiğim bir yer var. Orayı teyzemin bir arkadaşı işletiyor. Senin gibi kızlar oraya gidiyor, doğuruyor ve evlat edinilmeleri için bebeklerini orada bırakıyorlar. Bütün bunlar sanki hiç yaşanmamış gibi, Noel'den önce Glasgow'a dönmüş olabilirsin. Senin için her şeyi ayarlayabilirim."

Beattie'nin aklında düşünceler dönüp durmaya başlamıştı. Cora, ona istediği her şeyi sunuyordu işte. Sığınacak, rahat bir yeri olacak ve anneliğin getireceği sorumluluklar bir son bulacaktı. Fakat Beattie değişmişti. Haftalar geçtikçe ve kaderi artık kaçınılmaz bir hale büründükçe, içindeki çocuğa karşı hiç umulmadık, duygusal bir yakınlık hissetmeye başlamıştı. Sanki ipekten bir ip gibi yumuşacık olan bu bağ, onu bebeğine bağlamıştı. Onlar birbirlerine bağlıydılar, öyle değil mi?

Cora kaşlarını çatarak ona baktı. "O minik şeyi büyütmek gibi aptalca fikirlerin yoktur umarım?"

Beattie çaresizdi. Ya Cora'nın önerisini kabul edecek ya da kendisini bekleyen perişanlıkla yüzleşecekti. Neşeli bir ses tonuyla konuşmak için kendini zorladı. "Tabii ki yok," diye yanıt verdi çabucak. "Onu hiç istemedim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dördüncü Bölüm

Beattie, Morecombe Evi'ndeki ortak odasının kırağı tutmuş penceresinden, ilerideki deniz manzarasını kapatan çatıları görebiliyordu. Burada kalan on dört kız, haftada bir kez, salı günleri olmak üzere sahile götürülüyor –gerçi gayrimeşru bir şekilde şişen karınların sayısı, bazı kişileri rahatsız ediyordu– orada çantalarına deniz kabukları topluyor, ayaklarını deniz suyuna sokuyor ve derin derin nefes alarak, dışarı çıkarılacakları bir sonraki zamana dek yetecek temiz hava depoluyorlardı.

Eğer çivilenerek kapatılmamış olsaydı, Beattie penceresini biraz açabilirdi. Karşı çatıdaki bir martı, her akşamüzeri denizden esen melteme karşı tüylerini kabartıyordu. Beattie, elini karnının üzerine koydu. İçeride kımıldanan bebeği karnını tekmeliyordu.

Ancak o artık Beattie'nin bebeği değildi. Müdire Hanım, ona bebeği için şimdiden bir aile bulunduğunu haber vermişti. Durham'da yaşayan, iki evlatlık kızları olan ve bu defa bir oğulları olmasını ümit eden, iyi bir Hıristiyan çiftti bu. Müdire Hanım, bunları Beattie'ye sert bir şekilde, sanki adeta bir kız

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çocuğu doğurarak onları hayal kırıklığına uğratmaması için uyarırcasına söylemişti. Beattie bebeğinin kız mı, yoksa erkek mi olacağını düşünmemeye çalışıyordu. Çünkü bu düşünceler bebeğini oldukça gerçek ve yakın kılıyordu. Eğer çocuğundan vazgeçmek zorundaysa, onu hiçbir şekilde hayal etmemeliydi.

Şu an annesinin tesellisi ve babasının bilgeliği için her şeyini verirdi. Bir çocuk sahibi olmak üzereydi, ancak kendisini hâlâ bir çocuk gibi hissediyordu. Gençti, korkuyordu ve biraz huzur için can atıyordu. Fakat Morecombe Evi'nde huzura yer yoktu. Burada yalnızca kendisinden ne kadar utanması gerektiğiyle ilgili verilen günlük, soğuk talimatlar vardı.

Beattie pencereye arkasını döndü ve okumak için bir kitap aldı. Müdire Hanım, odalarda yalnızca İncil ve klasiklerin okunmasına müsaade ediyordu. Fakat Beattie ilkini okumayı pek istememiş, ikincisinden ise son derece sıkılmıştı. Neyse ki sonra ilgisini çeken bir Charles Dickens romanı bulmayı başarmıştı. Yatağına uzanıp kitabını okumaya çalıştı.

Beattie'nin kaldığı oda küçücüktü ve sonbahar geldiğinde –yani çocuğu doğduğunda– oldukça soğuk olacaktı. Yerleri ısıtacak kilimler, taş duvarların soğuğunu kesecek duvar kâğıtları ya da tablolar yoktu. Beattie, sabah işlerinden öğle yemeğine kadar, sonra da el sanatlarıyla uğraştıkları vakitten akşam yemeğine dek, bu duvarların arasında neşesizce dolanıp duruyordu. Yatağı düzenli bir şekilde toplanmıştı. Delia'nın yatağındaki çarşaf ve battaniyeler ise darmadağındı. Beattie buraya geldiğinden beri, son üç haftadır Delia ile oda arkadaşıydı. Dün gece yarısı inleyip ağlamaya başlayan Delia, bebeğini doğurması için apar topar götürülmüştü. Sonrasında Beattie, yarı uyanık, yarı uyur bir vaziyette, kan, ölüm ve ağlayan çocuklarla ilgili tuhaf rüyalar görmüştü. Sinirleri son

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

derece yıpranmıştı. Okuduğu satırlara bir türlü dikkatini veremiyordu.

Kapı gürültüyle açıldı ve Delia içeri girdi. Giydiği çiçekli elbisenin rengi öylesine soluktu ki üzerindeki papatyalar gri renkteydi.

"Delia? Döndün mü?" diye sordu Beattie yerinden doğrularak.

Delia'nın yüzünde kırılgan bir gülümseme belirdi. "Hepsi bitti."

Beattie, Delia'nın karnına göz attı. Bir zamanlar şişkin ve yuvarlak olan karnı, şimdi elbisesinin altından hafifçe belli oluyordu. "Sen–"

"Bitti," dedi Delia merhametsizce. "Bir hafta içinde buradan çıkıyorum."

"Ya bebek?"

"Onu görmedim. Yüzüme… bir örtü… örtmüşlerdi…" Delia'nın gülümsemesi yavaşça kayboldu. "Kız mı, yoksa erkek mi olduğunu bile bilmiyorum." Yavaşça yatağına oturup uzandı.

Beattie'nin içi sızlamıştı. "Sesini duydun mu?" Delia'nın yanına oturup, yüzünü örten saçlarını düzeltti.

"Öyle cılız bir sesti ki," diye yanıtladı Delia. "Bir kedi gibi." Gülümsemesi geri gelmişti. "Artık bittiğine göre, gelecek hafta eve gidip hayatıma kaldığım yerden devam edebilirim. Tanrı'ya şükürler olsun." Beattie'nin ellerini yavaşça iterek battaniyesini üzerine çekti.

"Canın çok yandı mı?"

"Cehennem gibiydi," diyerek esnedi Delia. "Çok yorgunum, Beattie. Uyumam için beni biraz yalnız bırakabilir misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie, ayağa kalkarak pencereye yürüdü ve alnını soğuk cama dayadı. Doğumuna daha aylar vardı, ancak korkusu şimdiden onu esir alıyordu. Delia'nın bebeği gitmişti. Bir zamanlar ona bağlı olan o kıpır kıpır, küçük şey, şimdi bir başkasının kollarındaydı. Bu düşünce Beattie'nin ağlamasına neden oldu. Beattie, usulca yanaklarından süzülüp çenesinden damlayan gözyaşlarının Delia için olmadığını biliyordu. Bu gözyaşları, kendisi içindi.

Kızlar patikadan aşağı ilerlerken gri deniz çalkalanıyor, dalgaların bıraktığı koyu köpükler kumsal boyunca uzanıyordu. Beattie, rüzgâra karşı şapkasını sıkıca tutarak kurşun rengi gökyüzüne göz gezdirdi. Hiç şüphesiz yağmur yağacaktı. Bu da haftalık gezintilerinin kısa kesileceği ve erkenden Morecombe Evi'ne gönderilecekleri anlamına geliyordu. Büyük bir olasılıkla da işledikleri günahlar için fazladan İncil okuma çalışması yapacaklardı.

"Biraz temiz hava alın, kızlar," diye seslendi Müdire Hanım, kumsala dağılan kızlara. Doğumu yakın olanlar, bitkin ve endişeli bir şekilde oturup gri dalgaları seyretmeye başladılar. Karınlarının şişliği zar zor belli olanlar da ayaklarını suya sokmak için denize koşturdular. Beattie gibi ikisinin arasında olanlar ise kıyı boyunca gezinip deniz kabuğu ya da renkli cam parçaları arıyorlardı. Dışarıdaki zamanının tadını çıkarmaya kararlı olan Beattie, ıslak kumların üzerinde hızla yürümekteydi. Deniz havası ve kalbinin atışları, lahana kokulu, muşamba kaplı salonlara tıkılı kaldığı zamanlarda aklını kurcalayan bütün o kuruntuları alıp götürmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uzakta gördüğü biri, Beattie'nin dikkatini çekti. Adam sanki el sallıyormuş gibi elini havaya kaldırana kadar Beattie ona aldırış etmemişti. Çekingen bir şekilde Beattie'ye el sallıyordu. Beattie yavaşlayarak dikkatlice adama baktı. Gri bir takım elbise giymiş, yüzü şapkasının altında gizlenmiş bir adamdı bu. Ve kesinlikle el sallıyordu.

Beattie arkasına baktı. Kızlar yirmi metre uzağındaydı ve hiçbiri adama bakmıyordu. Tekrar önüne döndüğündeyse kalbi hızla atmaya başladı. Çünkü kalbi, o adamı gözlerinden önce tanımıştı.

Henry.

Beattie şaşkınlıktan donup kalmıştı. Doğruca Henry'ye koşamazdı, Müdire Hanım onları görürdü. Fakat Henry'yi görmezlikten de gelemezdi.

Tam da o sırada, gökyüzündeki bulutlar ayrıldı ve beklenen yağmur yağmaya başladı. Müdire Hanım, rüzgâra karşı sesini duyurabilmek için bağırıyordu. "Buraya gelin, kızlar. Derhal geri dönüyoruz."

Geri dönmek mi? Beattie nasıl dönebilirdi ki? Henry tam orada, kumsalın yüz metre ilerisinde, yağmurun altında bekliyordu.

"Biri gidip Beattie'yi getirsin! Tanrı aşkına, Beattie, hepimiz seni *bekliyoruz*!"

Bir el, Beattie'nin kolunu kavradı. Aralarına yeni katılan kızlardan biriydi bu, Beattie onun adını unutmuştu. "Haydi," dedi kız, ağır bir İskoç aksanıyla, "bu yağmurda biraz daha kalırsak şifayı kapacağız." Beattie kızın elini itti ve Henry'ye bakmak için arkasını döndü.

Gitmişti.

"*Haydi*," dedi kız.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie, hızla kumsaldan ayrılmakta olan kızları ve etli kollarını öfkeli bir biçimde sallayan Müdire Hanım'ı görebiliyordu. Bir kez daha arkasına göz attı, ancak kimse yoktu.

Ya o Henry değilse, diye geçirdi içinden. Ya sadece umutsuz kalbinin ortaya attığı bir hayalden ibaretse?

Öfkeli gözyaşlarını sildi ve hızla diğerlerinin peşine düşerek, yolun karşısına geçtikleri sırada onlara yetişti. Binanın arkasına tıpkı Teddy Wilder'ınkine benzeyen siyah, Austin marka bir araba park etmişti.

Beattie şöyle bir silkelendi. Siyah Austin kullanan birçok insan vardı. Fakat bu onu umutlandırmaya yetmişti. Yağmur şiddetini arttırmış, Müdire Hanım başını siyah şemsiyesinin altında eğmişti. Kimse Beattie'ye bakmıyordu. Şimdi, tam zamanıydı.

Beattie gruptan sıyrılarak hızla kumsala doğru koşmaya başladı. Kimse arkasından seslenmemişti. Son zamanlardaki hantallığına rağmen, bedeninin izin verdiğince hızlı koşuyordu. Nihayet kumların üzerinde bir başına olduğunu fark edince yavaşladı.

Gri deniz ve gri gökyüzü dışında, etrafında kimsecikler yoktu. Henry yoktu. Gelmemişti. Asla gelmeyecekti.

Ancak her şey bir anda değişiverdi. Beattie, Henry'nin ona seslendiğini duydu.

"Beattie!"

Beattie arkasına döndü. Henry kumsalın kenarında durmuş, eliyle yanına gelmesini işaret ediyordu. Hızla ona doğru koşan Beattie, kendini Henry'nin kollarına öyle sert bir şekilde attı ki bir an için onu yere devireceğinden korktu. Ancak Henry bir kaya gibi güçlü ve sağlamdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiç gelmeyeceksin sanmıştım."

"Seni kaybettim! Ailenin hiçbir şeyden haberi yoktu. Cora, her şeyi itiraf etti. Bunu benden sakladığı için onu asla affetmeyeceğim."

Yağmur onları sırılsıklam etse de birbirlerine sıkıca sarılmaya devam ediyorlardı. Nihayet, Henry biraz geri çekildi. "Seni görecekler. Çabuk. Benimle gel, Teddy'nin arabasını aldım."

Beattie hızla etrafa göz gezdirdi. Onu *göreceklerdi*. Müdire Hanım onu bulması için arkasından birini yollamış olmalıydı. Henry kolunu Beattie'ye dolayarak, onu aceleyle arabaya yönlendirdi.

Yağmur arabanın tavanını gürültüyle döverken, Beattie'nin üzerinden sızan sular koltuğa damlıyordu. Henry arabayı hemen çalıştırmadı. Onun yerine Beattie'ye doğru dönerek, gri bakışlarını ona sabitledi. Kalbi gümbür gümbür atan Beattie, konuşmaya cesaret edemiyordu.

"Kaç benimle," dedi Henry. Beattie hayal mi görüyordu, yoksa Henry'nin nefesi alkol mü kokuyordu?

"Nasıl yani?" Ancak artık çok geçti. Henry, Beattie'nin duymak için can attığı, hayal etmeye dahi cesaret edemediği o kelimeleri söylemişti bile.

"Avustralya'daki Billy'ye telgraf çektim. Bana bir iş bulacak."

Beattie'nin başı bir anda dönmeye başladı.

"Birlikte olabiliriz."

"Karın…" dedi Beattie, nefes almaya çabalayarak.

"Onu sevmiyorum. Ben seni seviyorum. Çocuğumuzu seviyorum. Bizi asla bulamayacak. Sekiz gün içinde Londra'dan ayrılacak olan bir yük gemisinde, ikimiz için yatacak bir yer

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayarladım. Cebimde kırk poundum var. Benimle gelecek misin? Hemen şimdi? Londra'ya?"

Dışarıdaki fırtınalı yağmur biraz dinmişti. Beattie, Henry'ye bakarken, düşünceler aklından hızla akıp geçiyordu. Yardım etmek için yaptığı onca şeyden sonra Cora'yı yüzüstü bırakacaktı. Evinden çok uzaklarda olacaktı. Anne ve babasını bir daha asla görmeyecekti... Ancak bu düşüncelerin hiçbiri aklına yerleşmedi. Çünkü ruhunun derinliklerinde, Henry ile birlikte gitmeyi istiyordu. Ve bu istek hepsinden ağır basıyordu.

"Evet," dedi Beattie. "Haydi gidelim."

Akşam karanlığı, Bayswater'daki küçük otel odasının pencerelerini kuşatmıştı. Beattie camdan dışarıyı seyrederek Henry'yi bekliyordu. Henry geç kalmıştı ve geciktiği her dakikayla birlikte, Beattie doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ediyordu. Elbette Henry gözden uzaktayken ona olan inancını kaybetmesi doğru bir şey değildi.

Beattie incecik duvarların arasından, bitişik odadaki birinin ıslığıyla 'Bye Bye Blackbird'ü* çaldığını duyabiliyordu. Bu neşeli melodi odanın soğuğuyla, yaklaşmakta olan karanlıkla ve Beattie'nin yüreğini sıkboğaz eden hislerle tam bir tezat oluşturuyordu.

Yarın iki yolcuya yetecek kadar yeri olan bir yük gemisiyle yola çıkacaklardı ve onlarla ilgilenecek bir hizmetli bile olmayacaktı. Henry, yolculuklarının karşılığında gemideki temizlik işlerini yapmak zorunda kalacaktı. Hindistan üzerinden seyahat edecek ve sekiz hafta sonra da Hobart'a varacaklardı.

* *İng.* Hoşça Kal Kara Kuş. 1926 yılında bestelenmiş bir şarkıdır. (Ed. N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Denizde tam sekiz hafta... Yorgun ve şüphelerle dolu olmadığı bir zamanda olsaydı, bu Beattie'ye tam bir macera gibi görünürdü. Fakat şimdi son derece göz korkutucuydu.

Tabii bir de Henry'nin Beattie'ye verdiği o sözler vardı! Sonsuza dek sürecek bir aşkları olacaktı. Oğullarını birlikte büyüteceklerdi (çocuklarının küçük bir Henry olacağından emindi). Yeni bir dünyada, yeni bir hayatları olacaktı. Orada, karı-koca gibi davranacaklardı. Beattie, kendisini Beattie Blaxland olarak tanıtmayı bırakacak ve o andan itibaren, Bayan Henry MacConnell olarak tanınacaktı. Beattie bebeklerini büyütecek, Henry de çok çalışıp eve para getirecekti. Kendilerine ait küçük bir evleri olacak ve birlikte yaşlanacaklardı.

Fakat Henry'nin bu hayali senfonisinde birçok yanlış nota vardı. Henry, orada Billy Wilder ile çalışıyor olacaktı. Dolayısıyla karısı izlerini takip edip onları bulabilirdi. Ayrıca Henry, Beattie'nin hamile bedeniyle sevişemediğinin farkına varmıştı.

"Yok bir şey," diye mırıldanmıştı, Beattie'nin yakınlaşmalarını nazikçe geri çevirirken. "Eskisinden farklı görünüyorsun, hepsi bu. Benim Beattie'm gibi değilsin. Bebeği doğurduğun zaman her şey eskisi gibi olacak."

Henry gelmemiş olsaydı, Beattie hâlâ Morecombe Evi'nde, tıpkı diğer kızlar gibi doğurup bebeğini vermeyi bekliyor olacaktı. Elini karnının üzerinde gezdirdi. Neden bu korkunç ikilemden bir türlü kurtulamıyordu ki? Bir an geliyor, Henry'yi, bebeği ve yeni hayatı istiyordu. Bir an sonra ise hiçbirini istemiyordu. Aslında bütün bunların hiç yaşanmamış olmasını istiyordu.

Fakat olan *olmuştu.*

İşte, Henry uzun adımlarla kayıtsız bir şekilde yürüyerek geliyordu. Yolculukları için son ayarlamaları yapmış ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Teddy'nin Paddington'daki bir arkadaşından, Beattie için bir çanta dolusu rahat kıyafet almıştı. Beattie'nin yanında kumsala indiği gün giydiklerinden başka bir şey yoktu. Zaten o da kısa bir süre sonra üzerine olmayacaktı.

Henry pencereye göz atıp Beattie'nin kendisini seyrettiğini görünce, eliyle onu selamladı. Gülümsememişti bile. Henry'nin tarzı buydu.

Beattie artık kendisinden kuşku duyamazdı. Kararını vermişti, daha doğrusu, kalbi onun adına bir seçim yapmıştı.

Yarın, yolculuk başlayacaktı. Yarın, arkasına dönüp bakmayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beşinci Bölüm

Emma: Londra, 2009

Geç kalmıştım, fakat Josh'ın şimdiye kadar buna alışmış olduğunu sanıyordum. Prova tam vaktinde bitmişti ve giyinip, dolabımdaki çantamı kaptıktan sonra yola koyulmuştum. Shaftesbury Bulvarı'ndaki stüdyodan oldukça iyi niyetlerle çıkmıştım; herhangi bir şeye bakmak ya da herhangi bir şey satın almak için durmayacaktım. Gelgelelim, Euston Caddesi'nde beni tanıyan birilerine rastladım.

"Affedersiniz! Affedersiniz!" Arkamda duyduğum neşeli bir ses, gittikçe bana doğru yaklaşıyordu.

Durdum ve arkama döndüm.

Orta yaşlı bir kadın, on iki yaşlarındaki hantal kızıyla birlikte aceleyle bana doğru koşturuyordu.

"Merhaba," dedim.

"Siz Emma Blaxland-Hunter'sınız, değil mi?" diye sordu kadın, sanki son derece saygıdeğer biriyle görüşmeye hazırlanıyormuş gibi gömleğini düzelterek.

"Benim. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Kadın, kızına bir göz attıktan sonra yeniden bana baktı. "Bu benim kızım, Glenys. Dans etmeyi çok seviyor. Ona ve-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rebileceğiniz bir tavsiye var mı? O da tıpkı sizin gibi olmak istiyor."

"Anne!" diye bağırdı Glenys, utanmış bir şekilde. Sadece on iki yaşındaki bir kız böyle basit bir şeyden utanabilirdi.

İşte tam bu esnada kibarca gülümsemem ve son derece meşgul olduğumu öne sürüp özür dileyerek oradan uzaklaşmam gerekirdi. Fakat yapamadım. Büyükannem her zaman güzel anları paylaşmak gerektiğini, böylece sonsuza dek süreceklerini söylerdi. Londra, çocukluğumdan beri hayallerimin şehri olmuştu. Burada yaşayıp çalışmak, alanımda başarılı olmak benim için bir onurdu ve bu şehrin sakinleri tarafından böylesine coşkuyla karşılanmaktan asla sıkılmıyordum. Genellikle insanlarla, bilhassa çocuklarla iletişimim iyi değildi, ancak şu an hayatımın yalnızca yirmi dakikası söz konusuydu. İşte bu nedenle, trafik yanımızdan gürültüyle akmaya devam edip uzun yaz akşamı ağır ağır ilerlerken, Glenys ile konuşmaya başladım. Ona bazı ipuçları verdim ve hızla yürüyen yayaların hayretli bakışları arasında, onunla kaldırımda dans ettim. Glenys hantallığını çabuk atmıştı ve gözleri heyecanla parlıyordu. Son olarak, eski bir zarfın arkasını onun için imzaladım ve dans etmeye devam etmesi için onu cesaretlendirdim.

"Çok teşekkür ederim," dedi Glenys, zarfı göğsüne bastırarak.

Annesi minnettar bir şekilde başını salladı. "Sizinle tanışmak büyük zevkti. Uzun zamandır büyükannenizin markasının hayranıyım. Bu sizin ailedeki kadınların kanında olan bir şey olmalı. Böylesi bir yaratıcılık, böylesi bir beceri..."

'Siz benim annemi tanımamışsınız,' dememek için dilimi ısırarak yeniden yola koyuldum. Artık iyice geç kalmıştım. Çok geç.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Buna rağmen restorana Josh'tan önce varmıştım. Ayırttığımız masa bizi bekliyordu. Düzgünce katlanmış keten peçetelerin sivri uçlarından, oldukça lüks ve sakin ortamdan gözüm korkmuş bir halde masamıza oturdum.

On dakika geçmişti, ancak Josh hâlâ ortalarda görünmüyordu. Bu, alışıldık bir şey değildi. Chelsea'deki kiralık, ferah dairemizde onunla birlikte yaşıyordum ve Josh tıpkı bir saat gibi düzenliydi. Saatin alarmı çalar çalmaz yataktan kalkardı. Bense birkaç dakika daha fazla uyumak için saatin erteleme tuşuna defalarca basardım. Nihayet Josh'ın ayakkabılarını giymek için kapının önüne bırakışını duyar ve kendimi suçlu hissederek yataktan kalkardım. Josh saat altıda evde olacağını söylemişse, o saatte mutlaka evde olurdu: Ne biraz geç ne de biraz erken. Eğer elinde olmayan nedenlerden ötürü gecikecek olursa -gerçi elinde olmayan çok az şey olurdu– o zaman beni arar ve…

Telefonum! Telefonumu açmış mıydım?

Çantamı karıştırmaya başladım. O lanet şeyden nefret etsem de Josh telefonumu kullanmam için ısrar edip duruyordu. Çoğu fonksiyonunun nasıl çalıştığını bilmiyordum ve zamanımın yüzde doksanı boyunca bir telefonum olduğunu bile unutuyordum. Her hafta, sesli mesaj kutumda düzinelerce arama yığılırdı. Hepsini dinlemek oldukça yorucu ve sıkıcı bir iş olduğundan, bazen onları görmezlikten gelirdim. Çünkü onları dinlemek, yapılacak daha önemli şeylerden vakit çalmak demekti.

Telefonu elime aldım. Dört cevapsız arama... Sesli mesajlarıma nereden ulaşacağımı hatırlamaya çalışarak telefonu karıştırırken, restoranın kapısının açıldığını duydum. Trafiğin gürültüsü kısa bir süreliğine içeri girmişti. Josh'ın gelmiş olabileceğini düşünerek kapıya baktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gülümsedi. Ah, o gülümseyiş... Her şeyin başlangıcı olmuştu. Gösterişli, kibar bir görünümün altında yatan kusursuz bir ahlakla dengelenmiş ilkel arzuları ve tutkuları hissettiren bir gülümsemeydi bu. Josh ile tanışana kadar erkeklerle aram hiç bu kadar iyi olmamıştı. Elbette erkek arkadaşlarım olmuştu, fakat nerede büyük hayalleri olup, asla onları gerçekleştiremeyecek olanlar varsa, gidip onları buluyordum. Ressam olmaya özenenler ya da rock müzik gruplarıyla röportajlar yapan bir gazeteci olmayı arzulayanlar gibi... Josh ise hırslıydı, keskin bir zekâya sahipti, bir borsa şirketinde çalışıyordu ve son derece varlıklı bir ailesi vardı. Kalbimde ona duyduğum aşk, oldukça büyük ve şiddetliydi.

Gelgelelim, bu gece Josh'ın gülümsemesinde farklı bir şey vardı – ürkek, çekingen bir şeydi bu. Ben de ister istemez kendimi tetikte hissetmiştim.

"Üzgünüm, geciktim," dedi, masaya oturup eliyle garsona işaret ederken.

"Sorun değil. Nasıl bir şey olduğunu bilirim," diyerek ona takıldım.

Josh gülmedi, hatta beni duymamış gibi görünüyordu. Garson geldikten sonra bir şişe şarap sipariş ettik ve yemeklerimize karar vermek için birkaç dakika daha düşüneceğimizi söyledik. Josh, parmaklarını birbirine geçirerek bir süre boyunca ellerine baktı.

"Günün iyi geçti mi?" diye sordum.

Josh başını kaldırarak bana baktı. "Annem aradı."

"Öyle mi?" Josh'ın ailesi bir yıl önce İspanya'ya taşınmıştı ve onlarla hiç tanışmamıştım. "Her şey yolunda mı?"

Josh, "Evet. Evet," diyerek yeniden etrafa göz gezdirdi. Bir şeylerin onu tedirgin ettiği çok belliydi. "Ailem bir haftalığına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Paris'e geliyor. Ekimin sonunda. Annem, babam, kız kardeşim. Onlarla orada buluşmamızı istiyorlar."

"Harika, ben..." Aklım doğruca ajandama gitmişti. Lanet olsun, tam da ona ihtiyacım olduğu sırada asistanım Adelaide neredeydi? Ekimde ne yapıyor olacaktım ben? *Giselle* sona ermiş olur muydu? İşte, Josh benden ailesiyle tanışmamı istiyordu. Bu, daha kalıcı bir beraberlik düşündüğünün açık bir işaretiydi. Ayrıca onunla Paris'te bir hafta geçirmek hoş olurdu. Daha önce hiç birlikte bir yerlere gitmemiştik, çünkü daima çok meşgul oluyordum. Tam da o esnada aklıma geldi: Noel zamanı için rol dağıtımı yapılacaktı. Bunu kaçıramazdım.

"Bütün haftayı orada geçirmek zorunda mıyız?"

Josh öfkeyle kaşlarını çattı. "Çoğu insan tatil yapıyor, Emma. Bu imkânsız bir şey değil."

"Benim durumum biraz karmaşık," diye açıkladım. "Ben sözleşmeli çalışıyorum. Biri bittiğinde, bir başka sözleşmenin ayarlanmış olduğundan emin olmam gerek. Bu meslekte–"

"Hiç ara veremezsin. Evet, biliyorum, bunu bana daha önce de söylemiştin. Ama senin bir ara vermen, benim de seni ailemle tanıştırmam gerekiyor."

"Gerekiyor mu? Neden?"

"Çünkü onlar benim ailem."

"Sen benimkilerle tanışmadın."

"Seninkiler Avustralya'da. Ve seni temin ederim, eğer bir haftalığına Manş Denizi'nin* diğer tarafına gelecek olsalardı, gidip onlarla tanışmak için her türlü çabayı gösteririm."

"Dinle, Josh, hemen sinirlenme. Adelaide ile görüşeceğim, ajandam onda. Eğer bana tarihleri tam olarak verebilirsen–"

* Büyük Britanya Adası'nı Fransa'dan ayırır, Atlas Okyanusu ile Kuzey Buz Denizi'ni birleştirir. (Ed. N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Josh, yumruklarını sıkarak bir anda ayağa fırladı. Ancak civardaki masalarda oturan müşteriler hızla bize bakınca, rezalet çıkardığını fark ederek tekrar yerine oturdu. Öfkesini kontrol etmeye çalıştığı oldukça belliydi. Öne doğru eğilerek, "Bu şekilde devam edemeyiz," dedi.

Artık sinirlenmeye başlamıştım. Josh aşırı tepki gösteriyordu. "Bence herhangi bir şey için söz vermeden önce ajandama bir göz atmak istemem gayet mantıklı."

"*Bana* söz vermeden önce mi?"

Başımı iki yana salladım. "Ne demek istiyorsun sen?" Sanki kurallarını bilmediğim bir oyun oynuyormuşuz gibi hissediyordum. Josh'ın bu tarz anlamsız davranışlar sergilemesi hiç alışıldık değildi ve daha kötü şeyler yapmasından korkuyordum. Adeta bana bir kulp takmak istiyor gibiydi. "Bütün bunlar da nereden çıktı?"

"Hayattan *gerçekten* ne istediğimi biliyor musun, Emma?" diye sordu Josh.

"Elbette. Sen… işinde başarılı olmayı ve…" Cümlemin devamını getiremeyerek sustum. Josh'ın hayattan ne istediğini *gerçekten* bilmiyor muydum?

"Evlilik?" diye sordu Josh. "Bir aile?"

"Bunlardan hiç bahsetmemiştin."

Josh hüzünlü bir ifadeyle iç çekti. "Bahsettim. Sadece dinlemedin." Sonra da doğrudan gözlerimin içine bakarak konuşmasına devam etti. "Bunları sen de istiyor musun?"

"Belki. Bir gün."

"Neredeyse otuz iki yaşındasın."

"Daha çok vaktim var." Göğsümü sıkıştıran bu his de neydi böyle? "Öncesinde bol bol dans etmem gerek."

Josh parmaklarını saçlarının arasından geçirip derin bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nefes aldı ve "Üzgünüm. Bu ilişki yürümüyor. Buna bir son vermek istiyorum," dedi.

Bir an dünya durdu. Sanki göğsüme bir yıldırım düşmüştü. İnsanı içine çeken, uzun bir sessizlik oluştu. Yanlış bir şey söyleyeceğim diye konuşmaya korkuyordum. *Yürümüyor mu?* Benim açımdan gayet güzel yürüyordu. Nihayet, "Tamam," diyebildim.

Josh kısa bir anlığına kaşlarını çatarak başını kaldırdı. Bunun umurumda olmadığını sanıyordu. Fakat umurumdaydı. Sadece beynimden vurulmuşa dönmüş ve sessizliğe gömülmüştüm. İnsanlar beni daima yanlış anlıyorlardı. Oysa yalnızca doğru şeyleri nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

Josh kendini toparladı ve bana uzun, karmaşık bir veda etti. Sonra da anahtarıyla telefonunu alarak ayağa kalktı. "Ben gidiyorum. Bu gece Berkeley'de bir oda ayırtacağım, yarın da sen stüdyodayken daireye gelir ve eşyalarımı toplarım." Bir an uzanıp saçlarıma dokunacak olsa da geri çekildim. "Üzgünüm, Em," dedi yumuşak bir şekilde, o sevdiğim içten sesiyle. "Gerçekten üzgünüm. Ama sen benim için doğru kadın değilsin."

Bağırmak istiyordum. Masayı devirip altüst etmek istiyordum. Josh'ın kasıklarına sert bir tekme atıp, suratını mosmor etmek istiyordum. Fakat bunların hiçbirini yapmadım. Çünkü son derece göze çarpan biriydim: Ben, Londra Bale Topluluğu'nun başbalerini, Emma Blaxland-Hunter'dım. Blaxland Yünleri imparatorluğunun torunuydum. Ve ailemin itibarını küçük omuzlarımda taşıyordum.

Josh gittikten sonra beş dakika bekledim ve meraklı bakışları görmezlikten gelerek restorandan ayrıldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Josh'ın geri dönmeyeceğine inanmak istemiyordum. Gerçekten de ertesi gün ben provadayken kıyafetlerini, özel eşyalarını, CD'lerini toplamış, fakat balkondaki çok severek ilgilendiği saksı bitkilerinden hiçbirini yanına almamıştı. Döneceğinden emindim, o yüzden onu aramadım. Onun beni aramasını istiyordum. Bana bir özür borçluydu. Hem de büyük bir özür.

Yaz günleri bir türlü geçmek bilmiyordu. Kışın karanlığını özlüyordum. Ancak günler uzadıkça uzuyor, parlak gün ışığı, kararsız yüreğime vuruyordu. Sıcaklık, mutsuzluğuma mutsuzluk eklemekten başka bir şey yapmıyordu. Hiç değilse Sidney'deki evler havanın devir daim yapmasına izin verecek ve sıcak havayla başa çıkabilecek şekilde tasarlanmıştı. Buradaysa her bina, bunaltıcı sıcağı içine hapsetmek için tasarlanmış gibi görünüyordu.

Dolayısıyla evde beni bekleyen tek şey bir boşluk ve sıcaklık olduğundan, geç saatlere kadar prova salonunda kalıyordum. Josh'ı ve onun geri dönmesini nasıl da beklediğimi unutmanın en iyi yolu, tüm dikkatimi işime vermekti. Eylül ayında sahnelenecek olan *Giselle*'in provaları en yoğun dönemindeydi ve stüdyoda geçirdiğim süre boyunca Josh neredeyse aklıma bile gelmiyordu. Fakat sokak kıyafetlerimi giyip sıkıca örülmüş saçlarımı açarken, beni bekleyen hüzün de kendini gösteriyordu. Akşam yemeği için buluşacağım bir Josh yoktu. Eve gelecek bir Josh yoktu.

İlk iki haftanın her akşamını şehrin bir ucundan diğerine yürüyerek geçirmiştim. Bazen trafik oldukça yoğunlaştığından parklara kaçıyor, bazen de aylak aylak vitrinlere göz gezdiriyordum. İkinci cuma gecesi, büyük bir alışveriş mağazasının vitrininde Blaxland Yünleri'nin sergilendiğini gördüm ve daha yakından bakmak için içeri girdim. Blaxland Yünleri,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sosyetik kadınların giyimi üzerinde uzmanlaşmış bir markaydı. Bu yıl, kırklı yıllardan esinlenmiş, parlak, kısacık etekli takımlar üretilmişti. Sanırım büyükannem bunlardan hoşlanıyordu. Bu düşünce içimi sızlatmıştı. *Büyükanne.* Hâlâ hayatta olsaydı arayacağım ilk insan o olurdu. "Büyükanne, sanırım Josh beni terk etti. Bir daha geri döneceğini sanmıyorum." Ve büyükannemin sesi, hattın diğer ucundan beni avuturdu. *Şişşt, Emma, iyi olacaksın. Seni tanıyorum ve biliyorum ki iyi olacaksın.* Büyükannem, bana benden daha çok inanırdı.

Duyduğum paniği kontrol altında tutmaya çalışarak, parmaklarımı takımlardan birinin kol ağızlarında gezdirdim. Josh geri dönecekti. *Olumlu düşün*, dedim kendi kendime.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Arkamı döndüğümde upuzun manikürlü tırnakları olan, uzun boylu, tay gibi genç bir kadınla karşılaştım. "Hayır, hayır, sadece bakıyordum."

"Hey," dedi genç kadın, "siz Emma Blaxland-Hunter'sınız."

"Evet, sanırım öyleyim." Josh ile soyadlarımız hakkında sürekli şakalar yapardık. Onun da benim gibi iki soyadı vardı: Joshua Hamer-Lyndon. Ah, şu modern anne-babalar ve onların ilk soyadlarını koruma ihtiyaçları, diye yakınırdı Josh. Çocuklarımızın Bill ve Ben Hamer-Lyndon-Blaxland-Hunter olacağını söyler ve onlardan sonra gelecek nesle acırdı.

Tabii onu hiç ciddiye almazdım. Planlarım arasında çocuk yapmak yoktu –en azından oldukça uzun bir süre– ve Josh'ın planlarında da olmadığını sanıyordum.

"Sakıncası yoksa patronumu çağırabilir miyim? Sizinle tanıştığına çok sevinecektir."

İşte o gece, bunu yapamadım. Kendini beğenmiş biri gibi görüneceğimi biliyordum. Çalışanlar arasında haftalarca dedi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kodu malzemesi olacaktım: "Emma Blaxland-Hunter mağazamıza geldi ve bizimle konuşmadı bile."

"Üzgünüm," dedim. "Gitmem gerekiyor..." Kapıya doğru gerilerken az kalsın bacakları mağaza görevlisinin bacaklarıyla aynı olan bir vitrin mankenini deviriyordum.

Mağazadan hızla çıkarak kendimi kalabalık sokağa attım. Karnım gurulduyordu. Bond Caddesi'ndeki alt geçide dalarak evin yolunu tuttum.

Kapıyı her açtığımda, nefesimi tutarak Josh'ın geri dönmüş olmasını umuyordum. Fakat hayır, daire karanlık ve boştu. Anahtarlarımı anahtarlığa asıp lambalardan birini yaktım. Telefonun mesaj ışığı yanıp sönüyordu. Bu seferkinin Josh olduğundan emindim. Bu saçma oyun çok fazla uzamıştı. Telefonu elime alarak sesli mesaj servisini aradım. Hayır, mesajı bırakan Josh değil, yarı zamanlı asistanım Adelaide idi.

"Ara beni. Önemli. Gerçekten önemli. İşle ilgili bir şey değil, ama yine de önemli. Bunu benden duymanı istiyorum."

Kaşlarımı çatarak telefonu kapattım. Onu aramak istemiyordum. Sesi, sanki kötü bir haber verecekmiş gibi kulağa oldukça şaşkın geliyordu.

Dairedeki tüm pencereleri birer birer açmaya başladım. Benzin kokusuyla dolu sıcak bir esinti gönülsüzce içeri sızdı. Kendime bir kadeh şarap doldurduktan sonra yiyecek bir şeyler için kilere bakındım. Fakat hiçbir şey yoktu. En son ne zaman alışveriş yapmıştım ben? Telefona göz attım. *Gerçekten önemli.* Bilmek istemiyordum, duyacağım şeyden korkuyordum.

Nihayet telefona yürüdüm ve ahizeyi elime alarak numarayı çevirdim.

Adelaide ilk çalışta telefonu açtı. "Emma?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben olduğumu nereden bildin?" Kalbim ağzımda atıyordu.

"Arayanın numarasından. Oturuyor musun?"

Kanepenin koluna iliştim. "Şimdi oturuyorum."

"Bu akşam Josh'ı gördüm."

"Josh? Benim Josh'ım mı? Yoksa o…?" *Geri mi dönüyor?* Ancak Adelaide'in ses tonundan Josh'ın dönmeyeceğini ve bunun iyi bir haber olmadığını anlamıştım.

"Başka biriyle birlikteydi, Emma. Çok üzgünüm."

O anda mideme bir sancı saplandı. Diğer elimle kanepenin kenarına sıkıca tutundum. "Demek istediğin…?"

"Bir kadınla, evet. Ama herhangi bir kadın değil. Sarah. Josh'ın asistanı."

Sarah'yı zar zor hatırlıyordum ve Adelaide'in onu hatırlamasına şaşırmıştım. Fakat muhtemelen randevuları birlikte düzenliyor olmalıydılar. Josh ve ben, çok meşgul insanlardık.

Sesimdeki sakinliği bir şekilde korumayı başardım. "Haber verdiğin için teşekkür ederim."

"Çok üzgünüm. Keşke sana güzel bir haber verebilseydim."

"Hayır, hayır. Bana söylediğin için sevindim." Sevinmiş miydim? Yoksa kalbi yerinden sökülüp paramparça edildikten sonra yere fırlatılan birinin söyleyeceği tarzda, boş bir söz müydü bu? "Stüdyoda görüşürüz."

Telefonu kapattım ve gözlerimi kapatarak kanepeye yayıldım. Josh ve asistanı. Ne iğrenç bir klişeydi bu. Josh hızlı davranmıştı. Ayrılığımızın üzerinden iki hafta geçmeden…

Fakat bir dakika... *Sarah.* İşte şimdi hatırlıyordum. Hiç de güzel denilmeyecek, sert bir suratı vardı. Sohbetlerimiz esnasında sık sık ismi geçse de hiç aldırış etmezdim. Ve şimdi görünen o ki çok önemli bazı gerçekleri gözden kaçırmıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Josh'ın gece geç saatlere kadar ofiste kalması, ayda en az bir defa yapılan iş gezileri, BlackBerry'sini elinden düşürmeyişi, gece gündüz her dakika, iki elini kullanarak hararetli bir şekilde yazdığı mesajlar... Yani en başından beri bir ilişkisi mi vardı? Yaptığı o konuşma, nihayet onunla benim aramda bir karar vermesine mi neden olmuştu?

İçimde bir şeylerin un ufak olduğunu hissettim. Yalnız kalmak istemiyordum, ama çok arkadaşım yoktu. İkisi, bale grubuyla birlikte yurt dışındaydı. Avustralya'dan eski bir arkadaşım ise şimdi... Yine neredeydi ki? Uzun zamandır ilk defa annemi istiyordum. Hem de çok istiyordum.

Telefonu tekrar elime aldım ve fikrimi değiştirmeden önce numarayı çevirdim. Hattın diğer ucunda, binlerce kilometre ötede, telefon çalıp duruyordu. Bir an telefon açılmazsa son derece hayal kırıklığına uğrayacağımı fark ettim. Annemin eve dönmem için başımın etini yiyeceğini bilmeme rağmen onun sesini duymaya ihtiyacım vardı.

Tam vazgeçeceğim sırada telefon açıldı.

"Alo?" dedi annem, nefes nefese.

"Anne?" Sesim şimdiden titremeye başlamıştı.

"Ah, Em, ne oldu? Sesin–"

"Josh beni terk etti." Aniden hıçkırarak ağlamaya başladım. Josh beni restoranda bırakıp gittiğinden beri ilk defa ağlıyordum. "Asistanıyla birlikte gitti."

"Hayatım, çok üzüldüm," dedi annem. Ben ağlarken teselli edici sözler söylemeye devam ediyordu. Yıllardan beri ilk defa Sidney'de, evimde olmak ve yanağımı annemin soğuk gerdanına yaslayarak bir çocuk gibi avutulmak istiyordum. Bir türlü çözüme kavuşturamadığımız kişilik çatışmaları yaşadığımızdan, annemle daima çetin bir ilişkimiz olmuştu. Yine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de o benim annemdi. Bir zamanlar beni bale derslerine götüren, yaralı dizlerime yara bandı yapıştıran kişiydi.

Nihayet gözyaşlarımı kontrol altına alabildim. "Tanrım, anne, bir an mükemmel bir hayatım olduğunu düşünürken, bir sonraki an her şey altüst oluyor."

"Eve gelebilirsin," dedi annem.

Tanıdık bir rahatsızlık hissine kapıldım. "Hayır."

"Sadece ziyaret için. Büyükannen öldüğünden beri eve gelmedin."

"Yapamam. Provalarım var."

"Ondan sonra gelirsin."

"Ondan sonra da başka provalarım olacak."

Telefonun diğer ucundan bir iç çekme sesi duyuldu. "Emma, neredeyse otuz iki yaşındasın. Sonsuza kadar dans edemezsin."

Ama yapabilirdim: Asıl mesele buydu. Bedenimi hâlâ zinde hissediyordum. Sonsuza dek olmasa da en azından bir on yıl daha işimi yapmayı umuyordum. Belki de daha fazla. Maya Plisetskaya'nın* altmış üç yaşındaki *en pointe*'sinin** görüntülerini izlemiştim. Çocukluğumdan beri dans etmek dışında hiçbir şey yapmak istememiştim. Dansı bırakmayı düşünemezdim bile. Nasıl bırakacağımı bilmiyordum.

"Anne," dedim, "sana söz veriyorum, dans etmeyi bıraktığımda eve döneceğim. Ama şu an için, bu hâlâ benim hayatım." Aslında, şu an elimde kalan tek şey buydu.

* 20. yüzyılın en iyi balerinlerinden biri olarak anılan Rus balerin. (Çev. N.)
** *Fr.* Balede parmak uçlarında durma hareketi. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Kırık kalp' lafını daha önce yüzlerce kez duymuş olmalıydım. Fakat şimdi, o lafın gerçekte ne anlam ifade ettiğini her hücremde hissediyor ve tüm benliğimle anlıyordum. Vücuduma kan, damarlarıma ise aşk ve özlem pompalayan o hayati organın, yani kalbimin acısı bir türlü dinmek bilmiyordu. Sabahları kalbimde acıyla uyanıyor, geceleri yine aynı acıyla yatağa giriyordum. İşe gitmek için hazırlanırken, banyodaki lavabonun başında hüngür hüngür ağlıyor, doğru düzgün düşünemiyor, kendimi tanıyamıyordum.

Bu berbat histen kurtulmak için bildiğim tek yol, hareket etmekti. Her gece provalardan sonra stüdyoda kalıyor ve saatlerce dans ediyordum. Adelaide, her akşam saat altıda benden umudu kesiyor ve Clapham'daki evine, ailesinin yanına gidiyordu. Bense bembeyaz ışıkları ve upuzun aynaları olan bu parıltılı, boş salonu bağrıma basıyordum. Burada öfkemi ve acımı ifade etmem için dünya kadar yer vardı. Ayaklarım ne kadar çok ağrırsa, acımın üstesinden gelmeye de o kadar yaklaştığımı biliyordum. Sanki beni hayatta tutan tek şey buymuş gibi çılgınca dans ediyordum. Bir bakıma öyleydi de.

Temizlik görevlisi Thomas, koridorlarda dolanıyordu. Elektrikli süpürgenin ve tuvaletlerde akan suyun sesini duyabiliyordum. Bir akşam salona girdi ve bedenime eziyet edişimi izlemeksizin, odanın bir ucundan diğerine uzanan aynaları titizlikle temizlemeye başladı. İkinci cuma akşamına doğru, Adelaide bu duruma daha fazla sessiz kalamadı.

"Bunu iki haftadır yapıyorsun. Senin için tehlikeli olduğunu *biliyorsun*."

"Pratik yapmanın insana hiçbir zararı olmaz."

"Bedenine çok fazla yükleniyor olabilirsin. Eğer Brian bunu öğrenirse–"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sakın Brian'a söyleyeyim deme!" Brian Lidke, bizim sanat yönetmenimizdi. Bana en son rol verişinde açıkça kaç yaşında olduğumu sormuştu. "Bunu yapmaya ihtiyacım var, Adelaide. Josh ile o kadar fazla zaman geçirdim ki provaları kaçırıp formumu kaybettim."

"Tek bir prova bile kaçırmadın, Em. Ajandanı ben kontrol ediyorum. Öyle olsa bilirdim."

"Ama ek provalara katılabilirdim."

Adelaide alaycı bir kahkaha patlattı. "Tanrı aşkına –*kendi* hatırın için– evine git."

Ev. Kiralamaya gücümün daha fazla yetmeyeceği o boş daire. "Bir saat daha."

Adelaide çantasını omzuna atıp homurdanarak uzaklaştı. Duyduğum suçluluk hissini bastırarak bara yöneldim. Baldırlarım ağrıyordu. *Yukarı.*

O gece daha da hırsla çalıştım. Önceleri, Thomas'ın elektrikli süpürgesinin sesini duyamadığımı fark etmedim. Çalışmam bitip de birkaç gevşeme egzersizi yaparken, binada tamamen yalnız olduğumu da yavaş yavaş fark etmeye başlamıştım. Kapıya yürüyüp koridora göz gezdirdim. Ahşap paneller ve geniş merdivenler, genellikle loş, gömme ışıklarla aydınlatılırdı. Fakat etraf zifiri karanlıktı. Ya Thomas gelmemişti ya da erken çıkmış ve beni burada unutmuştu. Muhtemelen içeride kilitli kalmıştım.

Güleyim mi, yoksa ağlayayım mı bilemiyordum. İkisini de yapmadım. Günlük kıyafetlerimi almak için dolabıma gitmem gerekiyordu, bu yüzden soyunma odasına kadar yolumu aydınlatabileceğini umarak stüdyonun kapısını açık bıraktım. Bu karanlıkta anahtarı asla kilidine sokamazdım, bu nedenle soyunma odasına gitmek yerine, kapıyı içeriden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

açıp açamayacağımı görmek için doğruca aşağı inmeye karar verdim. Eğer açamazsam, sanırım yere kıvrılıp uyuyacaktım ve üzerimi değiştirmeme gerek kalmayacaktı. Bu fikir, her nasılsa benim acınası ve yalnız ruh halime oldukça uygundu. Bir an dolabımdaki cep telefonumu düşünsem de, şarjının olmadığını biliyordum. Doğrusu bir haftadır telefonuma bakmamıştım bile.

Koridorun aşağısına doğru yürümeye başladım. Işık, merdivenlere kadar uzanmıyordu, fakat sağ elimle korkulukları bulabilmiş ve el yordamıyla yavaşça merdivenleri inmeye başlamıştım. Bir basamak... Bir basamak daha…

Fakat bir sonraki basamak yerinde değildi. En azından ben parmak uçlarımla onu bulamadım ve o karanlıkta tuhaf bir şey oldu. Bir haftadır yaptığım yorucu egzersizler yüzünden yorulmuş olan kaslarım, ayağımın altındaki ani değişikliğe uyum sağlayamadı. O an merdivenlerin tam da bu noktada sola kıvrıldığını hatırlasam bile artık çok geçti.

Her şey son derece hızlı gelişmiş olsa da sonradan bu anı sanki sonsuza dek sürmüş gibi hatırlayacaktım. Dikkatsiz bir çocuğun elinden düşürdüğü oyuncak bebeği gibi merdivenlerden kaydım ve pürüzlü halıya boylu boyunca uzandım.

Ani bir acı hissetmedim. Sonrasında da çok acı çektiğim söylenemezdi. Fakat kalbim, sanki beynimin bilmediği bir şey biliyormuşçasına hızla çarpıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım.

İşte o an, sağ bacağım sanki orada bir diz yokmuş gibi bükülüverdi. Bir anda tüm bedenimi kaplayan acıyla bir çığlık attım. Eklem yerim, tıpkı suyla doldurulan bir balon gibi şişmeye başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne yaptım ben? Ne yaptım ben? Bu olamazdı. Kanım kulaklarımda uğulduyor, midem bulanıyordu. Dizimi sıkıca kavrayarak yere yığıldım ve yardım çağırmak için karanlık, boş binada bir başıma haykırdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altıncı Bölüm

Bir uzman doktordan diğerine gidiyor, her günü ağrılarla geçiriyordum. Herkesin suratında dayanılmaz, ciddi bir kaygı ve acıma ifadesi vardı. Aynı hikâyeyi ilk haftanın sonunda yüzüncü, ikinci haftanın sonunda ise bininci kez dinlemiştim. Düşüş açım, bağlarımın kopmasına neden olmuştu. Ve bu sadece bir buz torbası koyup biraz istirahat etmekle geçecek bir kopma değildi. Bağlar paramparça olmuştu. Ağrılar, yalnızca ağır ağrı kesicilerle hafifliyordu. Uzmanlar daha şimdiden belli belirsiz mırıldanarak, 'karmaşık' bir tahminde bulunuyorlardı. Bir ortopedist dizimi açtıktan sonra tekrar kapatarak beni başka bir ortopediste sevk etti. Bu defa ameliyat devam etti, ancak sonuç 'umduğumuz gibi' değildi.

Yaşadığım şok, ağrı kesiciler ve doktorların aptalca edebi kelamları yüzünden, bana dizimin bir daha iyileşemeyeceğini söylediklerini fark etmem tam üç haftamı almıştı. Yürüyebilecektim, ama yaşlanıp güçsüzleştikçe ağrılarımın artacak olması ihtimaline karşı bana yapay bir eklem takmaları daha iyi olacaktı. Dans konusuna gelince... Bu bir daha mümkün olmayacaktı.

Ve bu benim dünyamın sonuydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olabilecek en kötü şey olmuştu ve hayatın hâlâ devam ediyor oluşuna hayret ediyordum. Aslına bakılırsa, bu felaket sonsuza dek devam edeceği için bunu hayatımın bir parçası yapmaya alışmak zorundaydım. Trafik, penceremin ardında akıp gidiyordu. *Giselle* turnesi, daha genç bir balerinin önderliğinde devam ediyordu. Kalbim durmuyor, bedenim nefes almayı unutmuyordu. Ve ben, parlak yaz güneşine tüm perdelerini kapatmış olan dairemde yaşamaya devam ediyordum.

Dans etmeyi özlüyordum. Öyle çok özlüyordum ki bu özlem bazen kalbimi dizimden daha çok acıtıyordu. Dansı bırakmaya hazır değildim. Peki, onu bırakmaya hiç hazır olacak mıydım? Doğruyu söylemek gerekirse, bana rol verilirken artan tereddütleri, provaların başında kalçalarımdaki belli belirsiz tutukluğu, yıllardır giydiğim bale ayakkabıları yüzünden ayaklarımda oluşan şişlikleri ve parmaklarımın arasındaki yaraları inkâr edemezdim. Geçen yılın projesi olan *Kuğu Gölü*, sayısız *pas de bourée** hareketleri yüzünden bacaklarıma kramp girmesine neden olmuştu. Ayakkabılarımı giymeden önce ayaklarıma buz sürmek zorunda kalıyordum. Aslına bakarsak, profesyonel dans hayatımda muhtemelen iki, belki de üç yılım kalmıştı. Bazı balerinler sonsuza kadar dans etmeye devam ediyordu, biliyordum. Ben onlardan biri olamazdım. Fakat dans etmekten başka hiçbir şeyim yoktu. Hiçbir şey...

Geceleri uyku vakti geldiğinde ise bu düşünceler üzerinde kafa yormayı bir kenara bırakıyordum. Onun yerine, kendimi

* *Fr.* Arkaya, yana ve öne doğru yapılan küçük adım hareketi. (Ed. N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dans ederken hayal ediyordum. Artık sadece topallayabiliyordum, fakat ay sonuna dek yürüyebilmeyi umuyordum. Sonrasında ise... Hem neden doktorlara inanmam gerekiyordu ki? Eğer yürüyebilirsem, koşabilirdim de. Eğer koşabilirsem, sıçrayabilirdim. Ve sıçrayabilirsem, dans edebilirdim. Bu belki bir yılımı alırdı, belki iki, belki de...

Ve sonra karanlıkta, beni bekleyen boşluktan korkarak yastığıma sıkıca sarılıyordum.

Eylül ayının ortasında, eşyalarımı kutuluyor ve çatı katındaki daireme veda etmeye hazırlanıyordum. Normal koşullarda kirayı tek başıma karşılamam zor olacaktı, fakat son ödeme çekimle sigorta ödememi de aldıktan sonra artık imkânsıza dönüşmüştü.

Şükürler olsun ki Adelaide bana yardıma gelmişti. Adelaide'in kazayla ilgili kendini kötü hissettiğinden şüpheleniyordum. O akşam eve gitmemi sağlayabilseydi, geç saatlere kadar stüdyoda kalıp düşmeyecektim. Fakat ne Adelaide'i ne temizlik görevlisini ne de herhangi birini suçluyordum. Ne olduğunun tamamen farkındaydım: Baştan aşağı uğursuzluğa bulanmıştım, hem de en kötüsünden. Ve tıpkı tetikte bir kedi gibi başıma gelecek bir sonraki talihsizliği bekliyordum.

Mutlaka kötü bir şey olacaktı. Sevgilimi, kariyerimi, evimi kaybetmiştim. Bir sonraki, çok daha kötü olacaktı. Saplantılı bir şekilde kanserden, trafik kazalarından, kaçırılmaktan, terörizmden, gezegenin ısınmasından, yeni bir buzul çağı ihtimalinden ve türlerin yok olmasından endişe ediyordum. Endişelenmeye asla bir son vermiyordum. Etkisini kaybeden uyku

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

haplarının yenilerini alıncaya dek geçirdiğim o uzun saatler boyunca yapabileceğim tek şey buydu çünkü.

"Kitapların nerede?" diye sordu Adelaide. Daha kalıcı bir yer buluncaya kadar Adelaide'in benim için ayarladığı Holborn'daki tek odalı, mobilyalı bir dairede kalacaktım. Daire zemin kattaydı, yani hiç merdiven çıkmayacaktım.

"Hiç kitabım yok," diye itirafta bulundum, bir başka dans ödülünü ince bir kâğıtla sararken. "Onları okuduktan sonra Oxfam'a* verdim. Çok fazla yer kaplıyorlar."

Adelaide dehşete kapılmış gibi yaptı. "Bir kitabı bir kez okudun mu, sen ve o bir ömür boyu birbirinize ait olursunuz. Bunu bilmiyor muydun?"

"Beş para etmez olanlar bile mi?"

"Beş para etmez olanlar bile." Adelaide etrafına bakındı. "Aslında gerçekten de çok fazla… eşyan yokmuş. Buraya ağır ve tozlu bir işe hazırlanarak gelmiştim. Mobilyalar bile senin değilse, gerçekten sadece kıyafetlerin ve…"

"Biliyorum," dedim. "Hepsi dans ödülleri. Josh da aynı şeyi söylerdi. Bir keresinde bana bir resim çerçevesi alıp içine ikimizin bir fotoğrafını koymuştu. Ben de onu devirip camını kırmıştım. Sonra da onu komodinimin çekmecesine koymuştum. Orada bir yerde." İşte. Dans etmek ve Josh hakkında ağlamadan konuşmayı başarabilmiştim. Hayır, bir dakika, ağlıyordum.

Adelaide omuzlarımı sıkıca tutarak sıvazladı. "İyi olacaksın."

"Olmayacağım."

"Tabii ki olacaksın."

Köşeleri özenle sarılmış ödüllerle dolu olan kutuya baktım. O kutuda benim hayatım vardı. Paketlenmiş ve mühürlenmeye

* Bir yardım kuruluşu. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hazırdı. "Sanki her şeyimi kaybetmişim gibi hissediyorum. Erkek arkadaşımı kaybettim. Şimdi de dairemi kaybediyorum..."

"Gerçekten taşınmak zorunda mısın? Biraz daha bekleyemez misin?"

"Yakında bütün param suyunu çekecek."

"Anlamıyorum, Em. Milyoner büyükannen birkaç yıl önce öldü. Sana hiç mi bir şey bırakmadı?"

"Hayır. Zaten ben de ne bir şey istedim ne de bekledim. O yüzden hiç umursamıyorum." Büyükannem öldüğünde, ailesine hiçbir şey bırakmamıştı. Küçüklüğümden beri büyükannem ve büyükbabamın çok önemli insanlar olduğunun farkındaydım. Büyükannem işinde, büyükbabam ise çalıştığı parlamentoda önemli biriydi. Ancak servetleriyle ilgili asla böbürlenmedikleri gibi, halka olan sorumluluklarını da unutmazlardı. Büyükannemin şirketi şimdi hissedarlarının elindeydi. Kişisel serveti de Avustralya'daki altmış farklı yardım derneğine gitmişti. Avustralya'ya dönmek istememin sebeplerinden biri de buydu. Annem ve dayım, şirket hissedarlarından biri olmalarına ve yeterince varlıklı olmalarına rağmen, bu duruma son derece üzülmüşlerdi. Birçok yasal soruşturma yapılmış ve uzun, aptalca münakaşalar yaşanmıştı. Bir aileyi, zengin bir akrabanın ölümü kadar mahvedebilecek başka bir şey yoktu. "Ayrıca bu halimle merdivenleri de çıkamam. En iyisi buradan gitmek."

Tam o sırada kapı zili çaldı.

"Ben açarım," dedi Adelaide. "Sen yerinden kalkma."

Gelenin, vaktinden bir saat önce varan nakliye kamyoneti olduğunu sanmıştım. Hiç beklemediğim şey ise, merdivenlerin aşağısından gelen ve Adelaide'e kendini tanıtan annemin sesini duymaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kalbim yerinden fırlamış bir halde çabucak ayağa kalkmaya çalıştım. Fakat dizimi inciterek yeniden oturdum. Zaten annem de çoktan yukarı çıkmış, zarif bir şekilde bana doğru yürüyordu. Sırtı dimdikti ve ensesinde uzun bir atkuyruğu şeklinde toplanmış dümdüz, koyu renkli saçları pırıl pırıl parlıyordu. Güzel bir anneye sahip olmanın ne kadar acı verici bir şey olduğunu oldum olası biliyordum. Genç bir kızken, annemin hâlâ profesyonel olarak modellik yaptığı o zamanlar, onun fotoğraflarını yatak odamdaki aynama yapıştırırdım. Sonra karşılarına oturup hayretle ten rengimiz, gözlerimiz, ağızlarımız arasındaki farklara bakardım. En sonunda da fotoğrafları yırtıp atar, sanki şeytan çıkarıyormuş gibi bir saat boyunca dans alıştırmaları yapardım. Bir balerin için önemli olan tek şey sağlıklı, formda ve tutup kaldırılabilecek kadar hafif olmasıydı. Ve Louise Blaxland-Hunter kadar uzun boylu olsaydım, bu özelliklere asla sahip olamazdım.

"Hayatım," dedi annem, bana sarılmak için eğilerek. "Çok solgun ve yorgun görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Annem diz çöktüğünde, eklemlerini böyle rahat hareket ettirebildiği için onu kıskanmıştım. Ümitsizlik, beni bir dalga gibi devirmişti. "Dur sana bir bakayım," dedi annem.

Adelaide'e göz attığımda, başını olumlu anlamda sallayıp sessizce odadan çıktı.

"Bu senin fikrin miydi, yoksa babamın mı?" diye sordum.

"İkimizin de," diye yanıtladı annem. "Ama ben ayarladım. Çok kırıldım…" Küçük bir kız gibi dudağını büküp kirpiklerini kırpıştırdı. Bu tarz hareketler elli sekiz yaşındaki herhangi bir kadına hiç yakışmayacak olsa da her nasılsa annemde hâlâ sevimli duruyordu. "Yapmak istediğim ilk şey sana gelmek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oldu. Bebeğim... Yine de eve kendiliğinden döneceğini düşünmeye devam ettim." Ayağa kalkarak eteğini düzeltti. "Ama gelmedin. O yüzden ben de seni eve götürmeye geldim."

"Eve gelmeyeceğim."

"Neden?"

Cevap vermek üzere ağzımı açtığım sırada, annemin sorusunun beni gafil avladığını fark ettim. Sahi, nedendi? Haftalardır perişan bir halde yatakta yatıyordum. Doğru düzgün yemek yemiyor, çok fazla ağrı kesici alıyordum. Aynada kendime baktığımda, gözlerimdeki ışığın kaybolduğunu görebiliyordum. Artık Londra'da benim için hiçbir şey kalmamıştı. Eve gidip ailemle birlikte olmak, çok mu kötü olurdu?

Annem kararsızlığımı hissetmiş olmalı ki son darbeyi vurmak için harekete geçti. "Dünyanın en iyi uzmanlarından birkaçı Sidney'de," dedi milli bir gururla övünerek. "Seninle ve dizinle çok iyi ilgileneceklerdir." Hemen ardından da bu söylediklerini onaylayan cümleler geldi. "Baban, Sidney Kuğuları takımından bir futbolcunun dizinin iyileşmesine yardımcı olan bir fizyoterapist tanıyor. Çok ünlü bir fizyoterapisttir. Sanırım o futbolcu tekrar sahalara döndü."

Kalbim duracak gibi olmuştu. Annem, bu fizyoterapistin yeniden dans etmeme yardım edebileceğini mi söylüyordu? Çünkü eğer dans edebilirsem bir geleceğim olurdu. Ama edemezsem, bir insan enkazından farksızdım.

Annem nefesini tutmuş bir halde cevabımı bekliyordu.

"Tamam," dedim. "Geleceğim."

Tam altı dakika sürmüştü –parmaklarım korkulukları demir gibi kavramıştı, alnımdan ter damlıyordu ve dizim ağrıyordu– fakat nihayet terasa çıkan dar merdivenleri tırmanmayı başarabilmiştim.

Hava mevsimsiz bir şekilde soğuktu. Kuzeydoğudan gelen fırtınalı yağmur bulutları, ilerideki gri denizin üzerinde toplanmıştı. Ahşap korkuluklara tutunup ilerleyerek perişan haldeki kadife çiçeği ve camgüzeli saksılarının yanından geçtim. Sonra da parmaklıklara yaslanıp derin bir nefes aldım.

Thames Nehri'nden Battersea Parkı'na uzanan bu manzara, Josh ile birbirimize âşık olduğumuz manzaraydı. Hüzün, kollarını yeniden bana doladı. Buraya taşındığımız günü hatırlıyordum. Ben *Daphnis and Chloe* turu için provalara katılıyordum, Josh ise henüz yeni terfi almıştı. Eşyaları kutularından çıkarıp yerleştirmeyi bir kenara bırakmış ve hazır Çin yemeği ile bir şişe şampanya alarak buraya çıkmıştık. Gökyüzü kararıp Londra'nın bütün ışıkları titreşirken, Josh bir kucak dolusu battaniye getirmişti. Sonra da gökyüzünün altında sevişmiştik. Josh'ın bütün öpücükleri şampanya ve soya sosu tadındaydı. Aynı anda hem üşüyor hem de kahkahalarla gülüyordum. O andan itibaren her şeyin yolunda gideceğinden emindik.

Belki de Josh açısından her şey yolunda gitmişti. Bilmiyordum. Onun hakkında çok az şey bildiğimi fark etmiştim. Ona hiç işiyle ilgili sorular sormazdım, çünkü canım sıkılırdı. Buna rağmen o hep benim işimi, ne düşündüğümü ve nasıl hissettiğimi bilmek isterdi. Yoksa kendimden başka hiçbir şey düşünmüyor muydum? Öyle görünüyordu. Belki de benim gibi kadınların partnerlerini çalmak için daima tetikte bekleyen asistanlar vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annem beni almak için bir saat içinde burada olacaktı. Uçak biletleri, annem daha Avustralya'dan ayrılmadan önce ayırtılmıştı. Gerekirse bütün yolculuk boyunca bacaklarımı uzatabilmem için birinci sınıfta yolculuk edecektik. Yine de korkuyordum. Çok uzun bir yolculuk bizi bekliyordu. Bunu atlatmak için son uyku haplarımı ve ağrı kesicilerimi içecektim. Reçetemde yazılanları yenilemeyi bilerek reddetmiştim. Avustralya'ya ayak bastığım andan itibaren formumu ve itibarımı yeniden kazanmaya kararlıydım. Hatta belki dans etme yeteneğimi bile…

Annemin 'başka meslekler' hakkında kafa ütülemeye bir son vermesini nasıl da isterdim. Özellikle de dans öğretmenliği konusunda. Öğretmenlik! Yetişkinlerle bile zar zor iyi ilişkiler kurabiliyorken, çocuklarla ne yapardım ben? Muhtemelen kalplerini kırardım. Peki ya bale koreografileri hazırlamak? Hayır. Başkaları doyasıya hareket ederken ve kalpleri hayat dolu bir şekilde çarparken kenarda durup onları seyretmek, sadece kıskanmama neden olurdu.

Bir iç çekerek parmaklıklara yaslandım. "Hoşça kal, hoşça kal," dedim Londra'nın gökyüzüne, nehre, arabalara, insanlara ve hayallere. İçimi derin bir keder kaplamıştı. "Ben eve gidiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yedinci Bölüm

Neyse ki annem art niyetini açığa vurmadan önce bir hafta beklemişti. Bu, saat farkı yüzünden yaşadığım sersemliği atlatmam ve ağrı kesicileri bırakmam için yeterince uzun bir süreydi. Belki annem daha da uzun bir süre bekleyebilirdi, fakat çat kapı gelen Mike Dayım, hiç beklenmedik bir şekilde söylememesi gereken bir şey söyledi.

Sidney'de bahar aylarıydı ve hava, annemin arka bahçede yetiştirdiği yaseminlerin kokusuyla doluydu. Babamın tanıdığıyla birlikte fizik tedaviye başlamıştım ve onun tavsiyesiyle, koridor boyunca azimle bir yukarı bir aşağı yürüyordum. Aynı zamanda babamın Noel'de anneme armağan ettiği Alman kurdu Tiger'ın fazlaca dostane olan ıslak burnundan kaçınmaya çalışıyordum. Ağrı kesiciler olmadan dizimi çok daha fazla hissedebiliyordum. Fizyoterapistim beni asla boş yere ümitlendirmiyordu. Dediğine göre sakatlığım, bir balerin şöyle dursun, herhangi biri için bile milyonda bir rastlanacak bir talihsizlikti. Fakat bana güzel bir tavsiyede bulunmuştu: Sadece bugüne odaklanacaktım. Beni bekleyen yarınları düşünüp durmak, beni bunaltacak ve hareketsiz kılacaktı. Şu an

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapmam gereken tek şey, yürümek ve bacak kaslarımı yeniden güçlendirmekti. Geçmişe ya da geleceğe ait düşüncelerin keyfimi kaçırması ihtimaline karşı, yalnızca içinde bulunduğum anı yaşayacaktım.

Babam, sahibi olduğu nalbur dükkânındaydı. Annem ve babam hiç evlenmemişlerdi, zaten taşıdığım çifte soyadının sebebi de buydu. Düzenli aralıklarla 'aşklarını kutlamaktan' bahsedip dururlardı. Bu düşünce beni hem utandırır hem de içimi çocuksu bir mutlulukla doldururdu.

Koridor boyunca bir aşağı, bir yukarı...

Tam o esnada, kapının çalındığını duydum.

"Mike Dayı!" Biraz çekingen bir şekilde ona sarıldım. Her zamanki Mike-Dayı hareketlerinden birini yaparak beni havaya kaldırıp sarsmaması için içimden dua ediyordum. Mike Dayı karmaşık el şakalarıyla ve yüzme havuzuna gülle gibi atlayarak etraftakileri ıslatmasıyla tanınan iriyarı bir adamdı.

"Em! Seni görmek çok hoş. Çok güzel görünüyorsun. Avustralya güneşi sana yaramış."

Ona, bir şapkam ve güneş kremim olmadan yolun karşısına bile geçmeyeceğimi söylemedim. Beyaz tenime çok düşkündüm. Onun yerine, "Evde olmak güzel," dedim.

"Ne kadar kalacaksın?" Mike Dayı kapıyı arkasından kapattı ve bir cevap beklemeden mutfağa doğru yürüdü. "Hibberd seninle konuştu mu? Hikâye neymiş?"

Ne demek istediğini anlamamıştım. Gerçi Mike Dayı'nın bir konuyu kendisinden başka kimsenin anlayamayacağı bir şekilde saptırması, görülmedik şey değildi. Yavaşça peşinden gittim ve dolaptan bir bira çıkarıp mermer mutfak tezgâhına bıraktığı sırada ona yetiştim.

"İster misin?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anne!" diye seslendim, Mike Dayı'nın burada olduğunu bilmek isteyeceğinin farkındaydım. Onu görmek isteyip istemeyeceği ise ayrı bir konuydu. "Misafir var."

Mike Dayı bira şişesinin kapağını çevirip açtıktan sonra sırtını mutfak tezgâhına dayadı. "Ee, neler anlattı?"

"Kim?"

"Hibberd. Beattie Nine'nin avukatı."

"Beattie Nine. Ona sekiz yaşımdan beri böyle seslenmedim." Başımı olumsuzca salladım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tanrım, tam bir İngiliz gibi konuşuyorsun. Seni bu aksandan kurtarmamız gerekecek."

Halıyla kaplı merdivenlerden gelen ayak seslerini duydum. Annem beni kurtarmaya geliyordu. Ütü yapan herhangi birinden çok daha temkinli ve göz alıcı bir şekilde mutfağa girdi. Mike Dayı'yı gördüğünde ise tüm bedeni gerildi.

İşte o an, annemin bana her şeyi anlatmadığından şüphelenmeye başladım.

"Mike," dedi annem.

"Louise," diye karşılık verdi Mike Dayı.

"Senden Emma'ya biraz zaman vermeni istemiştim."

"Zaman mı? Ben onun dayısıyım. Gelip nasıl olduğunu görmek istedim."

"Yalan söyleme. Neden burada olduğunu biliyorum."

"Biri ona söylemek zorunda. Belli ki sen söylememişsin."

"Seni bencil ahmak. Kızım henüz iki ameliyat geçirdi ve ona bir daha asla dans edemeyeceğini söylediler. Diğer konular bekleyebilir."

Mike Dayı küçümseyen bir kahkaha attı. "Bana onu koruyormuş ayağına yatma, Louise. Sen de en az benim kadar bilmek istiyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Konuşmalarını artan bir endişeyle dinliyordum. "Biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi?" diye sordum, boğazım kurumuş bir halde.

Annem bana doğru dönerek zorla gülümsedi. "Yok bir şey, bunu daha sonra konuşabiliriz."

"Neden beklemek zorundayız, anlamıyorum," dedi Mike Dayı. "Yıllardır bekliyoruz zaten."

Omzumu silktim. "İşte şimdi iyice meraklandım. Neler döndüğünü bilmek istiyorum."

Annem, dayıma kısa bir bakış fırlattı. Burun delikleri hafifçe genişlemişti ve bu, hislerini kontrol altında tuttuğunun bir göstergesiydi. "Bahçede birer çay içelim. Bu gibi konuları doğru düzgün konuşmak gerekir."

Elbette konunun büyükannemin mirasıyla ilgili olduğunu anlamıştım. Annem ve Mike Dayı kendilerine hiçbir şey bırakılmamış olmasının şokunu asla tam olarak atlatamamışlardı. Yani büyükannem bana bir şeyler mi bırakmıştı? Bana çok düşkün olduğuna ve adeta üzerime titrediğine şüphe yoktu. Onunla daima özel bir bağımız olmuştu. Hatta bazen annemin büyükannemle olan ilişkimi kıskanıp kıskanmadığını merak ederdim, çünkü birbirlerine oldukça aksi davranırlardı. Evet, meraklanmıştım, ama miras fikri beni heyecanlandırmamıştı. İstediğim tek şey yeniden dans edebilmekti. Ve belki de Josh'ın, fakat beni aldatmamış olan Josh'ın geri dönmesini istiyordum. Maddi şeyler benim için hiçbir zaman önemli olmamıştı.

Akşam olmak üzereydi. Uzaklardaki bir çim biçme makinesi gürültüyle çalışıyordu. Havayı yeni kesilmiş çimenlerin o ağır kokusu sarmıştı. Güneş gökyüzünde yavaşça aşağı kayarken, akşamın kadifemsi maviliği de ağır ağır yerini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

alıyordu. Dizim hafiften ağrımaya başlamıştı. Annemi ve Mike Dayı'yı bekliyordum. Annem çay demliğini doldurup bardakları tepsiye yerleştirirken tartışıyor olmalıydılar. Bu durum, çayların gelmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü açıklıyordu. Sandalyeme yaslanarak yaralı bacağımı öne uzattım. Yukarıdan siyah şekiller halinde bir kuş sürüsü geçiyordu. Nedendir bilinmez, günün bu saatleri kendimi hep mutsuz ve ümitsiz hissetmeme sebep oluyordu. Londra'yı, Josh'ı, prova salonunu özlüyordum. Ağrı kesiciler ve uyku hapları, benim için bırakması kolay birer alışkanlık olmuştu. Ancak diğerleri onca yıldır mutluluğumun temelini oluşturmuşlardı ve onlardan vazgeçmek imkânsızdı. İçimde gittikçe artarak yerleşen ve bir türlü dışa vuramadığım bir keder hâkimdi. Şimdiye kadar kendimi daima hareket ederek ifade etmiştim. Daha önceleri olmasa da tüm yetişkinlik hayatım boyunca en yoğun duygularıma kaslarımla ve enerjimle meydan okumuş, onları dans ederek dışarı atmıştım. Şimdiyse sahip olduğum tek şey gözyaşlarımdı ve onlardan son derece sıkılmıştım.

Başımı kaldırdığımda, annemle Mike Dayı'nın yaklaşmakta olduğunu gördüm. Gözlerinde gördüğüm bu açgözlü parıltı benim hayal ürünüm müydü? Resmen kudurmuşlardı. Hiçbir para mutluluğumu geri alamazdı. Zaten sigorta ödemem bana bunu çoktan kanıtlamıştı.

Annem ve Mike Dayı yapmacık bir kibarlıkla, gergin bir şekilde ferforje masaya oturdular. Biri sağıma, diğeriyse soluma oturmuştu. Annem kendisine ve bana çay doldururken, Mike Dayı birasını içmeye devam etti. Ardından havadan sudan çene çalmaya başladılar. Bütün konuşulanları sanki uzaktan izliyor gibiydim. Nihayet, "Kaç para?" diye sordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annem ve Mike Dayı birbirlerine baktılar.

"Benim anlamadığım şey, bana bunu neden daha önce söyleyemediğiniz," dedim.

"Ne kadar olduğunu bilmiyoruz," diye söyleyiverdi annem. "Mesele bu. Bay Hibberd dedi ki–"

"Sana söyleyemedik, çünkü Beattie Ninen vasiyetine aptalca bir şart koşmuştu."

"Avustralya'ya mirası almadan önce dönmen konusunda son derece kararlıydı. Hatta ondan haberdar bile olmadan önce." Annem çayını sertçe karıştırdı. "Bunun sana bir... emeklilik hediyesi olması niyetindeydi."

Anılar bir anda gün yüzüne çıkmıştı. Point Piper'daki büyük evinin müzik odasında, büyükannemle birlikte oturduğum o günü hatırladım. *Balerinler sonsuza dek dans edemezler...* İçim öfkeyle dolmuştu.

"Emekli olmuyorum," dedim sertçe. "Büyükannemin hiçbir şeyini istemiyorum. Zaten çok büyük bir para olmayacaktır. Bütün parasını hayır kuruluşlarına bağışladı ve siz ikiniz bunu hazmetmek zorundasınız. Ben, mirasçı olmayacağım. İyileşeceğim ve Londra'ya gidip dans edeceğim."

İsyanımın ardından derin bir sessizlik oluştu. Mike Dayı bira şişesini dudaklarına götürdüğü sırada öylece kalakalmıştı. Eğer sakat bacağım buna izin verseydi, oradan öfkeyle kalkıp gitmiş olurdum. Sandalyemden yavaşça ve dikkatle kalktıktan sonra, aksayarak uzaklaşmaya başladım.

"Geri gel, Em," dedi annem.

"Bırak biraz sakinleşsin, Louise," dedi Mike Dayı.

"Bunu gerçekten konuşmalıyız," diye seslendi annem.

Fakat arkamı dönüp onlara bakmadım. Eğer dönseydim, gözyaşlarımı görürlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Odama girip kapıyı kilitledim. Sanki yeniden on dört yaşındaydım. Ne babamın garaj yoluna giren arabasının sesini duyduğumda, ne mutfaktan gelen kızarmış sarımsak kokularını aldığımda, ne de annem kapıya vurarak, "Yemek yiyecek misin?" diye sorduğunda aşağı indim.

Sessizliğim annemi başımdan savmama yetmişti.

Gece ağır ağır çökerken, pencereyi aralamış bir halde yatağımda oturuyordum. Cırcırböceklerinin seslerini, caddeye paralel akan dere boyunca sıralanmış kocaman kâfur ağaçlarının yapraklarını titreten hafif meltemi ve uzaklardaki bir otoyoldan geçen arabaları dinliyordum. Hava gittikçe kararıyor ve serinliyordu. Bense tek bir ışık bile yakmıyordum. Sanki felce uğramış gibiydim. Sanki ne düşünebiliyor ne de hareket edebiliyordum. Aslında gerçekten de düşünmüyordum. *Düşünmemeye* çalışıyordum.

Annem ve babamın televizyon izlediklerini duyuyordum. Ardından babamın merdivenleri çıktığını ve duş aldığı sırada banyodaki borulardan gelen gıcırtıları duydum. Annemin ön kapıyı kilitleyip ışıkları söndürdüğünü duydum. Sonra da yatmaya gittiklerini ve karanlıkta duyulan alçak sesleri duydum. Herhalde benim hakkımda konuşuyorlardı. Gerçeklerle olan bağımı nasıl kopardığımı, mirası istemeyip, hâlâ dans edebileceğime inandığımı konuşuyor olmalıydılar.

Gece yarısı olmuştu ve ben hâlâ bir heykel gibi hareketsizdim. Nihayet ayağa kalktım. Gökyüzündeki yarım ayın ışığı, pencerenin altındaki valizimi bulmama yetmişti. Valizi daha açmamıştım. Kenarda, saten kaplı bir kutunun içinde duran

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayakkabılarımı buldum. Yeni, Rus bale ayakkabılarıydı bunlar. Rahat ve esnek olmalarına yetecek kadar aşınmış, fakat henüz parçalanmaya başlamamışlardı. Mükemmel ayakkabılar... Ayakkabıların hemen yanında, geçtiğimiz yıl Yugoslavya'daki *Kuğu Gölü*'nde taktığım taç duruyordu. Bir Çek takı tasarımcısı tarafından özellikle benim için tasarlanmıştı. Üzerindeki mücevherlerin gerçek olmamasına rağmen muhteşem görünüyordu. Tacı başıma yerleştirdikten sonra yavaşça yere oturdum ve eteğimi yukarı sıyırarak ayakkabılarımın bağcıklarını bağladım. Kazadan beri onları giymemiş olmama rağmen hareketlerim son derece tanıdıktı. Ardından ayağa kalkmaya çabaladım. Zaten daha önce de ağrı çekerek dans ettiğim zamanlar olmuştu.

İki ayağımı da yavaşça uzattım ve… ayağa kalktım.

Kısacık bir an için –belki de saniyenin milyarda biri kadar– her şey normalmiş gibiydi. Kaslarım, yapmaları gerekeni yapmış ve anılarını sadakatle tekrarlamışlardı. Fakat aniden duyduğum keskin acı, umut ışığımı bir anda söndürdü. Haykırarak yere devrildim ve hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Çektiğim acı yüzünden ağlıyordum. Hayal kırıklığıma ağlıyordum. En önemli şeyimi kaybettiğim için ağlıyordum. Beynim başından beri bunun farkındaydı, fakat artık kalbim de biliyordu. Dizim iyileşinceye kadar –tabii, eğer bu mümkünse– rol alamayacak kadar yaşlanmış olacaktım. Ve yarı profesyonel işlere ya da küçük rollere tenezzül etmeyeceğim için –evet, bunu itiraf ediyordum– bu, kariyerimin tamamen sona ermiş olduğu anlamına geliyordu.

Tam o esnada, biri hafifçe kapıyı tıklattı.

"Git buradan," diye bağırdım.

Fakat gelen babamdı. Kapıyı anahtarla açıp içeri girdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Em? Düştün mü? İyi misin?" diye sordu ışığı açarak. Son derece parlak olan ışık gözlerimi almıştı. Babam başımdaki taca ve ayağımdaki ayakkabılara şöyle bir göz attıktan sonra, beni ayağa kaldırmak için telaşla yanıma koştu. Başımı babamın göğsüne yaslayarak ağlamaya başladım. Yüzüm adeta gözyaşlarıyla yıkanmıştı. Ardından beni dikkatlice yatağıma yatırdı. Onun gibi iri –gerçekten iri– bir adam için her zaman son derece nazikti.

"Canın acıyor mu?" diye sordu. "Doktor çağırayım mı?"

"Düşmedim," diye yanıtladım, hıçkırarak. "Ağlıyorum, çünkü… fark ettim ki…" Cümlemin sonunu getirememiştim.

Babam kıpkırmızı olmuş yüzüme dökülen saçlarımı kenara itti. "Çok üzgünüm, bir tanem," dedi. "Bu durumu düzeltmek için her şeyi yapardım. Ama yapamam."

Elbette yapamazdı. Hiç kimse yapamazdı. Başımdaki tacı dikkatlice çıkararak babama uzattım. "At bunu," dedim. "Onu bir daha görmek istemiyorum."

Bir sonraki pazartesi, kendimi Bay Hibberd'ın ofisinde bulmuştum. Bay Hibberd, kendimi bildim bileli bizim aile avukatımızdı. Hepimiz gibi onun da bir adı olduğundan emin olsam da kimsenin ona Bay Hibberd'dan başka bir isimle seslendiğini duymamıştım. Gelgelelim, özenle ütülenmiş gömlekleri ve biraz fazlaca geniş olan kravatlarıyla, Bay Hibberd'ın demode bir tarafı vardı. Dolayısıyla onu başka türlü çağırmak doğru olmazdı.

Elbette annem de yanımdaydı. Mike Dayımın gelmesine izin vermediğim için oldukça keyifliydi. Bir türlü yerinde du-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ramayışı, heyecanlı olduğunun bir göstergesiydi. Bense hiç heyecanlı değildim. Büyük beklentiler içinde olan annemin aksine, ben para falan beklemiyordum. Büyükannem bana para bırakmaması gerektiğini iyi bilirdi. Belki bir parça değerli ziynet eşyası ya da onun için anlamı olan bir kitap olabilirdi. Ya da içinde almam gereken bir ders bulunan bir hatıra defteri bekliyordum: Şimdiye dek kulak asmadığım bir ders…

Bay Hibberd dosyayı adeta bir törenle açarak meşe ağacından yapılma masasına koydu. Sonra da saatin tik-takları eşliğinde tablolara ve raflarda biriken tozlara göz gezdirmeye başladı. Dosyanın içinde ne olduğunu zaten biliyor ve televizyondaki yarışma programlarının sunucusu rolünü oynuyordu. *'Ve kazanan…'*

Annem narin ellerini birbirine dolamıştı.

"Emma, büyükannen bana çok açık talimatlarda bulundu. Sana manevi değeri büyük olan bir şey bıraktı, ancak bununla ilgili bazı şartlar var. Bu şartlardan biri Avustralya'ya dönmüş olmandı." Gülümsedi. "Tekrar hoş geldin."

Bay Hibberd'ın gözlerine bakamıyordum. Sakatlığımdan ve kaybımdan haberi yoktu. Fakat mutsuzluğum her şeyi gün gibi açık ediyor olmalıydı. Bay Hibberd'ın gülümsemesi de solarak kayboldu.

"Buna karşın," diye devam etti sertçe, "söz konusu bu şeyin maddi bir değeri de var. Fakat sana devredildikten itibaren altı ay boyunca onu satamayacaksın."

"Neymiş o?" diye sordu annem, daha fazla kendini tutamayarak.

Bay Hibberd ona bakmadı bile. Büyükannemin mirasının döküntüleri, annemle ve Mike Dayı'yla aralarının açılmasına neden olmuştu. "Bu bir ev, Emma."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ev mi? Ama Point Piper'daki o yeri elden çıkarmıştınız," dedi annem koltuğundan fırlayarak. "Hatırlıyorum. Parası da kahrolası bir hayvan barınağına gitmişti."

Bay Hibberd boğazını temizleyerek kâğıtları yeniden dosyasına yerleştirdi ve annemin tekrar oturmasını bekledi. Bir ev... Büyükannem bana bir ev bırakmıştı. Elbette bu iyi bir şeydi. Artık kendimi bir yük gibi hissetmeme gerek yoktu.

"Söylediğim gibi, bu evin Beattie için önemi büyüktü." Bay Hibberd dosyayı önüme itti. "Ev, Tazmanya'da."

"O eski ev mi?" diye sordu annem. "Onu yıllar önce sattığını sanıyordum. Hepsi bu mu? Emin misin?"

"Teşekkür ederim," dedim Bay Hibberd'a, dosyayı kolumun altına sokuşturarak. "Ama bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Ev satılabilir durumda mı? Yani, oraya gitmek zorunda değilim, değil mi?"

Bay Hibberd'ın sesi yumuşadı. "Büyükannen oraya gitmeni çok istiyordu, fakat seni buna mecbur edemeyeceğini de biliyordu. Daha önce de söylediğim gibi altı ay sonra onu satabilirsin. Fakat daha önce olmaz. Sanırım orada biraz zaman geçirmeni ümit ediyordu."

"Tazmanya'da mı?"

"Evet. Çok şirin bir yerdir. Orayı seveceksin."

Elbette büyükannemin koyun çiftliğini biliyordum. En eski anılarımdan biri de büyükannemin evinde gecelediğim ve gecenin bir yarısı korkuyla uyandığım günlere aitti. Yataktan fırladığım gibi doğruca müzik odasına, orada geç saatlere kadar oturup kitap okuyan büyükannemin yanına koşardım. Başımı kucağına koyar ve çok sevdiği okaliptüs ağacı resmine bakmamı isterdi. Bunun en sevdiği manzara tablosu olduğunu ve ona bakmanın kendisini her zaman sakinleştirip mutlu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ettiğini söylerdi. Büyükannem saçlarımı okşarken, tabloyu uzunca bir süre dikkatle seyreder, sonra da yeniden uykuya dalardım.

O evi merak ediyordum. Londra'dan kalkıp Sidney'e gelmek yine bir dereceydi. Peki ya dünyanın dibindeki, çiftliklerle dolu bir adaya gitmek...?

"Sat gitsin," diye tavsiyede bulundu annem fısıldayarak. "Bu halinle oraya gidemezsin. Seninle ilgilenmeme ihtiyacın var. Hem satarsan iyi bir para elde edebilirsin."

Büyükannemin mirasının son küçük parçasını da hevesle kontrol etmeye çalışan, bana ne yapmamı söyleyen annemi ve Mike Dayı'yı düşündüm. Ardından büyükannemi ve bu evi bana bırakmakla ne anlatmaya çalışıyor olabileceğini –bu evin onun için ne anlama geldiğini biliyordum– düşündüm. Ve annemi dinlemektense, büyükannemi dinlemeye karar verdim.

"Gideceğim," dedim.

Annem adeta donakalmıştı. Bay Hibberd gülümseyince, bu defa ona karşılık verebildiğimi fark ettim.

"Çok sevindim, Emma," dedi Bay Hibberd. "Beattie de buna çok sevinirdi. Belki de o eski evi biraz canlandırabilirsin."

"Gidip bir bakacağım, hepsi bu," dedim ellerimi iki yana açarak. "Orada öyle belli bir süre kalmayacağım."

Bay Hibberd bir şey söyleyecekmiş gibi göründü, sonra durdu ve kravatını düzeltti. "Herhangi bir emlak satışı yapılmadı, bu yüzden ev hâlâ bir hayli... dolu. Birinin eşyaları seçip ayıklaması gerekecek."

"Ne tür eşyalar? Kitaplar ya da süs eşyaları falan mı?"

"Aslında bütün mobilyalar hâlâ orada. Hepsi örtülerle örtülüdür diye tahmin ediyorum. Bir de kutular dolusu ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğunu bilmediğim şeyler var. Birçok eşyasını depolanması için oraya gönderirdi. Onları seçip ayırmayı büyük bir iş olarak görebilirsin."

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu annem.

"Hayır," diye yanıtladım, belki biraz fazla hızlı bir şekilde. Sonra da kolunu şefkatle okşadım. "Hayır, iyi olacağım. Aslına bakarsak gitmek için sabırsızlanıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sekizinci Bölüm

Beattie: Hobart, 1933

Beattie sokaktan geçen postacının ıslığını duyduğunda, çatı saçağından yandaki çitlere uzanan ince ipe çamaşır asmakla meşguldü. Oldukça masum olan bu ıslık sesi, son zamanlarda Beattie'nin yüreğini korkuyla dolduruyordu. Çünkü dünya kadar birikmiş borçları vardı ve gitgide sinirlenen alacaklılar, onlara ne kadar borçlu olduklarını hatırlatıp duruyorlardı.

Henry'nin gömleklerini ahşap mandallarla ipe asarak ellerini önlüğüne kuruladı. Bütün sabah sıcak suyla dolu kazanda çamaşır çitileyip sıkmaktan, parmak eklemleri kıpkırmızı olmuş ve aşınmıştı. Telaşla posta kutusuna doğru yöneldi.

Güzel bir mart sabahıydı. Hava biraz serin olsa da gökyüzü açık ve güneşliydi. Kapı komşuları Doris Penny, ön verandalarında halı dövüyordu. Ritmik vuruşları, dar sokaktaki evlerin arasında yankılanıyor ve havaya toz bulutları yükseliyordu. Beattie, posta kutusundan aldığı bir zarfı evirip çevirerek inceledi. Neyse ki üzerinde borçlu oldukları kimsenin adı yazmıyordu. Ancak Beattie'nin rahatlığı uzun sürmedi. Çünkü zarfın üzerindeki isim, bir alacaklınınkinden çok daha kötüsüydü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Merhaba!" diye seslendi Doris, umutlu bir sesle.

Beattie mektubu önlüğünün cebine sokuşturduktan sonra başını öne eğerek eve döndü. Henry, sırları ortaya çıkmadıkça Beattie'nin arkadaş edinmemesi ve kimseyle uzun uzun konuşmaması konusunda açık ve netti. Doris, onunla ilişki kurabilmek için gayretli girişimlerde bulunsa da Beattie her defasında acelesi olduğunu öne sürerek özür dilemişti. Bunu yaparken de tek elini havaya kaldırarak hızlıca oradan uzaklaşmıştı. Bu, belki bir selamlama, belki de Dorris'in ondan uzak durması için bir uyarıydı. Beattie'nin memleketinden birileriyle temas kurmasına da izin yoktu. Gerçi Billy aracılığıyla Cora'ya iki mektup yollamış, ama ondan bir cevap alamamıştı. Beattie evini, arkadaşlarını, anne ve babasını özlüyordu. Birine içini dökebilmek için adeta can atıyordu, fakat Henry bunu da yasaklamıştı.

Beattie kapıyı ardından kapattıktan sonra küçük mutfağa girdi ve masaya oturup cebindeki mektubu çıkardı. Zarfın üzerinde yazan gönderenin ismini bir kez daha okudu. *Molly MacConnell.* Henry'nin karısı. Beattie'nin üç yıldan fazla bir süredir olduğu gibi görünürdeki, sahte karısı değil, *gerçek* karısı... Beattie'nin parmakları mektubu açmak istiyor, ama buna cesaret edemiyordu. Henry'nin ne tepki vereceği önceden tahmin edilemezdi ve ekonomik zorlukları arttıkça, tepkileri daha da öngörülemez olmuştu. Dahası Henry artan borçlarını unutmak için ne kadar çok içer ve onları bu çukurdan çekip çıkarmak için ne kadar çok kumar oynarsa, maddi durumları da o kadar kötüye gidiyordu.

Beattie mektubu dikkatlice şömine rafının üzerine yerleştirdi. Henry'nin eve gelmesini ve mektubu okuyup, bunun ne anlama geldiğini anlatmasını beklemek zorundaydı. Artık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yerlerinin bulunduğuna şüphe yoktu. Eğer Molly, Henry'yi bulma zahmetine girdiyse, belki de onu geri istiyor olmalıydı. Beattie içinde küçük bir suçluluk duygusu hissetti. Henry'nin bir başkasının sorunu olduğu fikri, onu bir an için rahatlatmış ve üzerinden bir yük kalkmıştı. Fakat elbette Henry'yi hâlâ seviyordu. Ve artık birbirlerine öncekinden daha da bağlıydılar.

Koridorun aşağısında açılan bir kapının sesi duyuldu. Ardından, uykulu bir çocuk suratı aralık kapıdan göründü.

"Anne?"

Beattie ayağa kalkıp Lucy'yi kollarına alarak, onun sıcacık yanağına bir öpücük kondurdu. "İyi uyudun mu, tatlım?"

Lucy yumuşacık yumruklarıyla gözlerini ovuştururken, başını olumlu anlamda salladı. "Acıktım."

Beattie, Lucy'yi mutfak masasına oturttuktan sonra, kalan yemeklerle ona incecik bir sandviç yapmaya koyuldu. Sonra da onu dört küçük parçaya bölerek Lucy'nin önüne koydu. Lucy önündeki sandviçe burun kıvırarak, "Bunu sevmiyorum," dedi.

"Ama daha tadına bakmadın. Peynirli ve turşulu."

Lucy başını iki yana salladı, fakat yanaklarında iki küçük gamze belirmişti.

"Bu babanın en sevdiği sandviç," dedi Beattie, bunu her öğle yemeğinde söylüyordu.

Lucy karnını ovuşturarak ağzını şapırdattı. Sonra da sandviçini yemeye başladı. Lucy'nin babasına aşırı bağlı olduğunu söylemek, gerçeğin yanında çok hafif kalırdı. Baba kız, sanki aynı hamurdan yoğrulmuşlardı. Kızıl saçları ve gri gözleri bile aynıydı. Sadece Lucy gülümsediğinde, Beattie kendisine olan bir benzerliğini görebiliyordu. Doğduğu günden beri, Henry onun üzerine titriyordu. Lucy, Beattie için yatıştırması

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

imkânsız, çok huysuz bir çocuk olmuştu. Fakat Henry her akşam işten döndüğünde, onu kucağına alıp yumuşak bir sesle konuşur, Lucy ise nihayet ağlamayı keser ve başını babasının omzuna koyarak derin bir uykuya dalardı. Beattie annelik yüzünden öyle şaşkın ve bitkin bir durumdaydı ki onları kıskanamıyordu bile.

Lucy şimdi üç yaşındaydı ve baba-kız birbirlerine derin bir sevgiyle bağlıydı, bu nedenle Beattie bazen kendini onlardan çok uzaktaymış gibi hissediyordu. Sesi daha az duyuluyor, yüzü daha az görülüyordu. Elbette bütün gününü Lucy ile geçiren, onunla tahtadan bebekler yapan, uyuyacağı zaman yanına uzanıp ona şarkı söyleyen kişi Beattie'ydi. Ancak bu fiziksel yakınlık, Henry ve Lucy'nin paylaştığı duygusal yakınlık ile boy ölçüşemezdi. İşte bu yüzden Henry ile yaşamanın en zor olduğu anlarda --eve oldukça geç bir saatte, sarhoş vaziyette geldiğinde, fırıncının gülümsemesine karşılık verdiği için Beattie'ye bağırıp çağırdığında, mutfak masasını öfkeyle yumrukladığında ve Beattie, onun vurmak istediği şeyin aslında kendisi olduğunu bildiği zamanlarda– Lucy'yi de alıp onu terk etmenin hayallerini kurmamaya çalışıyordu. Çocuk buradan ayrılamazdı.

Lucy yemeğini yerken, Beattie'nin gözleri sık sık zarfa kayıp duruyordu. Belki de içinde iyi bir haber vardı. Belki Molly yeni biriyle tanışmıştı ve nihayet Henry'den boşanmak istiyordu. Belki Henry'yi özgür bırakmak için aylarca onun izini sürmüştü. Gelgelelim Beattie içindeki korkuyu bir türlü atamıyordu.

Lucy önündeki boş tabağı iterek uzaklaştırdı. "Bahçede oynayabilir miyiz?"

"Hayır, tatlım, alışverişe çıkmamız gerek. Baban için hiç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yemeğimiz yok." Aynı zamanda yemek alacak paraları da yoktu, fakat Beattie, markettekilerin son bir kez veresiye alışveriş yapmasına izin vereceklerini umuyordu.

Lucy sandalyeden indi ve koşarak ayakkabılarını getirmeye gitti. Son bir kez mektuba göz atan Beattie, Henry eve gelene dek onu aklından çıkarmaya karar vermişti. Bu sefer Henry'nin eve erken gelmesi için dua ediyordu.

Beattie markete inen tepeden aşağı yürürken, Lucy de birkaç adım ilerisinde koşarak taş topluyor ya da sık sık duraklayarak bir sokak kedisini seviyordu. Beattie bulundukları yerden, limandaki gemilerin posta binasının saat kulesine dek uzanan direklerini görebiliyordu. Artık her gemi gördüğünde içini bir korku kaplıyordu. Henry ile birlikte buraya gelmek için berbat kokan bir yük gemisinde tam iki ay geçirmişlerdi. İlk on gün deniz tutmasıyla geçmiş, kalan günlerse pis kamaralarında geçirdikleri klostrofobik bir kâbusa dönüşmüştü. Dünyanın yeniden ayaklarının altında döndüğünü hissetmek ve ancak o zaman rahata ermek için bekledikçe bekliyordu. Fakat toprağa ayak basmak, ona umduğu mutluluğu getirmemişti. Çünkü burası evi değil, uçsuz bucaksız bir gökyüzüyle çevrili ve insanların hâlâ at arabalarıyla dolaştığı yabancı, tuhaf bir ülkeydi. Beattie'nin ev özlemi dayanılmaz boyutlardaydı. Bazen buradan kaçıp evine dönmesine engel olan tek şeyin o uzun deniz yolculuğu olup olmadığını merak ediyordu. Bir daha gemiye ayak basmayacağına yemin etmişti.

Henry çabucak işe başlamış ve günler oldukça rutin geçer olmuştu. Ağaçtan çitlerle çevrili kır evlerinin olduğu bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sokakta, Billy Wilder'dan küçük bir ev kiralamışlardı. Lucy, bir hafta sonu, çok erken saatlerde, ansızın ve acı dolu bir şekilde gelmişti. Ebenin gelmesini bekleyecek vakitleri olmadığından, bebeğin doğumuna yardım edip onu yumuşak bir battaniyeye saran kişi Henry olmuştu. Sonra da yaşlı gözlerle Beattie'ye bakıp, ona küçük bir kızları olduğunu söylemişti. Bebeklerini kucaklarına alarak yan yana oturmuşlar ve gün ağarana kadar bir tutam kızıl saçı olan küçük Lucy'yi seyretmişlerdi. Beattie'nin kalbi mutlulukla çarpıyordu. Fakat bu geçici bir mutluluktu.

Market, Beattie'nin ayırt etmekte daima zorlandığı iki yaşlı kadın tarafından işletiliyordu: Jean ve Lesley. Fakat bunlar hiç de öyle sevimli, ihtiyar bayanlar değillerdi. Aksine sert ve kendilerini beğenmiş tiplerdi. Birbirlerine son derece yakın olmalarına rağmen kardeş değillerdi. Beattie onların kardeşten çok daha fazlası olabileceklerinden şüpheleniyordu. Bu konuyu Henry'ye açtığında, böyle rezil şeyler düşündüğü için onu öfkelendirmişti. Bu durum Beattie'yi üzmüştü: Düşüncelerini Henry ile paylaşmadan önce, ikinci bir defa gözden geçirmesi mi gerekiyordu? Henry onu böyle sert bir şekilde yargıladığı sürece, nasıl yakın olabilirlerdi ki?

Öte yandan, hiç yakın olmuşlar mıydı? Kulüpteki ateşli cilveleşmeleri bir kenara bırakacak olursak, birlikte uzun vakit geçirdikleri tek zaman, gemiyle Hobart'a geldikleri zamandı. Ve onda da birbirleriyle konuşacak çok az şeyleri olduğunu fark etmişlerdi.

Jean ve Lesley, işlerinin oldukça iyi gitmesine rağmen sürekli parasızlıktan yakınıp duruyorlardı. Bu nedenle marketin ışıklarını gün boyunca kapalı tutarlardı. Bu da penceresiz olan arka reyonun her zaman yarı karanlık olmasına neden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olurdu. Burada, erişilemeyecek kadar yüksekte duran meşeden yapılmış raflarda, oyuncaklar dururdu. Aynı zamanda burası Lucy'nin en sevdiği reyondu. Oradaki Madam Alexander bebeklerine uzun uzun ve özlemle bakıyordu. Kırmızı pijamalı şişman bebek içlerinden en sevdiğiydi ve Beattie, Lucy'yi raflara tırmanıp onu almaktan alıkoyan tek şeyin, Jean ve Lesley'nin sert sesinin korkusu olduğundan emindi. Beattie, Lucy'yi oyuncaklara bakması için orada bıraktı ve sepetini alarak marketi dolaşmaya başladı. Sadece acil ihtiyaçları almasına rağmen sepetinin bu kadar hızlı dolması onu telaşlandırmıştı.

Ardından, şeker kavanozları ve dönen kartpostal raflarıyla dolu cam tezgâha ürkekçe yaklaştı.

Jean –yoksa bu Lesley miydi…? Hayır, çelik grisi saçları olan Jean'di– zorla gülümsedi. "Günaydın, Bayan MacConnell."

"Günaydın. Ben… acaba kocam daha sonra gelip bunların parasını ödese bir sorun olur mu diye soracaktım?"

Jean, gülümsemeye devam etse de bakışları donuklaşmıştı. "Sanırım hâlâ kocanızın geçen perşembe aldıklarınızı ödemesini bekliyoruz."

"Evet, biliyorum. Bu hafta gelip hepsini ödeyecek." Cuma günü, maaş günüydü. Gerçi ellerine pek bir şey kaldığı söylenemezdi. Lucy'nin doğumundan sekiz ay sonra, Billy Wilder kendi şirketini kurmuş ve Henry'yi işe almıştı. Haftalar içinde ise –o sıralar çok fazla kişi işlerini kaybediyordu– daha düşük bir ücretle çalışmadığı sürece onu çalıştırmaya gücünün yetmediğini söylemişti. Ve her hafta, daha Henry'nin maaşının tek kuruşu cebine girmeden, Billy kira ve kumar borçlarını maaştan düşüyordu. Ellerine kalan ise çoğu zaman birkaç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kuruştan fazlası olmuyordu. Öyle ki bir yiyecek yardımı fişi, Beattie için çok daha iyi olurdu. "Bir şeyler yemek zorundayız," dedi usulca.

Jean bir iç çekti. "Bazı insanlar o kadar talihsiz ki topladıkları çimenlerden çorba yapıyorlar, Bayan MacConnell. Fakat kocanızın gerçek bir işi olduğu için size bir şans daha vereceğim." Arkasını döndü ve çekmecelerden birini açarak kenarları yıpranmış bir defter çıkardı. Sonra da onu gürültüyle tezgâhın üzerine koyarak açtı. "Borcunuzu ay sonuna kadar uzatıyorum. Eğer 31 Mart'ta borcunuz silinmemiş olursa, bir daha buradan alışveriş yapamayacaksınız. Anladınız mı?"

Beattie sadece başını olumlu anlamda salladı. Jean kestiği faturayı deftere tuttururken, Beattie utançtan kıpkırmızı kesilmiş yüzünü özenle saklıyordu. Bugün bu utanca katlanması biraz daha kolay olmuştu, çünkü aklında onu çok daha fazla huzursuz eden bir şey vardı. Evde Henry'yi bekleyen bir mektup bulunuyordu ve Beattie onun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Beattie, Henry'nin eve erken gelmesini ve ıstırabına bir son vermesini umuyordu. Etrafı toparlayıp akşam yemeğini hazırlamaya koyuldu. Bir ara mektubu açmayı aklından geçirse de kendini durdurdu. Henry'yi öfkelendirmeye değmezdi. Nihayet Lucy'yi sarıp sarmalayarak bahçeye çıkardı. Uzun gölgeler bakımsız çimenlerin üzerinde gezinirken, Lucy kollarını iki yana açarak oradan oraya koşturuyor, sayısız oyun oynamak istiyor, ahşap oyuncak ailesini diri diri toprağa gömüyor ve sonra toprağı yeniden kazarak onları çıkarıyordu. Henry'nin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eve gelme vakti çoktan gelip geçmişti. Güneş batmaya, Lucy de açlıktan yakınmaya başladığında, Beattie onun muhtemelen Billy ile bir şeyler içmek için dışarıda kalmaya karar verdiğini anladı.

Beattie, Lucy'yi içeri sokarak akşam yemeğini hazırladı – ekmek, yağ ve biraz da dünden kalan bezelye çorbası– fakat kendisinin hiç iştahı yoktu. Akşamı Lucy'ye banyo yaptırarak, temizlik yaparak ve Lucy'nin uyuması için masallar uydurarak geçirdi. Lucy, babası evde olmadığı için biraz ağlamıştı ama Beattie, ne kadar erken uyursa o kadar çabuk sabah olacağını ve böylece babasını görebileceğini söyleyerek onu avuttu.

Beattie, dikiş setini alıp oturarak örgü örmeye başladı. Hem kendisinin hem de Lucy'nin elbiselerinin tümünü kendisi yapıyor, sık sık söküp yeniden örebileceği eski giysiler arıyordu. Bir modacı olmakla ilgili çocuksu hayalleri artık çok gülünç gelse de elbiselerle ilgili fikirlerini çizmeyi hâlâ seviyordu. Çevredeki kadınların hepsi Lucy'nin güzel kıyafetleri hakkında yorumlarda bulunuyor, Beattie ise yüzünü öne eğerek kibarca başını sallıyor, fakat onlarla sohbete girmiyordu. Bir keresinde Henry'ye çocuk kıyafetleri yapıp satabileceği bir iş kurabileceğini önermişti.

Henry ise bu fikirle alay etmişti. "Kimsenin parası yok. Hem çocuklar öyle hızlı büyüyorlar ki insanlar paralarını onlara yeni elbiseler alarak harcarlarsa aptallık etmiş olurlar. Sen kendi işine bak yeter."

Beattie örgü örmeye devam ederken, saatin gittikçe geç olduğunun farkındaydı. Akşam yemeğinin birazını yiyerek, kalanını eve gelince yemesi için Henry'ye bıraktı. Rüzgâr şiddetini arttırıp, hava şömineyi yakmasını gerektirecek kadar soğudukça, Beattie'nin gözleri de sık sık mektuba kayı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yor ve endişeleri katlanarak artıyordu. Molly. İrlanda Tazısı. Beattie'nin hiç karşılaşmadığı, ama yine de ayrılamaz bir şekilde bağlı olduğu kadın. Beattie, Molly'nin kocasını çalmıştı. Peki, ya başkalarının kocalarını çalan kadınlara ne olurdu? Bu sorunun cevabını çoktan öğrendiğinden şüpheleniyordu.

Beattie artık beklemekten vazgeçtiğinde saat on olmuştu. Henry eve gelse bile, muhtemelen konuşulamayacak kadar sarhoş olurdu. Geceliğini giyip yatağına girdi. Şiddetli rüzgâr düzenli aralıklarla pencereleri sallıyor, Beattie'nin uykusu kötü rüyalar tarafından sık sık bölünüyordu.

Dünyanın güneşten oldukça uzaktaymış gibi göründüğü sabahın o çok erken saatlerinde, Beattie bazı sesler duydu.

Yattığı yerden doğruldu, uykusu bir anda açılmıştı. Bu, Henry'nin sesiydi. Acaba mektubu görmüş müydü? Beattie ayağa kalkarak kapıyı araladı. Koridorun diğer ucundaki oturma odasının ışıkları ışıl ışıl parıldıyor, şöminenin ateşi gürleyerek yanıyordu. Zengin bir müşteri hakkında saçma sapan bir şeyler konuşuyor, müstehcen şakalar yapıyor ve gürültülü bir şekilde gülüyorlardı. Beattie birbirine çarpan kadeh sesleri işitti. İçiyorlardı. Alkolü Billy'nin almış olmasını ümit etti, çünkü Henry'nin buna verecek parası yoktu.

Beattie konuşulanları dinlemek için kapıyı aralık bırakarak yatağına döndü. Konuşmalar bir duyuluyor, bir duyulmuyordu. Derken gürültülü birer kahkaha patladı ve hemen ardından, Lucy'nin odasının kapısının açıldığı duyuldu. Onu uyandırmışlardı.

Beattie sabahlığını üzerine geçirirken, Lucy'nin koridordan gelen uykulu sesini duydu.

"Baba?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Minik kızım benim!" diye bağırdı Henry sarhoş bir şekilde. "Buraya gel, biriciğim. Gel ve Billy Amcana merhaba de."

'Billy Amca'nın kızının yakınlarında bir yerde olması fikri, Beattie'nin tüylerini ürpertti. Lucy'nin önünü kesip onu durdurmak için telaşla oturma odasının girişine yöneldi.

"Haydi, hayatım. Yatağına dön."

Henry, Beattie'ye ters ters baktı. "Onu bütün gün görmedim. Bırak da kızıma bir merhaba diyeyim be kadın."

Beattie kızını bütün gün görmemesinin Henry'nin kendi suçu olduğunu, çünkü sabaha kadar içip muhtemelen kumar oynadığını söylememek için dilini ısırdı.

Lucy kendisini babasının kollarına atınca, Henry onu sımsıkı kucakladı.

"Vay, hık demiş burnundan düşmüş, Henry," dedi Billy.

"Ta ki gülümseyene kadar. Gülümseyince tamamen Beattie oluyor."

Billy'nin gözleri önce Beattie'ye, ardından Beattie'nin geceliğine kaydı. Beattie, sabahlığının önünü boynuna kadar sıkıca kapattı. Billy, gaddarca gülümsedi –gerçi Beattie onun başka türlü gülümsediğine hiç şahit olmamıştı– ve Beattie'ye boş bir viski bardağı uzattı. "İçer misin?"

"Saat gecenin biri."

"Uyumana yardımcı olur."

Beattie cevap vermedi. Hızla şömine rafına göz gezdirdi. Mektup hâlâ açılmamıştı.

Henry, Lucy'yi yere indirdi. "Billy Amcan için küçük bir şarkı söyleyecek misin? Hani şu minik kuşlar hakkındaki şarkıyı?" Sonra Billy'ye döndü. "Çok zeki bir kız, Billy, buna inanamazsın."

Beattie araya girdi. "Gerçekten uyuması gerek, Henry."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Babamla oturmak istiyorum."

Henry kabullendi. "Annen haklı. Seni gördüğüme çok sevindim, minik bebeğim." Nazikçe saçlarını okşadı. "Haydi, yatağına dön. Sabah bana şarkı söyleyebilirsin."

Beattie, Lucy'yi odasına götürerek yatağına yatırdı. Gözleri fal taşı gibi açık olan Lucy kıpır kıpırdı ve Beattie, onun uyuyacağından şüpheliydi.

"Şimdi gözlerini kapat," dedi Beattie. "Ve masallar ülkesine git. Seninle oradaki büyük kestane ağacının altında buluşacağım. Birlikte piknik yapacağız."

Lucy gülümsedi. "Pasta da yiyecek miyiz?"

"Tabii, hem de ortası reçelli olanlarından."

Küçük kız, kocaman bir dilim pasta yiyormuş gibi yaptıktan sonra arkasını dönerek gözlerini sıkıca yumdu. Beattie kapıyı yavaşça kapatarak odadan çıktı ve oturma odasının eşiğinde durakladı. Henry şimdi biraz daha sakindi, fakat Billy yaptığı kötü bir şakaya tiz bir sesle kahkaha atarak gülüyordu. Beattie onun susmasını bekledikten sonra nazikçe gülümsedi. "Kardeşinden bir haber var mı, Billy? Cora'nın bebeği oldu mu?"

"Evet, evet, baba olmak Teddy'ye pek yakıştı. Frank adında küçük bir oğulları var. Edinburgh'a taşınıp bahçeli bir ev aldılar. Tam bir aile saadeti."

Beattie kıskanmamak için kendini zor tuttu. "Onlara selamlarımı ilet, olur mu?" Sonra bakışlarını Henry'ye çevirdi. "Bu arada, Henry, orada senin için bir mektup var," diyerek başıyla şömine rafını işaret etti. "Önemli olabilir. Ben yatıyorum."

Ardından arkasını döndü ve kalbi gümbür gümbür çarparak odasına yürüdü. Kapıyı tamamen kapattıktan sonra, yeniden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aralayarak dışarı göz attı. Oturma odasında uzun bir sessizlik olmuştu. Henry mektubu okuyordu.

"Ne o, MacConnell? Kötü bir haber mi?"

"Yok bir şey," diye yanıtladı Henry çabucak. Beattie, Henry'nin şömineye doğru yürüdüğünü gördü. Mektubu yakacaktı. "Sadece ıvır zıvır. Bir içki daha?"

Beattie yatağına girerek gözlerini kapattı. Henry mektubu yakmıştı. Bu, onu istemediği anlamına geliyordu. Bu, her şeyin yolunda olduğu anlamına geliyordu. Öyle değil miydi? Beattie'nin uykusu kaçmıştı. Yarım saat içinde, Billy gürültülü bir şekilde ön kapıdan çıktı ve Henry, Beattie'yi uyandırmamaya çalışarak sessizce yatağa girdi.

Beattie ona doğru döndü. "Henry, o mektup…"

"Soru sorma."

"Ama ne istiyormuş? Ne–"

"*Sana soru sorma dedim!*" diye bağırdı Henry. Karanlık, sessiz odanın içinde öyle gürültülü bir şekilde bağırmıştı ki Beattie'nin tüm bedeni bir anda irkildi.

İçini rahatlatmak için tekrar ağzını açacak olsa da vazgeçti, çünkü Henry'yi bir kez daha bağırtmak istemiyordu. Mektubu yakmıştı. Demek ki onu unutmak istiyordu. Bu, yeterli olmalıydı.

Henry, bazen işleri kendisinin halletmesinin daha iyi olacağını düşünüyordu. Markete gidip o kadınlarla pazarlık yapması gerektiğini Beattie'ye defalarca söylemesine rağmen, Beattie bunu yapamayacağını ve o iki asık suratlı kadının bir kuruş daha borç yazmayacaklarını söylemekte ısrar etmişti. Henry,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie'nin söylediklerine bir an için bile inanmadı. Beattie biraz tembeldi ve başkalarının düşüncelerini biraz fazlaca önemserdi. Bu yüzden Henry şapkasını başına geçirdi, Jean ve Lesley'nin anlayış göstermesini sağlamak amacıyla Lucy'nin elinden sımsıkı tutarak marketin yolunu tuttu. Ödeme yapamazdı, yani henüz yapamazdı, fakat çok yakında başına talih kuşunun konmasını bekliyordu. Oyun masasındaki şansı artık dönmek zorundaydı. Açık konuşmak gerekirse, bundan daha kötüsü olamazdı.

"Baba, çok hızlı yürüyorsun."

Henry, Lucy'nin yumuşacık elini hafifçe sıkarak yavaşladı. "Affedersin, bebeğim."

"Annem taş toplamama izin veriyor."

"Bugün buna vaktimiz yok." Fakat Beattie ile adaletsizce kıyaslanmak onu rahatsız etmişti. "Ah, homurdanıp duruyorum. Haydi, Lucy. Git ve güzel taşlar bul."

Lucy'nin sıcacık parmakları babasınınkilerden ayrıldı ve doğruca yol kenarına fırladı. Henry onu yüzünde bir gülümsemeyle seyrediyordu. Her zaman olduğu gibi bu çocuğun onu bir aptala çevirdiğinin farkındaydı. Ne zaman ona baksa, hatta sadece düşünse bile kalbi sıcacık oluyordu. Lucy doğduğu gece –Beattie'ye her baktığında hatırladığı o kanlı görüntüler yine gözünün önüne gelmişti– sanki 'Ben seninim, beni hiç bırakma,' dermişçesine, doğruca Henry'nin ellerine doğmuştu.

Nihayet yokuşun dibine vardılar. Markete akşamüzerinin sessizliği hâkimdi. Kadınlardan daha iri olanı, Lesley, dışarıdaki reklam afişlerini içeri taşıyor, Jean de kasaya giren paraları sayıyordu. Lucy oyuncaklara bakmak için arka reyona koşarken, Henry tezgâha yaklaştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jean ciddi bir şekilde ona baktı. "Bay MacConnell? Umarım borcunuzu ödemeye gelmişsinizdir."

Henry gülümseyecek ya da sevimlilik yapacak türden biri değildi. Söyleyeceklerini açık açık ve ciddi bir şekilde söylerdi. "Şu an ödeme yapabilecek durumda değilim. Borcumuzu nisanın otuzuna kadar uzatmak istiyorum. O zaman tamamını ödeyeceğimi umuyorum." İşte. Söylemesi o kadar da zor bir şey değildi, Beattie neden bu kadar ayak diremişti ki sanki?

"Olmaz."

Henry bir anda irkildi. "Anlamadım?"

"Olmaz. Benim işim borcuna sadık olmayanların kredisini uzatmak değil. Maddi sıkıntı çeken birçok insan var, Bay MacConnell. *Gerçekten*. Ama size verebileceğimizden daha fazlasını isteyen tek aile sizsiniz."

Henry'nin içi öfkeyle dolmuştu. 'Gerçekten' demekle neyi kastediyordu bu kadın? Beattie onlara kumar borçlarından bahsetmiş miydi? Çenesini kapalı tutamıyordu, değil mi? Akılsız, küçük aptal! Henry yumruklarını sıktı. Dayandıkları tezgâhı paramparça etmek, tuzla buz olan camın çıkaracağı o tatmin edici sesi duymak istiyordu.

"Söylediklerimin hoşunuza gitmediğini görebiliyorum," dedi Jean, "ancak yapacağınız hiçbir şey fikrimi değiştiremez. Tabii, bana borçlu olduğunuz paranın bir kısmını vermediğiniz sürece."

Henry kendini toparladı. Başını olumlu anlamda salladıktan sonra, hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve Lucy'nin bulunduğu arka reyona yöneldi. Lucy kocaman, yuvarlak gözleriyle, yetişemediği raflarda dizili olan oyuncak bebeklere bakıyordu.

"Baba," dedi, "bebek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Henry, Lucy'nin işaret ettiği yere bakınca kendi elinden daha küçük, kırmızı giysileri olan, minicik bir oyuncak bebek gördü. Lucy babasına yalvaran gözlerle bakıyordu. Henry kendine küfretti. Eğer Billy'ye bu kadar çok para kaybetmeseydi –kahrolası Billy, her şeye lanet olsun!– bu küçük oyuncağı kızına alabilecekti. Ama onun yerine…

Henry arkasını dönerek etrafı kontrol etti. Jean paralarını sayıyordu, Lesley ise hâlâ dışarıdaydı. Arka reyon karanlıktı.

Saniyeler içinde, oyuncak bebek Henry'nin cebindeydi. Lucy'nin heyecanlı kahkahalarını susturarak onu aceleyle dışarı çıkardı. Sonra da onu kollarına alıp hızla yokuşun aşağısındaki boş pazar yerine doğru ilerledi. Birlikte oturdukların-da, Lucy oyuncağı bulana dek Henry'nin bütün ceplerini tek tek yoklayarak oyun oynadı.

Sonra da küçük kollarını babasının boynuna dolayarak mutluluk çığlıkları attı.

Lucy oyuncak bebeğiyle oynarken, çınar ağacı yapraklarını etrafa savururken, limanda demirli gemiler ağır ağır suya batıp çıkarken, Henry'nin öfkesi de dinmiş, nihayet normale dönmüştü. Hatta biraz utanıyordu. Kızı için oyuncak çalmıştı. Bu durumlara düşecek kadar alçalacak mıydı? Bir zamanlar kendisiyle ve hayatla neler yapacağını biliyordu. Fakat sonra iri, mavi gözleri ve yumuşak, beyaz teniyle Beattie çıkagelmişti... Uzunca bir süre, Beattie ona en büyük aşkıymış gibi görünmüştü. Şimdiyse en büyük pişmanlığıydı.

Bilhassa şimdi Molly onu bulmuşken... Bilhassa Molly, İrlanda'daki babasının nihayet öldüğünü ve kendisine küçük bir servet bıraktığını söyleyen bir mektup yazmışken... Molly, her şeye rağmen Henry'yi hâlâ geri istiyordu. Molly böyle biriydi işte. İyiydi, melek gibi bir kalbi vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Henry şöyle bir silkelendi. O hayat, artık onun değildi. Onun hayatı buydu. Lucy'yi biraz daha izleyerek yeniden gülümsedi. Çocuk, ona büyük bir mutluluk veriyordu. Ve Henry'yi bu noktaya getiren seçimleri, bütün bunlara değerdi. Molly'nin parası, Beattie'nin aşkı olmadan da dayanabilirdi. Kızının hatırına her şeye göğüs gerebilirdi.

Dokuzuncu Bölüm

Henry'nin özellikle yasaklamasına rağmen Beattie kendini komşularının kapısını yavaşça çalarken buldu. Birçok açıdan çaresiz olduğu doğruydu, fakat en çok da paraya ihtiyaç duyuyordu. Glasgow'dan getirdiği, Morecombe Evi'nden kaçarken ayağında olan tek çift ayakkabısı artık onarılamaz durumdaydı.

Ancak Beattie, Doris'ten para istemeyecekti. Bu düşünce bile utançtan yerin dibine geçmesine neden oluyordu. Fakat yaşlı kadının yalnız yaşadığını biliyordu. Belki de Beattie'ye, kendisine yardım etmesi için ücret karşılığında ufak tefek işler verebilirdi. Böylece Beattie de Henry'nin evde olmadığı zamanlar, ondan habersiz çalışabilirdi.

Beattie çömelerek Lucy'nin elbisesinin eteğini düzeltti. Eteği bir kez daha aşağı çekmesi gerekmişti. Çocuk çok hızlı büyüyordu.

"Burada ne işimiz var, anne?"

"Burada oturan bayanla çabucak konuşmam gerek. Adı Doris," diye yanıtladı Beattie. Fakat, "Baban bunu bilmemeli," diye eklemedi, çünkü bu Lucy'ye bir şeyi söyletmenin en kesin yoluydu. Babadan hiçbir şey saklanamazdı. Onun ye-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rine, Lucy'nin gençliğine ve dikkatinin kolayca dağıtılabilir olmasına güveniyordu. Akşama ahşap bebeklerle ve sabun kutusundan yapılmış bir gemiyle oynayacakları oyun, ona bunu unutturdu.

Kapı açıldı ve Doris merakla Beattie'ye baktı. "Bayan MacConnell?"

"Beattie," dedi Beattie, ayağa kalkıp elini uzatarak.

Doris gülümseyerek Beattie'nin elini sıktı. "Ne iyi ettin de uğradın. Sana çay ikram edebilir miyim?"

"Ben…" Beattie bir an için tereddüt etti. Ardından, bu kadınla yarım yamalak bir dostluk kuramayacağına karar verdi. "Elbette. Teşekkür ederim, çok isterim."

Beattie, Lucy'yi oturma odasına götürüp oturttuktan sonra Henry'nin aldığı oyuncak bebeği eline tutuşturdu. Henry'ye oyuncaklardan çok daha fazla ihtiyaç duydukları bir sürü şey olduğunu söylememek için dilini zor tutmuştu. Lucy mutlu bir şekilde oynuyor, Doris ise çay yapıyordu. Bu sırada Beattie odaya göz gezdirmeye başladı. Her yer tertemizdi. Belli ki bu kadının ev işlerinde yardıma ihtiyacı yoktu. Pırıl pırıl olan yüzeyler küçük, cam heykelciklerle, porselen şamdanlarla ve gümüş kutularla bezeliydi. Şömine rafının üzerinde ağır, süslü bir haç asılıydı. İsa'nın mavi gözlü, sarı saçlı, suluboya bir tablosu, sevilen bir akrabanın fotoğrafıymış gibi şömine rafının üzerine yerleştirilmişti.

"Söylemeden geçemeyeceğim," dedi Doris çayları doldururken, "seni salonumda otururken görmeyi hiç düşünmemiştim."

"Çok üzgünüm," dedi Beattie. "Kocam ve ben bir hayli içimize kapanığız." Bu tamamen doğru sayılmazdı. Henry barlarda oldukça iyi tanınıyordu. Hiç şüphesiz, Molly'nin onun izini bulması da Henry'nin bu akılsızlığı sayesinde olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsiniz," dedi Doris, yüksek arkalıklı kanepede Beattie'nin yanına otururken. "Sadece gelmene çok sevindim. Kocam öldüğünden beri kendimi çok yalnız hissediyorum." Gözlerini hızlıca kırpıştırdıktan sonra zorla gülümsedi. "Umarım yine gelirsin."

"Şey, sizinle konuşmak istememin sebeplerinden biri de bu. Bir iş bulmayı umuyorum. Belki bir temizlik işi. Ya da yemek... Eğer onarılacak bir şeyleriniz varsa, dikiş konusunda da çok iyiyimdir."

Doris başını iki yana salladı. "Ah, hayır. Bütün bu işleri kendim yapmayı seviyorum. Beni zinde tutuyor. Zaten bir yardımcı tutacak param da yok. Tom öldüğünden beri tutumlu olmaya dikkat etmek zorundayım."

Lucy, şimdi her yerde parıldayan bibloları hayranlıkla seyrederek odada dolanıyordu. Beattie hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı.

"Biraz daha kuzeyde yaşıyor olmamanız ne kötü. Lewinford'daki kuzenim Margaret terzidir. İşleri tek başına yetiştiremeyeceği kadar fazla olduğundan, sık sık senin gibi genç bayanlara iş veriyor."

"Lewinford mu? Buraya ne kadar uzaklıkta?"

"Seksen kilometre, hayatım. Her gün gidip gelinemeyecek kadar uzak. Özellikle de küçük bir çocukla." Bakışlarını Lucy'ye çevirerek gülümsedi. "Çok sevimli bir şey, öyle değil mi? Şu güzel, kızıl saçlara da bir bakın."

"Babasına benziyor. Babası da her zaman yakışıklı bir adamdı." Beattie bunları söylerken, Henry'ye karşı hissettiği arzuların nereye gittiğini merak etmişti. Donuk gözlerinin bir bakışıyla Beattie'nin kalbini çarptırdığı o günler, şimdi çok eskilerdeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doris'in ona yardımcı olamayacağını anlayan Beattie, bir an önce eve gitmek içini çayını elinden geldiğince hızlı içiyordu. Henry bunu öğrenecek olursa sorun çıkabilirdi. Ancak Doris kocasıyla, nasıl tanıştıklarıyla, birlikte geçirdikleri otuz beş güzel yılla ve Avustralya'nın çeşitli yerlerinde yaşayan altı çocuğuyla ilgili uzun bir hikâye anlatmaya koyulmuştu. Nihayet, bir demlik çay daha hazırlamayı önermek için durakladı.

"Hayır, artık gitmeliyim," dedi Beattie. "Evde yapılacak çok işim var."

"Yarın tekrar uğramalısın. Ya da ertesi gün. Sizi misafir etmek çok güzeldi."

Beattie mahcup bir şekilde kıvrandı. "Davetiniz için teşekkür ederim. Yakında tekrar gelirim."

Doris onları kapıya kadar geçirerek, Lucy'ye hoşça kal demek için çömeldi. Kollarını Lucy'ye doladıktan sonra, eliyle küçük kızın ceplerini karıştırmaya başladı. Beattie, Doris'in ne yaptığını merakla izliyordu. Tam karşı çıkmak üzereydi ki Doris, Lucy'nin cebinden küçük, cam bir fare heykelciği çıkardı. "Bunun sana ait olduğunu sanmıyorum, küçük şey," dedi şefkatle. Ardından tekrar ayağa kalktı.

Beattie'nin yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu. "Lucy! Onu çalmışsın! Bunu nasıl yapabildin?"

Lucy'nin aklı karışmışa benziyordu. "Hoşuma gitti."

"Çok, çok özür dilerim, ben–"

"Unut gitsin. Onu elbisesinin altına saklarken gördüm ve yerine koyması için ona bir şans vermem gerektiğini düşündüm." Doris, sevecen gözlerle Lucy'ye baktı. "Başkalarının eşyalarını almamalısın. İsa her zaman seni izliyor."

"İsa kim?"

Beattie, Lucy'yi kendine doğru çekti. "Gitmemiz gerek..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eğer çocukla ilgilenecek birisine ihtiyacın olursa, bana bırak. Ona bakmaktan memnun olurum."

Beattie, Lucy'yi eve götürürken tıpkı Henry'nin dediği gibi yapmış olmayı ve dış dünyayla iletişim kurmaya çalışmamış olmayı diliyordu.

Kış aylarını şöminede çöp yakarak, çaylarını gittikçe açık demleyerek ve onları daha da borca batırmasına rağmen kirayı bir ay daha ertelemesi için Billy'ye yalvararak geçiriyorlardı. Billy, her seferinde borçlarının süresini uzatmaya neşeyle razı oluyordu. Bunu, durumlarının ne kadar çaresiz olduğunu hayal edemediği için mi, yoksa fazladan faiz alacağından dolayı memnun olduğundan dolayı mı yaptığını Beattie bilemiyordu. Nereden bakılırsa bakılsın, Billy, Henry'nin en iyi arkadaşıydı. Bazı haftalar, Beattie'nin alabildiği tek yiyecek yulaf ezmesi, ekmek, süt ve bal oluyordu. Artık elbiselerinin belinin bollaştığını fark edebiliyor, fakat Lucy'ye her zaman bolca yedirdiğinden emin olmaya çalışıyordu. Henry'nin bir işi olduğundan dolayı devlet yardımı alamıyorlardı. Gelgelelim Henry'nin aldığı para, daha cebine girmeden bitiyordu. Ve yaklaşmakta olan felaketi göremiyor ya da görmüyordu.

Kışı çok daha kötü geçiren insanlar da yok değildi. Beattie, Lucy ile yürüyüş yaptığı bir gün eve dönerken, yolun karşısında bir aile görmüştü. Zayıf, gri yüzlü bir kadın, iki ağlayan bebek ve kederli bir adam, yol kenarındaki pis bir şiltenin üzerinde oturuyorlardı. Evlerinden atılmışlardı. Adam, Beattie'ye baktı ve çatallaşan sesiyle ona seslendi. "Lütfen? Bize verecek bir şeyleriniz var mı? Çocuklarım bugün hiçbir şey yemedi ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yatacak yerimiz yok." Beattie başını önüne eğdi. Eğer onlara verecek bir şeyi olsaydı, verirdi. Fakat dört gündür elinde tek bir kuruşu bile yoktu.

"Hiçbir şeyimiz yok," diye seslendi adam, Beattie'nin arkasından. "Hiçbir şeyimiz."

Beattie, Lucy'yi aceleyle içeri sokarak kapıyı kapattı. Kalbi hızla çarpıyordu.

"O insanlar orada ne yapıyor?" diye sordu Lucy. "Yağmur yağarsa ne yapacaklar?"

Fakat Beattie cevap vermedi. Bir oyunla Lucy'nin dikkatini dağıtarak, gördüklerini ve duyduklarını unutmaya çalıştı. Ertesi sabah aile gitmişti.

Kış soğuğu biraz olsun dinmişti. Beattie, Henry'ye içkiye ve kumara bir son vermesi gerektiğini açıkça söylememek için elinden geldiğince direniyordu. Çünkü Henry'nin ona olan sabrı gittikçe azalıyor ve en ufak sebepten kavga çıkarıyordu. Fakat Lucy'nin dördüncü yaş günü yaklaşıyordu ve Beattie bir hediye, hatta bir pasta yapmak için şeker ve yumurta alacak paralarının olmayacağından korkuyordu. Ve daha fazla dilini tutamadı.

Yağmurlu bir geceydi. Çatıyı döven yağmurun sesi, Beattie'yi huzursuz ediyordu. Lucy'nin odasının tavanı akıyordu ve kovaya durmaksızın damlayan damlaların sesi, küçük kızın bazen saatlerce uyumamasına neden oluyordu. Bu yüzden Beattie, Henry ile konuşmadan önce Lucy'nin uyuduğundan emin olmak istemişti. Bir kavga çıkmasından korkuyordu. Henry bir şeyler okurken, o da bütün dikkatini Lucy için yeniden ördüğü bir eteğe vermişti. Tıpkı bu gece olduğu gibi, çoğu zaman hiç konuşmadan saatlerce oturuyorlardı. Aralarındaki muhabbet çok uzun zaman önce kaybolmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie ayağa kalkarak Lucy'nin odasına göz attı. Çocuk derin ve sakin bir şekilde nefes alıyordu. Beattie kapıyı kapattı ve oturma odasına dönerek Henry'nin önünde dikildi.

Henry, nihayet okuduğu şeyden başını kaldırarak ona baktı. "Ne var?"

"Kızını seviyor musun?" Ona meydan okuyor gibi görünmek istememişti, fakat büyük öfkesi ve bastırdığı duyguları bir anda gün yüzüne çıkıvermişti.

"Tabii ki."

"O yeni ayakkabılara layık bir çocuk değil mi? Tok bir karnı olmasını hak etmiyor mu? İki haftada bir et yemeye layık değil mi?"

Henry'nin gözleri kısıldı, gözbebekleri ufalarak iğne ucu kadar kaldı. Ayağa kalktığında, Beattie'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. "Önerin nedir?" diye sordu Henry.

"Sen şanslısın. Çalışıp para kazanıyorsun. Ama hepsini alkole ve kart oyunlarına veriyorsun. *Fakiriz*, Henry."

"Herkes fakir," dedi Henry dudak büküp bakışlarını çevirerek.

Beattie derin bir nefes aldı. "Eğer kızını sevseydin, içkiyi ve kumarı bırakırdın."

Henry'nin cevabı oldukça hızlı ve acı vericiydi: Beattie'nin suratına çarpan sert bir tokat.

"Haddini bil, kadın," diye tısladı Henry. Ardından Beattie'nin gözleri çaresizce yaşlarla dolarken, arkasını dönerek hızla dışarı çıktı. Beattie, onu geri çağıracak sesi kendinde bulamamıştı. Henry bütün sesini yok etmişti adeta.

İkinci mektup geldiğinde, Beattie onu görmezlikten gelecek durumda değildi.

Bu kez zarfın arkasındaki Molly'nin adını okumasına gerek kalmadan, onu elyazısından tanımıştı. Göğsünün bir anda sıkıştığını hissetti.

Beattie, Lucy'yi mutfak masasına oturtup ona eski, ahşap bir yapboz verdikten sonra çaydanlığı ocağa koydu. Önce bunun için gaz harcamak konusunda tereddüt etse de daha sonra buna değeceğine karar verdi. Çaydanlıktaki su kaynamaya başladığında, Lucy'nin onu izleyip izlemediğini kontrol etti. Ardından zarfı dikkatlice buhara tuttu ve tırnağıyla yavaşça zarfın kapağını kurcalamaya başladı. Bütün bunları yaparken kalbi adeta boğazında atıyordu. Eğer Henry öğrenirse…

Zarf açıldı ve Beattie hızla ocağı kapattı. Titreyen parmaklarıyla mektubu açıp okumaya başladı.

Sevgili Henry, mektubunu aldığımda ne kadar sevindiğimi sana anlatamam...

İnanamamakla öfkelenmek arasında kalan Beattie, mektubu bir anlığına elinden bıraktı. Henry, Molly'ye mektup mu yazmıştı? Beattie'nin kendi anne babasıyla bile iletişim kurmasını yasaklamış, fakat karısına mektup yazmanın uygun olduğunu düşünmüştü, öyle mi? Beattie'nin nefesi, sanki ciğerleri sarsılmışçasına daraldı.

"Ne oldu, anne?" Lucy, gri gözleriyle onu seyrediyordu.

Beattie zorla ve çabucak gülümsedi. "Yok bir şey, hayatım. Yapbozu bitirdin mi?"

"Yavru kedinin kafası eksik."

"Ah, tatlım." Beattie titrememek için kendini zorlayarak Lucy'nin elinden tuttu ve onu yavaşça sandalyeden indirdi. "Ne-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den benim odama gidip elbiselerimden birini denemiyorsun?"

"Tamam! Boncuklu kolyeni de takabilir miyim?"

"Sadece bu seferlik."

Lucy doğruca odaya koşturdu. Beattie dikkatini yeniden mektuba vermeden önce güçlükle yutkundu.

Sürekli iyi ve mutlu olup olmadığını merak edip durdum. Ne kadar aptalca kararlar vermiş olursan ol, sen hâlâ benim kocamsın ve daima öyle olacaksın. İtiraf etmeliyim ki bir çocuğun olduğunu duymak bana korkunç bir acı verdi. Biliyorsun, hayattaki en büyük arzularımdan biri dünyaya bir çocuk getirmekti. Fakat Tanrı beni bu kutsal armağandan mahrum bıraktı. Eğer bana çocuğun bir fotoğrafını yollayabilirsen, bu bana büyük bir mutluluk ve teselli verir.

İşte şimdi Beattie'nin içindeki dişi kaplan uyanmıştı. Bu kadın Lucy'nin fotoğrafını mı istiyordu? Ne için? Molly'nin bu çocuğun üzerinde hiçbir hakkı yoktu ve asla olmayacaktı. Beattie, eline geçen ilk kişiyi öldürebilirdi.

Öte yandan, merak ediyordu. Molly'nin nesi vardı böyle? Nasıl oluyor da bu kadar iyi olabiliyordu? Henry onu terk etmiş, dünyanın öbür ucunda bir hayat kurmuş ve başka bir kadını karısı yapmıştı. Öfke neredeydi? Kin dolu nefret neredeydi? Saklanmış mıydı, yoksa gerçekten orada değil miydi?

Sonraki iki paragraf Glasgow, hava, trafik ve Molly'nin yaşlı teyzesi hakkındaydı. Fakat son paragraf, Beattie'nin adeta yüreğini parçaladı.

Mektubundan anladığım kadarıyla yeniden hayatında bir rol almam fikrine soğuk bakmıyorsun. Belki aptalın teki-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yim (gerçi otuz üçüncü doğum günüm yaklaştığından dolayı Beattie gibi genç, güzel bir aptal değilim), fakat seninle evlenmeyi kabul ettiğim gün, bunu ömür boyu sürecek bir bağlılık olarak görmüştüm. Hiçbir şey değişmedi. Eğer Glasgow'a dönmen için sana para göndermemi istersen, memnuniyetle yaparım.

Karın, Molly.

Buna nasıl cüret edebilir? Nasıl olur da Henry'nin aklını çelmeye…

Fakat Molly sadece Beattie'nin çoktan yapmış olduğu bir şeyi yapıyordu. Beattie, Henry'nin aklını çelmişti. Onun evli olduğunu biliyordu. Molly'nin ne kadar sıkıcı olduğu, asla sevişmek istemediği, ne kadar modası geçmiş giyindiğiyle ilgili Henry'nin anlattığı bütün o hikâyeleri dinlemiş ve Molly'yi bir an bile düşünmemişti.

Mektubu paramparça etmek istemesine rağmen yeniden dikkatle zarfa koydu, kapağı yapışıncaya dek bastırdı ve zarfı şömine rafının üzerine bıraktı. Henry onu terk eder miydi? Elbette hayır. O, Lucy'yi asla bırakmazdı. Beattie bu düşünceyle bir süre kendini avuttuktan sonra, yatak odasına giderek Lucy'nin oyununa katıldı. Beattie'nin elbiselerinden birinin içinde yüzen Lucy, başına da bir şapka takmış ve sürekli ilgi isteyen bir müşteri kılığına girmişti. Beattie ise Jean'in taklidini yapıyordu, market Lucy'nin hizmetine hazırdı. Birlikte oynayıp kahkaha atarlarken, Beattie'nin gözleri bir an için Lucy'nin aynadaki görüntüsüne takıldı. Tıpkı Henry'ye benzeyen parlak, kızıl saçları, aklına baba-kız arasındaki bağı getirmişti. Aniden kafasına dank eden bu gerçek, bir anda kanını dondurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belki Henry, Lucy'yi de yanına alabileceğini düşünebilirdi.

Birden Beattie'nin bedenindeki tüm hücreler panikle dolmuştu. Henry kızını da beraberinde Glasgow'a götürmeyi aklına koyarsa, ne yapabilirdi ki?

Lucy'nin gürültülü itirazlarına kulak asmaksızın, hızla odadan çıktı. Rafın üzerindeki zarfı kaptığı gibi, şömine ateşinde tutuşturdu ve kıvrılarak kararmasını izledi. Molly'nin kelimeleri, daveti, artık kül olmuştu.

"Ne yapıyorsun, anne?"

Beattie arkasını döndüğünde, Lucy'yi giysileri hâlâ üzerinde eşikte beklerken buldu.

"Boş ver," diyerek ayağa kalktı ve Lucy'nin önünde eğilerek, ellerini kızın küçük omuzlarına koydu. "Sen çok kıymetlisin, bir tanem."

Beattie'ye her zaman aksi davranan Lucy, omuzlarını silkerek ona aldırış etmedi. "Haydi. Bal ve pirzola almam gerekiyor."

Beattie, Lucy'nin peşinden yatak odasına giderken kalbi hızla çarpıyordu. Fakat doğru şeyi yaptığından emindi.

Henry için Lucy'nin dördüncü yaş günü yüzünden duyduğu vicdan azabını bastırabilmenin yalnızca iki yolu vardı. Ya Billy'den bir hediye ve pasta için borç alacaktı ya da bu his kaybolana dek yeterince içecekti. Bu düşünce karşısında midesinin kasıldığını hissetti –her gün olduğu gibi– fakat keskin alkolün dilinde bırakacağı tadı düşünmek bile, bir an için kalbinin telaşlı çarpıntısını dindirmişti.

İkisini de yapmaya karar verdi.

Henry'nin çalıştığı küçük masa, ofisin ikinci kattaki pence-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

resinin önündeydi. Bu yüzden aşağıda belli belirsiz parlayan Derwent Irmağı'nı görebiliyordu. Fakat ona bakmak için başını nadiren masadan kaldırıyordu. Billy onu oldukça meşgul ediyor, dönüp dolaşıp Henry'nin kendisine ne kadar borçlu olduğundan ve onun iyi niyetini ne kadar sömürdüğünden bahsediyordu. Henry bu borcun tüm ağırlığını, yükünü yüreğinde hissediyordu.

Yine de ayağa kalkıp Billy'nin odasına yürüdü. Billy'nin kapısı sürekli açık olurdu. Onun hakkında ne söylerlerse söylesinler, Billy çok yoğun çalışırdı ve iyi bir patrondu. Hem de çok iyi...

Billy, kapıyı tıklatan Henry'ye baktıktan sonra ona içeri girmesini işaret etti.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Henry uzatmadan doğruca lafa girdi. "Bugün Lucy'nin doğum günü ve cuma gününe kadar hiç param olmayacak."

"Haftalığından avans mı istiyorsun?"

"Evet." Henry, Billy'nin masasındaki konyak sürahisine göz gezdirdi.

Billy başını olumlu anlamda salladı. "Haydi, benim için de bir bardak doldur."

Henry kendisine söyleneni yaptı.

"Günün bu saatinde çok cömert servisler bunlar," diye güldü Billy, bardağını havaya kaldırarak.

Henry, içkisinden bir yudum aldı. Sıcaklık tüm göğsüne yayılırken, bir anlığına gözlerini kapattı.

"Ne kadar lazım?" diye sordu Billy.

"Beş şilin verebilir misin?"

Billy cebinden çıkardığı bozuk paraları masaya bıraktı. "İşte, al bakalım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Henry paraları topladı. "Bu parayı haftalığımdan–"

"Aslına bakarsak Henry, bu parayı haftalığından düşürmesem daha iyi, çünkü eline hiçbir şey kalmayacak."

Henry başını kaldırarak dudaklarını yaladı. Uzun bir sessizlik oluştu.

Billy konyak dolu sürahiye uzanıp Henry'ye bir bardak daha doldurdu. "Kendimi sana karşı sorumlu hissediyorum, dostum. Glasgow'dayken her zaman iyi ve kazanan bir oyuncuydun. Ne zaman duracağını bilirdin. Ne oldu bilmiyorum ama bütün bu şanssızlık, o genç kızı karına tercih ettiğin zaman başladı. Molly seni adam ediyordu. Ama Beattie ile olduktan sonra adeta dağıldın gittin."

Henry'nin avucundaki paralar gittikçe ısınıyordu. Hayır, onları şimdi geri veremezdi. Bugün kızının doğum günüydü. Haftalardır ona bir hediye sözü veriyordu. Bu akşam yüzündeki hayal kırıklığını görmeye nasıl dayanabilirdi? Onu göreceğine kör olsun daha iyiydi.

"Al şu parayı, Henry," dedi Billy.

"Kazandığım ilk oyundan düşersin."

Billy acı bir şekilde gülümsedi. "Bu tarz sözler verecek kadar sık kazanmıyorsun, dostum. Boş ver. Sadece al. Bunu bir doğum günü ikramiyesi olarak düşün."

Henry, Billy'ye defalarca teşekkür etti. Ona bu kadar minnettar kaldığı için kendinden nefret ediyor, bunu erkekliğine sığdıramıyordu.

Henry iş çıkışı şehir merkezine yürüdü. Hediye almak için markete gidemezdi, çünkü onlara borçluydu ve önce borcunu ödemesini isterlerdi. Yürüdükçe kafasını boşaltıyordu. Şehir merkezi ne de kasvetli bir yer olmuştu böyle? Asık suratlı, çaresiz insanlar bir araya toplanıp iş ya da para dileniyor, ya da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendilerini o kadar kötü hissetmemek umuduyla diğer suratsız, umutsuz insanlara yakın duruyorlardı. Henry doğru düzgün bir işi olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. Beattie sürekli sızlanıp dursa da dibe vurmuş bu insanlardan ne kadar iyi durumda olduklarına dair tek bir fikri yoktu. Hepsi de çukurda kalmış gözleriyle yanlarından geçip giden, mağazalara girip çıkarak kazandığı paraları harcayan Henry'yi takip ediyorlardı. Henry, seramik bacakları olan oyuncak bir bebekle bir de pasta aldı ve artan parasıyla bir şeyler içmek için bir yerde durduktan sonra eve döndü. Kapı açılırken kaldırım taşına sürtüyordu. Lucy anında kapıya fırladı. Üzerinde, annesinin Henry'nin eski gömleklerinden birinden yaptığı pamuk bir elbise vardı. Beattie'nin yapabileceği en iyi doğum günü hediyesi buydu.

"Baba, baba!" diye bağırdı Lucy, Henry'nin bacağına sıkıca sarılarak. "Hediyemi getirdin mi?"

"İçeride vereceğim, tatlım. Önce bir soluklanayım."

Beattie içeride, gaz sobasının başında sulu bir çorba karıştırıyordu. Henry'ye bakmadı bile. Ona kızgındı. Ona her zaman kızgındı.

"Gel bakalım," dedi Henry, Lucy'yi kucağına alarak. "Bugün uslu bir kız oldun mu?"

"Evet."

"Bir de annene sorayım. Bugün uslu bir kız oldu mu, annesi?"

Beattie gülümseyerek Lucy'nin saçını okşadı. "Hem de en uslusu."

Henry masanın üzerindeki paketleri gösterdi. "Önce hangisi?"

Lucy, dört köşe kutuyu işaret etti. Küçük parmakları heyecanla dans ediyordu. Henry paketi açarak kutunun kapağını kaldırınca, Lucy tiz bir sesle bağırdı. "Pasta! Anne bak, pasta!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hızla pastaya göz atan Beattie'nin gözleri kocaman açıldı. "Buna kaç para verdin?"

Henry cevap vermedi. Diğer paketi Lucy'nin ellerine tutuşturarak sevinçle izlemeye başladı. Lucy ipleri çözüp ambalaj kâğıdını bir kenara koyduktan sonra, kutunun içindeki oyuncak bebekle karşılaştı. Ancak bu kez sevinç çığlığı atmak yerine tamamen sessizleşmişti.

"Sevdin mi, tatlım?"

Lucy, bebeğin ipeksi saçlarına hayranlıkla dokundu. "Onu sonsuza dek seveceğim."

"Henry–" diye başladı Beattie endişeyle.

Henry, elini aksi bir şekilde sallayarak onu susturdu. "İşte, çocuğunun bir pastası ve hediyelerinin olmasını istiyordun. Şimdi şikâyet edip durma."

"Ama–"

Henry sandalyesini hızla geriye itti. Beattie'nin kaygılı itirazlarıyla aynı odada kalmaya dayanamıyordu. "Yemek hazır olduğunda bizi çağırırsın."

"Yemekte pasta yiyebilir miyiz?" diye sordu Lucy.

"Hayır," diye yanıtladı Beattie çabucak, sanki Henry'nin evet diyeceğini sanmıştı. "Önce akşam yemeği, sonra pasta."

Henry küçük kızın boş olan elini tutarak onu odadan çıkardı. Lucy diğer kolunu sahiplenici bir şekilde oyuncağının gövdesine dolamıştı. Oturma odasında kendini oyuna kaptırdı. Henry koltuğuna oturmuş onu seyrediyordu. Lucy oyuncağıyla konuşuyor, uzun monologları, oyuncağın cevap vermesi için kısa duraklamalarla bölünüyordu.

"Ona ne isim vereceksin?" diye sordu Henry.

"Senin diğer adın neydi? Baba olmadığın zamanlarda?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Henry."

"Ona Henry diyeceğim."

"Henry, erkek ismi. Henrietta'ya ne dersin?"

"Ah, evet. Bu ismi sevdim. Senin de hoşuna gitti mi, Henrietta?" diye sordu Lucy. Ardından, sanki oyuncağın cevabını dinliyormuş gibi sessizce bekledi. "Güzel, öyleyse karar verildi."

Lucy, Henrietta'yı yırtık pırtık kanepeye özenle yatırdıktan sonra parmaklarını dudaklarına götürdü. "Şişşt, baba. Şimdi uyuması gerek."

"Sessiz olacağım," diye fısıldadı Henry.

Lucy, Henry'nin kucağına tırmanıp kollarını boynuna doladı. Yüzü Henry'nin yüzüne çok yakındı, nefesi süt ve şeker kokuyordu. "Seni seviyorum, baba."

"Ben de seni seviyorum, hayatım."

"Annemi de seviyorum."

Henry sesini çıkarmadı.

"Ama seni daha çok seviyorum," diye devam etti Lucy.

Henry gülümsememeye çalıştı. "Annen iyi bir kadın."

"Bazen üzülüyor."

"Öyle mi?"

"Mesela dün üzgündü. Bir mektup geldi ve annem o kadar çok, o kadar çok üzüldü ki... Ağlamadı ama neredeyse ağlayacaktı. Sonra benimle kılık değiştirmece oynadı. Ama sonra geri döndü ve mektubu şöminede yaktı. Hem de kış artık bittiği halde."

Henry sinirlendiğini hissetti. Beattie bir mektup mu yakmıştı? Neden? Ne mektubu? Ondan ne saklamaya çalışıyordu? Fakat sonra, haftalar önce içkili bir halde Molly'ye gönderdiği mektubu hatırladı. Acaba Molly cevap mı yazmıştı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Baba?" Lucy parlak, gri gözleriyle ona bakıyordu.

"Tatlım," diyerek Lucy'nin yanaklarını nazikçe öptü Henry. "Annen için endişelenme. Sen bu gece uyuduğunda, onunla konuşacak ve onu neşelendirebilecek miyim diye bakacağım."

Beattie, Lucy'nin odasından çıkmıştı. Çocuk, pasta ve oyuncak bebeği yüzünden o kadar heyecanlıydı ki –yatağına yatarken Henrietta'yı sıkıca kolunun altına almıştı– Beattie uyuması için ona bir düzine şarkı söylemek zorunda kalmıştı. Lucy doğum gününü mutlu geçirdiği için her ne kadar rahatlasa da Beattie'nin endişeleri yeniden baş göstermeye başlamıştı. Henry bu hediyeleri nasıl almıştı? Ve hepsini geri ödemek için ne kadar vakitleri vardı?

Artık Henry'den ürküyordu. Ona tekrar vurmasından korkuyordu. Fakat paranın nereden geldiğini, ne kadar borçlu olduklarını bilmeliydi. Lucy'nin kapısını kapatıp oturma odasına geçti. Henry, başını kollarına dayamış bir şekilde şömine rafına yaslanmıştı. Yanmayan ateşe gözlerini dikmiş, öylece bakıyordu.

Beattie uzunca bir süre Henry'nin kendisini fark etmesini bekledi.

Nihayet Henry başını kaldırarak ona baktı. "Yaktığın mektup kimdendi?"

Bu soru beklenmedik olduğu kadar korkutucuydu da. Beattie'nin kalbi adrenalinle doldu. Gözleri şömineye kaydı. Henry bunu nereden biliyordu?

"Lucy anlattı," dedi Henry, Beattie'nin yüzündeki ifadeyi okuyarak. "En azından inkâr etmiyorsun. Belki de yalan söyleyebilecek kadar zeki değilsin." Sözleri asit gibi yakıcıydı. Henry, doğrularak Beattie'ye yaklaştı. Beattie olduğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yere çakılıp kalmıştı. Henry öyle yakın duruyordu ki Beattie onun hafif ekşimsi terinin ve nefesindeki konyak kokusunu alabiliyordu. Henry'nin yüzü kıpkırmızıydı, kızıl kirli sakalı ise lambanın ışığını yansıtıyordu. Beattie gerçekten onu hiç arzulamış mıydı? O çılgınca duygulara ne olmuştu? Az sonra geleceğinden emin olduğu bir darbe yüzünden gerilmiş bir halde kımıldamadan, öylece duruyordu.

"Mektup kimdendi?" diye sordu Henry, tehdit dolu bir fısıltıyla.

Beattie bu defa yalan söyleyebilecek kadar zeki miydi? Hayır. Çünkü Molly, Henry'nin neden cevap vermediğini sormak için yeniden yazacak olursa yakalanırdı. "Molly," diye yanıtladı olabildiğince açık bir şekilde.

Henry'nin gözleri kısıldı. "Onu yakmadan önce okudun mu?"

"Evet."

"Ne diyordu?"

Beattie, dudaklarını sıkıca birbirine kenetleyerek başını iki yana salladı. Henry'nin yumruklarını sıktığının farkındaydı. Soluk alıp verişi hızlanmış, tüm kasları gerilmişti.

"Ne diyordu?" diye kükredi Henry. Ağzından saçılan tükürükler, Beattie'nin kulağının yanından geçmişti.

Beattie bir adım gerileyerek ellerini yüzüne siper etti. "Vurma!" diyerek hıçkırmaya başladı.

Henry'nin gözleri iri iri açıldı. Şaşırmış mıydı? Beattie onun yüz ifadesini okuyamıyordu. Henry bedenini zorla kontrol altına alarak yumruklarını gevşetti ve Beattie'den uzaklaştı. Ona vurmak istemişti: Bu çok belliydi. Fakat bunu yapmamaya karar vermiş gibi görünüyordu. Nedense, Beattie bunu gerçek bir tokattan çok daha korkutucu bulmuştu.

Henry'nin sesi buz gibiydi. "Bana mektupta ne yazdığını söylemeyecek misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie başını tekrar iki yana salladı.

Henry uzun adımlarla odadan çıktı.

"Nereye gidiyorsun?"

Henry cevap vermedi. Askıdaki şapkasını ve ceketini aldıktan sonra, kapıyı hızla çarparak evden çıktı.

Beattie neredeyse hiç uyuyamamıştı. Henry'nin döneceği anı düşündükçe gerilmiş, sık sık uykusundan uyanmış, duyduğu büyük panik yüzünden bütün geceyi uyanık geçirmişti. Her uyandığında, yatağın diğer tarafını kontrol etmişti. Ancak yatağın Henry'ye ait tarafı boştu. Ona ait bir ses duyabilmek için evi dinledi, fakat hiçbir ses yoktu. Henry eve gelmemişti. İnce battaniyeleri yeniden üzerine çekerek uyumaya çalışsa da aklındaki düşünceler Beattie'yi bir türlü uyutmuyordu.

Henry, Molly'ye tekrar yazacaktı, elbette yazacaktı. Belki de bu defa bir telgraf çekecekti. Ve onun teklifini öğrenir öğrenmez, Glasgow'a gitmek ve Lucy'yi de beraberinde götürmek isteyecekti. Beattie nasıl düşünürse düşünsün, eninde sonunda bu sonuca varıyordu. Henry'nin burada kalması için ne sebep vardı ki? Artık Beattie'yi sevmediği açıktı. Parası yoktu. İşinden nefret ediyordu. Hayatı tam anlamıyla perişan olmalıydı. Biri Beattie'ye Glasgow'a dönmesini ve maddi açıdan onunla ilgileneceğini söylese, bunu can atarak kabul ederdi. Belki Beattie biraz paranoyaklaşmıştı ve sağlıklı düşünemiyordu, fakat Henry'nin gitmeyeceğine inanmak büyük risk olurdu. Peki ya sonra, Beattie'ye ne olacaktı?

Beattie'nin aklında, kabullenmekte tereddüt ettiği bir fikir oluşmaya başladı. Henry burada değildi. Muhtemelen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Billy'nin kanepesinde uyuyordu ve sonrasında da bütün gün işte olacaktı. Eve dönmesi saatler sürerdi. Yani kaçmak için bolca vakit vardı.

Çünkü Henry kızını ne kadar çok severse sevsin, aynı zamanda ona acımasızca davranıyordu. Parasını daha kazanmadan harcıyor, kızının temel gereksinimlerinden mahrum kalmasına neden oluyor, sonra da ona saçma sapan hediyeler alıyordu. Peki ya yeterince sinirlenirse, Beattie'ye vurduğu gibi Lucy'ye de vurmayacağının bir garantisi var mıydı? Aldığı alkol yüzünden kendine hâkim olamıyordu. Beattie'nin duyduğu öfke, cesaretini yerine getirmişti. Kızı için yapabileceği en iyi şey, onu babasından ayırmaktı. Babasını deli gibi seviyor olsa bile…

Beattie bunun neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu. Fakat sadece '*neredeyse*'. Yıllar önce Glasgow'dan ayrılacağı sırada, Cora'nın kendisine verdiği nasihati hatırladı: *Dünyada iki çeşit kadın vardır, Beattie: Bir şeyler yapanlar ve kendisine bir şey yapılanlar.* Peki, onu dinlemiş miydi? Hayır. Cora, onu Henry'ye karşı uyarmayı denemişti, fakat Beattie yanlış tür kadın olmaya kararlıydı: Kendisine bir şeyler yapılmasına izin vermeye kararlıydı.

Şimdi karmaşık rüyalara dalıp çıkarak günün ağarmasını bekliyordu. Böylece sabah olduğunda yan komşuları Doris'in kapısını çalabilecek, ona terzi olan kuzenini ve Henry'nin kendisini bulamayacağı bir yerde yeni bir hayat kurabilme ihtimalini sorabilecekti.

Lucy kahvaltı boyunca huysuzdu. Yulaf lapası yerine pasta yemek istiyor, sürekli zorluk çıkarıyordu. Beattie onunla ilgilenemeyecek kadar yorgun, bir o kadar da telaşlıydı. Bu yüzden ona istediğini verdi. Lucy babasını özlemişti. Sanki onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bütün gece evde olmadığını sezmişti ve babasının yokluğu başına buyruk davranmasına neden oluyordu. Bu zor olacaktı.

Beattie masayı topladığı sırada, ön verandasında halı döven Doris'in ritmik vuruşlarını duydu. Bulaşıkları lavaboya bırakarak ellerini önlüğüne sildi ve hızla kapıya fırladı.

"Doris?" İşte. Artık planını harekete geçirmeye başlamıştı.

Doris merakla ona baktı. Lucy'nin Doris'in biblosunu çalmaya kalkıştığı günden beri görüşmemişlerdi. "Evet, hayatım?"

Beattie soğukkanlılığını korumaya çalışarak boğazını temizledi. "Acaba... bir fincan çay içmek için uğrar mıydınız?"

Doris gülümsedi. "Çok isterim. Birkaç ufak işim vardı, bitirir bitirmez–"

"Şimdi, lütfen," dedi Beattie. "Üzgünüm. Bekleyemem."

Yaşlı kadın başını olumlu anlamda salladıktan sonra halıyı ahşap korkuluklara astı ve Beattie'nin evinin girişine doğru yürüdü. Doris'i içeri alırken, Beattie'nin kalbi gümbür gümbür çarpıyordu. Kalbinin biraz olsun yavaşlamasını istiyordu. Bu yalnızca ilk adımdı. Bugün, bunun çok daha fazlasını yapması gerekiyordu.

"Mutfağa gelin," dedi Beattie. "Korkarım kahvaltı yüzünden hâlâ dağınık." Lucy'yi sandalyesinden alıp, odasında Henrietta ile oynamaya zorladı. Yalnız kaldıklarında da çaydanlığı ocağa koydu.

"Her şey yolunda mı, tatlım?" diye sordu Doris, hâlâ temkinli bir şekilde ayakta duruyordu.

"Lütfen, oturun," dedi Beattie. "Sanırım bu sabah sağlıklı düşünemiyorum."

Doris etrafına bakınarak masaya oturdu. Beattie, mutfağı Doris'in gözünden görmeye çalıştı. Rengi solmuş duvarlar,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yedek sandalye görevi gören ters çevrilmiş meyve sandıkları, çıplaklık... Doris'in mutfağı yeşile boyanmıştı, mutfak tezgâhında şeker, un, baharatlar, pirinç ve hatta bisküviler için bile porselen kutular diziliydi. Ne kadar yoksul olduklarını Doris'in de fark edip etmediğini merak ediyordu.

Beattie isteksizce çay yaparken, sanki kendisini dışarıdan izliyormuş gibi hissediyordu. Doris'in karşısına oturarak zayıf bir şekilde gülümsedi. "Bana yardım edebilir misiniz? Başım belada."

"Sana verebileceğim param yok," diye yanıtladı Doris çabucak.

Beattie başını iki yana salladı. "Para istemiyorum. Bana terzi olan kuzeninizden bahsetmenizi istiyorum."

"Margaret mı?" Doris'in yüzü yumuşamıştı. "O çok uzakta."

"Ben de çok uzakta olmak istiyorum."

"Anlıyorum. Kocanın bundan haberi var mı?"

Beattie güçlükle yutkunarak, birilerine söyleyeceğini aklından bile geçirmediği kelimeleri söylemek için kendini zorladı. "Kocam içki içip kumar oynar. Son derece sinirlidir. Arkadaş edinmemi, hatta ailemle iletişim kurmamı bile yasakladı. Bana ve çocuğuma bir zarar vermesinden korkuyorum."

Doris çenesini sıvazlayarak başını olumlu anlamda salladı. "Öyleyse kaçmana yardım edeceğim. Margaret seni yanına alıp, sana karın tokluğuna çalışacağın bir iş verecektir."

"Gerçekten yapar mı? Benimle birlikte kızımı da yanına alır mı?"

"Margaret iyi bir Hıristiyan'dır. Ayrıca şu sıralar yanında çalıştırdığı kimsenin olmadığını biliyorum. Fazladan bir çift el, işine yarayacaktır. Fakat verecek fazla parası yoktur. Yine de sana oldukça şefkatli davranacaktır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nedense 'şefkat' kelimesi Beattie'nin gözyaşlarına boğulmasına sebep olmuştu. Şefkatsizliğe alışalı oldukça uzun zaman olmuştu.

"Haydi," dedi Doris, Beattie'nin eline hafifçe vurarak. "Ağlama, evlat. Sen doğru bir karar veriyorsun. Kızını da yanına alıp onu terk ettiğini görünce, kocan gittiği yolun yanlış olduğunu görecek ve Tanrı'nın ışığına yönelecektir. Sonra da yeniden bir araya gelebilirsiniz."

Beattie hiçbir şey söylemedi. Henry'yi geri istemiyordu, asla. "Ona nerede olduğumu söylemeyeceksiniz, değil mi?"

"Şerefim üzerine söz veriyorum," dedi Doris. "Şiddet yanlısı bir ayyaşa yardımcı olacak değilim." Ardından Beattie'nin kolunu okşadı. "Haydi, gidip eşyalarını topla. Yol parası için sana üç peni vereceğim."

Bir saat içinde, Beattie kasabadaki otobüs durağına yürümek için hazırdı. İskoçya'dan beraberinde getirdikleri valizler uzun süre önce satıldığından, acınacak derecede az olan eşyalarını karton bir kutuya doldurmuştu. Kutuya üçünün –Henry, Lucy ve kendisinin– bir fotoğrafını da atmıştı, fakat Lucy'nin babasını unutmasının daha iyi olup olmayacağını merak etmiyor değildi. Belki de Lucy'ye Henry'yi hatırlatmamak daha iyiydi. Yeni oyuncağını kolunun altına almış olan Lucy, sürekli nereye gittiklerini, ne yaptıklarını sorup duruyordu. Beattie bunun bir macera olduğunu ve otobüsten indiklerinde her şeyi anlatacağını söyleyerek onu susturdu.

Doris kapıda bekliyor, gözlerini Beattie'nin üzerinden ayırmıyordu. *Sen doğru olanı yapıyorsun.* Beattie, kol ve bacaklarını etten değil de çeliktenmiş gibi hissetmeye çalışıyordu. Lucy'nin elini sıkıca tuttu ve arkasına bile bakmaksızın, küçük evin kapısını kapattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onuncu Bölüm

Gürültüyle yol alan otobüs, karanlık suların yanından ilerleyerek küçük kasabaların ve tarlaların yanından geçiyordu. Burada yeşil renk, İskoçya'dakinden farklıydı. Daha soluk ve daha açıktı. Fakat güneş daha parlaktı ve bu, Beattie'yi biraz olsun neşelendiriyordu. Doris küçük bir kâğıt parçasına Beattie'nin ne yapması gerektiğini yazmıştı. New Norfolk'ta otobüsten inip onu kuzeybatıya götürecek olan bir başka otobüse binecekti. Son olarak Bligh adındaki küçük bir kasabada, Lewinford'a gidecek olan eski bir at arabasını bekleyecekti.

Beattie ve Lucy, ilk otobüs değişikliğini sorun yaşamadan gerçekleştirdiler. Ancak öğle yemeği vaktine doğru, yolculuk Lucy'nin midesindekileri olduğu gibi üzerine boşaltmasına sebep oldu. Beattie, kutudan çıkardığı temiz bir gömlekle Lucy'nin üzerini kabaca temizlese de kötü koku bir türlü gitmemiş ve bu sefer de Beattie'nin midesi bulanmaya başlamıştı.

Bligh'e vardıklarında faytonun onları alacağı yeri buldular ve oturup beklemeye başladılar. Beattie'nin yanında getirdiği yağlı ve ballı sandviçleri yol kenarında paylaştılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie kısa süreliğine de olsa biraz dinlenme fırsatı bulduğu için mutluydu. Bir gece önceden kalma uykusuzluğu, gün içinde yaşadıklarını bulanık ve bir kâbus gibi algılamasına neden oluyordu. Aklının bir köşesinde, aynı cümleyi tekrar edip duruyordu, "Henry'yi terk ettim, Henry'yi terk ettim..." Fakat hâlâ bunun gerçek olduğuna inanamıyordu.

Neden böyle bir belirsizliği seçmişti? Doris'in verdiği güvencelere rağmen Margaret'ın onu yanına alıp almayacağını gerçekten bilmiyordu. Hatta Margaret'ın evde olup olmadığını bile bilmiyordu. Ya birilerini ziyaret etmeye karar verdiyse? Ya da tatildeyse?

"Anne?" Lucy'nin sesi, onu bu endişelerinin arasından çekip çıkarmıştı.

"Evet, hayatım?"

Lucy yanına sokuldu. "Babam nerede?"

"Çalışıyor."

"Bugün kahvaltıda da yoktu."

"Evet. Baban... Kısa bir süreliğine babanı görmeyeceğiz."

Lucy başını kaldırarak ona baktı. Güneş, kızıl saçlarını parlatıyordu. "Neden?" Gözleri şimdiden dolmuştu.

Beattie bu soruyu kafasında döndürüp durdu. Dört yaşındaki bir çocuğa bu durum nasıl açıklanabilirdi ki? "Baban hasta," dedi. "Yanında olursak hastalığı bize de bulaşır."

"Ama ben babamı seviyorum." Sonra da sanki bu dediğini ispatlamak istermiş gibi Henrietta'yı gösterdi.

"Baban da seni seviyor. Ama şimdilik bizimle ilgilenemez, o yüzden gidip kendimize bakmak zorundayız."

Lucy birden ağlamaya başladı. "Bizi çok özleyecek."

Beattie küçük kızı kucaklamak için çömeldi. "Seni çok özleyecek. Bundan eminim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nihayet Lucy ağlamaktan yorularak çimenlerin üzerine oturdu. Beattie, faytonun gelip gelmediğini kontrol etmek için yola bakarak volta atıyordu. Doris'in yazdığına göre, fayton bir saat önce burada olmalıydı. Beattie sık sık elindeki nota bakıyordu. Evet, doğru yerdeydi, kasaba tabelasının altında, meyhanenin yüz metre ilerisindeydi. Faytonu sormak için içeri girmeyi düşündüyse de oradan uzaklaştığı an faytonun gelmesinden korkuyordu. Gittikçe ısınan hava yüzünden teni yapış yapış bir hal alıyordu. Beattie, Lucy'nin gölgede oturduğundan emin oldu. Uzaklarda bir yerde akan bir derenin sesini duyuyor ve onu bulup biraz su içmek için can atıyordu. Fakat yapmadı. Bir saatin daha geçtiğinden ve faytonun gelmeyeceğinden emin olana kadar bekledikçe bekledi. Artık iyice korkmaya başlamıştı. Şimdi ne yapacaktı?

"Haydi, Lucy," dedi, kızı perişan bir halde oturduğu çimenlerden kaldırırken. "Şu tavernaya girip faytonu sormam gerek."

"Lucy, ayaklarını sürüyerek kalkıp Beattie'nin elini tuttu. Birlikte tavernaya doğru yürürlerken, Beattie omzunun üzerinden sık sık geriye bakıyordu. Serin tavernaya girdiklerinde, barda oturan beş altı adam meraklı gözlerle kadına ve çocuğa baktı. Sanki döşeme tahtaları biraya batırılmış gibi her yer bira kokuyordu.

"Kadınlar giremez, tatlım," dedi barmen, fakat bunu kibarca söylemişti.

"Ben sadece... Lewinford'a gidecek faytonu soracaktım."

"Ah, şu yaşlı Frank. Aşağılık piç kurusu. Fırtınalı günlerde faytonu kullanmaz, gök gürültüsünün atları ürküteceğine inanır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Fırtınalı mı?" Beattie dışarıdaki havayı düşündü. Hava sıcak, gökyüzü gayet açıktı.

"Eğer geceyi burada geçirmek istersen arka tarafta bir odamız var."

"Hayır, ben..." Faytona vereceği tek bir peni dışında Beattie'nin hiç parası yoktu. Fakat fayton gelmeyecekti. "Orası yürüyerek gitmek için çok mu uzak?"

Barmen gözlerini kısarak mesafeyi hesapladı. "Hımm. Buraya yaklaşık üç saat kadar uzaklıkta. Ama küçük kız seni yavaşlatabilir. Size su ikram edeyim mi?"

Beattie barmenin verdiği suyu minnetle kabul etti ve Lucy'nin de bolca içtiğinden emin oldu. Lewinford'a giden yolu tarif eden barmeni dikkatle dinledikten sonra, kaderine boyun eğerek yürümeye başladı.

Yola çıkmasının üzerinden yarım saat geçmişti ki ufukta toplanan ilk kara bulutları fark etti. Yarım saat sonra, tam da Lucy bir adım daha atamayacağından sızlandığı sırada, ilk gök gürültüsünü işitti.

Bugün fazlasıyla şey yaşayan kalbi –korku, umut, tereddüt– bu yeni korku karşısında az kalsın duracaktı. Kuş uçmaz kervan geçmez toprak bir yolda yürüyorlardı ve fırtına yaklaşmaktaydı. Beattie bir anlığına durunca, Lucy minnetle yol kenarına oturdu. Beattie'nin bluzunun altından terler süzülüyordu.

Sığınak. Bu, onun ilk önceliği olmalıydı. Fırtına da ağaçların altına sığınmak tehlikeliydi, o yüzden bir ev, bir kulübe ya da çatısı olan bir şey bulmak zorundaydı. Herhangi bir şey... Kendi etrafında yavaşça döndü. Doğuya doğru kilometrelerce uzunlukta sık çalılıklar uzanıyordu. Fakat batıda alçak dikenli tellerle ya da dallarının arasında sığırcıkların uçuştuğu uzun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kavak ağaçlarıyla çevrili geniş tarlalar vardı. Çiftlikler... Çiftlik demek, ev demekti.

"Anne? Ben yoruldum."

"Biliyorum, tatlım." Beattie gökyüzüne göz gezdirdi. Fırtına hızla ilerliyordu, fakat hâlâ yağmur ya da rüzgâr yoktu. "Şu tarlaya girip dinlenebileceğimiz bir yer var mı diye bir bakalım."

Lucy, tamam dercesine başını sallayıp ayağa kalktı.

Beattie, "Aferin kızıma," diyerek onu tellerin önüne götürdü. "Şimdi, karnının üzerine yatıp altından geçeceksin. Dikkat et." Beattie, dikenlerin Lucy'nin elbisesine ya da saçına takılmaması için teli dikkatlice tutarak elinden geldiğince yukarı kaldırdı. Sonra da sürünerek altından geçen Lucy'yi izledi. "Tıpkı bir yılan gibi. İşte bu kadar basit."

Beattie, Lucy'nin ardından kutuyu da iterek tellerin altından geçirdi. Fakat kendisinin oradan asla sığmayacağını biliyordu. Onun yerine, ortadaki iki teli ayırarak arasından geçmeyi denedi. Tam o sırada tellerden biri elbisesine takılarak baldırına battı.

"Anne, bacağın kanıyor."

Beattie eteğini yaraya bastırdı. Kanaması hemen durmuştu. "Bir şey yok. Haydi. Fırtına yaklaşıyor." Bunları söylediği sırada rüzgâr da hızını arttırmıştı.

Beattie ağır ağır çıktıkları bir tepeden, kilometrelerce uzanan araziyi görebiliyordu. Hafifçe kıvrılan yeşil tepelerde ara ara iri, düz kayalar göze çarpıyordu. Orada burada tek başına duran canlı ya da cansız, beyaz okaliptüs ağaçları, kargalara yuva olmuştu. Ancak etrafta tek bir çiftlik evi bile yoktu. Aslında, inekler ya da koyunlar da yoktu. Ya çiftlik Beattie'nin hayal ettiğinden çok daha büyüktü ya da hiç işletilmiyordu. Fakat uzakta küçük, beyaz bir yapı görülüyordu. Bu bir ku-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lübeydi. Gök gürültüleri gittikçe yaklaşıyor, etrafa soğuk bir karanlık çöküyordu.

İlk yağmur damlaları düşmeye başladığı sırada, Beattie diğer koluyla Lucy'yi kucaklayarak hızla tepeden aşağı inmeye başladı. *Lütfen, bir de ıslanmamıza izin verme*, diye yalvardı içinden. Kulübeye yaklaştıkça, çatısının yarısının ve bir kapısının olmadığını gördü. Şimdi yüreği daha da ezilmişti.

Parlak bir şimşek gökyüzünü ikiye böldü. Beattie bu kulübeyle idare etmek zorundaydı.

Kulübeye vardıkları sırada yağmur hızını iyice arttırmıştı. Döşemeler lekeli ve eğri büğrüydü. Fakat arkadaki köşede otururlarsa ıslanmazlardı. Beattie, Lucy'yi kucağına alıp biraz gevşemeye çalıştı. Lucy'nin üzeri hâlâ kusmuk kokuyordu. Devam eden fırtınanın nemli rüzgârı, sırtlarındaki teri buza çeviriyordu. Üst üste gelen şimşek ve gök gürültülerinin ardından, bardaktan boşanırcasına yağan bir yağmur başlamıştı. Ağlamaya başlayan Lucy, Henry'yi istiyordu. Beattie de onunla birlikte ağlamaya başladı. O da Henry için, göründüğü kadar iyi biri çıkmayan adam için ağlıyordu. Yalnızlığına, ailesinden uzak kalışına ve bir zamanlar aşina olduğu hayatına ağlıyordu. Ve saf güzelliği yansıtan, hayatta iyi olan her şeyi hak eden, fakat yoksulluk ve belirsizlik içinde büyüyen, evinden çok uzakta bir fırtınada titreyen kızı için ağlıyordu.

Yağmur hızını kesmemişti. Bir saat ya da daha uzun bir süre boyunca, kulübenin zemini tamamen suyla dolana dek yağmaya devam etti. Ayakkabıları suyla dolduğundan, daha fazla ıslanmamak için ayağa kalkmak zorunda kalmışlardı. Lucy, şimdi ne yapacaklarını düşünen Beattie'nin eteğine sıkıca yapışmıştı. Bütün gece burada kalamazlardı, artık her yer sırılsıklam olmuştu. Ve Lewinford, yürüyerek gitmek için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fazlasıyla uzaktı. Eğer karanlıkta hâlâ dışarıda yürüyor olmak istemiyorlarsa, şimdi yola çıkmak zorundaydılar.

Fakat yorgunluktan bitap düşmüş küçük kızına yağmurda yürümek zorunda olduğunu nasıl söyleyecekti? Buz kesmiş bir halde, bir işaret bekledi. Fakat işaret falan yoktu. Var olan tek şey, bu berbat gerçeğin kendisiydi.

"Lucy," dedi Beattie, "üzgünüm, tatlım, ama buradan çıkıp yürümeye devam etmek zorundayız."

"Neden?"

"Çünkü işler sarpa sardığında, güçlü insanlar yollarına devam ederler."

Lucy kararlılıkla doğrularak elini annesine uzattı. "Tamam, anne."

Beattie Lucy'nin elini tuttuktan sonra dışarı çıkıp yeniden yürümeye başladılar.

Kilometrelerce yürüdüler. Yağmur hızını kesmiş, fakat durmamıştı. Beattie'nin kolunun altındaki karton kutu sırılsıklam olmuş ve artık iyice yumuşamıştı. Lucy'nin birbiri ardına azimli adımlar atarak ilerlediğini gören Beattie, ilk umut ışıklarını hissetmeye başlamıştı. Lewinford'a varacaklardı – artık sadece birkaç kilometre kalmış olmalıydı– ve Margaret onları yanına alacaktı. Orada yeni, sade, korkusuz bir hayata başlayacaklardı. Yağmur gittikçe azalarak çiselemeye başladı, ardından Beattie onun tamamen durduğunu fark etti. Ufukta, bulutların arasından süzülmeye çalışan bir güneş ışını göze çarpıyordu.

Varacakları yere sadece yarım saat uzaklıktaki bir dönemeci geride bırakmışlardı ki Beattie korkunç bir manzarayla karşılaştı.

Yol kapanmıştı. Derenin üzerindeki kazıklı yol sular altın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daydı. Taşan dereden kahverengi sular akıyordu. Beattie durunca, Lucy de onun arkasında durdu.

Beattie'nin beyni adeta durmuştu. Odaklanamıyordu. Şimdi ne yapacaktı? Geri dönemezdi. Hem yolu bilmiyordu, hem de Lucy yorgunluktan ölmek üzereydi. Suyun alçalmasını da bekleyemezdi. Yağmur tekrar başlayabilirdi ve onları olduklarından daha da çok ıslatabilirdi. Bunun yanı sıra, gece yaklaştıkça sıcaklık da düşüyordu. Bir an önce sıcak ve kuru bir yere girmezlerse, şifayı kapabilirlerdi. Beattie'nin ise tek yapmak istediği ağlamaktı. Oturmak, başını dizlerinin üzerine koymak ve hıçkıra hıçkıra ağlamak...

"Burada bekle," dedi Lucy'ye, kolunun altındaki kutuyu yere bırakarak.

Beattie geçite yaklaştığında, bir kenarda dalların ve birikintilerin toplandığını fark etti. Bu, suyun o kadar da derin olmadığı anlamına geliyordu. Çok dikkatli bir şekilde köprüye adımını attı. Sular, bileklerinin etrafından hızla akıyordu. Bir adım daha attı. Hâlâ derinleşmemişti. Yavaş yavaş ilerleyerek karşıya geçmesi gereken yolu ölçtü. Su hızlıydı, fakat derin değildi. Eğer Lucy'yi kucağına alırsa, karşıya–

Ancak Lucy'ye bakmak için arkasını döndüğünde, Lucy'nin onu beklemediğini ve baldırlarına kadar gelen suda ilerlemeye çalışarak peşinden geldiğini gördü.

"Hayır, Lucy!" Beattie geri dönerek Lucy'ye doğru yürümeye başladı, çamurlu ayakkabıları ve hızla akan sular, onu yavaşlatıyordu.

Tam o sırada, köprünün kenarında toplanan birikintiler hareket etmeye başladı. Önce sadece iki yana kaydılar, fakat aniden dalgalanan suyla birlikte serbest kalarak köprünün üzerinden diğer tarafa geçtiler ve bu sırada Lucy'nin ayaklarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yerden kestiler. Sendeleyerek bir anda köprüden düşen Lucy, derenin birkaç metre aşağısındaki alçak bir dalı yakaladı.

Beattie bir çığlık attı. "Lucy! Lucy!" Bağırmaktan boğazı acıyordu. Hızla koşup kendini dere kıyısına attı ve Lucy'nin kolunu yakalamak için çırpınmaya başladı.

Küçük kız feryat ediyordu. "Baba! Baba!"

"Elimi tut, bir tanem!"

Lucy uzandı… Fakat Beattie'nin eli çok uzaktaydı.

"Babamı istiyorum!"

Beattie biraz daha uzandı. Dengesini kaybedip yükselen akıntıya düşecek olursa, ikisinin de suda kaybolacağının farkındaydı. "Lütfen, tekrar dene, hayatım."

Lucy yeniden elini uzattı. Ancak bu kez, tutunduğu dal bir anda elinden kayıverdi. Beattie, küçük kızın parmaklarının eline değdiğini hissetti. Fakat Lucy bir anda suya batıp kayboldu.

"HAYIR!"

Beattie ansızın suya bir şeyin düştüğünü duydu. Derenin diğer tarafındaki bir adam, kendini suya atmıştı. Onun kim olduğuna ya da nereden çıktığına dair Beattie'nin en ufak fikri yoktu. Yalnızca sütlü kahverengi, çıplak, pürüzsüz bir sırtın suda kaybolduğunu görebilmişti. Kısa bir süre sonra, kollarına sıkıca yapışan Lucy ile birlikte, adam yeniden suyun yüzeyine çıktı.

"Lucy!" diye bağırdı Beattie.

"Anne," diye korkuyla inledi Lucy, adamın kollarından kurtulmaya çalışarak.

Hiç değilse nefes alıyordu. "Tutun ona! Sıkı tutun!"

Adam sudan çıktı ve Lucy'yi dikkatlice dere kenarındaki çalılıklara yatırdı. Ardından ayağa kalkıp Beattie'ye gülümsedi. "Oraya gelip sizi alacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözyaşları Beattie'nin gözlerini yakıyordu. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Beattie eşya dolu kutusunu alıp gelinceye kadar, adam onun bulunduğu tarafa gelmişti bile. Beattie'nin kolundan sıkıca tutarak, karşıya geçmesine eşlik etti. Beattie suyun diğer tarafına geçer geçmez Lucy'ye koştu. Lucy minnettar bir çaresizlikle kendini annesinin kollarına attı. Beattie, kalp atışları normale dönüp sakinleşene dek hıçkırarak ağlayan Lucy'yi bağrına bastı.

Nihayet dikkatini yeniden adama yöneltti. Adam gömleğini yeniden üzerine geçirmiş, fakat düğmelerini henüz iliklememişti.

"Size nasıl yeterince teşekkür edebilirim?" diye sordu Beattie.

Adam omzunu silkti. "Başka ne yapacaktım, bayan? Küçük kızın boğulmasını mı seyredecektim?"

Beattie, adama elini uzatarak gülümsedi. "Benim adım Beattie. Bu da Lucy."

Adam, Beattie'nin elini tutup bir kez sıktıktan sonra bıraktı. Teni oldukça sıcaktı.

Lucy başını kaldırarak adama baktı. Kirpiklerinde hâlâ su damlaları vardı. "Senin adın ne?"

"Charlie," diye yanıtladı adam.

"Onun hayatını kurtardın," dedi Beattie.

"Yaklaşık otuz metre öteden sizi seyrediyordum," dedi Charlie. "Koşup sizi uyarmaya çalıştım. Ufaklığın sizi takip ettiğini gördüm."

Beattie, Lucy'ye sıkıca sarıldı. "Beni dinlemeyeceğini bilmeliydim." Akşamüzerinin ışığında, dikkatlice Charlie'ye baktı. Koyu, kıvırcık saçları ve neredeyse simsiyah gözleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vardı. Beattie, çok geçmeden onun bir Aborjin* olduğunu fark etti. Daha önce onlardan birini hiç görmemişti. Charlie'nin kaç yaşında olduğunu söyleyemezdi, belki de kendisinden birkaç yaş küçüktü. Asi bukleleri, uzun kirpikleri ve tıraşlı çenesiyle çocuksu bir görüntüsü vardı. Beattie, ona uzun uzun baktığını fark ederek bakışlarını kaçırdı.

"Yolculuk nereye?" diye sordu Charlie, düğmelerini gelişigüzel iliklerken.

"Lewinford. Bligh'ten buraya onca yolu yürüyerek geldik. Fayton gelmedi."

"Fırtınalı günlerde asla yola çıkmaz." Charlie şapkasını tekrar başına taktı. "Lewinford'dan yeni geldim," dedi. "Orada arkadaşlarınız var mı?"

"Evet. Yani, hayır. Margaret Day ile görüşeceğiz. Kuzeni onun bizi yanına alabileceğini söyledi."

"Evet, Bayan Day size kapısını açacaktır. Endişelenmeyin."

"O... iyi biri midir?"

Charlie omzunu silkti. "Bana karşı değil." Sonra güldü. "Ama iyi biridir. Size göz kulak olup oraya götürmemi ister misiniz?"

Beattie bunu gerçekten çok istiyordu. "Size çok zahmet olacak."

Charlie başını iki yana salladı. "Bayan, sırılsıklamsınız, ufaklık da üşümüş ve korkmuş. Eğer siyahi bir arkadaşın sizin için bir mahsuru yoksa seve seve yardımcı olurum."

"Siyahi bir... Hayır, tabii ki bir mahsuru yok. Onun hayatını kurtardınız." Beattie zayıf bir şekilde gülümsedi. "Bundan onur duyarım."

* Avustralya yerlilerine verilen ad. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Charlie eğilerek Lucy'ye gülümsedi. "Sırtıma binmek ister misin?"

Lucy suratını asarak başını iki yana salladı. Ancak Charlie onu görmezlikten gelerek kucaklayıp sırtına aldı. "Haydi."

Ayakları yerden kesildiği için memnun olan Lucy, kollarını sıkıca Charlie'nin boynuna dolamıştı. Beattie kutusunu yeniden kolunun altına aldı –içindeki elbiseler sırılsıklam olmuştu– ve yürümeye başladılar. Beattie'nin her adımında ayakkabılarının içindeki çamur eziliyordu.

"Garip bir aksanınız olduğunu söylemeliyim, bayan."

"Lütfen, bana Beattie deyin. Yarı İskoç'um."

"İskoçya. Orası buradan çok uzakta. Siz evinize benden de uzaksınız."

"Siz nerelisiniz?" Charlie öyle hızlı yürüyordu ki Beattie ona yetişmek için acele ediyordu.

"Ben mi? Ben Körfez'denim. Avustralya'nın tepesinden. Buradaki her kasabada çalıştım sayılır. Buradan sonra batıya gidebilirim. Ya da biraz kalabilirim. Buranın yumuşak ışığını seviyorum."

"Aborjin misiniz?" diye sordu Beattie. Bunu sormakla kabalık edip etmediğini bilmiyordu, fakat daha önce beyaz olmayan birini hiç görmemişti.

"Evet. Annem öyleymiş. Babam beyaz bir adammış. Annemi bırakıp kaçmış. Eski hikâye."

"Onu hiç tanımadınız mı?"

Charlie bir süre sessiz kaldıktan sonra konuşmaya başladı. "Çok eski hikâye. Bunu hiç düşünmüyorum. Benim annem babam yok. Artık dünyada bir başıma, kendi başımın çaresine bakıyorum." Fakat bunları söylerken yüzünde hüzünlü bir ifade belirmişti. O an Beattie onun kendisinden daha yaşlı olduğunu gördü. Belki de Beattie'den on yaş daha büyüktü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonunda üzerinde *Lewinford* yazan beyaz bir tabelaya yaklaştılar. Beattie o gün ilk defa biraz olsun rahatladığını hissetti. Buradaydılar. Nihayet.

Tabelanın ardındaki yol sola doğru kollara ayrılıyordu. Beattie, sıra sıra evleri, dükkânların tentelerini, toprak yola park etmiş arabaları ve at arabalarını görebiliyordu.

"Siz bu taraftan gideceksiniz," dedi Charlie, kasabayı işaret ederek. "Bayan Day'in sokağına girmek için ilk soldan dönün. Önünde güller olan ev, onun evidir." Çömelerek Lucy'yi yavaşça yere indirdi.

"Bizi götüremez misin?" diye sordu Lucy. "Yürümekten yoruldum."

Charlie başını iki yana sallayarak, "Üzgünüm, ufaklık," dedi. Ardından ayağa kalkıp başıyla Beattie'yi selamladı. "Üzgünüm, bayan. Artık Lewinford'da hoş karşılanmıyorum. Sizinle karşılaştığımda, buradan bir daha dönmemek üzere ayrılmıştım. Dere kenarındaki çantamı alıp çalışmak için Bligh'e gitmeliyim."

"Hoş karşılanmıyor musunuz? Ne oldu ki?"

"Eminim bunu öğrenirsiniz," diyerek gülümsedi Charlie. "Ufaklığa iyi bakın." Ardından Lucy'nin başını okşadı. "Sen de annene iyi bak."

"Bakacağım. Babam da bakacak. İyileştiği zaman."

Charlie çoktan arkasını dönmüştü bile. "Aferin sana."

"Hoşça kal. Teşekkür ederim," diye seslendi Beattie, onun ardından.

Charlie veda etmek için tek elini havaya kaldırdı. Fakat arkasını dönüp onlara bakmadı.

Henry eve dönmeden önce bir şeyler içmeye ihtiyacı olduğuna karar vermişti. İlk içkiyi, ikinci ve üçüncüsü takip etti. Evden ayrılmasının üzerinden yirmi dört saat geçtikten sonra nihayet geri döndüğünde, hava çoktan kararmıştı. Lucy'nin hâlâ uyumadığını umuyordu, çünkü onu delicesine özlemişti. Ne de olsa Lucy onun tek eve dönme sebebiydi. Beattie'den, onun yargılayan bakışlarından, suratındaki çilekeş ifadeden ve bütçeleriyle evi geçindirmedeki beceriksizliğinden kurtulmak, Henry'yi oldukça mutlu ederdi.

Evin ışıklarının yanmadığını anında fark etmişti. Ya ikisi de uyuyordu ya da Beattie elektrik faturasından tasarruf etmeye çalışıyordu. Henry bir anda suçluluk hissine kapıldı. Bu haftaki maaşından da eline çok az para kalmıştı. Belki de elektrikleri kesilmişti.

Sarhoş bir halde, karanlıkta el yordamıyla anahtarını aradı. Nihayet kapıya varıp, kilidi açmaya çalıştı ve içeri girdi. Tavandan sarkan çıplak bir ampul odayı aydınlattı.

"Beattie?" dedi Henry. Gürültü yapıp Lucy'yi uyandırmaması gerektiğini biliyordu, fakat Lucy uykudan yeni kalktığı zamanlar çok güzel oluyordu. Öyle sıcak ve uyku sersemi oluyordu ki... Henry doğruca yatak odasına gitti. Kapı açıktı. Koridordan gelen ışıkla yatağın boş olduğunu görebiliyordu. Merakla mutfağa girdi. Beattie'den hiçbir iz yoktu.

Tabii, muhtemelen Lucy'nin yanında uyuyup kalmış olmalıydı. Henry sessizce çocuğun odasına süzülerek kapıyı açtı. Ancak o oda da bomboştu.

"Lucy!" diye bağırdı. Sesindeki korku, onu daha da korkutmuştu. Lucy neredeydi? Biri onu götürmüş müydü? Beattie neden onu korumak için burada değildi? Henry sendeleyerek odadan odaya koştururken, bütün ışıkları birer birer

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yakıyordu. İkisinden de hiçbir iz yoktu. Hızla bahçeye fırlayıp çamaşırların yanından geçti. Hâlâ ipte asılı olan gömlekleri, karanlıkta birer hayaleti andırıyorlardı.

"Lucy? Beattie?"

"Gittiler."

Henry sesin geldiği tarafa döndü. Yandaki evde yaşayan yaşlı kadın, arka kapıya çıkmış ona bakıyordu. Henry'nin bağırışları yüzünden uyandığı belliydi. Henry onun adını bilmiyordu.

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Çocuğu da yanına alıp seni terk etti." Kadının parmakları kapının çerçevesine sıkıca yapışmıştı. Henry'den korkuyordu.

Henry'nin öfkesi o kadar büyüktü ki neredeyse kusacaktı. Öfkesini güçlükle bastırdı. Elleri ağırlaşıyor, kulakları çınlıyordu. "Nereye gitti?"

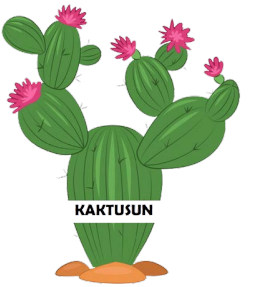
"Eğer bilmeni isteseydi, sana bir not bırakırdı." Kadının yüz hatları, karanlıkta oldukça sert görünüyordu. Adeta yırtıcı bir kuş gibiydi. Gelgelelim, gürleyen sesinin ardında belli belirsiz titriyordu. "Onu bu sabah otobüs durağında gördüm. Bana senin hakkında her şeyi anlattı."

"O benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor," diye mırıldanarak uzun adımlarla oradan uzaklaştı Henry.

"Tanrı sana bir fırsat sunuyor," diye seslendi kadın, Henry'nin ardından. Henry uzaklaştığı için cesaret bulmuştu. "İçki içip kumar oynamaya daha fazla devam edemeyeceğini söylüyor."

Henry kapıyı çarparak kapattıktan sonra boş mutfak masasındaki bir sandalyeye çöktü. Etrafını bir sessizlik kaplamıştı. Dudaklarının arasından küçük bir inilti kaçtı. Başını masaya koydu ve kalbinin sönük atışlarını dinlemeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Birinci Bölüm

Beattie tek koluyla Lucy'yi kucaklayıp, diğeriyle sırılsıklam olmuş kutuyu taşımaya devam ederek yürüdü. Çukurlu toprak yolda ilerleyerek kırmızı, demir bir çatısı ve büyük, kaba tuğlaları olan bir tavernayı geride bıraktı. Ardından bir bakkal, postane ve tuğladan yapılma, kemerli bir kapıyı geçti. Bir fırın, bir banka, ikinci el mobilyalar satan bir dükkân ve sıra sıra evlerin yanından ilerledi. Evlerin kimi ahşap, kimi de taştandı ve hepsinin eğimli, saçtan çatıları vardı. Charlie'nin söylediği gibi ilk sola saptığında, Margaret'ın evini anında tanıdı. Açık sarı renkli kaplama tahtaları ve asfalt bir giriş yolu olan, ön tarafı güllerle kaplı bir evdi bu. Beattie bir an tereddüte kapıldı. Margaret onu içeri almazsa ne yapacaktı? Yağmur yeniden atıştırmaya başlamıştı. Verandanın sundurmasının altındaki kapıya ilerledi ve hızlıca çaldı.

Çok geçmeden kapıyı bir kadın açtı. Beattie'nin hayal ettiğinden çok daha gençti –belki de otuzlu yaşlarının sonlarındaydı– ve güzel bir yüzü, hafif yuvarlak hatları vardı.

"Ah! Sırılsıklamsınız!" dedi Margaret, kapıyı daha da açarak. "Çocuk da öyle. Size yardımcı olabilir miyim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hobart'tan geliyorum. Doris Penny'nin kapı komşusuydum. Dedi ki–"

"İçeri gelin, içeri gelin. Kuru kıyafetleriniz var mı? Size ödünç verebileceğim elbiselerim olmalı. Kız için sıcak bir banyo hazırlayayım mı? Ne oldu size böyle?"

Beattie'nin dili tutulmuştu. Margaret'ın iyi yürekliliği, dayanılmayacak kadar fazlaydı. Kapı eşiğinden adımını attığı sırada, kucağındaki kutunun dibi nihayet parçalandı. Bir yığın ıslak çamaşır, bir anda yere döküldü. Beattie hıçkırarak ağlamamak için kendini zor tuttu. "Affedersiniz," dedi, "oldukça uzun bir gün geçirdim."

"Öyleyse içeri gel ve güzelce dinlen." Margaret, Beattie'ye eşyalarını toplamasına yardım etmek için eğildi. "Yardım edeyim."

Margaret'ın evi tıpkı Doris'inki gibi derli topluydu. Mobilyalar, biblolar, tablolar, hatta bir de dikiş makinesi vardı. Duvarda bir haç ile İsa ve Meryem'in resimleri asılıydı. Minderlerin üzerine de İncil'den ayetler işlendiği göze çarpıyordu. Margaret odadan odaya koştururken, Beattie de onu takip ediyor, gün boyu süren yolculuk ve fırtına yüzünden sendeliyordu. Lucy sessizdi. Yorgunluktan halsiz düşmüştü. Margaret onları banyoya alarak küveti sıcak suyla doldurdu

"Herhalde sen de bir banyo yapmak istersin, değil mi?" diye sordu Beattie'ye.

"Gerçekten konuşmamız gereken–"

"İlk önceliğimiz, ikinizi de temizleyip kurutmak ve karnınızı doyurmak. Çocuk uyuduğunda konuşuruz. Bu gece hiçbir yere gitmiyorsunuz. Boş bir odam var."

Margaret banyodan çıkınca, Beattie, Lucy'yi de alarak memnuniyetle küvete girdi. Sıcak suyun, kaskatı kesilmiş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaslarını gevşetmesine izin verdi. Lucy'yi kendine çekerek kızın sırtını göğüslerine yasladı. Lucy'nin omurgasındaki kemikler sayılıyordu. Onun ne kadar zayıfladığını daha önce fark edememiş miydi? İçi, rahatlığın ve doğru şeyi yapmanın verdiği hazla doldu. Lucy'nin ıslak saçlarını öptü.

"Seni seviyorum, kızım."

"Babamı bir daha ne zaman göreceğiz?"

"Önce buraya yerleşeceğiz. Sabırlı olman gerek."

Ağlayamayacak kadar yorgun olan Lucy, kendini Beattie'nin kucağına bıraktı. Beattie, Lucy'nin babasını unutmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu. Hiç değilse onu ne denli sevdiğini unutabilirdi.

Beattie temizlenmiş, kurulanmış, Margaret'ın ödünç verdiği ve üzerine oldukça büyük gelen kıyafetlerini giymiş, karnını ise sıcak yahniyle doyurmuştu. Şimdi de berjer koltuğuna oturmuş olan Margaret'ın karşısındaki kanepede oturuyordu. Lucy, Beattie'nin kucağına yatmıştı. Beattie, uykuya dalan Lucy'nin yumuşak, beyaz alnına düşen saçları okşayarak kenara itiyordu. Kendisi de yorgunluktan ölüyor, başını güçlükle dik tutabiliyordu. Ancak Margaret kalacakları boş odayı henüz göstermemişti. Ayrıca açıklığa kavuşturmaları gereken önemli şeyler vardı.

"Eee, Doris nasıl? İyi mi?" diye söze başladı Margaret, eline bir kasnak ve dikiş iğnesi alarak.

"Evet." Beattie de bir şeyler dikmek için yanıp tutuşuyordu. Dikiş yapmanın zihnini rahatlatmasını seviyordu. "O elinizdekilerden başka var mı?" diye sordu.

Margaret gülümseyerek kumaş ve ipliklerle dolu bir sepeti ayağıyla Beattie'ye itti. Beattie bir kumaş parçası, biraz kırmızı ip ve bir dikiş iğnesi seçerek dikmeye başladı. Lucy, kucağında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yavaşça nefes alıp veriyordu. "Doris bana bir iş verebileceğinizi ve burada karın tokluğuna çalışabileceğimi söyledi."

"Her zaman verecek bir işim vardır. Elbiseler diker, onları tamir ederim. Meşgul biriyim. Evet, burada bana yardım ederek karın tokluğuna çalışabilirsin. Fakat gıda masraflarına da yardım etmen gerekecek. Bilhassa yanında küçük bir çocuğun olduğu için. Aslında devlet yardımı için başvurabilirsin, ama bunu yapmak için otuz kilometre uzaklıktaki diğer kasabaya gitmen gerekir."

Beattie hayal kırıklığına uğramıştı. "Kasabada başka iş yok mu?"

"Olabilir. Yerleşmeniz için size biraz süre tanıyacağım," diyerek gülümsedi Margaret. "Bu kadar endişelenmene gerek yok. Burada güvende olacaksınız."

Beattie, bakışlarını yere indirerek Lucy'ye baktı. Kendini bir anda ağlarken buldu. "Teşekkür ederim," diye fısıldasa da Margaret'ın bunu duyduğundan emin değildi. Sonra kendini yeniden toparlayarak başını kaldırdı. "Bize yardım eden, Lucy'yi kurtaran adam, Lewinford'da hoş karşılanmadığını söyledi. Buradan gidiyordu."

Margaret gözlerini kıstı. "Adı neydi?"

"Charlie."

"Charlie Harris mi?"

"Soyadını sormadım."

"O tam bir baş belasıdır. Bu melezlerin bir ayağı bizim dünyamızda, bir ayağı da kendi dünyalarında. Bu da akıllarını karıştırıyor. Beyaz insanlardan uzaklarda bir yerde, hepsi birbirlerine aitler."

"Ne tür bir bela?" Beattie, Charlie'nin Lucy'ye ne kadar kibar davrandığını düşündü. Kendisine böylesine merhamet

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gösteren Margaret'ı yargılamak istemiyordu, fakat Beattie'nin tanıdığı Charlie bu kadar sert eleştirilmeyi hak etmiyordu.

"Kasabanın diğer tarafındaki bir koyun çiftliğinde, Kır Çiçeği Tepesi'nde çalışıyordu. Bütün bu süre boyunca patronundan çalıp çırptı. Raplh Blanchard'ın kendisi dolandırıcının teki olabilir, fakat beyaz bir adam elindekileri bir siyaha çaldırmamalıdır, işte o kadar."

"Söylemem gerekir ki," diye araya girdi Beattie cesaret ederek, "Charlie bana oldukça iyi biriymiş gibi göründü."

Margaret burun kıvırarak konuyu kapattı. "Bozuk saat bile günde iki kez doğruyu gösterir." Ardından elindekileri bir kenara bırakıp gözlerini Beattie'ye dikti. "Sence senin şu kocanın kendine çeki düzen verip seni geri isteme ihtimali var mı?"

Beattie dürüst olmaya karar verdi. "O benim kocam değil. Bir başkasının kocası."

Margaret'ın suratı sertçe asıldı, yüzündeki bütün sevimlilik kaybolmuştu. "Yani çocuk evlilik dışı mı dünyaya geldi?"

"Evet. Çok genç ve aptaldım."

"Peki, vaftiz edildi mi?"

Beattie, hayır dercesine başını salladı.

"Bu yanlışı düzeltmen gerek. Burada, Maud Caddesi'nde küçük bir kilise var. Kilisenin pazar okulunda ders veriyorum. Çocuk benimle birlikte gelebilir."

Beattie ne diyeceğinden emin değildi.

"Güzel. Öyleyse karar verildi," diye devam etti Margaret.

Beattie bir an şaşırıp kaldı. Karar verilen şey tam olarak neydi? Fakat sonra, pazar okulunun ve usulüne uygun bir vaftiz töreninin bir zararı olmadığına karar verdi. Bir süre konuşmadan oturduktan sonra, Beattie nihayet "Affedersin, Margaret, ama gözlerimi daha fazla açık tutamıyorum," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Margaret gülümsedi, yüzündeki sevecenlik geri gelmişti. "Seni zavallı şey, yorgunluktan ölüyor olmalısın. Çocuğu birkaç dakikalığına burada bırak da sana boş odayı göstereyim."

Dar bir koridordan geçip, tavan arasına çıkan merdivenlerin bulunduğu çamaşır odasına geldiler. İçerisi toz ve rutubet kokuyordu. Margaret ışığı açtı. Alçak tavanlı odanın köşelerinde örümcek ağları toplanmıştı. Yerler, eski gazete kâğıtlarıyla kaplıydı. Tam ortada bir şifonyer ile üzerinde ince bir şiltesi olan tek kişilik bir yatak duruyordu.

"Fazla bir şey değil," dedi Margaret, "ama başını sokabileceğin bir yer işte."

Beattie güçlükle gülümsedi. "Bundan minnet duyarım."

"Gidip sana çarşaf getireyim."

Beattie, örümcek ağlarını temizleyip yere sereceği bir kilim için para biriktirmeyi düşünerek kendini neşelendirdi. Margaret'ın çarşafları güzel ve yumuşaktı. Beattie, Lucy'yi böyle çarşaflara yatırdığı için mutluydu. Ardından kendisi de Lucy'nin yanına kıvrıldı ve nihayet uykuya daldı.

İlk birkaç hafta oldukça yoğun geçiyordu ve iyi besleniyorlardı. Margaret, Beattie'ye dikiş makinesini kullanmayı öğretmiş, Beattie de bütün onarım işlerini üstlenmişti. İki sepet dolusu onarılacak çamaşır vardı ve her gün daha fazlası geliyordu. Kimsenin yeni kıyafet alacak parası yoktu, bu yüzden kıyafetler daha uzun süre dayanacak şekilde elden geçmek zorundaydılar. Beattie sabahlarını dikiş dikmekle geçiriyor, akşamlarını ise Lucy'ye ayırıyordu. Eski gazeteleri toplayıp yerleri fırçalayarak silmişler, örümcek ağlarını temizlemişlerdi. Hatta Lucy,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duvara asmak için Margaret'ı onlara küçük bir tablo vermeye bile ikna etmişti; Lucy'nin kafaya taktığı, nehirdeki bir tekne resmiydi bu. Margaret, Lucy'yi haftada bir pazar okuluna götürüyor, Beattie de dikiş makinesini kendi kıyafetlerini onarmak için kullanarak yalnız kalmanın keyfini çıkarıyordu. Kendine yeni bir elbise yapabileceği bir parça kumaş için can atıyordu, fakat tek kuruşu bile yoktu. Margaret komşu kasabaya giden otobüse atlayıp devlet yardımına başvurması için onu nazikçe zorlasa da Beattie buna karşı çıkmıştı. Kendi parasını kazanmaya kararlıydı, başkalarına bel bağlamaktan bıkıp usanmıştı artık. Bu yüzden yakında bir şeyler çıkacağını umarak kasabadaki her dükkâna uğruyor, önüne çıkan herkese iş aradığını söylüyordu.

Dördüncü haftanın başlarında aradığını buldu.

Beattie kanepede oturmuş çorapları dikiyordu. Lucy ise ayaklarının dibinde ahşap bebekleriyle oynuyordu. Geldikleri günden beri ilk defa babasını görmek istediğine dair sızlanmıyordu. Margaret –kendisinden istenmediği halde– Lucy'nin babasıyla ilgili sorularına sertçe yanıtlar vererek, Beattie'ye bu konuda yardımcı olmuştu. "Tanrı, babanın iyileşmesine yardım ettiğinde, seni bulmasına da yardım edecektir," demişti Lucy'ye. Lucy, Tanrı düşüncesi karşısında hem heyecanlanıyor hem de korkuyordu. Beattie'yi korkutan tek şeyse Henry'nin onları bulması fikriydi.

Dikiş makinesinin başında oturmuş pedal çeviren Margaret, kapının çaldığını duymamıştı. Beattie çalan kapıyı açmak için ayağa kalktı.

Kapıda orta yaşlı, iri göğüslü, gözlüklü bir kadın duruyordu. Saçları, tepeden sımsıkı toplanmıştı. "Beattie Blaxland'ı arıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim," dedi Beattie, kalbi boğazında atıyordu. Ne olmuştu? Bu kadını Henry mi göndermişti?

"Ben Alice. Kır Çiçeği Tepesi'nin kâhyasıyım. Bu sabah hizmetçilerimizden birini kaybettik ve senin iş aradığını duydum."

"Evet!" dedi Beattie, kendine bu kadar heyecanlanmaması gerektiğini hatırlatarak. Ne de olsa henüz işi almamıştı. "İçeri gelmek ister misin?"

"Sanmıyorum," dedi Alice suratını ekşiterek. "Ne zaman başlayabilirsin?"

"Yarın akşam olur mu? Sabahları Margaret için çalışıyorum."

"Saat onda gelebilir misin? Öğle yemeği için yardımına ihtiyacım olacak."

Beattie biraz tereddüt etse de daha erken kalkıp Margaret'ın işlerini halledebileceğine karar verdi. "Evet, elbette. Saat onda orada olurum."

"Hayır, hayır. Bir araba göndereceğim. Orası yürümek için çok uzak, başlamadan önce çok yorulmuş olursun." Alice arkasını döndü ve hızlı adımlarla merdivenleri inerek onu bekleyen arabaya bindi.

Beattie içeri girip durumu Margaret'a açıkladı. Beattie'yi dinlediği süre boyunca, Margaret'ın yüzünde temkinli bir ifade hâkimdi.

"Dedikodudan hiç haz etmem," dedi Margaret, "ama seni Kır Çiçeği Tepesi hakkında uyarma zorunluluğu hissediyorum."

"Uyarmak mı?"

"Orası günahkârlarla dolu bir yerdir."

Beattie öfkeyle iç çekmemeye çalıştı. Margaret'ın sürekli Tanrı ve günahlar hakkında konuşup durması, sinirlerini bozuyordu. Beattie Tanrı'ya inanıp inanmadığı konusunda emin değildi. Babasının bir ateist oluşu, onun da şüpheci olması-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

na neden olmuştu. Fakat Tanrı gerçekten varsa, Beattie onun Margaret'ın inandığı Tanrı'dan daha merhametli olduğuna emindi.

"Yani Alice bir günahkâr mı?" diye sordu, ses tonunun kulağa tahammülsüz gelmediğini umuyordu.

"Olanlara göz yumanlar, şüphesiz birer günahkârdır. Bunu hatırlasan iyi edersin." Margaret gülümseyerek Beattie'nin elini tuttu. "Niyetim seni korkutmak değil, hayatım, ama Kır Çiçeği Tepesi'nin sahibi Raphael Blanchard, hiç iyi biri değildir. Ondan elinden geldiğince uzak dursan iyi edersin."

"Tavsiyeleriniz için teşekkür ederim," dedi Beattie, kendine minnettar olması gerektiğini hatırlatarak. "İşe gittiğimde Lucy'yi burada sizinle bırakabilir miyim?"

"Tabii ki. Birlikte güzel vakit geçiririz, değil mi Lucy?"

Lucy oturduğu yerden hoplayıp Margaret'a sarılarak cevap verdi. Beattie hem rahatlamış hem de biraz bozulmuştu. Ancak şikâyet edecek değildi. Bir evi, yiyecek yemeği, çocuğuna bakmasına yardımcı olan biri ve artık bir de işi vardı. Kazanacağı üç kuruş parayla tavan arasındaki odalarına sermek için bir kilim ya da Lucy'ye yeni bir çift ayakkabı alabilirdi. Kır Çiçeği Tepesi'nin günahkârlarla dolu olduğuna bir an bile inanmamıştı, zaten korkması gereken çok daha önemli şeyler vardı.

Saat tam onu vurduğunda, Beattie'yi almaya gelecek olan araba sokağın köşesinde beliriverdi. Beattie ön kapının dışında gergin bir şekilde beklerken, Lucy de verandadan onu seyrediyordu.

"İşte geldi, anne!" diye bağırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Haydi, içeri gir. Uslu bir kız ol ve Margaret'ı üzme."

"İsa'yı üzmeyeceğim," dedi Lucy, ağırbaşlı bir şekilde.

Beattie ona bir öpücük göndererek arabaya bindi. İçerisi benzin ve deri kokuyordu. İriyarı bir adam olan ve kafası taştan oyulmuş gibi görünen şoföre "Günaydın," dedi. Fakat adam cevap vermedi. Beattie, sinmiş bir şekilde arka koltuğa oturup camdan dışarıyı seyretmeye başladı. Kasaba, camın ardında hızla akıp gidiyordu. Yokuş yukarı kıvrılan dar, toprak yolun iki tarafında, güneş içinde sürülmüş topraklar uzanıyordu. Araba, çamur birikintilerinin içinden son derece hızlı geçiyordu. Yirmi dakika içinde, iki uzun taş girişin arasından geçerek uzun bir araba yoluna girdiler. Batıda ahırlar ve ahşap, küçük bir kulübe göze çarpıyordu. Beattie ilerideki çiftlik evini görebiliyordu. Kumtaşından yapılma, katedral pencereleri gibi sivrilen kocaman pencereleri olan ve kiremit çatısında uzun bacaların yükseldiği, görkemli bir evdi bu. Evin bir buçuk kilometre kadar arkasında, okaliptüs ağaçlarından oluşan bir orman uzanıyordu. Fakat bahçesi, tam bir İngiliz bahçesiydi. Etrafı güllerle ve kavak ağaçlarıyla çevriliydi. Araba ön kapının yakınlarına park etti ve Alice hızla onları karşılamaya koştu.

"Teşekkür ederim," dedi Beattie şoföre, arabadan inerken.

"Mikhail ile konuşma zahmetine girme, toplasan on kelime İngilizce biliyor. Haydi, yapılacak çok iş var. Öğle yemeğinde Bay Blanchard'ın misafirleri olacak."

Beattie içeri girmeden önce üzerini silkeledi. Giriş salonuna vardıklarında, Alice bir anlığına durakladı. Parmağını sırasıyla üç yöne doğrultarak, "Burası, burası ve burası..." dedi. "Buralara girmen yasak." Ardından başıyla sol tarafı işaret etti. "Doğruca mutfağa gidip geleceksin. Sana mutfak ve çamaşır işlerini vereceğim. Geri kalanıyla ben ilgileneceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki, Alice."

"Pazar günleri hariç, her gün saat ondan altıya kadar çalışacaksın. Mikhail seni evden alıp eve bırakacak. Koyun kırpma mevsiminde daha uzun saatler çalışıyoruz, fakat o baharda yapılacak. Bu durumda evde sadece Bay Blanchard ve üç çalışan var; ben, Mikhail ve çiftlik idarecisi Terry. Gerçi çoğu gün ve akşamlar Bay Blanchard'ın misafirleri olur." Yüzünü buruşturdu. "Ama sen onları görmeyeceksin. Başını önüne eğ ve buradan ayrılma."

Alice'in 'burası' dediği yer, çiçekli duvar kâğıtları ve düz, ahşap tezgâhları olan uzun bir mutfaktı. Açık maviye boyanmış gömme dolaplar ve monoton bir hırıltıyla çalışan, büyük bir de buzdolabı vardı. Odanın sonundaki uzun bir pencere, beyaz gün ışığının içeri dolmasına izin veriyordu. Beattie pencereye yürüyüp girişteki kavak ağaçlarına ve kirli, beyaz koyunlarla bezeli yeşil tepelere göz gezdirdi.

Alice bir kapıyı açarak aşağı inen merdivenleri işaret etti. "Çamaşırhane aşağıda. Anahtarı sana bırakacağım, böylece ihtiyaç olduğunda beni bulmak zorunda kalmayacaksın. Yıkanması gereken her şeyi buraya bırakacağım. Bunlar çoğunlukla misafirler için çarşaf ve havlular olacak. Dikiş dikebilir misin?"

Beattie evet dercesine başını salladı.

"Eğer onarılması gereken herhangi bir şey gözüne çarparsa, boş bir vaktinde dikmek için bir kenara ayır. Genellikle saat üç ve beş arası sakin geçer. Haftada yirmi şilin alacaksın. Olur da beni hayal kırıklığına uğratırsan, işin sona erer ve o haftaki ücretini de alamazsın."

Yirmi şilin! Beattie bunun çok fazla olmadığını biliyordu, ancak cüzdanı haftalardır bomboş olduğundan, bu ona bir servet gibi görünmüştü. Pencereden içeri dolan güneş bedenini ısıtıyor, sıcaklığı kalbine işliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lucy dua etmeyi seviyordu. Yatmadan önce daima annesinin duyabileceği şekilde dua ediyordu. Fakat Margaret ona dua etmenin yeni bir yolunu öğreterek, içinden dua etmesini söylemişti. Böylece söyledikleri yalnızca Tanrı ile onun arasında kalacaktı. Lucy bazen odasına çıkıyor, yatağının yanına diz çöküyor ve başını, birbirine kenetlediği ellerinin üzerine koyarak, babasının dönmesi için yüreği parçalanırcasına dua ediyordu.

Ancak babası hâlâ gelmiyordu.

Bir gün Margaret, Lucy'nin yanına gelip ona ne yaptığını sordu. Lucy ağladığını fark etmemişti. Margaret onu duymuş olmalıydı. Margaret onunla ilgileniyor, ona yapması için küçük işler veriyor ve üzgün olduğu zamanlarda ona sarılıyordu. Annesi ise günün çoğunu dışarıda geçiriyordu. Lucy hayalinde annesinin gitgide solduğunu, Margaret'ın ise netleştiğini hissediyordu. Elbette hayalinde en çok yer kaplayan babasıydı, fakat tıpkı parçaları eksik bir yapboz gibi onun da yüzünü unutmaya başlamıştı.

"Dua ediyordum," dedi Lucy. "Ama Tanrı bana istediğimi vermiyor."

"Ne istiyorsun? Yoksa saçma sapan Noel hediyeleri mi?"

Noel'i babasız geçirme düşüncesi Lucy'nin daha da çok ağlamasına neden olmuştu. "Babamı istiyorum."

Margaret, Lucy'ye yaklaşarak onu kaldırdı ve kolunu beline dolayarak onunla birlikte yatağa oturdu. Margaret'ın güzel bir yüzü vardı, Lucy'nin hayalindeki Meryem Ana'nın yüzüne çok benziyordu.

"Sana bunu söylemek zorunda kalmayı istemezdim," dedi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Margaret, "ama bilmen gerek. Sen çok masumsun ve Tanrı'nın gözünde hâlâ kutsalsın. Ama annen ve baban kötü şeyler yaptılar. Onların değişmesi için dua etmek, boşa zaman kaybı olur. Sen kendi ruhun için endişelenmelisin, onlarınki için değil."

"Neler yaptılar?" Lucy korkuyla irkildi, zihninde gölgeler belirmişti. Onların günahları yüzünden ölen, çarmıha gerilmiş İsa'yı ve annesiyle babasının ne kadar nankör olduklarını düşündü. Neden annesini bir kez olsun dua ederken görmemişti ki!

"Bunu büyüdüğün zaman anlayacaksın. Ama şimdi annene bundan söz etmemelisin. Tanrı öyle yapmanı istemezdi."

Lucy anladığını belirtmek için başını salladı. "Eğer babamın dönmesi için dua edemiyorsam…"

"Onun yerine, Tanrı'nın sana onu sevmekten vazgeçme gücünü vermesi için dua edebilirsin. Böylece artık acı çekmezsin."

Babasını sevmekten vazgeçmek mi? Lucy, Tanrı'nın ondan bunu yapmasını istemeyeceğini biliyordu. Her zaman yaptığı gibi dua etmeye devam etmeye karar verdi. Sadece bunu yaptığı zamanlar ağlamamaya dikkat edecekti.

Birkaç hafta içinde Beattie'nin hayatı bir rutine oturmuştu. Sabahları saat beş ile on arası Margaret için dikiş dikiyor, ardından Lucy'ye bir hoşça kal öpücüğü vererek Mikhail'in kullandığı arabaya biniyordu. Pazar günleri, pazar okulundan dönen Lucy'ye dondurma almak için onunla birlikte marketa gidiyor, oradan da kaplumbağalara bakmak için –artık zararsızca akan– dere kenarına iniyorlardı. Beattie, yeni işvereni Raphael Blanchard ile henüz tanışmasa da kıyafetlerine bakarak onu az çok tanımıştı. Raphael'in kaliteli gömlekleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve ipek sabahlıkları vardı. Hiç tanımadığı bir adamın iç çamaşırlarına el sürmek kendini garip hissettirse de Beattie bu düşüncesini kendine saklıyordu. Tıpkı kendisine söylendiği gibi yapıyor, mutfak ve çamaşırhane dışında evin hiçbir yerine adım atmıyordu. Kalıcı bir işin, güvenli bir evin, yiyecek ve ayakkabı alabileceği bir paranın kıymetini biliyordu. Elbette bir zamanlar hayal ettiği hayat bu değildi, ama yine de iyi bir yaşam sürüyordu. Henry ile iletişim kurmadan geçen her haftayla birlikte, ondan tamamen kurtulduğundan emin olmaya başlamıştı.

Beattie, bir zarf ve pul alacak parayı biriktirir biriktirmez, Glasgow'daki anne ve babasına bir mektup yazdı. Doğrusu onu kabul edip etmeyeceklerinden emin değildi. Birlikte geçirdikleri son gün olan o korkunç günde, annesi onu evlatlıktan reddetmişti. Fakat Beattie annesinin onu affetmesi için yeteri kadar zaman geçtiğine inanıyordu. Mektubu postaladıktan sonra, anne ve babasının yanına dönüp dönmemesi gerektiğini merak etmeye başladı. Ancak İskoçya ya da İngiltere, artık ona evi gibi hissettirmiyordu. Lucy burada doğmuş, günışığı ve uçsuz bucaksız gökyüzü onun ruhuna işlemişti. Lucy'yi berbat bir şehirdeki perişan bir daireye götürmek doğru olmazdı.

Beattie mektubuna hiç beklemediği kadar çabuk cevap almıştı. Fakat gönderenin adresi, anne ve babasına ait değildi. Mektup, komşu dairede yaşayan Bayan Peters'tandı.

Beattie'nin teni hafifçe karıncalandı ve zarfı açarken parmaklarının titrediğini fark etti. Lucy ön bahçede kelebek taklidi yaparak koşuşturuyor, Margaret ise bir ilahi mırıldanarak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ön verandayı süpürüyordu. Mikhail onu almak için her an burada olurdu, fakat Beattie mektupta yazanlara bütün gücüyle konsantre olurken zamanın donmasını, her hareketin ve sesin durmasını istiyordu. Buna rağmen, mektupta yazan yalnızca birkaç cümleye odaklanabilmişti.

...Anne ve babanın dairesinde oturan yeni kiracılar mektubunu bana iletti... sana iyi haberler veremeyeceğim için üzgünüm... annen ateşlendi ve çok geçmeden vefat etti... şükürler olsun ki çok acı çekmedi... baban günlerce bir hayalet gibi dolanıp durdu... merdivenlerden yuvarlandı... onu kurtarmak için hiçbir şey yapamadılar... şu bir gerçek ki, sık sık seni düşünüyorlardı...

Gözyaşları kâğıttaki kelimeleri bulanıklaştırıyordu. Beattie, Lucy'yi üzmemeye kararlı bir şekilde hıçkırığını tuttu. Gözyaşlarını hızla sildi ve mektubu yastığının altına saklamak için içeri koştu. Dışarıda, Mikhail'in kapının önüne yaklaşan arabasını ve otoriter bir şekilde çalan kornayı duyabiliyordu. Hayat devam ediyordu, devam etmek zorundaydı. Midesi pişmanlıkla kasılırken, geçmişte hem annesini hem de babasını kaybeden Charlie'nin söylediklerini hatırladı. *Artık dünyada bir başıma, kendi başımın çaresine bakıyorum.* Avucunun içiyle gözyaşlarını sildi ve aceleyle dışarı çıktı. Mesaisi bitip Lucy'nin yanına kıvrıldıktan sonra, ağlamak için bol bol vakti olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On İkinci Bölüm

Beattie nihayet Raphael Blanchard ile tanıştığında, Kır Çiçeği Tepesi'nde çalışmaya başlayalı altı ay olmuştu. Daha önce onu bir kez, ilk geldiği gün üst kata bakarken kısa bir anlığına görmüştü. Fakat pencerenin önünde duran Bay Blanchard kendisini görmemişti. Beattie'nin görebildiği kadarıyla koyu renk saçları, donuk gözleri vardı ve gençti. Bu arada Alice her gün öğle yemeğinden sonra ocağın kısa süren sıcaklığını yakalamak için mutfağa iniyor ve Beattie'ye, Raphael hakkında ufak tefek şeyler anlatıyordu. Söylediğine göre, Raphael İngiltere'deki asil bir kontun beşinci oğluydu ve kendisine ailenin ticari çıkarlarını geliştirme görevi verilmişti. Gelgelelim ne koyunlara ne de işe karşı bir ilgi duyuyordu. Çiftliği idare etmesi için birini tutmuş, sonra da tamamen sosyal hayatıyla meşgul olmuştu. Mikhail tamirat ve ayak işleriyle ilgilenir, misafirleri evlerinden alıp evlerine bırakmak için günde üç ya da dört kez dışarı çıkardı.

Güzel bir kış sabahıydı. Güneş biraz geç doğmuş olsa da şimdi açıkça parlıyor, altın rengi ışığı ağaçların ve tarlaların üzerinde geziniyordu. Beattie işe vardığında, Alice'i mutfak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

taki küçük masada, başını ellerinin arasına almış bir şekilde otururken buldu.

"Neyin var?" diye sordu ceketini askıya asıp önlüğünü beline bağlarken.

Alice başını kaldırarak ona baktı. Yüzü kıpkırmızıydı ve elinde buruşmuş bir mendil vardı. "Hastayım," dedi boğuk bir sesle. Ardından, sanki bunu kanıtlarcasına dakikalarca sürecekmiş gibi görünen bir öksürük krizine tutuldu.

Beattie bir bardak su getirip onun önüne bıraktı.

Öksürüğünü kontrol altına alan Alice, bir yudum su içtikten sonra gürültüyle burnunu temizledi. "Beattie, bugün öğle yemeğini sen servis etmek zorundasın. Bu şekilde yemeğin üzerine öksürüp duramam."

"Tabii. Sadece ne yapmam gerektiğini söylemen yeter."

Alice kızarmış ve sulu gözlerle Beattie'ye baktı. "Yalnızca tek bir kural var. Bay Blanchard ile göz temasında bulunma."

"Bundan hoşlanmıyor mu?"

"Onun iyiliği için değil, Beattie. Kendi iyiliğin için." Alice başını iki yana salladı. "Sadece başını önüne eğ. Bugün sadece bir misafiri olacak. Avukatı, Bay Sampson. Onlar sohbete dalana dek bekle, sonra da gözden kaybol. Yemeklerini bırak ve odayı terk et. Bu akşam iki çeşit yemek var; çorba ve rosto. Rostoyu çoktan hazırladım."

O sabah birlikte mutfakta çalışırlarken, Beattie, Alice'in uyarısını düşünüp duruyordu. *Başını önüne eğ.* Raphael despot, korkunç bir zorba olmalıydı. Eğer öyleyse Alice ona nasıl katlanıyordu? Gün geçmek bilmedikçe Beattie daha bir tedirginleşiyordu. Henry'den sonra, bir daha asla baskıcı bir adamla uğraşmak zorunda kalmamayı ümit etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonunda çorbayı yemek odasına götürme vakti gelmişti. Alice, Beattie'ye gerekli açıklamaları yapıp elleri titrememesi için talimatlar verdi ve Beattie, nihayet Kır Çiçeği Tepesi evinin biraz daha fazlasını görmek üzere mutfaktan çıktı.

Mutfağın hemen karşısında ambar olarak kullanılan bir oda vardı. Kapısı kapalıydı. Merdivenler, yatak odalarına çıkıyordu. Koyu renkli ahşap paneller ışığı emiyorlardı. Merdivenlerin arkasında ise bir oturma odası ile büyük bir yemek odası vardı. Beattie, yemek odasına açılan kapıyı buldu, içeriden gelen erkek seslerini duyabiliyordu. Mükemmel zamanlamaydı. Kalçasıyla tepsiyi dengeleyerek kapıyı açtı ve sessizce içeri süzüldü.

Beattie, Alice'in söylediği gibi başını önüne eğdi. Burnuna kolonya ile biraz nahoş, küflü bir koku çalınmıştı. Odada aynı uzun, katedral pencereler ve rutubetli, yosun tutmuş bir avluya açılan çift kanatlı, camlı kapılar göze çarpıyordu. Beattie sanki orada değilmiş gibi konuşmaya devam eden adamlara bakmadı. İkisinin de önüne birer kâse çorba bıraktıktan sonra –Alice masayı sabahtan hazırlamıştı– yeniden dışarı çıkmak için arkasını döndü.

Fakat henüz kapıya varmadan, sohbet ansızın kesildi ve buyurgan bir ses duyuldu. "Sen Alice değilsin."

Beattie tepsiyi kolunun altına sıkıştırarak arkasını döndü. Acaba başını hâlâ eğik mi tutmalıydı? Bu şekilde de kaba görünüyordu ve bu yüzden azarlanmak istemiyordu. Bakışlarını kaldırarak nazikçe gülümsedi. "Adım Beattie, efendim."

Raphael Blanchard kadın olsaydı, çok güzel bir kadın olurdu. Yüzünü çevreleyen koyu renkli bukleleri, iri, uçuk mavi gözleri ve upuzun kirpikleri vardı. Kirli sakalla gölgelenmiş olsa da yüzü beyazdı, elleriyse uzun ve yumuşaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aynı zamanda, incecik bir adam olmasına rağmen –kolları ve bacakları neredeyse eriyip bitmiş gibi görünüyordu– karın çevresi son derece yağlıydı. Beattie, Lucy'ye yaptığı bir oyuncak bebeği hatırlamadan edemedi: Gövdesi için içi doldurulmuş bir çorap, kolları ve bacakları için de birer sopa kullanmıştı. Ardından Bay Blanchard'ın kırçıl sakallı, yaşlıca arkadaşına kısa bir bakış attı. Adam Beattie'ye kibarca gülümsedi.

Ancak Raphael Blanchard gülümsememişti. "Beattie, sen de kimsin ve çorbamı neden sen getiriyorsun?"

"Ben sizin hizmetçinizim. Alice hasta."

"Sen yeni misin?"

"Hayır, efendim, yaklaşık altı aydır buradayım."

"Altı ay! Altı aydır buradasın ve seninle hiç karşılaşmadım!" Raphael'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Alice seni saklıyordu, öyle değil mi?"

"Hayır, efendim. Mutfakta ve çamaşırhanede çalışıyorum. Bugünden önce dışarı çıkmak için hiçbir sebebim olmamıştı." Beattie yavaş yavaş Raphael'in ona kızgın olmadığını fark etti. Biraz rahatlayarak gülümsedi. "Şimdi izninizle gitmeliyim. Ana yemekte rosto olacak."

"Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum." Raphael'in bakışları, büyük bir arzuyla Beattie'nin yüzünde ve vücudunda gezinince, Beattie hislerinin aniden değiştiğini hissetti.

Mutfağa döndüğünde, olanları Alice'e anlattı. "Beni gördü, ama oldukça kibar davrandı."

"Tabii davranır," diye mırıldandı Alice. "Yeter ki sana *fazla* kibar davranmasına izin verme. Bilmem anlatabiliyor muyum? Son hizmetçimizi bu şekilde kaybetmiştik."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie çaydanlığı kaynaması için ocağa koydu. Yemek araları, bir fincan çay için daima iyi bir zamandı. "Devam et. Bana anlatsan iyi olur."

"Kız, genç aptalın tekiydi. Raphael ona aşkını ilan ettiğinde, buna daha önce çok kez şahit olduğumu söylememe rağmen ona inandı. Raphael bir hizmetçiyle asla evlenmezdi. Sadece tek bir şey istiyordu ve istediğini elde ettiğinde, onu buradan sepetledi."

Beattie, Margaret'ın Kır Çiçeği Tepesi'nin günahlarla dolu olduğuna dair yaptığı uyarıyı hatırlayarak dehşet içinde Alice'e baktı. "Bunu yapmış olamaz!"

"Yaptı. Ama endişelenmene gerek yok. Bugünden sonra mutfağa ve çamaşırhaneye geri dönmüş olacaksın ve seni çabucak unutacak. Etrafında onu meşgul edecek epey genç ve güzel şey var. Mikhail her akşam onları buraya getirip durur. Haydi, çay içelim. Ölüyorum burada."

Beattie çayları koyup Alice ile birlikte masaya oturdu. Demli, sıcak çay... Pencerenin ardında uzanan tarlalara ve solgun, engin gökyüzüne göz gezdirirken Henry'yi, Morecombe Evi'ndeki kızları, erkeklerle kadınlar arasındaki ilişkileri düşündü. Henry'yi terk etmek oldukça güç olmuştu ve bu yüzden kendisiyle gurur duyuyordu. Ancak bu durum, hissettiği savunmasızlığını ve ondan yararlanacak birini bekleyen bir mağdur olduğuyla ilgili inancını yok etmemişti. Raphael'in üzerinde arsızca gezdirdiği arzulu bakışlarını hatırladı. Belki de Beattie'nin özünde, Raphael'e bunu rahatça yapabileceğini hissettiren bir şeyler vardı. Yeniden yanlarına gittiğinde aptal aptal sırıtıp gülümsememeye karar verdi. Başını dik tutacak ve ona, oyun oynayabileceği aptal bir oyuncak olmadığını gösterecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Böylece yemek odasına döndüğünde, başını önüne eğmedi. Omuzlarını dikleştirerek doğruldu ve dimdik bir şekilde yürümeye başladı.

Beattie'nin dönmesini bekleyen Raphael cümlesini yarıda kesti. "Ah, işte geldi. Alice'in onu bunca zamandır alt katta sakladığına inanabiliyor musun, Leo? Tam bir güzellik, öyle değil mi?"

Birileri Beattie'yi güzel bulmayalı çok uzun zaman olmuştu. Gerçi çok fazla değişmemişti –hâlâ ufak tefek ve zayıftı, koyu renkli saçları hâlâ dalgalanmayı reddediyordu– fakat artık erkeklerin bakışlarını geri çeviren, bıkkın ve tedbirli bir havası olduğundan şüpheleniyordu.

Diğer adamsa mahcup görünecek kadar nazikti. "Nazik ve şefkatli olduğu sürece her kadın güzeldir," diye mırıldandı.

"Beattie, bu avukatım Leo Sampson."

Beattie başıyla avukatı selamlayarak, nezaketine karşılık olarak gülümsedi.

"Neden biraz bizimle oturmuyorsun? Yemeğimizi yiyene kadar iş konuşmayı bir kenara bırakabiliriz. Bize kendinden bahset. Sanki bir İskoç aksanı duyuyorum."

Beattie çorba kâselerini topladı ve Raphael'in gözlerine bakmaksızın, "Nazik teklifiniz için teşekkür ederim," dedi. "Fakat Alice mutfağa dönmemi istedi."

"Alice! O benim çalışanım. Tıpkı senin gibi." Raphael'in ses tonu bir anda soğumuştu. "Maaşını kimin ödediğini unutma."

"Unutmuyorum, efendim ve son derece minnettarım." Beattie sesinin güçlü çıktığından emin olarak, Margaret'ın böyle bir durumda ne yapacağını hayal etmeye çalıştı. "Fakat Tanrı bu işte çalışmama izin verdiği sürece, işimi yaparak minnettarlığımı göstermek için elimden geleni yapacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İşte, şimdi baştan çıkarılamayacak kadar dini bütün biri gibi görünmüştü.

Raphael sessizleşti –gerçi Beattie onun son derece sinirlendiğini hissedebiliyordu– ve Beattie çabucak odadan çıktı. Kalbi hızla atıyordu, fakat mutfaktaki yaşantısına geri döndüğü ve onu bir daha görmek zorunda olmadığı için memnundu.

Ertesi gün, yani cumartesi günü, Mikhail her günkü gibi saat onda Beattie'yi almaya gelmemişti. Beattie, etrafında hoplayıp durarak sürekli bugün çalışıp çalışmadığını soran Lucy ile birlikte yarım saat boyunca bekledi.

"Bilmiyorum," dedi Beattie bir kez daha. "Çalışıyor olmam gerek."

Hava dışarıda beklenemeyecek kadar soğuk olduğundan, Mikhail geldiğinde onu duyacağını düşünerek Lucy'yi eve sürükledi.

Margaret başını kaldırarak Beattie'ye baktı. "Araba gelmedi mi?"

"Gelmedi." Beattie'nin içi bir anda ürperdi. Hiç şüphesiz işini kaybetmişti. Raphael Blanchard, masasına oturmayı reddettiği için ona kızmış olmalıydı. Güçlü ve dokunulmaz görünmeye çalışırken, yalnızca küçümser ve kaba bir izlenim bırakmıştı. Beattie kanepeye gömüldü.

"Endişelenme," dedi Margaret. "Oradan ayrılman senin hayrına olur."

Beattie postaneye gidip Alice'i aramayı aklından geçirdi, ama telefona para harcamak istemiyordu. Biraz para biriktirmişti ve henüz onu harcamaya başlamak istemiyordu. Ayrıca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha arabanın geleceğinden ümidini kesmemişti. Ya Mikhail'in işi uzamıştı ya da motorda bir problem vardı. Fakat öğle vakti gelip geçtiğinde, akşamüzerinin soğuğu kendini hissettirdiğinde ve günbatımının renkleri gökyüzünü kızıllaştırmaya başladığında, Beattie işini kaybettiğini kabullenmek zorunda kaldı. Gergin bir halde sandalyesinde otururken, Lucy onu karanlık düşüncelerinden çekip çıkarmaya çalışıyordu. Fakat çocuğa gülümseyemiyordu bile.

Margaret sobayı erken yakmak hakkında bir şeyler mırıldanırken, dışarıdan bir korna sesi duyuldu. Beattie hızla kapıya fırladı. Araba oradaydı. Mikhail bekliyordu. Fakat saat beşti ve bu, normalde Beattie'nin işinin sona erdiği saatti. Merakla arabaya koşup kapıyı açtı.

"Neler oluyor?" diye sordu Mikhail'e.

"Gel."

"Neden bu kadar geç?"

Mikhail başını iki yana salladı. Ya cevabı bilmiyordu ya da Beattie'nin ne dediğini anlamamıştı. Beattie omzunun üzerinden verandadaki Margaret ile Lucy'ye baktı. "İşe şimdi gitmem gerektiğini söylüyor."

"Ama neredeyse akşam yemeği vakti geldi, anne," diye karşı çıktı Lucy.

Margaret'ın suratı asılmıştı. "Dikkatli ol."

Beattie verandaya koşup Lucy'ye iyi geceler öpücüğü verdikten sonra Margaret'a döndü. "Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

"Sana kim göz kulak olacak?"

"Muhtemelen bu gece bir akşam yemeği veriyorlardır ve fazladan çalışana ihtiyaçları olmuştur."

"Orada geceleri neler döndüğünü biliyorum."

Beattie güçlükle yutkundu. "Neler dönüyor?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanırım pek yakında öğreneceksin."

"Ben mutfaktan çıkmayacağım."

"Öyle yaptığından emin ol."

Lucy'nin yüzü solgun, bakışları endişeliydi. "Anne? Neler oluyor?"

"Hiçbir şey, hayatım," dedi Beattie. "Sadece iş."

Margaret, Lucy'yi kucağına aldı. "Haydi, tatlı şey. Patatesleri ezmeme yardım edebilirsin."

Beattie geri dönerek arabaya bindi. "Teşekkür ederim, Mikhail," dedi.

Mikhail homurdanarak arabayı yola sürdü.

Yol boyunca Beattie'nin aklı ahlaksız sahnelerle ve çılgınca düşüncelerle doluydu. Fakat sonra kendi kendine gülmek zorunda kaldı. Margaret'ın ve Beattie'nin, günahkârların ne yaptığıyla ilgili düşünceleri birbiriyle uyuşmuyordu. Beattie, Alice ile konuşana dek düşüncelerini kendine saklamaya karar verdi. Şimdilik hâlâ çalışıyor olduğu için memnundu.

Alice onu arabada, daha kapıyı bile açmadan özür dileyerek karşıladı. "Affedersin, affedersin. Bay Blanchard senin çalışma saatlerini değiştirdi. Sabah işleri ve çamaşırhane için bir başka hizmetçi tuttu. Artık daha fazla çamaşır yıkamayacaksın." Beattie ile birlikte eve girerken zayıf bir şekilde gülümsedi. "Ama korkarım artık mutfakta saklanamayacaksın."

Beattie irkildi. "Ah, Tanrım." Oturma odasının kapısının ardından boğuk bir şekilde gelen müzik ve konuşma seslerini duyabiliyordu.

"Saat beşten gece yarısına kadar çalışmanı istiyor. Haftada sadece dört gece, ama aynı ücreti alacaksın."

"Gerçekten mi? Yani daha az çalışıp aynı parayı mı alacağım?"

Alice başını sallayarak onu onayladı. Beattie mutluluktan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

havaya uçmak üzereydi. Şüphesiz geceleri çalışmak yorucu olacaktı, fakat bu ona Lucy ile geçirmek için daha çok zaman verecekti. "Peki, ne yapmam gerekiyor?"

"Birlikte akşam yemeğini servis edeceğiz –genellikle perşembeden cumaya, yatılı misafirler olur– sonra da sen içki servisi yapmak için orada kalacaksın. Salonda bir bar var. Onlar... orada kart oynuyorlar." Alice, anlamlı bakışlarla Beattie'ye baktı.

"Kumar mı oynuyorlar?" Öyleyse sadece sıradan günahkârlardı.

Alice evet dercesine başını salladı. "Sana uyar mı?" Alice, Beattie'nin içkiyle kumardan hoşlanmadığına ve Henry'ye dair az da olsa bir şeyler biliyordu.

Beattie neredeyse bir kahkaha patlatacaktı. Yasal olmayan bir poker partisinde içki servisi yapacaktı. Beş yıl sonra eski işine geri dönmüştü. "Elimden geleni yapacağım," diye cevap verdi.

Margaret, Beattie'nin yeni işini tasvip etmediğini açıklamadan önce bir ay beklemişti. Üçü birlikte markete yürüyorlardı. Lucy, Garrettların taş bahçe duvarına doğru koşturdu. Duvara tırmanıp dengede durmak için kollarını iki yana açarak yürümeyi seviyordu. Hava güzel ama çok soğuktu ve Beattie'nin ağzından buharlar çıkıyordu.

"Ee, Kır Çiçeği Tepesi'nde işler nasıl gidiyor?"

"İyi, teşekkür ederim." Beattie, Lucy'ye, onun yeni kışlık montuna ve ayakkabılarına baktı. Onlara gülümsediği takdirde Raphael Blanchard'ın misafirlerinin ona birkaç şilin bahşiş verdiklerini fark etmişti ve çocuğu için yeni kıyafet-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ler söz konusu olduğunda, Raphael'in arzu dolu bakışlarını umursamıyordu. Raphael arada bir yağdırdığı emirler dışında bir daha Beattie ile doğrudan konuşmamıştı. Kuşkusuz, onu masasına oturtup bir şeyler paylaşmaya çalışmayacaktı ve bu durum Beattie'yi memnun ediyordu.

Margaret öfkeyle burnundan soludu.

"Düşündüğün kadar kötü değil," dedi Beattie. "Biraz içiyorlar, biraz da kart oynuyorlar."

"Peki ya kadınlar?"

"Kadın falan yok. Erkekler kulübü gibi bir şey." Bu tamamen doğru sayılmazdı. Daha bir gece önce Mikhail eve iki kız getirmiş, ancak Beattie titizlikle onlara aldırış etmemeyi başarmıştı.

Margaret tekrar burnundan soludu. "Peki, senin orada işin ne?"

Lucy bir şarkı söyleyerek topuklarının üzerinde dönüyor ve duvar boyunca geri yürüyordu. Sabah güneşi, kırağı tutmuş çalılıkların yapraklarını ısıtıyordu. Beattie'nin geçen hafta diktiği yün pantolonunun içinde bahçesiyle ilgilenen Bayan Garrett, onlara seslenerek günaydın dedi.

Beattie sesini alçalttı. "Ben sadece yiyecek ve içecekleri getirip etrafı toparlıyorum."

"O giydiğin kıyafetlerle mi?"

Alice, Beattie'ye akşamları çalışacağı işi için daha uygun bir şeyler giymesi gerektiğini söylemişti. Bu yüzden Beattie, biriktirdiklerinin bir kısmını yeni bir kumaş almak için harcamış ve kendine iki adet çiçek desenli, büzgülü kolları olan elbise dikivermişti. "Sen bir de erkeklerin nasıl giyindiğini görmelisin. Papyon ve yelekleriyle benden çok daha şıklar."

Cambazlık yapmaktan yorulan Lucy duvardan atlayarak onlara yetişmek için koştu. Şimdi anacaddeye dönüyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pastanede çalışacak birini aradıklarını duydum," dedi Margaret. "Lizzie Flower hamile ve sürekli hasta. Eğer o giderse dükkândaki işlere yardım edecek birine ihtiyaçları olacak. Neden bugün bir uğrayıp sormuyorsun? Eve sigara dumanı ve içki kokarak gelmekten iyidir."

"Pastanede çalışmak istemiyorum. Son derece iyi bir işim var."

Margaret bir kez daha burnundan solusa da bu kez sustu. Beattie, Margaret'ın gözünde artık kendisinin de bir günahkâr olduğunu biliyordu. Acaba onları kapının önüne koyması uzun sürer miydi? Alice, eylüldeki koyun kırpma mevsimi boyunca çıkacak ekstra işlerle uğraşmak için Beattie'nin çiftlik evinde kalabileceği ihtimalinden söz etmişti. O zamana dek Margaret'ın onları evinde tutmasını umuyordu. Öfkeli gözyaşları gözlerini yaksa da ağlamamak için kendini tuttu. Yanlış bir şey yaptığına inanmayı reddediyordu: Çocuğuna bakıyordu ve elinden gelen tek yol buydu.

Lucy uyandı. Bir şeyler onu uykusunda rahatsız etmişti. Hatırlamaya çalıştığı an hatırından kaçan bir rüya görmüştü. Annesi işten dönmüş mü diye bakmak için yatağın diğer tarafına döndü, fakat tek başınaydı. Boylu boyunca uzanıp gözlerini kapatarak, Margaret'ın ona söylediği gibi dua etmeye başladı. "Lütfen annemi günahkârlardan uzak tut, lütfen annemi günahkârlardan uzak tut…"

Tekrar aynı rahatsızlığı hissetti. Ardından bazı sesler duyduğunu fark etti. Her nedense bu sesler ona önemliymiş gibi görünmüştü. Yataktan çıkıp tavan arasının kapısına yürüdü ve kapıyı biraz aralayarak dinlemeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mırıltıyla konuşan Margaret'ın sesini duydu. Arada sırada, sadece birkaç kelime seçebiliyordu. 'Uzun zaman' ve 'anlayamamak' gibi anlamsız kelimelerdi bunlar. Ardından bir erkek sesi duydu. Demek onu rahatsız eden şey buydu. Neden evde bir erkek vardı ki? Adam da sessizce konuşuyordu. Lucy, adamın annesinin ismini söylediğini duydu. Aşağı sarkmak için kapıyı biraz daha araladı. Ancak menteşeler gıcırdayınca konuşmalar anında kesildi. Ayak sesleri yaklaşmaya başladı.

Lucy tekrar yatağına atladı ve gözlerini sımsıkı kapadı.

"Lucy?" Bu Margaret'tı.

Lucy gözlerini açmadı.

Margaret yaklaşarak yatağa oturdu. "Uyumadığını biliyorum. Kapıyı açık bırakmışsın."

Lucy gözlerini açtı. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Aşağı gelsen iyi edersin. Oturma odasında seni görmek isteyen biri var."

"Beni görmek mi? Annemin haberi var mı? O da orada mı?"

"Hayır, annen daha gelmedi ve bunu duymasa daha iyi. Sence sır saklayabilir misin? Sadece kısa bir süreliğine? Bazı sorunları çözüp, işleri yoluna koymaya çalışıyoruz ve bunun annen için hoş bir sürpriz olmasını istiyoruz. Anlaştık mı?"

Lucy meraklanmıştı, bu yüzden kabul etti. Margaret'ın elini tutup yeniden yatağından çıktı ve merdivenleri inip koridora yöneldi. Margaret, onu yakışıklı bir beyin oturduğu oturma odasına doğru nazikçe itti.

Lucy beyninin içinde bir uğultu hissetti. Adamın bulanık görünen yüz hatları gitgide netleşerek hem yabancı hem de son derece tanıdık bir hal aldı.

"Lucy," dedi adam, nefesi kesilmiş bir halde.

Lucy hızla ileri atıldı. "Baba!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Üçüncü Bölüm

Beattie'nin çalıştığı çoğu geceler, Raphael'in mutlaka misafirleri oluyordu. Fakat zaman zaman misafirsiz geçen geceler de olmuyor değildi. Böyle zamanlarda Alice ona akşam yemeğini servis eder, Beattie de mutfakta kalarak temizlik yapar, kıyafetleri diker ya da bir sonraki haftanın alışveriş listesini gözden geçirirdi.

Geceleri çalışmaya başladıktan iki ay sonra, bir perşembe gecesi, Beattie işe vardığında Alice'in on beş kilometre kuzeydeki bir kasabada yaşayan kız kardeşini ziyaret etmek için o gece izinli olduğunu öğrendi. Ona bırakılmış bir notta, Bay Blanchard'ın o gece yemeğini yalnız yiyeceği, Beattie'nin ne pişireceği ve ne zaman servis edeceği yazılıydı. Beattie artan bir huzursuzlukla yemek hazırlıklarına girişti. İlk kez patronuyla yalnız kalacaktı ve Raphael aralarındaki saygılı mesafeyi korusa da Beattie onun gözlerindeki arzuyu hâlâ görebiliyordu. Dışarı çıkıp Mikhail'in kaldığı kulübeye gitmeyi ve ondan yakınlarda durarak kendisini korumasını istemeyi düşündü. Fakat muhtemelen Mikhail onu anlamayacaktı ve şüphesiz bu durum Raphael'i kızdırırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie tezgâhın altından çıkardığı bir tepsiye hazırladığı yemekleri dizdi; içi krema ve jambonla doldurulmuş tavuk, ballı havuç, bir demlik de çay. Çok yavaş çalıştığını fark ederek acele etmeye başladı. Bir an önce işini bitirip kurtulacaktı. İçeri girip yemeği bırakacak, ardından hemen odadan çıkacaktı.

Raphael, eğer yalnız yiyecekse yemeğini salonda, oyun için kullandığı yuvarlak, ahşap masada yerdi. Beattie usulca kapıyı tıklatıp içeri girdi. Raphael çift kanatlı kapalı kapıların önünde durmuş, dışarıdaki karanlığa göz gezdiriyordu. Perdeler hâlâ sigara dumanı koksa da gürültülü adamlarla dolu olmadığı için salon şimdi kocaman görünüyordu.

Beattie fark edilmeden kaçmayı umarak tepsiyi yavaşça masaya bıraktı. Ancak Raphael arkasını dönüp Beattie'ye bakmamasına rağmen, onun varlığını fark etmişti.

"Bu gece burası pek tenha, Beattie," dedi.

"Evet, efendim. Oldukça sessiz."

Raphael arkasını dönerek gülümsedi. "Bana Raph de."

Beattie, Alice'in bile onu Bay Blanchard diye çağırdığının oldukça farkındaydı. "Bu şekilde kendimi rahat hissedemem, efendim."

"Peki ya ben yemeğimi yerken benimle otursan, rahat hisseder miydin?"

"Hayır, efendim."

Raphael omzunu silkti. "Sana para ödüyorum. Biraz rahatsızlık seni öldürmez. Otur."

Beattie önce biraz tereddüt etse de çok fazla seçeneği olmadığını görerek Raphael'in karşısına oturdu. Raphael sandalyesine oturdu ve başını tabağına iyice eğerek gürültülü bir şekilde yemeye başladı. Beattie odaya göz gezdiriyor, şömine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rafının üzerinde asılı olan tabloyu zihninde düzeltiyor ve masanın altında dizlerini sallıyordu.

"Ee," dedi Raphael, ağzı yemekle dolu bir halde. "İskoçya'nın neresindensin?"

"Ben İngilizim, efendim. Annem İskoç'tu. Kısa bir süreliğine Glasgow'da yaşadım."

"Alice bana küçük bir kızın olduğunu söyledi. Kocan yok mu?"

"Hayır, efendim."

"Babası kimdi öyleyse?"

Beattie bu soruyu nasıl cevaplayacağını bilmiyordu. O nedenle Raphael'in vereceği tepkiye hazırlanarak sessiz kalmayı tercih etti.

Raphael başını kaldırarak dudaklarını yaladı. "Ah, devam et. Anlat haydi. Sanırım havalı, bir o kadar da alçak biriydi, ha? Seninle yapacağını yaptı, sonra da seni yüzüstü bırakıp gitti, öyle mi?"

Beattie ayağa kalktı. Kendisiyle bu şekilde konuşmasına izin vereceğini düşünmesini istemiyordu. "Müsaade ederseniz–"

"Hayır, müsaade etmiyorum. Otur. Kirli geçmişinle ilgili sorular sormayı bırakacağım." Söylediklerini vurgularcasına, elindeki çatalı Beattie'ye doğrulttu. "Haydi. Otur."

Beattie kendisine söyleneni yaptı.

Raphael yeniden yemeğine döndü. "Öyleyse keyfini kaçırmayacak bir sohbet konusu bulalım. Margaret Day ile mi yaşıyorsun?"

"Evet, bu doğru."

"Peki, gerçekten de göründüğü kadar sıkıcı ve yorucu biri mi?"

Beattie bir kahkaha patlatmamak için kendini tutunca, Raphael hevesle gülümsedi. "Ah, demek öyle. Yine de bunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

asla söylemezdin. Senin de tıpkı onun gibi tek düşündüğün şey Tanrı mı?"

"Margaret, iyi bir örnek, efendim." Beattie, Raphael'in cesaretini kırmak için ne gerekiyorsa söyleyecekti. "Ben de iyi bir Hıristiyanım."

"Evlilik dışı çocuk dünyaya getirmeyi saymazsak mı?"

"Elimden geleni yapıyorum."

"Muhtemelen yaptıkların Margaret için yeterli değildir. Mesele de bu." Yarım kalan yemeğini bir kenara iterek, peçetesiyle ağzını sildi. "Son birkaç aydır seni izliyor ve çok güzel olduğunu düşünüyorum. Yatağımda yuvarlanmak için benimle yukarı gelmeni çok isterdim. Ama hayır diyeceğini hissediyorum."

Beattie taş kesilmişti.

"Bu yüzden senden bunu açıkça istemeyeceğim. Avukatım, Leo Sampson, çok açık bir şekilde sana para teklif etmememi ve seni kovmakla tehdit etmememi söyledi. Çoğu zaman onun tavsiyelerini dinlerim. Ama bu durum elimi kolumu bağladı. Söylesene, seni nasıl elde *edebilirim*? Çünkü seni istiyorum."

"Bana sahip olamazsınız," dedi Beattie sertçe. "Unutun bunu."

Raphael başını iki yana salladı. "Ama unutamıyorum. Denedim. Sen diğerleri gibi değilsin. Onlar genellikle parmağımı şıklatttığım an yatağıma düşmüş olurlar."

Beattie ayağa kalkmak için kendini zorladı. Kapıya giden yolu yarılamıştı ki Raphael onu bileğinden yakaladı.

"Kaçma benden." Raphael'in uçuk mavi gözlerinin gözbebekleri iğne ucu kadardı.

"Kaçmıyorum. Gidiyorum. Haftada yirmi şilin, beni aşağılamanıza yetecek bir ücret değil. Şimdi bırakın gideyim,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yoksa söylediklerinizi Bay Sampson'a anlatırım." Beattie'nin kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Böylesine dürüst ve kuralcı olmanın bedelini karşılayabilecek durumda değildi. Bu işe son derece ihtiyacı vardı.

Raphael kaşlarını çatarak baksa da Beattie'nin gitmesine izin verdi. Hızla odadan çıkan Beattie, mutfaktaki ocağın sıcaklığını hissedene dek koştu. Başını ellerinin arasına aldı, fakat ağlamadı. Bir daha Raphael ile yalnız kalamazdı. Bir daha onu bu duruma düşürmemesi için Alice'e yalvarması gerekecekti.

Nihayet kendini toparladı. Raphael'in yaklaşıp yaklaşmadığını duymak için kulak kesilerek ufak işlerle meşgul oldu. Neyse ki kimse gelmedi. Beattie, saat onda tekrar salona döndü ve korkuyla kapıyı açtı. Raphael gitmişti. Beattie tabakları topladıktan sonra hızla mutfağa döndü. Artık Mikhail'in uyku sersemi bir halde gelip onu eve götürmesi için gece yarısını beklemekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı. Başını masaya koydu. Çalışamayacak kadar yorgun, uyuyamayacak kadar tetikteydi.

Margaret, Beattie'ye oldukça tuhaf davranmaya başlamıştı. Artık onunla göz göze gelmiyor, sohbete girmiyor, birlikte markete yürümüyordu. Lucy hâlâ Margaret'a yakındı ve Beattie zaman zaman onların bu kadar iyi anlaşmalarını kıskanıyordu. Gittikçe artan bir soğukluk hissetse de –Margaret, Beattie'nin işini onaylamadığını gayet belli etmişti– bunun üzerinde durmuyordu.

Fakat bir sabah, Margaret ona her zamankinden telaşlı göründü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pazar günüydü. Margaret kiliseden döndükten sonra dikiş dikmek ya da Lucy'ye kitap okumak için oturmamıştı. Onun yerine oturma odasında ve verandada volta atıyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

"Birini mi bekliyorsun?" diye sordu Beattie.

"Belki," diye yanıtladı Margaret, ardından Lucy'ye bir bakış attı. Lucy, ona bakarak gülümsedi. Beattie anında ondan bir şey sakladıkları hissine kapıldı. Tüm bedenini bir huzursuzluk kaplamıştı. Fakat bir önceki geceden dolayı son derece yorgundu, bu yüzden dikkati kolayca dağılıyordu. Lucy ile birlikte yemek masasında oturmuş, bir yapbozu tamamlamaya çalışıyorlardı ve mavi parçaları aramakla meşguldü.

Tam o sırada, dışarıda bir araba sesi duyuldu. Beattie ayağa fırladı. "Mikhail mi o? Çok erken geldi."

"Hayır, hayır," dedi Margaret, onu yavaşça itip oturtarak. "Şoförün olmadığından eminim. Ben gidip bir bakayım."

Margaret dışarı çıkıp gözden kaybolunca, Beattie gözlerini üzerine dikmiş olan Lucy'ye baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Beattie.

"Seni seviyorum, anne."

"Ben de seni seviyorum." Lucy'nin saçını okşadı. "Neden bu kadar korkmuş görünüyorsun?"

"Ama onu da seviyorum."

Kısa bir an için, Beattie masumca Lucy'nin Tanrı ya da İsa'dan bahsettiğini düşündü. Ancak dışarıdan gelen sesleri duyar duymaz, adeta kanı dondu.

Henry!

Sandalyesinden fırladığı gibi doğruca kapıya koştu. Lucy onu görmeden önce Henry'yi durdurmalıydı. Margaret, Henry'ye gülümseyerek onunla birlikte eve doğru yürüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gülümseyerek! Buna nasıl cüret etmişti? Beattie'nin haberi olmadan böyle bir şey ayarlamak da ne haddineydi? Kuzeni Henry'nin kapı komşusuyken, Margaret'a asla güvenmemesi gerekirdi. Bu evden aylar önce taşınmalıydı. Yollarını kesmek için telaşla onlara doğru koşarken, aklından hızla bu düşünceler geçiyordu.

"Hayır!" diye bağırdı. "Kızımın yanına yaklaşamazsın."

Henry nazikçe gülümsedi. "O bizim kızımız, Beattie."

Beattie, Margaret'a döndü. "Neden bu işe karışmak zorundaydın ki? Onun nasıl bir adam olduğunu biliyorsun."

"Onun *bir zamanlar* nasıl bir adam olduğunu biliyorum," diye karşılık verdi Margaret, başını kibirle kaldırarak. "Ama son birkaç aydır, Doris'ten onun nasıl bir adama *dönüştüğünün* haberlerini alıyordum. Korkmanı gerektiren hiçbir şey yok."

Beattie öyle öfkeliydi ki Margaret'ın söylediklerine bir anlam veremedi. Henry'nin önüne geçmiş, kolları iki yana açılmış vaziyette hareketsiz bir şekilde duruyordu.

Henry akıl almaz derecede nazikçe konuşuyordu. "Beattie, eğer endişeleniyorsan Lucy'yi bugün görmem. Zaten ben seninle konuşmaya geldim. Benimle biraz yürür müsün? Evden uzakta yürürüz. Hikâyemi dinleyecek misin?"

Lucy. Lucy *biliyordu*. Bunu fazlasıyla belli etmişti. "Onu çoktan gördün, öyle değil mi?" diye sordu Beattie, kollarını yenilgiyle iki yana düşürerek.

"Daha önce üç kez ziyarette bulundum."

Beattie, Margaret'a soğuk bir bakış fırlatsa da Margaret omzunu silkerek aldırış etmedi.

"Ben içeri girip çocukla ilgileneceğim," dedi Margaret. "Siz ikiniz yürüyün."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Henry, hafifçe Beattie'nin koluna girerek onu caddeye yönlendirdi. Yol kenarında yeni, pırıl pırıl, Ford marka bir araba duruyordu. Beattie arabanın Henry'ye ait olduğunu hemen anladı.

"Araba alacak parayı nereden buldun?"

"Benim için işler değişti," dedi Henry, Beattie'yi arabanın yanından geçirip sokağın aşağısına doğru yönlendirerek. "Artık devlet için çalışıyorum. Nakliye işindeyim. Her hafta iyi bir ücret alıyor ve onu akıllıca harcıyorum."

Hava serindi ve taze bir rüzgâr batıdaki bulutları beraberinde getiriyordu. Beattie ceketini evde unutmuştu. Bluzunun kollarının altındaki tüyleri diken diken olmuştu. Farkında olmadan titremiş olmalıydı, çünkü kısa bir süre sonra, Henry ceketini çıkarıp Beattie'nin omuzlarını örttü.

Beattie hem şaşırmış hem de biraz ürkmüştü.

"Ne taraftan?" diye sordu Henry.

Beattie ana yolu işaret etti. "Yani artık Bill için çalışmıyorsun, öyle mi?"

"Evet. Ne ona borçluyum ne de artık onun evinde kalıyorum. Ama Doris ile iyi arkadaş olarak kaldık. Benim için ilk adım, Billy'nin üzerimdeki büyüsünü bozmak ve o hayatı tamamen arkamda bırakmak oldu."

Yürüdükleri sırada Beattie gözucuyla Henry'ye bakıyor, onu değerlendiriyordu. Doğruyu söylüyor gibi görünüyordu: Cildi ve gözleri sağlıklıydı, iyi beslenmiş ve güçlü görünüyordu. Ayrıca kıyafetleri de bakımlıydı. Bir süre hiç konuşmadan yürüdüler.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Henry.

"Dere kenarına. Orada Lucy ile oturup masallar anlattığımız büyük bir kaya var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Henry itaatkâr bir şekilde Beattie'yi takip etti. Beattie durumu zihninde düşünüp duruyordu. Henry ne istiyordu? Temiz, ayık ve paralı bir halde geri dönmüştü. Onu ve Lucy'yi geri mi istiyordu? Peki, bu o kadar da kötü bir şey miydi?

Nihayet, Beattie'nin Lucy'yi neredeyse kaybettiği o dere kenarına vardılar. Henry'ye söz ettiği kayaya doğru yürüyerek birlikte oturdular, hâlâ konuşmuyorlardı. Dere çağlayarak akıp gidiyor, bulutlar gittikçe koyulaşıyordu.

"Seni terk ettiğim gün," dedi Beattie, "hava fırtınalıydı. Lucy ile yağmurda kilometrelerce yürüdükten sonra, bu köprüyü sular altında bulduk. Karşıya geçmeye çalıştık ama Lucy sulara kapıldı. O sırada oradan geçmekte olan nazik bir adam olmasaydı, kesinlikle boğulmuş olurdu."

Henry'nin rengi fark edilir bir şekilde soldu. "Ve bu tamamen benim hatam olurdu."

Beattie başını sallayarak onayladı. "Evet, muhtemelen."

"Sana çok kötü davrandım. Özellikle de Lucy'ye. Bir yandan onu ne kadar çok sevdiğimi söylüyor, diğer yandan bütün güvenliğini tehlikeye atıyordum. Yiyeceği yemeği, kumara ve içkiye yatırıyordum. Beni terk ettiğinde bunu açıkça gördüm. Ama artık değiştim. Tanrı'ya şükürler olsun ki altı aydır içki içmiyorum ve kimseye borçlu değilim. Ve bu yolda devam etmek niyetindeyim."

"Yani artık bizi geri mi istiyorsun?"

Henry gözlerini hızla kırpıştırdıktan sonra bakışlarını kaçırdı. "Ben... Ah, hayır, Beattie. İkinizi de değil."

"Ah." Beattie utançla yutkundu.

"Ben... Şey... Molly geldi, biliyorsun. Karım." Gülümsedi. "Molly beni adam ediyor ve öyle yapmaya devam edecek. Ona hayatımı borçluyum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie'nin Henry'ye olan aşkı uzun zaman önce sönmüş olsa da kıskançlık duygusu bir ok gibi kalbine saplanmıştı. Artık onu sevmiyordu, artık onu istemiyordu. Fakat Henry'nin onu özlediğini ve yaşananlardan pişmanlık duyduğunu ümit etmişti. Aniden sertleşti. "Pekâlâ, Lucy'yi alamazsın. O benim kızım ve senin yapamadığın zamanlarda bile, hayatı boyunca onunla ben ilgilendim. Şimdi öylece yeniden hayatına girip ondan vazgeçmemi bekleyemezsin."

"Elbette ondan vazgeçmeni beklemiyorum. Sadece Lucy'nin bizi düzenli aralıklarla ziyaret etmesine izin verir misin diye sormak için seni görmeye geldim. Mesela ayda bir hafta." Henry, Beattie'nin reddetmek üzere olduğunu görerek ondan önce davrandı. "Onu evinden alıp, evine bırakacağız ve çok iyi bakılıp sevilecek..." Bir an için kelimeleri tükenmiş gibi göründü. "Onu ne kadar sevdiğimi tahmin bile edemezsin, Beattie."

Çocuğun ilk yıllarında Beattie için bir eziyet halini alan Henry ile Lucy arasındaki aşk geri dönmüştü ve Beattie bununla başa çıkmak zorundaydı. Eğer hayır derse, Lucy çılgına döner, kaçmayı dener ve onunla aylarca konuşmazdı. Bu planı hazırladıkları için Henry ve Margaret'a lanet okuyordu. Önce Lucy ile görüşürse, Beattie'nin onlara hayır diyemeyeceğini *biliyorlardı*.

"Bu işe tamamen yanlış başladın," dedi Beattie gözleri dolu bir halde. "Lucy'yi benden habersiz görmemen gerekirdi."

"Üzgünüm, ama bu Margaret'ın fikriydi. Senin kötü bir kalabalığın arasına düştüğünü söyleyip duruyordu ve–"

"Çalışıyorum çünkü çalışmak zorundayım. Utanacağım hiçbir şey yapmıyorum. Kızımın karnını doyurmak ve yeni ayakkabılar giydiğinden emin olmak için çalışıyorum. Orası

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dürüst bir işyeri olmayabilir, ama namuslu bir iş yapıyorum ve eğer bunu yapmasaydım, işte o zaman dünyanın en kötü annesi olurdum: Ahlaklı ama parasız. Çocuklar karınlarını ahlakla doyurmaz."

Henry artık uslanmıştı, her ne cevap verecekse de kendini tuttu. Onun yerine başını sallayarak Beattie'yi onayladı. "Anlıyorum."

"Avukat tutacak mısın? Eğer hayır dersem, Lucy'yi bir şekilde benden almak için zengin karının parasını harcayacak mısın?"

"O noktaya gelmeyeceğimizi umuyorum, Beattie. Sen mantıklı birisin, ben de mantıklı bir istekte bulunuyorum. Lucy'nin ihtiyaçlarından söz ediyorsun, hiç şüphesiz onun bir babaya ihtiyacı var."

Beattie, Lucy'nin bir başka anneye ihtiyacı olmadığını söylemek üzereydi ki kıskanmış görüneceğini fark ederek sustu. *Kıskanmıştı.* Molly'nin her ay, bir haftalığına Lucy ile ilgilenecek olması düşüncesi, kalbine saplanıp çevrilen bir bıçak gibiydi. Derin bir nefes alarak kendini toparlamaya çalıştı. "Tüm bu olanlar beni biraz sarstı," dedi.

"Karar vermen için sana biraz zaman verebilirim. Birkaç gün? Bir hafta?"

"Molly ile tanışmam gerek."

"Lucy'yi almaya ilk gelişimizde onu getiririm. Onu seveceksin."

"Benden nefret edecek," dedi Beattie yüzünü buruşturarak.

Henry hayır dercesine başını salladı. "O son derece bağışlayıcı ve alçakgönüllü biri. Gerçekten fevkalade bir kadın. Ve kızımla tanışmak için can atıyor."

Beattie başını ellerinin arasına aldı. Dere çağıldıyor, rüzgâr

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dere boyunca sıralanmış okaliptüs ağaçlarının dallarını sallıyordu. Bir karga öttü, sesi alçak ve yalnızdı. Beattie'nin kalbi 'Hayır!' diye bağırmak istese de, aklı tamamen başka bir hikâye anlatıyordu. Hangi küçük kız, parlak bir arabası ve evinde al yanaklı bir karısı olan sevgili babasıyla, bilhassa iyi bir Hıristiyan olan babasıyla birlikte olmayı istemezdi ki?

Beattie başını kaldırdı. "Karar vermek için zamana ihtiyacım yok," dedi. İçinde yükselen huzursuzluğu ve pişmanlığı şimdiden hissedebiliyordu. "Cevabım, evet."

Mikhail, o gece Beattie'yi almaya geldiğinde, mendiliyle ağzını kapatarak öksürüyordu.

"Hasta mısın?" diye sordu Beattie, bir cevap beklemeksizin.

Mikhail mendilini katlayıp kaldırdı ve arabayı yola sürdü. Yol boyunca öksürüyor, ağzından tükürükler saçıyor, hapşırıyor ve perişan görünüyordu. Beattie çoğunlukla kendi düşüncelerine dalmıştı –Henry, Lucy'yi ilk kez almak için bir sonraki cumartesi günü dönecekti– ancak Mikhail için üzülmeyecek kadar da dalgın değildi. Hasta olmak kötüydü, fakat Mikhail'in yaptığı gibi bir kulübede yalnız yaşandığında çok daha acınası bir durum idi.

Mikhail, Beattie'yi kapıda bıraktı. Beattie arabadan indikten sonra Mikhail'in olduğu tarafa yaslanarak, "Sana bir şeyler getireyim mi?" diye sordu.

Ardından, boş gözlerle kendisine bakan Mikhail'in koluna hafifçe vurdu. "Unut gitsin. Biraz dinlen."

Beattie kendini bir süreliğine işe kaptırdı. Raphael o gece akşam yemeğini avukatı Leo Sampson ve Beattie'nin daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önce görmediği iki adamla birlikte yiyecekti. Beattie ana yemeği hazırlayıp, Alice'in işleri devralmasından sonra biraz ara verdi. Her zamanki gibi kendine küçük bir yemek hazırladı ve tam yemeğine oturmak üzereyken, aklına Mikhail geldi.

Önünde etli çorba ve üzerinde tereyağı eriyen, sıcacık kızarmış ekmek vardı. Hasta biri için mükemmel bir yemekti.

"Alice," dedi, "bunları Mikhail'e götüreceğim. O çok hasta."

Alice burun kıvırdı. "Ben olsam zahmet etmezdim. Sana teşekkür bile etmeyecektir."

Beattie bir tepsi bulmak için çoktan ayağa kalmıştı bile. "Yine de kendini kötü hisseden herkes ilgilenilmekten hoşlanır." Yemekleri bir tepsiye dizdi ve merdivenleri inip çamaşırhaneden geçtikten sonra, kulübeye giden çiyle kaplı çayırı geçti.

Eski, ahşap kulübe, şu an sadece Mikhail'e ev sahipliği yapıyordu –çiftlik evinin alt katında Alice'in bir odası vardı– fakat yaklaşık altı hafta içinde, burası koyun kırpma sezonu boyunca oradan oraya dolaşan ve Tazmanya'nın çeşitli yerlerinden gelen yarım düzine işçiyle dolacaktı.

Beattie kapının sürgüsünü açıp içeri girdi. Geniş bir oturma odasının ve üzerinde lavaboyla ocağın bulunduğu dar bir tezgâhın yanından geçtikten sonra koridorun başında durdu. Yalnızca tek bir kapının altından ışık geliyordu. Koridorda ilerleyip gürültülü bir şekilde kapıya vurdu.

Çok geçmeden Mikhail kapıda beliriverdi. Gözleri kıpkırmızıydı ve çok yorgun görünüyordu.

"Sana akşam yemeği getirdim. Çorba ve kızarmış ekmek."

Mikhail'in yüzü birden yumuşayıverdi. Beattie'nin içeri girmesi için kapıyı iyice açtı. Odasında dar bir yatak ve tek sandalyeli bir de masa vardı. Oda, üç ya da dört yatağa yete-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cek kadar genişti ve eşyaların azlığı, Beattie'nin ayak seslerinin yankılanmasına neden oluyordu. Beattie tepsiyi masaya bırakıp gitmek için arkasını döndüğü sırada, Mikhail'in sesi duyuldu. "Bekle bir dakika."

Beattie şaşkın şaşkın Mikhail'e baktı. Daha önce onun bir kelimeden fazla konuştuğunu hiç duymamıştı.

Mikhail sandalyeyi çekip Beattie'ye oturmasını işaret ettikten sonra, tepsisini alarak yemek için yatağına döndü.

Beattie oturup beklemeye başladı.

"Teşekkür ederim," dedi Mikhail. "Çok naziksin."

"İngilizce konuşamadığını sanıyordum."

"Aptal değilim. Beş yıldır burada yaşıyorum. Her şeyi duyuyorum. Ama Bay Blanchard'ın onu anlamadığımı düşünmesi kolayıma geliyor."

"Alice biliyor mu?"

Mikhail evet dercesine başını salladı.

Beattie gülümsedi. "Pekâlâ, beni kesinlikle kandırdın."

Mikhail, Beattie'nin gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi. Beattie onu ilk kez gülümserken görüyordu ve bu gülümseme Mikhail'in yüzünü adeta değiştirmişti. Artık taştan yontulmuş bir yaratığa benzemiyordu. "Evet, seni kandırdım," diyerek çorbasını işaret etti. "İyi bir kalbin var."

Beattie yemeklere bakınca hâlâ bir şey yemediğini hatırladı. Mikhail onun ne düşündüğünü hissetmiş gibi görünüyordu. Beattie, Mikhail'in uzattığı bir parça ekmeği minnetle kabul etti.

"Neden Bay Blanchard'ın senin İngilizce konuştuğunu bilmemesinin daha kolay olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilseydi benden çok fazla şey isteyecekti. Durmadan benimle konuşacak ve hiç susmayacaktı. Beni yanlış yollara sokmanın bir yolunu bulacaktı. Bütün çalışanlarına yaptığı bu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie, Raphael'le yaşadığı güç durumları düşündü. "Alice onu iyi idare ediyor gibi görünüyor."

"Alice onu idare eden tek kişi. Bay Raphael onun dışında herkesi bir yıl dolmadan kovar. Ben onunla konuşmuyorum, o benimle konuşmuyor ve hâlâ bir işim var. Bir iş bulmak zor. Böylece işimi koruyorum."

"Anladım." Beattie, Charlie'yi, aylar önce Lucy'yi kurtaran ve kasabayı terk eden o adamı düşündü. "Lewinford'daki ilk günümde Charlie adında bir adamla tanışmıştım. Buradan gidiyordu..."

"Charlie Harris. İyi bir adamdı."

"Raphael'den çaldığını duydum."

Mikhail başını iki yana salladı ve ağzını şapırdatarak çorbasından bir kaşık aldı. "Charlie hırsız değildi. Onun kol düğmelerini çaldığını söylüyorlar! Kol düğmeleri Charlie'nin ne işine yarasın ki? Hayır. Bay Blanchard'a işinin ne kadar kötü olduğunu söylediği için kovuldu o."

"Anlamadım?" Beattie, Mikhail'in cümlelerini anlamakta güçlük çekiyordu.

"Bay Blanchard'a işinin kötü olduğunu söylediğini gördüğüm tek kişi Charlie'dir."

"Çiftlik mi? Bu, kötü bir iş mi?"

Mikhail'in patlattığı kahkaha bir öksürüğe dönüştü. Beattie sabırla Mikhail'in soluklanmasını bekledi. Çok geçmeden Mikhail konuşmaya devam etti. "Bay Blanchard'ın koyunlara ilgisi yok. Bunu biliyorsun. Her yıl para kaybediyor. Çalışanlarını elinde tutamıyor. İki bin koyunu var. Ama yılda belki de yirmi beş balya yün çıkarıyor. Bu yeterli değil. O, bu işe layık biri değil. Bana sorarsan babası bu yıl Bay Blanchard'ı evine, İngiltere'ye çağıracak. Ve tüm para gidecek." Omzunu silkti. "O zaman hepimiz işsiz kalacağız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie'nin kalbi adeta durdu. Eğer bir işi ve parası olmazsa, Henry'nin Lucy'yi temelli olarak almasına ne engel olabilirdi ki? "Gerçekten mi? Sence bu ne zaman olur?"

Mikhail biraz daha çorba içtikten sonra Beattie'nin verdiği peçeteyle yüzünü sildi. "Kim bilir? Belki bu yılki kırpma mevsiminde, belki de gelecek yıl. Hepimiz bekleyip, en iyisinin olmasını ümit edeceğiz."

Beattie çok uzun bir süredir Mikhail'in odasında oturduğunu ve Alice'in onu beklediğini fark etti. "Gitsem iyi olacak," dedi, kızarmış ekmeğini bitirip parmaklarını önlüğüne silerek. "Teşekkür ederim, Mikhail."

"Bay Blanchard'a konuştuğuma dair herhangi bir şey söylemeyeceksin, değil mi?"

"Tabii ki hayır."

Beattie aceleyle dışarı çıkıp çiftlik evine giden çayırı geçti. *Hepimiz bekleyip, en iyisinin olmasını ümit edeceğiz.* Mikhail haklıydı, evhama kapılmanın bir gereği yoktu. Şimdilik.

Cumartesi sabahı, gökyüzü bulutlarla kaplıydı ve her an yağmakla tehdit ediyordu. Fakat Lucy güneş gibi parlıyordu ve Beattie onun kızıl saçlarını ikiye örerken neşeyle gevezelik yapıyor, bir türlü yerinde duramıyordu. Margaret hafifçe mırıldanarak oradan oraya koşturuyor, az sonra gelecek olan misafirleri için çay demliyordu. Demlenen çayın ve pişen kuşüzümlü kurabiyelerin kokusu her yeri sarmıştı. Masaya yerleştirilen en güzel porselen tabakların –yeşil çiçekli olanlar– sesi duyuluyordu. Ancak Beattie'nin tüm hissettiği, gittikçe artan bir korkuydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bugün, küçük kızını almaya geliyorlardı.

Endişelenmemesi gerektiğini biliyordu: Henry, Lucy'yi seviyordu ve ona iyi bakacaktı. Yine de tüm bedenini kaplayan huzursuzluk, çok hızlı konuşmasına ve parmaklarının birbirine dolanmasına neden oluyordu.

"Ah," diye bağırdı Lucy. "Saçımı çekiyorsun."

"Affedersin, tatlım." Beattie ikinci örgünün sonuna bir fiyonk bağladıktan sonra geri çekilerek Lucy'ye baktı. "İşte, harika görünüyorsun."

Lucy cilveli bir şekilde kendi etrafında döndü. "Babam çok büyüdüğümü düşünecek."

Beattie'nin göğsündeki acı yeniden alevlenmişti. "Öyle düşüneceğine eminim." Dışarıdan gelen bir araba sesi, kalp atışlarının kulaklarında gürültüyle yankılanmasına sebep oldu.

"Bu onlar olmalı," dedi Margaret, tereyağı kutusunu ve bir yığın porselen tabağı masaya bırakırken. "Lucy, sen–"

Fakat Margaret henüz cümlesini bitirmeden, Lucy ciyaklayarak koridora fırlayıp kapıya koşturmuştu bile. "Baba, baba!"

Beattie, Margaret ile göz göze geldi ve ona kederli bir şekilde gülümsedi. Belki de onun bu kadar endişelenmesine sebep olduğu için vicdan azabı çeken Margaret, Beattie'ye anlayışla başını salladı.

"O iyi olacak, göreceksin," dedi.

"Ben olmayacağım," diye yanıtladı Beattie.

Margaret önemsemez bir tavırla Beattie'ye baktı. "Çocuklar ömür boyu bizim olmazlar. Her anne baba, günün birinde gitmelerine izin vermek zorundadır."

Beattie, Margaret'ın çocuk sahibi olmadığını, bu yüzden nasıl bir his olduğunu bilemeyeceğini belirtmedi. Onun yerine, koridora çıkarak Lucy'nin peşinden gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapı ardına kadar açıktı ve Lucy, ön kapıda babasının kollarına gömülmüş bir haldeydi. Beattie aynı anda hem kıskanmış hem de Lucy'yi bu kadar mutlu gördüğü için bir anlığına sevinmişti.

Henry, Lucy'yi bırakıp Beattie ile göz göze geldi. Beattie bir anlığına da olsa, onun gözlerinde âşık olduğu o eski Henry'ye ait bir parıltı yakaladı. Fakat gördüğü parıltı anında kayboldu ve yeniden pişmanlıklarıyla baş başa kaldı.

Şimdi Margaret da yanlarına gelmiş, misafirleri karşılıyordu. "Tam vaktinde geldiniz," dedi. "Lucy bütün sabah bana yardım etti."

Bu tamamen doğru sayılmazdı. Lucy ona yardım etmek için yalvarmış, sonra da Margaret çalışırken mutfakta gevezelik yapıp dans etmek dışında hiçbir şey yapmamıştı. Yine de küçük kızın yüzü gururla parladı.

Üzerine oturan uzun –ve soğuk gökyüzü kadar gri– bir palto giymiş, şapkalı ve eldivenli bir kadın, başı öne eğik bir halde Henry'nin birkaç adım arkasından yürüyordu. Verandaya çıktıklarında, Henry durdu ve kadını öne doğru çekti. "Sizleri Molly ile tanıştırmak isterim, karım."

Bir zamanlar olduğu gibi, 'Molly, İrlanda Tazısı,' dememişti. Beattie o zamanlar Henry'nin anlattıklarına gülmüş olabilirdi, ama bu kadının alay konusu edilecek hiçbir tarafı yoktu. Aksine sevecen, kahverengi gözleri ve çekingen bir gülümseyişi vardı.

"Merhaba," dedi Molly ahenkli bir İrlanda aksanıyla. "Sizlerle tanışmak bir zevk."

Lucy ona dikkatle baktı ama merhaba demedi. Margaret ise coşkuyla selamladı. Fakat Beattie, çaldığı adamın karısını nasıl karşılaması gerektiğinden pek emin değildi. Molly'ye yarım bir tebessüm ettikten sonra hızla eve girdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Margaret misafirlerin paltolarını alıp onları yemek odasına götürürken, Beattie de çay hazırlıklarını devraldı. Bu sabahki tüm endişesi Lucy için olmuştu: Molly ona iyi davranacak mıydı? Ya da Beattie'ye duyduğu bütün kini, çocuktan çıkaracak mıydı? Oysa şimdi kendi adına endişeleniyordu. Ya Lucy, Molly'yi severse? Ya onu Beattie'ye tercih ederse?

Margaret kurabiyeleri getirirken, Beattie de çay tepsisini masaya getirdi.

"Lucy, evde senin için hazırlanmış küçük, şirin bir odamız var," dedi Molly utangaç bir şekilde. Çaylar doldurulup, tereyağı erirken çıkan sessizlikten faydalanmıştı. "Üzerine binebileceğin oyuncak bir de midilli var."

Lucy'nin gözleri heyecanla kocaman açıldı. "Oyuncak bir midilli mi? Ne kadar büyük?"

Molly eliyle midillinin boyunu işaret etti. "Hem de sallanıyor."

Lucy ürkerek Beattie'ye baktı. "Midilliye binmeye gelemediğin için üzülecek misin, anne?"

Beattie bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Hayır, hayatım. Belki de oradayken, döndüğünde bana göstermek için onun bir resmini çizebilirsin." Kelimeler ağzından çıkarken adeta dili tutulmuştu. Sıcak, demli çayından bir yudum aldı.

Beattie'nin rahatsızlığını hisseden Henry, havadan sudan bir sohbet açtı. Beattie, kısa bir süreliğine sohbetin onsuz dönmesine izin vererek kendi düşüncelerinde kayboldu. İçgüdüleri, Lucy'yi kendine çekmesini ve kalan kısacık vakitleri boyunca onun küçük bedeninden olabildiğince çok teselli bulmasını söylüyordu. Fakat Henry'nin kucağına tırmanmış olan Lucy, yerinden kımıldayacak gibi görünmüyordu. Margaret

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

masayı toparlamak için ayağa kalktığında, Beattie de sandalyesini iterek kalkmaya hazırlandı.

Ancak Molly onu bileğinden nazikçe yakalayarak, koyu renkli gözlerini Beattie'ninkilere sabitledi. "Seninle biraz yalnız konuşabilir miyim?"

"Gerçekten Margaret'a yardım etmeliyim–"

"Ben hallederim," dedi Margaret. "Sen git."

Beattie etrafına göz gezdirdi. "Salona geçebiliriz."

Molly başını sallayarak onayladı. Beattie onu salona götürerek kapıyı kapattı. Çoğu zaman sabah güneşini içeri dolduran büyük pencereler, bu sabah yağmurdan ve rüzgârda titreşen çalılardan oluşan bir manzara sunuyorlardı. Beattie sobayı yakmak için dizlerinin üzerine çöktü. İşi bittiğinde, Molly'nin kanepeye oturup kendisini izlediğini gördü.

Beattie, Molly'nin karşısına oturdu. "Benimle ne konuşacaksın?" Aslında bunu gerçekten bilmek istemiyordu. Tek beklediği, bir ağız dolusu suçlamaydı.

Onun yerine Molly nazikçe gülümsedi. "Tedirginsin."

"Evet, elbette."

"Senden nefret etmiyorum."

"Neden etmiyorsun?"

"Çünkü her ne yaşandıysa, üzerinden uzun zaman geçti. Ayrıca, bu kısmen benim de hatamdı. İyi bir eş değildim. Henry'nin… ihtiyaçlarını karşılamıyordum."

Beattie bir şey söylemedi.

"Her ne olursa olsun, tüm sorunlar çözüldü. Henry ve ben çok mutluyuz. Beattie, ben çocuk sahibi olamıyorum. Bu yüzden Lucy'nin benim için çok önemli olduğuna, ona karşı çok nazik olacağıma ve ona kendi kızım gibi davranacağıma söz verebilirim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O senin kızın değil," dedi Beattie.

Molly şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Tabii. Ama o Henry'nin kızı. Ve ben de onun karısıyım." Kendini toparladı. "Seni rahatlatmaya çalışıyorum, sana gözdağı vermeye değil."

Beattie bir iç çekti. "Biliyorum. Affedersin. Bütün bu olanlar benim için bir hayli zor. Doğduğu günden beri Lucy'den ayrı tek bir gece bile geçirmedim. Ve Henry'nin ayık ve güvenilir olduğu gerçeğini hâlâ kabullenemedim."

"Öyle olduğuna ve onu bu şekilde tutacağıma yemin ederim," dedi Molly. "Henry beni terk ettiğinde öğrendiğim tek bir şey varsa, o da bir dahaki sefere onu elimde tutmak için ne yapmam gerektiğiydi. İçini ferah tut."

Tam o sırada Lucy içeri daldı. Bir kolunun altında oyuncağı Henrietta, diğerindeyse pamuk bir gecelik vardı. "Ben hazırım. Gitme vakti, anneciğim."

Henry gülümseyerek Lucy'nin arkasında duruyordu. "Acele etmek yok, küçük şey."

"Midillimi görmek istiyorum."

"Elindekileri koyman için sana bir çanta getireyim," dedi Margaret, Lucy'yi yüklerinden kurtararak. "Ben senin için hazırlarım."

Molly ayağa kalktı. "Lucy, şapkanı ve montunu al da yola çıkalım."

Kapıya vardıklarında, Lucy'nin annesinden ayrılacağı için endişelendiği gözden kaçmıyordu. Beattie onu kucaklamak için çömeldiğinde, annesine sıkıca sarılarak ona yaslandı. "Bensiz iyi olacak mısın, anne?"

Beattie ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Elbette. Margaret bana arkadaşlık edecek, hem işim de beni meşgul tutacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lucy, Beattie'nin dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Sana resim çizeceğim."

"Çiz lütfen."

Henry ve Molly, Lucy'nin arabaya binmesine yardım ederek Margaret ve Beattie ile vedalaştılar. Dakikalar sonra araba yola çıkmış, anacaddeye dönmüş ve nihayet gözden kaybolmuştu.

Beattie bir süre sessizce, öylece durdu. Lucy'yi şimdiden özlemişti ve onu kucaklamak için can atıyordu.

Margaret, Beattie'nin omzuna dokundu. "Merak etme, geri gelecek."

Evet, geri gelecekti. Fakat kızının bir parçası daima Henry'ye ait olacak, bir parçası asla dönmeyecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Dördüncü Bölüm

Beattie, Lucy'yi her ay bir haftalığına kaybetmeye alışamayacağını düşünse de iki ayrılıktan sonra her nasılsa buna alışmıştı. Lucy'nin iki gidişinde de ağlamamaya çalışmış, iki dönüşünde de yüreği yerinden hoplamıştı. Fakat üçüncü seferinde canının o kadar da yanmadığını hissetti. Artık korkunç senaryolar kurmuyor, sanki birbirlerini son görüşleriymiş gibi Lucy'nin yüzünü hatırlamaya çalışmıyordu.

Beattie, Molly ile birkaç nazik kelimeden fazlasını paylaşmamıştı. Yine de ona ısınmaya başlamıştı. Molly'nin oldukça yumuşak, sevecen ve nazik olduğu bir gerçekti. Kıskançlık duygusu Beattie'nin içini hâlâ kemiriyor olsa da –Lucy'nin onu seveceğinden endişe ediyordu– Molly'ye kin besleyebilmek imkânsızdı.

Aslında işin en kötü tarafı, Henry onu her bıraktığında Lucy'nin ağlayarak biraz daha onlarla kalıp kalamayacağını sormasıydı. Sonra birkaç saat içinde yatışıyor ve Beattie'ye sarılmaya başlıyordu. Fakat Henry'den, Hobart'taki evdeki odasından ve oradaki oyuncaklarından konuşmadan duramıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül ayı gelmişti ve koyun kırkma mevsimi kapıdaydı. Kır Çiçeği Tepesi, fazladan çalışanlarla ve angarya işlerle dolup taşmak üzereydi. Alice, Mikhail'i sürekli kasabaya inip dönmekten kurtarmak için Beattie'den sezon boyunca orada kalmasını istemişti. Orada kaldığı haftalar boyunca, Beattie'nin ücreti ikiye katlanacaktı.

Bu nedenle Beattie, Lucy'yi ne yapacağı hakkında ikileme düştü. Bütün o süre boyunca Margaret'tan onunla ilgilenmesini bekleyemezdi. Ve kendisi Alice'in odasındaki yer yatağında uyurken, çocuğu da yanına alması pek mümkün değildi. Cevap basitti: Lucy, Henry ile kalacaktı. Henry bu avantajı, Lucy'nin iki haftalık kalma süresini bir aya dönüştürerek kullanınca, Beattie kabul etmekten başka bir şey yapamadı.

Beattie bir gece öncesine kadar ayrılığı düşünmemeye çalıştı. Fakat o gece gelip çattığında ise bir türlü uyuyamadı. Lucy'nin yanına yatmış, onun sıcak ve nefes alıp veren bedenini hissetmek için elini küçük kızın sırtına uzatmıştı. Onsuz bir ay... En azından Beattie işlerle meşgul olacaktı. Fakat o berbat haksızlık hissini bir türlü içinden atamıyordu; eğer çalışmak zorunda olmasaydı, Lucy'den de ayrılmak durumunda kalmayacaktı. Eğer Henry en başından beri doğru olanı yapsaydı… Fakat hayır, Henry'yi sevmekten uzun zaman önce vazgeçtiğini, ne kadar varlıklı ve ahlaklı olursa olsun, onsuz daha iyi olduğunu unutuyordu.

Henry ertesi sabah erkenden Lucy'yi almaya geldiğinde, Beattie oldukça bitkindi. Henry, Molly'yi yanında getirmemişti, bu yüzden Lucy arabanın ön koltuğuna oturacağı için oldukça heyecanlıydı. O kadar heyecanlıydı ki Beattie ile vedalaşmayı bile unuttu. Beattie arabanın uzaklaşmasını izledi, sonra da Kır Çiçeği Tepesi için kendine bir kutu hazırlamak üzere içeri girdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Margaret tavan arası odasının kapısından onu seyrediyordu. Bu sabah telaşlı görünüyordu, ama Beattie bunun sebebini bilmiyordu. İlişkileri artık eskisi gibi değildi ve sohbet etmekten kaçınan kişi çoğunlukla Beattie'ydi.

Nihayet Beattie daha fazla dayanamadı. "Ne oldu, Margaret?"

Margaret kollarını göğsünde kavuşturdu. "Orada mı kalacaksın?"

"Evet, konuştuğumuz gibi. Yine de sana kira göndereceğim. Sen de ikimizin yokluğunda sessizliğin keyfini çıkarabilirsin."

"Kendini neyin içine attığının farkında mısın sen?"

"Bir sürü yemek ve çamaşır işinin içine attığımı sanıyorum." Beattie başını kaldırarak ona baktı. "Neden?"

Margaret derin bir nefes alarak, "Oradan her döndüğünde, günahın ayak izlerini evime taşıyorsun," dedi.

"Margaret, gerçekten, ben orada kötü hiçbir şey–"

"Herhangi bir şey *yapmak* zorunda değilsin. Asıl mesele hiçbir şey yapmayışın. Başkalarının ahlaksızlığına göz yumanlar, Tanrı'nın gözünde tıpkı diğerleri kadar günahkârdır."

"Tanrı benden kızımın sağlığını ve mutluluğunu karşılamamı isterdi. Çalışmak zorundayım."

Başını önüne eğen Margaret öyle alçak bir sesle konuştu ki Beattie neredeyse onu duyamayacaktı. "Sanırım buraya dönmemelisin."

"Beni kovuyor musun?" Beattie aynı anda hem rahatlamış hem de dehşete kapılmıştı.

"Eğer görmezlikten gelirsem, muhtemelen senden daha iyi olamam."

"Ve önemli olan benden daha iyi olmak, öyle mi?" Beattie kutuyu yataktan kaldırarak yere bıraktı. "Pekâlâ, kalan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eşyalarımızı da toplayıp yanıma alacağım." Kalbi hızla çarpıyordu. Kırkma mevsiminden sonra da Kır Çiçeği Tepesi'nde kalabilir miydi? Ahşap kulübede Lucy ve onun için bir oda olurdu, fakat asla Margaret'ın evinin rahatlığının yerini tutamazdı. Lucy bütün gün Beattie ile mutfakta kalmak zorunda kalacaktı. Peki, ya geceleri Raphael'in toplantılarına hizmet ederken çocuğu ne yapacaktı? Belki Alice yardım edebilirdi... Henry'ye, Lucy'nin dönüşünde onu çiftlik evine getirmesini yazmak zorunda kalacaktı. Acaba bu durumda Henry ne düşünecekti?

Beattie, Margaret'a baktı. O an nasıl hissederse hissetsin, Margaret ona en ihtiyaç duyduğu anda bir ev sağlamıştı. İlk zamanlar aralarındaki sıcaklığı hatırlamamak için kendini zorladı. Aksi halde bu soğuk değişim canını çok fazla yakacaktı. Bu, ona annesinin onu evden kovuşunu ve Cora'nın bir kez bile mektuplarına cevap yazma zahmetine girmeyişini hatırlatmıştı. Bütün bunların yerine, "Sana bu kadar yük olduğum için üzgünüm. Ayrıca kasabaya ilk geldiğimde bana bir şans verdiğin için sana teşekkür ederim," dedi.

Margaret, Beattie'nin gözlerine bakmadı. Kısaca başını salladıktan sonra tek kelime etmeden odadan çıktı.

Beattie yorgundu, çok yorgundu. İşte, mücadele bir kez daha başlıyordu. Bir kez daha, o ve Lucy bir bilinmezliğin içine dalıyorlardı.

Sonraki iki hafta boyunca, Beattie'nin durumunu düşünecek vakti olmamıştı. Gün ağarır ağarmaz kahvaltıyı hazırlamak için kalkıyor, gün boyunca çalışmaya devam ediyor, sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da önlüğünü çıkarıp saçlarını tarıyor ve poker oynayıp içki içen Raphael ile misafirlerinin akşam toplantılarına hizmet ediyordu.

Raphael kırkma mevsiminin devam ettiğinden tamamen habersizmiş gibi görünüyordu. Bütün işler, çiftliğin idarecisi olan dost canlısı, kırmızı suratlı, sürekli ter ve at kokan Terry tarafından organize edilip yürütülüyordu. Raphael koyunların kırpıldığı barakaya adımını bile atmamıştı. Çiftliğindeki hummalı etkinliğin farkında olduğunu, bir gece kendisine içki servisi yapan Beattie'nin elini yakalayarak belli etmiş, "Cildin kıpkırmızı olmuş ve soyulmuş. O nankör işçiler için çok fazla çalışıyorsun," demişti.

Beattie elini ondan kurtararak işiyle meşgul olmaya devam etmişti. Ne kadar çok meşgul olursa, düşünmek için o kadar az vakti oluyordu. Her gece, gece yarısına doğru yorgunluktan tükenmiş bir halde yatağına devriliyor ve altı saat sonra aynı şeyleri yapmak üzere uyanıyordu.

Nihayet kırkma mevsimi sona ermişti. İşçiler eşyalarını toplayıp bir sonraki çiftliğe gitmek üzere ayrılmışlardı. Böylece Kır Çiçeği Tepesi eski sessizliğine büründü. Beattie hâlâ temelli kalabileceği bir yer bulamamıştı. Alice ile birlikte işçilerin kaldıkları kulübeyi temizledikleri sırada, konuyla ilgili Alice'in ağzını aramaya karar verdi.

"Alice, artık kalacak hiçbir yerim yok. Margaret beni kovdu."

Yerleri paspaslayan Alice gözünü bile kırpmamıştı. "Bu kulübede kalabilirsin."

"Bay Blanchard'a sormam gerekmez mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben ona söylerim. Burada olman bizim için daha kolay olur. Koridorun sonunda, Mikhail'in odasının karşısındaki oda en güzelidir."

"Çiftlik evinde kalabilmek gibi bir şansım yok, değil mi? Senin gibi?"

"O ufaklıkla birlikteyken öyle bir şansın yok. Bay Blanchard çocuklardan hoşlanmaz." Alice doğrularak paspası kovaya daldırdı. "Ama haftalık ücretinden beş şilin eksilecek, çocukla birlikte altı."

"Sorun değil."

"Ayrıca eşya alman gerekecek. Kendine bir yatak almalısın."

Beattie başını sallayarak onayladı. Kasabada ikinci el giysiler ve eski eşyalar satan bir dükkân vardı. Orada, biriktirdikleriyle karşılayabileceği satılık bir kilim ve yatak görmüştü. Sandalye yerine meyve kasalarıyla idare etmek zorunda kalacaktı. Alice bütün öğünlerini mutfakta yiyordu. Beattie, Lucy ile aynısını yapabileceklerini düşündü. Belki de bu o kadar kötü olmayacaktı.

O gün akşama doğru, bir saatliğine sessizce çamaşırhaneden çıktı ve yeni yaşam alanını biraz düzenlemek için kulübeye geçti. Yatağını alana dek üzerinde uyumak için son kırkma mevsiminden kalma bir şilteyi ödünç alarak yere serdi. Onu yıkamış olmasına rağmen üzerinde bir zamanlar onu kullanan adamın kokusu vardı ve biraz da küf kokuyordu. Alice, Beattie'nin evin altındaki depodan çürük çarık bir kitaplık almasına izin vermişti. Lucy'nin en sevdiği kitapları bu kitaplığa dizdi. Dışarıda, tarlaların üzerinden usulca çekilen güneş, gökyüzünü pembeye boyamaktaydı. Odada soba yoktu, o yüzden temiz havanın içeri dolması için pencereleri açmaya cesaret edemedi. İçeride hafif bir ter ve dezenfektan kokusu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hâkimdi. Beattie kulübenin etrafından topladığı bir buket kır çiçeğini, kulpsuz bir bardağa koyarak pencerenin önüne yerleştirdi. Sonra da yere serdiği şilteye oturup ağlamaya başladı. Bu odanın küçük bir çocuğa rahat, sıcak ya da davetkâr görünmesine imkân yoktu. Lucy, Hobart'tan, oyuncak atından ve süslü, nakışlı yatak çarşaflarından ayrılıp bu çıplak odaya dönecekti. Beattie kendisi hakkında korkunç bir gerçeği fark etti: Ne kadar çabalarsa çabalasın, kızına verebileceği en iyi şey buydu.

Usulca çalınan kapı, onu düşüncelerinin arasından çekip çıkardı. Mendiliyle yüzünü silip kapıyı açmaya kalktı. Gelen Mikhail'di.

"Mikhail?"

Mikhail dikkatle Beattie'nin yüzüne baktı. Beattie, onun gözyaşlarını gördüğünü biliyordu. Fakat Mikhail hiçbir şey söylemedi. "Kart oynar mısın?"

"Anlamadım?"

Mikhail elini eski püskü ceketinin cebine atarak bir deste iskambil kâğıdı çıkardı.

"Ah," dedi Beattie. "Hayır, ben... Ben hiç oynamadım." Oysa yüzlerce oyun seyretmişti.

"Kolaydır," dedi Mikhail. "Burası geceleri çok yalnız ve sessiz olur. Benimle kart oynarsın. Sana öğretirim."

Beattie, Mikhail'in içeri girmesi için geri çekildi. Ters çevrilmiş meyve kasalarına oturup, kitaplığın üzerinde oynamaya başladılar. Mikhail ona sabırla kuralları öğrettikten sonra, bahis olarak ortaya kibrit çöpleri koydular. Saatler ilerlemiş, akşamüstü yerini geceye bırakmıştı. Gelecekteki günler oldukça soğuk ve belirsiz görünse de Beattie kendisine arkadaşlık eden Mikhail'in sıcaklığında avunmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie ertesi akşam mumun titreyen ışığında iç çamaşırlarından birini onarırken, kapının yeniden çalındığını duydu. Mikhail'in iskambil oynamak için geldiğini sanarak kapıyı açmaya gitti. Fakat gelen Mikhail değil, Raphael'di. Ve oldukça sarhoştu.

"Beattie!" diye haykırdı Raphael, ona sarılmak için kollarını uzatarak. Beattie kenara çekilince şöyle bir sendeledi, sonra yeniden doğruldu ve ayaklarını sürüyerek odaya girdi. "Bizimle kalmaya karar vermene çok sevindim."

Beattie ona başka bir seçeneği olmadığını ve normalde kızını ondan milyonlarca kilometre uzakta tutacağını söylemek istedi. Ama onun yerine dişlerini sıkarak, "Çok minnettarım, Bay Blanchard," dedi.

Raphael, Beattie'nin yer yatağına otururken az kalsın dengesini kaybediyordu. Ardından Beattie'nin de yanına oturması için eliyle battaniyenin üzerine vurdu. Fakat Beattie ondan olabildiğince uzaklaşarak sırtını pencere kenarındaki duvara yaslamıştı. Daha önce Raphael'i bu kulübenin yakınlarında bile görmemişti ve bu ziyaretinden sonra bir daha asla dönmemesini umuyordu. Hiç değilse onu buradan çıkarmak için yardıma ihtiyacı olursa, Mikhail hemen koridorun karşısındaydı.

"Ne zaman beni Raphael diye çağırmaya başlayacaksın?" diye sordu Raphael, bir çocuk gibi dudağını sarkıtarak.

Alice, Raphael'in bütün çalışanlarını –kadın ya da erkek – bu testten geçirdiğini anlatmıştı. Ona 'Bay Blanchard' ya da 'efendim' demekten vazgeçtikleri an, onları kovuyordu.

"Bu münasip olmaz, efendim," dedi Beattie.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Raphael etrafına bakındı. "Burası pek sade."

Beattie onun kitaplığı tanımayacağını umuyordu. "Bu hafta birkaç eşya alacağım."

"Eğer benimle yatarsan, sana bir oda dolusu eşya alırım."

Beattie'nin tüyleri diken diken oldu. "Hayır, teşekkür ederim, efendim."

Raphael sırtını Beattie'nin yastığına yaslayarak bir iç çekti. "Sen çok inatçı bir şeysin. Ama gitmeden önce sana sahip olmayı kafama koydum."

"Bir yere mi gidiyorsunuz?"

"Gitmek zorunda kalabilirim. Babam bana çok öfkeli." Raphael bir an tıpkı küçük bir çocuk gibi öylesine hassas ve savunmasız göründü ki, Beattie az kalsın onun için üzülecekti. "Senin baban hiç seninle bozuştu mu, Beattie?"

"Benim babam öldü, efendim." Beattie aniden Raphael'in işleri hakkında konuştuğunu ve tıpkı Mikhail'in anlattığı gibi işinde nasıl başarısız olduğundan bahsettiğini fark etti. Bu, yakında Beattie'nin işinin de sona ereceği anlamına mı geliyordu? Peki, ya yeni yaşam düzeni ne olacaktı? Bulabileceği başka bir iş yoktu, bu işini kaybederse ne yapacaktı?

"Babanız size neden öfkeli?"

Raphael'in yüzünde yeniden o zalim ve sert ifade belirmişti. Odadaki loş ışık, suratında koyu gölgeler oluşturuyordu. "Çünkü o hiçbir şeyi beğenmeyen yaşlı herifin teki. Çünkü buzdan ve taştan meydana gelmiş. Çünkü beni dertten uzak tutmak için bana bu yeri satın aldı ve başım daha çok derde girdi. Bu işi zerre önemsemiyor ve çok para kaybediyorum. Koyunlar! Koyunlarla kim ilgilenir ki? Ben ilgilenmezdim. Hâlâ da ilgilenmiyorum. Ve bütün işaretler, bu yılki kırkma mevsiminin de epey hayal kırıklığı olacağını gösteriyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Raphael'in nankörlüğü karşısında Beattie'nin midesi kasıldı. Birçok insan yoksulluk çekerken o zengindi. Bir işe, büyük ve güzel bir eve sahipti. Fakat içki ve kumarın peşinden koşmak için tüm bunları boş veriyordu. Onun elinin tersiyle ittiği bunun gibi bir şans için birçok insan canını verirdi. *Beattie*, bu şans için canını verirdi.

"Eğer giderseniz bizlere ne olacak?"

Raphael gözlerini kapatıp bir süre öylece kaldı. Öyle ki Beattie onun uyuyakalıp kalmadığını merak etmeye başlamıştı. Onu odadan nasıl çıkaracaktı? Fakat sonra, Raphael masmavi gözlerini açarak doğruldu. "Beattie Blaxland, seninle bir şansım olması için her şeyi yapardım."

"Sorumu cevaplamadınız. Bize ne olacak? Alice'e, Mikhail'e, Terry'ye ve bana?"

Raphael omzunu silkti. "Başka çiftlikler var. İş bulursunuz."

"Dört kişiden biri işsiz," dedi Beattie. "Kadınların iş bulmasıysa neredeyse imkânsız."

Raphael dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve Beattie'nin yanına gelerek onun elini yakaladı. Beattie, Raphael'in sıkıca kavradığı elini ondan kurtaramadı. Raphael'in parmakları buz gibiydi. "Gitmeden önce sana bir ikramiye vereceğim," diyerek güldü ve Beattie'nin elini zorla çekerek, pantolonunun önüne dokundurmaya çalıştı.

"Mikhail!" diye bağırdı Beattie.

Raphael onun elini bırakıp gözlerini kısarak geri çekildi. "Seni defetmekle tehdit ederdim, ama nasıl olsa yıl sonunda bir iş sahibi olman mucize olacak." Arkasını dönüp dışarı çıktığı sırada, Mikhail de kapıda bitivermişti.

"Sorun yok, Mikhail," dedi Raphael, koca adama. "Namu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

suna hâlâ el sürülmedi." Sonra da ayaklarını sürüyerek oradan uzaklaştı.

Mikhail, Raphael onları duyamayacak kadar uzaklaşana dek bekledi. Ardından Beattie'ye dönerek, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ederim."

"Belki de kapına bir sürgü takmalısın."

"Mikhail, Raphael işlerin kötü gittiğini ve muhtemelen yakında evine gideceğini söyledi."

Mikhail başını sallayarak onayladı. "Onu arabada Bay Sampson ile konuşurken duydum. Kasım ayının başında her şey netliğe kavuşacak."

İki ay. Beattie yeni bir iş mi aramalıydı? İş bulabilme umuduyla Hobart'a mı taşınmalıydı? Yoksa buradaki işine sarılıp, en iyi şekilde sonuçlanmasını mı ümit etmeliydi? En azından iyi ve düzenli bir maaşı vardı. Yoksullara yardım kuyruklarında perişan olmaktan iyiydi.

Mikhail başını olumlu anlamda salladı. "Ne düşündüğünü biliyorum, ben de aynı şeyleri düşünüyorum. Terry buradan ayrılmaktan bahsediyor. Alice de başka yerlere bakıyor. Bana gelince, ben de aynısını yapacağım. Bu o kadar da kötü değil. Daha uzun zamanımız var. Hem belki de bu yıl hiçbir sorun olmayacak. Belki ne olacaksa önümüzdeki yıl olacak."

Mikhail'in, Alice'in ve Terry'nin bakmaları gereken küçük bir çocuğu yoktu. Kolaylıkla iş peşinde koşabilirlerdi. Fakat Lucy'nin düzenli bir hayata ihtiyacı vardı.

"Umarım haklısındır, Mikhail," dedi Beattie. "Sadece bir yıl daha."

Mikhail hafifçe ceketinin cebine vurdu. "Biraz daha kart?"

Beattie gülümsedi ve evet dercesine başını salladı. "Haydi. Bu gece seni en azından bir kere yenmeye kararlıyım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lucy'nin başlangıçta yeni evlerine karşı duyduğu hoşnutsuzluk, yerini çabucak heyecana bırakmıştı. Bunu görmek Beattie'yi oldukça rahatlatmıştı. Burada köpekler, atlar, tavşanlar, kangurular, koşturacağı kilometrelerce çayırlık alan ve Henry'nin aldığı yeni boya kalemleriyle resimler yapacağı, büyük, yankılı bir mutfak vardı. Beattie'nin aldığı kilimle yatak ilk hafta gelmiş ve Lucy, annesiyle birlikte yeni hayatlarına başlamıştı.

Lucy önceleri Mikhail'den korksa da çok geçmeden ona alışmıştı. Mikhail her gece onları ziyaret ediyor, o ve Beattie kibrit çöpü karşılığında poker oynarlarken, Lucy de yatağında uykuya dalıyordu. Zamanla, Beattie bu oyunda becerikli olduğunu fark etti. Yıllarca poker oynayan erkekleri izlemesinin yardımı olduğu kadar, verdiği tepkilere bakarak rakibinin elini tahmin etme becerisi de işe yarıyordu. Çok geçmeden, neredeyse her elde Mikhail'i yener olmuştu. Mikhail onu Kibrit Çöpü Çariçesi diye çağırıyor, Lucy ise annesinin adının 'Çariçe' değil 'Beattie' olduğundan ve onu doğru söylemesi gerektiğinden yakınıyordu.

Henry'nin Lucy'yi bir sonraki ziyareti için almaya gelmesine iki gün kala, Alice, Beattie'yi görmek için çamaşırlığa geldi. Lucy ters çevrilmiş bir meyve sandığına oturmuş, kendi diktiği küçücük bir elbiseyi ahşap bebeğine giydirmeye çalışıyordu. Beattie ise soğumakta olan bakır kazanın yanında, Raphael'in gömleklerini çamaşır merdanesinden geçirmekle meşguldü. Kolları ağrıyor, alnından ter damlıyordu.

"Beattie, sana bir telefon var," dedi Alice.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie durdu ve ellerini önlüğüne kuruladı. "Telefon mu? Bana olduğuna emin misin?"

"Arayan Molly MacConnell."

Lucy'nin yüzü sevinçle parladı. "Molly Anne! Onunla telefonda konuşabilir miyim?"

Molly Anne mi? Beattie'nin kalbi bir anda paramparça olmuştu.

Alice başını olumsuzca salladı. "Annenle konuşmak istiyor, tatlım. Seninle değil."

Lucy suratını asarak dudağını büktü. Beattie yüzüne düşen saçlarını kenara itti. "Ona selam söylediğini iletirim," dedi Lucy'ye. Sonra da Alice'i takip ederek uzun koridora çıktı. Cilalı masanın üzerinde duran telefonu kaldırıp, "Alo?" dedi. Sesinin fazla tedirgin çıkmamasına gayret ediyordu.

"Beattie, ben Molly." Molly'nin sesi uzaktan ve zayıf geliyordu.

Beattie telefonun kordonunu parmaklarına dolayarak sırtını duvara yasladı. Pencereden içeri süzülen sabah güneşi, yerde desenler oluşturuyordu. Ev loş ve sessizdi. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Umarım aramamın bir sakıncası olmamıştır, ama Henry yokken seninle bir şey konuşmam gerek."

"Öyle mi?"

"Lucy hakkında."

Molly Anne. Lucy onu ne zamandır böyle çağırıyordu?

"Beattie, küçük kızını sevdiğini biliyorum ve onun ihtiyaçlarını karşılamak için elinden geleni yaptığını da biliyorum... Açık konuşmak gerekirse, onu son getirişimizde dehşete kapıldım. Bir yatağı bile olmayan çırılçıplak bir odada–"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Artık bir yatağımız var. Kilimlerimiz de var. Lucy çiftliği çok seviyor."

"Yine de o neredeyse beş yaşında. Gelecek yıl bir okula ihtiyacı olacak. Burada, Hobart'ta birçok okul var. Ayrıca gidebileceği bir kilisesi var." Molly'nin sesi ısrarcı bir hal almıştı. "Ve kendine ait bir odasının, yatağının, oyuncaklarının, kitaplarının ve ihtiyaç duyabileceği her şeyin olduğu, doğru düzgün bir evi var."

Beattie bu konuşmanın nereye varacağını biliyordu. "Anladım. Yani senin yanında olmasının daha iyi olacağını düşünüyorsun, öyle mi? Beattie Anne yerine Molly Anne?"

Molly sustu.

"*Ben* onun annesiyim," dedi Beattie.

"Henry de onun babası. Senin kadar onun da Lucy üzerinde hakkı var." Molly kendini sakinleştirdi. "Beattie, ben seninle tartışmak istemiyorum. Ama bunu kendin de mantıklı bulabiliyor musun? Eğer anlaşmamızı değiştirirsek ve Lucy her ay bir haftasını senin yanında geçirirse, yine ara sıra çiftlikte koşturacak fırsatı olur."

Beattie gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Yüreğinin derinliklerinde bir yerde, Molly'nin söylediklerinin mantıklı olduğunu biliyordu, ama bunu kabul etmek imkânsızdı. "Neden beni Henry yokken aramak zorundaydın?" diye sordu. "O, Lucy'yi istemiyor mu?"

"Tam aksine," dedi Molly. "Henry onu hiç bırakmak istemiyor. Bir avukat tutup mahkemeye çıkmaktan söz ediyor. Seninle konuşursam, bu işi tatlıya bağlayabileceğimizi ve sonucunda senin de mutlu olabileceğin bir şeyler ayarlayabileceğimizi düşündüm."

Mutlu mu? Küçük kızını ondan alırlarsa nasıl mutlu olabilirdi ki? Fakat öte yandan, böyle bir durumda Lucy'yi na-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıl yanında tutabilirdi? İşinin sonunun ne olacağı belirsizdi, yaşam şartları yetersizdi ve Lucy günün çoğunu başıboş bir şekilde geçiriyordu.

"Beattie?" dedi Molly nazikçe.

"Neden bu kadar iyi olmak zorundasın?" diye sordu Beattie gözyaşları içinde. "Neden senden nefret edebilmem için hiç değilse biraz zalim olamıyorsun?"

"Başkalarına vermemiz gereken tek şey iyiliktir," dedi Molly. "Sen Lucy'nin annesisin ve daima hayatımızda olacaksın. Kimse kimseden nefret etmese daha iyi değil mi?"

İşte şimdi Beattie kendini aptal, genç ve edepsiz bir kız gibi hissetmişti. "Sanırım başka şansım yok," dedi. "Eğer hayır dersem Henry bir avukat tutabilir, ama ben tutamam."

Molly sesini çıkarmadı, fakat Beattie onun ne düşündüğünü biliyordu: *Hayır demeyeceksin.*

Soğuk ve loş koridorda saniyeler ilerliyordu.

"Pekâlâ, öyleyse," dedi Beattie nihayet. "Sen kazandın."

"Bu bir yarış değil. Burada önemli olan şey Lucy'nin ihtiyaçları."

Beattie bir an için tereddüt etti: Lucy'nin ihtiyacı olan şey onun öz annesiydi, değil mi? Her şeyden çok buna ihtiyaç duyardı. Fakat Beattie o kadar idealist değildi. "Tabii, haklısın," dedi. "Kararımızı ona bildireceğim."

Beattie, verdikleri kararı Lucy'ye söylemek için onu almaya gelecekleri sabaha kadar bekledi. Daracık yataklarında ona sarılmış yatarken, birlikte geçirecekleri son geceyi hiçbir şeyin bozmasını istememişti. Sabah olduğunda, Lucy babasını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tekrar göreceği için oldukça heyecanlıydı. Solgun yüzü mutluluktan pembeleşmiş bir halde, annesinden saçlarını örmesini istedi.

Beattie, Lucy'yi dizlerinin arasına aldı ve onun ipeksi, kızıl saçlarını özenle eşit parçalara ayırırken, nihayet söylemesi gerekenleri dile getirdi. "Tatlım, sana önemli bir şey söylemem gerek."

"Hımın?" dedi Lucy ilgisizce.

"Molly ile konuştum. Hepimiz zamanının çoğunu orada geçirmenin ve beni sadece ayda bir ziyaret etmenin en doğrusu olacağını düşünüyoruz." Beattie bunları söylerken ağlamak istememişti, fakat sesi bir anda çatallaştı ve gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı.

Lucy, saçlarını Beattie'nin elinden alarak annesinin yüzüne baktı. "Anne? Neden babamla ve Molly ile kalmam en doğrusu?"

"Çünkü orada kendine ait bir odan var, hem okula ve kiliseye de gidebileceksin. Ayrıca babanı çok sevdiğini biliyorum."

"*Seni* çok seviyorum."

Beattie kendi gözyaşlarının arasında, Lucy'nin minicik ağzının titrediğini fark etti. İşte bunu hiç ummamıştı. Bu yeni anlaşmanın Lucy'yi mutlu edeceğini sanmıştı. Ellerini nazikçe Lucy'nin beyaz yanaklarına koydu. "Ağlama."

"Artık seninle yaşamamı istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum. Hep yanımda ol istiyorum." Beattie, Lucy'yi sıkıca göğsüne bastırdı. "Ama benim çok belirsiz bir hayatım var ve babanla Molly sana benim veremeyeceğim şeyleri verebilirler."

"Seni özleyeceğim," dedi Lucy, yüzünü annesinin omzuna gömdüğü için boğuk çıkan bir sesle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de seni özleyeceğim. Ama ayda bir kez, bir haftalığına yanıma geleceksin." Bunu söylerken bile Beattie bu anlaşmanın sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordu. Gelecek yıl Lucy okula başladığında, Beattie'nin yanına gelemeyecekti.

Beattie'nin gelecek yıl bir işi olsa bile…

Lucy omzunda ağlarken Beattie'nin yüreği parçalanıyor, hayatının belirsizliğinin tüm ağırlığını üzerinde hissediyor ve gittikçe öfkeleniyordu. Henry'yi terk ettiğinde, hayatının kontrolünü eline alacağından emindi. Bir şeyler yapan bir kadın olacaktı. Fakat şimdi, bir kez daha, kendisine yapılacak bir şeylerin korkusuyla kızından vazgeçiyordu. Bundan yorulmuştu, öylesine yorulmuştu ki iliklerine kadar acı çekiyordu. Tüm istediği, düzgün, güvenilir ve iyi ücretli bir işti, fakat aynı şeyi isteyen binlerce kişi vardı. Hayatta bir ilerleme kaydedemeyen o kalabalıktan sadece biriydi. Kendi kızına layıkıyla bakabileceğini Henry ve Molly'ye asla kanıtlayamayacaktı.

O kalabalıktan sıyrılmak için yapabileceği herhangi bir şey var mıydı, peki? Henüz keşfedemediği bir çıkış yolu, kullanabileceği özel bir yeteneği ya da hüneri? Terzilik becerisinin hiçbir anlamı yoktu, fakat yıllarını tilki gibi kurnaz adamların etrafında çalışarak geçirmişti. Bu tecrübesinden hiç mi bir şey öğrenmemişti?

Birden aklına bir fikir geldi. Korkudan başının döndüğünü hissetti. Fakat yapması gereken şeyi gerçekleştirmeye kararlıydı.

Saat geç olmuştu. Raphael ve avukatı Leo Sampson, akşam yemeklerini çoktan yemişlerdi. Beattie için geriye sadece kon-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yak servislerini yapmak kalmıştı. Koridorda öylece duruyor, bir türlü kapıyı açıp içeri giremiyordu. Cesareti onu yüzüstü bırakmıştı. Biraz cesaretlenmek için konyak şişesini açmak ve büyük bir yudum almak istiyordu.

Yap şunu, Beattie, yap şunu. Bundan daha iyi bir zaman olamazdı. Leo'nun da orada bulunmasına ihtiyacı vardı, ayrıca bir ay içinde Raphael gitmiş olabilirdi. Uzun adımlarla ilerleyerek kapıyı açtı.

Bu defa görülmemeyi umarak iki büklüm olmamıştı. Yemek masasına doğru yürüdü, içki tepsisini masaya bıraktı ve dimdik bir şekilde fark edilmeyi beklemeye başladı.

"Beattie?" dedi Raphael, her zamanki gibi gözlerini Beattie'nin üzerinde gezdirerek. "Bizi rahatsız ediyorsun. Burada bir şey konuşuyoruz."

Raphael'in tavrından mahcup olan Leo Sampson, Beattie'ye zayıf bir şekilde gülümseyerek, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Sizinle biraz oturabilir miyim?" diye sordu Beattie, Raphael'e.

Raphael kaşlarını kaldırarak eliyle koltuğu işaret etti. "Sen bilirsin. Kendine de bir içki doldur."

Beattie Raphael'in gösterdiği koltuğa oturdu. Herkese bir içki doldurduktan sonra, konyağını hızla kafasına dikip kendini rahatlamaya zorladı. Ne kadar tedirgin olduğunu Raphael'in görmesine izin veremezdi.

"Ee, konu nedir?" diye sordu Raphael.

"Benim çıkmamı ister misiniz?" diye araya girdi Leo.

"Hayır, hayır, Bay Sampson. Sizin de burada bulunmanızı özellikle istiyorum." Beattie, Bay Sampson'a gülümsedikten sonra dikkatini yeniden Raphael'e çevirdi. "Bay Blanchard,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birkaç hafta önce çalışanların kulübesine geldiğinizde benimle bir kez yatma şansı için her şeyi vereceğinizi söylemiştiniz."

Leo fırça gibi gür kaşlarını bir anda havaya kaldırarak, "Yavaş olun," dedi. Ancak Beattie bu uyarının kendisine mi, yoksa Raphael'e mi olduğundan emin değildi.

"Nihayet kabul etmeye mi karar verdin?" diye güldü Raphael öne doğru eğilerek. "Yeni eşyalar karşılığında mı anlaşmıştık?"

"Yeni eşya istemiyorum. Sadece, size benimle yatma şansı vermek istiyorum. Eğer siz de bana gerçekten çok istediğim bir şeyi elde etme şansını verirseniz."

Raphael kaşlarını çatarak dudağını büzdü. O sırada şöminedeki bir kütük gürültüyle çatırdayarak parçalara ayrılmıştı.

Leo, yüzü utanç ve öfkeden kıpkırmızı olmuş bir halde araya girdi. "Bir işveren ile çalışanının bu tarz şeyleri konuşmalarının akıllıca bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Bunlar ağza alınmayacak şeyler, bunlar–"

"Bay Blanchard bu konuyu birçok kez ortaya attı," dedi Beattie. "Ben sadece ilk ve son kez, buna kesin bir çözüm getirmeye çalışıyorum."

"Ne istiyorsun?" diye soruverdi Raphael aniden. "Herhangi bir şey."

"Bu evi istiyorum. Hayvanlarla ve araziyle birlikte."

"Sen çıldırmışsın. Böyle bir şeyi asla–"

"Armağan olarak değil. Bahis olarak. Benim bedenime karşılık."

Bu kez Raphael bir anda gülmeye başladı. Zalim ve keyifli kahkahalardı bunlar. Beattie ilk raundu şimdiden kazandığını biliyordu. Raphael evet diyecekti.

"Ah, tatlım, beni çok eğlendiriyorsun. Burada pokerden mi bahsediyoruz?"

Beattie evet anlamında başını salladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eğer bahis olarak bu evi ortaya koyarsam, sen de benimle zevk dolu bir gece ortaya koyacaksın, öyle mi? Yüce Tanrım, kaybettiğimi hayal edebiliyor musun? Herhalde babam isteri nöbeti geçirip ölürdü. Ne şans ama." Gülmekten iki büklüm olmuş bir halde, tekrar kahkahalara boğuldu. "Bu çok iyi."

"Pekâlâ? Yapacak mısınız?"

"*Tabii ki* yapacağım!"

Beattie, Leo'dan tarafa döndü. "Peki ya siz, buna şahitlik edip, kazandığım takdirde malların transferini garanti edecek misiniz?"

Leo buz kesmiş bir haldeydi.

"Yapacak mısınız?"

"Ben sadece müvekkilim tarafından bana söylenenleri yaparım," diye karşılık verdi Leo sertçe.

"Ve ben de sana Beattie'nin bahsini ciddiye aldığımı göstermek için gerekli ne kadar evrak varsa ayarlamanı söylüyorum." Raphael, Beattie'ye göz gezdirdi. "Gelgelelim, Beattie'nin *sözünü* tutuşuna şahitlik edebileceğinden şüpheliyim. Vaadini gerçekleştireceğine dair onun sözünü almak zorunda kalacaksın."

Beattie ürpermemek için kendini zor tutmuştu. "Sözümü tutacağım."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dedi Raphael. "Senden istediğim *her şeyi* yapmak zorundasın."

Beattie başını tamam dercesine sallayınca, Raphael neşeli bir çocuk gibi ellerini çırptı. "Bir düşüneyim, bir düşüneyim. Nasıl yapacağız? En iyisi, üç el oynamak, ha? Biliyorum, düğmesine oynayacağız – masaya koyabileceğin tek şey onlar, değil mi, Beattie? Çamaşırhaneden alacağın birkaç düğme? Üç elin sonunda kimde daha fazla düğme varsa, o kazanır."

"Siz nasıl isterseniz."

"Daha önce hiç poker oynamış mıydın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie başını iki yana salladı. "Hayır," diye yalan söyledi, "ama birçok oyun izlemiştim."

Raphael öksürene kadar güldükten sonra kendini sakinleştirdi. "Öyleyse, bu geceden itibaren bir hafta sonra," dedi. "Leo, bu hafta evrakları hazırla. Oyun gecesi burada olmanı istiyorum. Çok çabuk bitecek, sonrasında da memnuniyetle akşam yemeğine kalabilirsin." Ardından dikkatini tekrar Beattie'ye yöneltti. "Haydi, sen git artık. Benim için kendine iyi bak. Ayrıca bana böyle bir eğlence sağladığın için teşekkürler."

Beattie dizlerinin titremesini durdurmak için onları sıkıca tutarak ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Leo Sampson ayağa kalkarak, kapı eşiğinde Beattie'nin bileğini nazikçe yakaladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," dedi alçak sesle.

"Bırak gitsin, Leo," diye seslendi Raphael onun arkasından.

Beattie, Leo'ya bakarak hüzünle gülümsedi. "Evet, zorundayım."

"Gerçekten kazanabileceğini düşünüyor musun?"

Beattie omzunu silkince, Leo onun bileğini bıraktı. "Mücadele etmekten yoruldum," dedi Beattie.

"Bunun hilesiz olması için tüm gerekeni yapacağım. Bu tarz bir işlemin olabildiğince dürüst ve hilesiz yapılmasını sağlayacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Beattie. "Bu çok rahatlatıcı."

Beattie yeniden koridora çıktı. Kapıyı ardından kapattığında dizleri adeta pelteye dönmüştü ve güçlükle nefes alabiliyordu. Bir süre öylece durduktan sonra azimle doğruldu. Mikhail ile sadece kibrit çöpü için oynamışlardı. Henry ile yaşadıklarından sonra kumardan nefret eder olmuştu. Fakat hayatında bir defaya mahsus kumar oynayacaksa, onu da büyük oynayacaktı.

Çok, çok büyük.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Beşinci Bölüm

Bir gün içinde Kır Çiçeği Tepesi'ndeki herkes bahisten haberdar olmuştu. Alice, Beattie'ye şimdiye dek gördüğü en aptal kız olduğunu söylemiş ve onunla konuşmayı reddetmişti. Terry ise akşam yemeği tepsisini getiren Beattie'ye göz göre göre gülmüştü. "Deli misin nesin, bilmiyorum," demişti, güneş kırmızısı yanakları neşeyle parlayarak. "Ama umarım kazanırsan bana bir iş verirsin."

İlk gece Mikhail sessizce Beattie'nin odasına süzüldü.

"Haydi, antrenman yapalım. Bu oyunu sen kazan."

"Sen çok yaşa, Mikhail," dedi Beattie.

Bir zamanlar hoşça vakit geçirmek için sakince oynadıkları oyun, şimdi son derece ciddi bir işe dönüşmüştü. Meyve kasalarının üzerine oturup oynuyorlardı. Mikhail kartları ardı ardına dağıtıyordu. O hafta içinde boş buldukları her an pratik yapıyorlardı. Kibrit çöpleri, Mikhail ve Beattie arasında bir ileri bir geri gidip geliyordu. Şimdilik bu küçük tahta parçalarının hiçbir önemi yoktu, fakat pazar gecesi her düğme bir altın kadar değerli olacaktı.

Beattie oyun sırasında gözü açık ve eli çabuk davransa da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aslında işinin ne kadar da şansa bağlı olduğunu fark etmeye başlamıştı. Bahsi ne zaman arttıracağını ve ne zaman duracağını biliyordu. Fakat asla kontrol edemediği bir şey varsa, o da eline hangi kartların geleceğiydi. Arada bir kaybediyordu ve bunun için elden gelecek hiçbir şey yoktu.

Oyundan bir önceki gece, aynı zamanda antrenman yaptıkları son gece, Mikhail birden, "Eğer kazanırsan, beni çalıştırmaya devam edecek misin?" diye sordu.

Beattie aniden şaşırıp kaldı. Çalışanları ne yapacağını hiç düşünmemişti. Onlara ödeme yapacak parası yoktu. Hem anladığı kadarıyla Mikhail'in kullandığı arabayı da almayacaktı. "Bilmiyorum," dedi, kalbi suçlulukla dolmuştu. Eğer kazanırsa Mikhail işsiz kalacaktı. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Ah, sorun değil," dedi Mikhail sertçe, kartları yeniden dağıtırken.

"Başka bir iş bulana dek istediğin kadar kalabilirsin. Alice de öyle, gerçi onun kalmak isteyeceğini pek sanmıyorum."

"Öyle ya da böyle, hepimiz bir sona yaklaşıyoruz," dedi Mikhail. "Yakında çok kötü bir işin başına geçmiş olabilirsin."

Beattie olumsuz duyguların hücumuna uğramıştı; Korku, kendinden şüphe etme duygusu... Bu çılgınlıktı. Eğer birazcık aklı varsa, bir iş aramak ya da yardım kuyruğuna girmek için hemen şimdi Hobart'a kaçmalıydı… Şu aşamada, basit bir fahişe gibi Raphael'in alçakça isteklerine boyun eğeceğinden emindi. Ertesi sabah kendini işsiz bulacağına da hiç şüphe yoktu. Durum böyle olursa, Lucy'ye bakmaya layık biri olmayacaktı. Lucy'nin Molly gibi bir annenin yanında olması çok daha iyi olacaktı.

Mikhail elinin tersiyle Beattie'nin yanağından süzülen bir gözyaşını sildi. Beattie, ağladığının farkına bile varmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bazen kazanır, bazen de kaybederiz," dedi Mikhail. "Bir önemi yok. Devam edelim."

Beattie zayıf bir şekilde gülümsedi. "Teşekkürler, Mikhail."

"Bir el daha?"

"Bir el daha."

Dünyada iki çeşit kadın vardır, Beattie, bir şeyler yapanlar ve kendisine bir şeyler yapılanlar.

Beattie, sanki bedeni ortadan ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordu. Ağzı kupkuruydu ve kalbinin atışı sanki kaburgalarını titretiyordu.

İki çeşit kadın...

Salonun kapısını açmak için ellerinin titremesinin geçmesini bekledi. Raphael ışıldayan oyun masasına oturmuş, iskambil kâğıtlarını karıştırıyordu. Henüz Beattie'yi görmemişti, fakat kanepede oturan Leo Sampson, Beattie'ye bakarak cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

Bir şeyler yapanlar ve kendisine bir şeyler yapılanlar...

Beattie derin bir nefes aldı ve dimdik bir şekilde masaya yürüyerek Raphael'in karşısına oturdu.

Raphael hâlâ Beattie'ye bakmıyordu. "Bil diye söylüyorum, Beattie, Leo kartlara baktı ve gizlediğim aslar var mı diye gömleğimin kollarını kontrol etti." Ardından vahşi bir kahkaha atarak Beattie'nin gözlerine baktı, gözbebekleri arzuyla büyümüştü. "Ah, bu gece çok güzel görünüyorsun. Bunun tadını çıkaracağım. Düğmeleri getirdin mi?"

"Hayır, ben..." Beattie sandalyeden kalkmaya kalkıştığı sırada Raphael ayağa fırladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben getiririm. Şimdi bu masadan kalkmana izin verirsem kaçmandan korkuyorum. Korkudan ölüyor gibi görünüyorsun." Raphael hızla odadan çıkarak, Beatti'yi Leo'yla ve delicesine çarpan kalbiyle baş başa bıraktı.

"Beattie," dedi Leo sessizce, Raphael'in onları duyamayacak kadar uzaklaştığından emin olduktan sonra. "Sözleşmeler burada, Raphael onları şimdiden imzaladı. Eğer kaybedersen onları yırtacağım, ama kazanırsan mallar senindir. Yani tamamen yasal."

Beattie, Leo'nun söylediklerine odaklanmaya çalışıyordu. "Anladım."

"Sadece evi, araziyi ve hayvanları vereceğine dair imza attı. Tüm eşyaları, arabayı, her şeyi alacak." Yüzünü buruşturdu. "Beattie, eğer kazanırsan bütün bu yeri satıp parasını daha akıllıca kullansan iyi edersin. Kasabada küçük bir ev al."

Ve karnımı doyuracak param olmasın, diye geçirdi Beattie içinden. "Bu iyi bir çiftlik mi?"

"Çiftliğin işleri kötü, ama sadece o şekilde yönetildiği için. Arazinin taşıma kapasitesi yüksek. Üzerinde yedi ya da sekiz bin koyun otlatabilirsin. İyi idare edilirse seni zengin edebilir."

Beattie başını olumlu anlamda salladı. Yine de Lucy'yi geri vermesi için Henry'yi ikna etmek biraz zaman alacaktı. Önünde zorlu bir iş vardı. "Kazanırsam çiftliği satmayacağım." Raphael'in ayak sesleri yeniden duyuldu.

"Sana bol şans diliyorum, hayatım," dedi Raphael. "İşler umduğun gibi gitmezse de bol cesaret diliyorum."

Gözyaşları Beattie'nin gözlerini yakıyordu. *Derin nefes al. Ellerini titretme.* İşte şimdi, tam olarak ne çeşit bir kadın olduğunu öğrenmek üzereydi.

Dünya sanki yavaşlamıştı. Raphael düğmeleri gürültüyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

masaya boşalttıktan sonra, onları eşit olarak aralarında paylaştırdı. Düğmeler farklı şekillerde ve boyutlardaydı. Beattie'nin gözüne Lucy'nin elbiselerinden birine ait kırmızı, fiyonk şeklinde bir düğme ilişti. Beattie ortaya üç düğme koydu, Raphael de aynısını yaptı.

Ardından Raphael ilk elin kartlarını dağıttı. Beattie aldığı kartlara bakmadan önce gözlerini kapattı. Sanki Mikhail ile odasındaymış ve yalnızca geceyi geçirmek için oynuyorlarmış gibi düşünmeye çalışıyordu. Gözlerini açtı.

İki kız, bir dört, bir altı ve bir de iki.

Raphael kendinden emin bir şekilde kartlarından birini masaya atıp, bir yenisini çekti. Ortaya bir düğme daha koydu. Sonra da arkasına yaslanıp Beattie'ye baktı.

Elinde dörtlü bir şey vardı. Bu bir kent* miydi? Yoksa dörtlü mü? Yoksa Raphael ful** mü bekliyordu?

Beattie işe yaramayan kartlarını atıp, üç kart daha çekti. Bunlar da diğerleri kadar işe yaramazdı. Erkenden çok fazla risk almamaya karar vererek Raphael'in bahsini karşıladı.

Beattie'de iki kız vardı. Raphael'de ise dört papaz.

İlk eli kaybetmişti ve şimdi, Raphael'in düğmeleri onunkinden sekiz fazlaydı.

Raphael masadaki düğmeleri toplarken bir kahkaha attı. Solgun gözlerini Beattie'nin yüzünden asla ayırmıyordu. Beattie gizlemeye çalıştığı hayal kırıklığının yüzünden okunduğunu biliyordu. İlk kez, Raphael'i kendisiyle sevişirken hayal etti. Soğuk parmakları, ıslak dudakları, yumuşak göbeği...

---

* Pokerde farklı renklerde ve ardışık sıralı beş kart. (Çev. N.)

** Farklı renklerde benzer üç kart ve yanında farklı renklerden benzer iki kart daha anlamına gelir. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir el daha, Beattie?" diye sordu Raphael yüzü parlayarak.

Beattie evet dercesine başını salladı ve kurumuş boğazını ıslatmak için güçlükle yutkundu. Bu bahse girerek ne büyük aptallık etmişti. "Bir el daha." Ardından durumu eşitlemenin tek yolu olduğunu düşünerek, ortaya üç düğme koydu.

Raphael kartları dağıttı. Beattie, bu oyundan bir an önce kurtulmak için kartları çabucak aldı. Bu defa elinde iki as, iki dört, bir de altı vardı. Kalbi boğazında atıyordu. Eğer Mikhail ile oynuyor olsaydı, bu son derece kolay olurdu. Altıyı yere at ve bir başka dördün veya asın gelmesini bekle. Bahsi arttır…

Ve işte. Bir dört. Ful yapmıştı. Cesaretini topladı ve masaya yedi düğme daha sürdü.

Bunu gören Raphael, yedi düğme daha koyarak bahsi arttırdı. Beattie'nin cesareti kırılmıştı. Beattie kartlarını masaya yayarak gösterdi. Raphael, Beattie'nin kartlarına baktı, ardından homurdanarak elindekileri attı.

Beattie bir anda kuş gibi hafiflemişti. Düğmeleri kendine doğru çekti. Şimdi, yirmi altı düğme öndeydi.

Her şey son oyuna bağlıydı.

Beattie hayatı boyunca hiç bu kadar gerilmemişti. Midesi kasılıyor, kanı sanki damarlarını çiziyordu. Az da olsa bir ihtimal vardı: Oyunu alırsa sadece Raphael'in dokunuşlarından kurtulmayacak, aynı zamanda evi kazanacaktı. Aklı bu ihtimallerin parlak ışığıyla dolmuştu ve kendine oyuna odaklanması gerektiğini hatırlattı.

Raphael'in gözleri yine Beattie'nin üzerine kilitlenmişti. Bakışları öfkeli ve bir o kadar da arzuluydu. Ortaya üç düğme koydu. Beattie de düğmelerinden üçünü öne sürdü. Ardından Raphael'in önüne dağıttığı kartları aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eli, tek kelimeyle kâbus gibiydi. Bir çift ikili, bir maça dörtlüsü ve beşlisi, bir de papaz... Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Raphael hiç vakit kaybetmeden on düğmeyle bahsi arttırdı ve elindeki kartlardan ikisini atarak yenilerini aldı. Elinde üçlü mü vardı? Eğer öyleyse, Beattie mahvolmuştu. Ne yapacağından emin olamayarak bir süre durakladı. Ardından hızla Raphael'in bahsini karşıladı ve elindeki maçaları atarak bir diğer papaz ya da ikiliyi beklemeye karar verdi.

Ve işte, bir başka papaz gelmişti. Kalbi gümbür gümbür çarpıyordu.

Raphael masaya on düğme daha koydu. Kendinden son derece emindi. Beattie hızlıca bir hesap yaptı. Eğer Raphael kazanırsa, Beattie'den yirmi düğme fazlası olacaktı. Eğer Beattie pas diyecek olursa, durum eşitlenecek ve kimse kazanmayacaktı. O zaman eşitliği bozmak için bir oyun daha oynamak zorunda kalacaklardı.

Raphael bir kart daha çekip halinden memnun bir ses çıkarınca, Beattie korkudan buz kesti. Raphael, dudaklarında bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

İşte o an, Beattie ufacık bir ayrıntıyı yakaladı. Raphael'in gözbebeklerinin küçük bir hareketiydi bu, küçülmüşlerdi. Glasgow'da, Henry'yi oyun oynarken izlediği bütün o anları ve gözbebeklerinin bu şekilde küçülmesinin ne anlama geldiğini hatırladı. Raphael blöf yapıyor, Beattie'ye pas dedirtmeye ve onu dördüncü bir oyun oynamak zorunda bırakmaya çalışıyordu.

Beattie masaya on düğme koydu, ardından beş düğme daha. Bedeni titriyor, duyduğu şüphe altında eziliyordu.

Raphael'in suratı bir anda düştü.

"Devam edin," dedi Beattie. "Elinizi göreyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Raphael kartlarını masaya yaydı. Eli karmakarışıktı. Belli ki bir floş* yapmayı umuyordu. Beattie kendi kartlarını açtı.

"Hayır!" diye bağırdı Raphael, şımarık bir çocuk gibi sandalyesinden fırlayarak. Masadaki kartları savurarak etrafa uçuşturdu. Uçuşan kartlar, Beattie'nin kucağına dolmuştu. "Hayır! Hayır! Hayır!" Raphael her haykırışında yumruğunu da masaya vuruyordu. Leo ayağa kalkıp onu sakinleştirmeye çalıştı. Fakat bütün bu gürültü ve karmaşa, sanki milyonlarca kilometre uzakta yaşanıyor gibiydi. Beattie sessizce ve şaşkınlıktan donakalmış bir halde oturuyordu. Yapmıştı işte. *Bir şey* yapmıştı.

Ve bir daha asla kendisine bir şeyler yapılmasına izin vermeyecekti.

Beattie çiftlik evinden on dakika uzaklıktaki bir tepenin başındaydı. Çimenlerle kaplı arazi Beattie'nin önünde dalgalanarak uzanıyor, okaliptüs ormanının koyu yeşilliği çiftliği çevreliyordu. Yemyeşil tepelerin bazıları güneş ışığının, bazılarıysa uyuşuk gölgelerin altındaydı. Ve sessizlik… Kilometrelerce uzanan sessizlik…

Sessizlik kilometrelerce öteye uzanıyordu. Ve hepsi de onundu.

* Pokerde aynı renkte, sıralı olmayan beş kart. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Altıncı Bölüm

Emma: Tazmanya, 2009

Tuttuğum arabanın şoförü bir türlü susmak bilmiyordu. Bir an önce özgür kalmak için can atıyordum. Bacağımı uzatmaya ihtiyacım vardı. Ağrıyan dizim, havaalanından beri bir saatten fazla süredir, ondan öncesinde de uçakta iki saat boyunca daracık alanlarda kısılıp kalmıştı. Bir süreliğine bacağımı arka koltuğa uzatmayı denemiştim ama bu sefer de sırtıma ve kalçalarıma şiddetli bir sancı saplanmıştı.

Bu yüzden uygun yerlerde başımı olumlu şekilde sallayıp, "Hımm," diyor ve yolculuğun sona ermesini, artık bir yerde durmamızı dört gözle bekliyordum. Nihayet son toprak yola saptık ve taş girişlerin arasından geçerek araba yoluna girdik. Çiftlik evine şöyle bir göz gezdirdim. Daha önce, ona sahip olmayı aklımın ucundan bile geçirmediğim zamanlar, onu yalnızca fotoğraflarda görmüştüm. Eskimiş kumtaşları, tepesi sivri pencereler ve otlar bürümüş bahçeler... Şoför nefes almak için duraklar duraklamaz, "Çok teşekkür ederim. İşte," diyerek ona bir bahşiş attım.

Şoför bahşişi katlayıp cebine koyarken, kapıyı açtım ve nihayet bacağımı uzattım. Bir ağrı ya da sızı hissetmiyordum. Ayağa kalk-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tım ve derin bir nefes alarak taşranın taptaze havasını içime çektim. Arabanın motorunun gürültüsü dışında etraf oldukça sessizdi. Şoför valizlerimi almak için bagaja yöneldi ve benim için onları ön kapıya kadar taşıdı. Gri kaldırım taşları yosunlarla kaplanmıştı.

Şoför durdu ve omzunu silkerek evin güneyindeki bir ağacı işaret etti. "Keseli sıçanlar," dedi.

"Keseli sıçanlar mı?"

"Onu öldürüyorlar."

Ağaca baktım. Dikenli otların büyüdüğü dibinde, gri-beyaz dallardan yapılma bir tuzak duruyordu. "Keseli sıçanlar mı öldürüyor?"

"Yeni filizlerini yiyorlar. Bak, bir tarafı kuruyor. Ona bir tasma geçirmesi için bir bahçıvan tutmalısın."

"Keseli sıçana mı?"

"Ağaca."

"Ah, anladım." Anlamamıştım. Gerçekten umurumda değildi. Çantamı karıştırıp Bay Hibberd'ın verdiği anahtarları çıkardım. *Elektriği, gazı ve telefonu yeniden bağlattım. Fakat Beattie'nin vefatından sonra eve kimse girmedi,* demişti Bay Hibberd. *Tahminimce her taraf tozlarla kaplıdır. Temizlik için yardıma ihtiyacın olacak mı?*

Kabul etmemiştim. Kimseyle tanışmak ya da arkadaş olmak istemiyordum. Temizlik işiyle kendim meşgul olmayı planlıyordum. Üç hafta içinde eve dönmek için uçak biletimi şimdiden ayırtmıştım.

Araba hızla uzaklaşınca, geride yalnızca güneş ışığı ve rüzgâr kalmıştı. Anahtarları yuvasına yerleştirerek yavaşça ön kapıyı açtım.

Gün ışığı uzun bir koridorun ahşap zemini üzerine düştü. Tozlar ışıkta dans ediyordu adeta. Evin içi karanlık ve hava-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sızdı. Ciğerlerim sıkışmıştı. Valizlerimi basamaklarda, kapıyı da ardımda açık bırakıp, elimde şıngırdayan anahtarlarla birlikte içeri girdim.

Önümde bir dizi basamak vardı. Onlarla daha sonra başa çıkabilirdim. Anahtarlarımla, sırayla odaların kapılarını açmaya başladım. İlk oda, kutularla dolu küçük bir ön odaydı. Sonraki bir yemek odasıydı. Eşyaları korumak için serilen beyaz bir örtü uzun zaman önce yere kaymıştı. Parmağımı yemek masasının üzerinde gezdirdim. Üzeri kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Burnum kaşınmaya başlamıştı. Yemek odasında daha fazla kutu vardı ve şöminenin yanındaki duvara düzenli bir şekilde sıralanmışlardı. Perdeleri açtığımda, karşıma araba yolu ve giriş kapısından oluşan bir manzara çıktı. Uzun zamandır kapalı olan pencere, açmaya zorlanırken uğultulu bir ses çıkardı. Hızla içeri dalan rüzgâr tozları havaya kaldırmıştı. Birkaç dakika boyunca kontrolsüz bir şekilde hapşırdıktan sonra koridorun karşısındaki odaya yöneldim.

Muhtemelen burası bir zamanlar oturma odasıydı. İçeride bir kanepe ve bir duvar piyanosu vardı. Fakat her taraf kutularla doluydu. Zamanın ağırlığına boyun eğen karton kutular bel vermiş ve parça parça olmuştu. İçinde daha yeni şeylerin bulunduğu bazı plastik kutular da göze çarpıyordu. Kutulardan birinin kapağını yavaşça açtım. Kâğıtlar, kitaplar, doğum günü kartları… Yüreğimin sızladığını hissettim.

İşte, küçükken büyükanneme yolladığım bir kart. Ön tarafında zambak resimleri, içindeyse dokuz yaşındayken yazdığım bir yazı vardı: *Sevgili Beattie Nine, mutlu yıllar ve seni seviyorum, Emma.*

Gözlerim bir anda yaşlarla doldu. Nereden çıkmıştı bu yaşlar şimdi? Kartı yeniden kutuya koyup gözlerimi sildim. Annem,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyükannemin öldüğünü söylemek için beni aradığında şok olmuştum. Doksan yaşlarında olmasına rağmen büyükannemi her zaman sapasağlam hayal ederdim. Ölümsüz... Öyle güçlü görünürdü ki. Daima onu yeniden göreceğimi düşünürdüm.

Gözyaşları ve toz, yeniden hapşırmama neden olmuştu. Birkaç pencereyle birlikte avluya açılan kapıyı da açtım. Ardından mutfağa gidip ışığın ve temiz havanın içeri girmesine izin verdim.

Sonra kendimi hazırladım. Merdiven çıkmak gittikçe kolaylaşsa da beni hâlâ tedirgin ediyordu. Tozlu korkuluklara tutunarak merdivenleri adım adım çıkmaya başladım. Yukarı çıktığımda, dizimi dinlendirmek için biraz durakladım. Hafiften zonkluyordu. Yerdeki halı odayı daha havasız ve kapalı gösteriyordu. Bir yatak odasından diğerine geçiyor, perdeleri ve pencereleri açarak rüzgârın içeri girmesini sağlarken, bir yandan da Beattie'nin kaç kutu eşyası olduğuna hayret ediyordum. Vefatından önce yıllarca Kır Çiçeği Tepesi'nde yaşamamıştı, fakat belli ki burayı eşyalarını gönderip depolayacağı bir yer olarak kullanmıştı. Belki günün birinde buraya dönüp onları ayırmaya niyetleniyordu. Belki de bir kez gözden ırak oldular mı, gönülden de ırak olmuşlardı.

Son oda ebeveyn yatak odasıydı. Eskimiş halıya ve desenli duvar kâğıtlarına rağmen oda geniş, ferah ve aydınlık görünüyordu. Pencere, şoförün endişelendiği o büyük okaliptüs ağacının dallarına bakıyordu. Çayırın diğer tarafında ahşap bir kulübe, bir sundurma ve çökmüş bir ahırın kalıntıları vardı. Onların ardında ise araziler dalgalanarak uzanıyordu. Hafif rüzgârın dallarda bıraktığı hışırtıyı saymazsak, her yerde kesintisiz bir sessizlik hâkimdi. Derken rüzgâr hızını kesti ve tek duyabildiğim, kalbimin atışlarıydı. Beattie çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uzun zaman önce, yirmi dönümü haricinde çiftliğin tamamını ve tüm hayvanları elden çıkarmıştı. Burası bir zamanlar sekiz bin dönüm araziye sahip, oldukça büyük ve başarılı işler çıkaran bir çiftlikti. Böylesine bir işi çekip çevirmenin nasıl bir çalışma gerektireceği şöyle dursun, sekiz bin dönümü bile hayal edemiyordum. Büyükannem o yaşında son derece zarif görünür, çiftlik hayatından ziyade tasarımlara ve kumaşlara ilgi duyardı.

Mobilyaların üzerindeki örtüyü çektim. Demir çerçeveli bir yatak, meşe ağacından yapılma bir şifoniyer ile paslanmış bir ayna, komodinler, eski kitaplarla dolu bir kitaplık ve içinde yatak çarşafları olan defne bir sandık... Sandığın kapağını açtım. Etrafa yayılan yoğun naftalin kokusu dayanılmazdı.

Burada kaldığım süre boyunca bu odayı kullanmamaya karar vererek ebeveyn odasının kapısını kapattım. Bu odada kalmak, sanki buraya çok uzun bir süreliğine yerleşiyormuşum izlenimi bırakırdı. Küçük yatak odalarından birini temizleyip, üç haftalığına çantam sırtımda gezmek çok daha kolay olurdu. Evin batıya bakan odalarından birini seçtim, böylece sabahları daha karanlık olacaktı. Pencereyi açıp toz örtülerini silkelerken, beni bekleyen işlerden dolayı bunalmış hisediyordum. Temizlik… Eşyaları ayırma... Oysa tüm bunları farklı hayal etmiştim. Bir çift kutuda duran eşyaları ayıklayacağımı, çoğunu çöpe atacağımı, etrafı biraz silip süpüreceğimi, sonra da işi emlakçılara bırakacağımı düşünmüştüm. Gayet kolaydı. Gelgelelim, bütün bu işler ne bu kadar kolay ne de çabuk olacaktı. Belki de bacağım sağlam olsaydı… Ama hayır, eğer sakatlanmasaydım zaten en başından burada olmayacaktım.

Gürültüyle çalan kapı ve dostane bir sesleniş, beni henüz başlamamış sıkıntılarımın arasından çekip çıkardı. Misafirler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mi gelmişti? Şimdiden? Taşra halkı hakkında hikâyeler duymuştum, ama onların doğru olmadığını ümit ediyordum. Sonu gelmek bilmeyen misafirler istemiyordum. İnsanlarla aram iyi değildi, havadan sudan muhabbet etmeyi beceremiyordum. Sürekli yanlış bir şey söylüyor veya yanlış anlaşılıyor ya da en nihayetinde bir prenses gibi görülüyordum.

Yatak odasından çıkıp merdivenlerin başına geldim ve orada durdum. Eğer gerçekten zorundan değilsem, bir aşağı bir yukarı gidip gelmek istemiyordum.

"Kim o?" diye seslendim.

"Beni Bay Hibberd gönderdi," diye yanıtladı bir kadın sesi. "Kapı açık, içeri gelebilir miyim? Dizini sakatladığını biliyorum."

Bay Hibberd. Ona yardıma ihtiyacım olmadığını üzerine basa basa söylemiştim. Ancak ben daha cevap vermeye kalmadan, kadın iki elinde birer valizimle içeri girmiş, merdivenlerin dibinde bekliyordu. Gençti –muhtemelen yirmili yaşlarının başındaydı– ve sarıya çalan kumral saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Üzerinde bir kot pantolonla mavi bir tişört vardı.

"Merhaba," dedi, "ben Monica Taylor."

"Emma."

"Kim *olduğunu* biliyorum," dedi gülümseyerek. "Bu kasabadaki herkes senin kim olduğunu bilir."

"Peki, onlar da habersizce gelip ziyarette bulunacaklar mı?" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, kabalığımdan ötürü pişman olmuştum. Ne zaman böyle huysuz, yaşlı bir kadına dönüşmüştüm ben?

Monica hayır dercesine başını salladı. "Pekâlâ, dinle. Bay Hibberd bu öğleden sonra buraya uğramam için bana ödeme yaptı. Babam gençken buradaki bahçelerle ilgilenirdi, bu yüzden yardımcılık konusunda bir aile geçmişimiz var. Arabamda senin için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

getirdiğim birkaç şey var. Temiz çarşaflar, sebze meyveler, hatta çiçekler. Buraya işine karışmaya ya da en iyi arkadaşın olmaya gelmedim. Sadece getirdiklerimi bırakıp gideceğim."

Bir iç çektim. "Affedersin. Merdivenler yüzünden. Beni tedirgin ediyorlar. Onlara alışmam gerektiğini biliyorum, hem artık eskisi kadar kötü de değiller..." Gülümsemeye çalıştım. "Gerçekten minnettarım. Biraz bekle de aşağı geleyim."

"Gerek yok. Malzemeleri mutfağa bırakırım." Monica arabadakileri getirmek için dışarı çıktığında, ben de merdivenleri inmeye başladım –merdiven inmek daima daha çok canımı yakıyordu– ve onunla mutfakta buluştum. Monica, "Bana para ödeniyor, bırak da hak edeyim," diyerek oturmam için ısrar ettikten sonra, buzdolabını çalıştırdı, yeni bir elektrikli su ısıtıcısını kutusundan çıkardı, birkaç tabakla bardağı yıkadı ve getirdiği yiyecekleri buzdolabına yerleştirdi. Tüm bunları yaparken sürekli çene çalıyordu. Beattie ile hiç tanışmamıştı, fakat kasabadaki herkes onun bağımsızlığıyla, ruhuyla ve birinci sınıf moda anlayışını Tazmanya yünleri ile buluşturmasıyla iftihar ediyordu. Su ısıtıcısına göz atıp bir bardak çay için can atarak onu dinliyordum.

Monica aklımı okumuşa benziyordu. "Şimdi, gitmeden önce sana bir fincan çay yapmama ne dersin?"

"Haydi, birlikte içelim," dedim, hâlâ daha önce yaptığım görgüsüzlüğü telafi etmeye çalışıyordum.

Monica'nın solgun, küçük yüzü sevinçle parladı. "Çok isterim."

Böylece birlikte çay içtik. Bana Hobart'ta bir işi olduğundan, fakat son zamanlarda şehir hayatına tahammül edemediğinden –bu dediğine gülmemeye çalıştım, Hobart *o kadar* küçüktü ki– ve bir lisede İngilizce öğretmenliği yapan ağabeyiyle birlikte yaşamak için tekrar Lewinford'a döndüğünden bahsetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ufak tefek işler yaparak ve haftada birkaç saat yerel bir eczanede çalışarak geçimini sağlıyordu. O konuşurken, ben de beni bekleyen büyük işleri düşünüyordum. Eğer üç hafta içinde buradan gitmek istiyorsam, yardıma ihtiyacım vardı.

"Monica," dedim, "eğer bir iş arıyorsan, haftada birkaç gün uğrayıp burayı düzenlememe yardımcı olman için sana ödeme yapabilirim. Bu evi satacağım, ama önce onu boşaltmam gerekiyor. Boşaltmam gereken yüzlerce kutu var, ayrıca evin adamakıllı bir temizliğe ihtiyacı var."

"Çok isterim!" diye ciyakladı. "Çok eğlenceli olur. Dizin bu haldeyken bütün bu işlerin altından nasıl kalkacağını merak ediyordum zaten. Kesinlikle yardıma ihtiyacın olacak. Ne zaman başlamamı istersin? Hemen? Sen gidip dinlenirken senin için mutfağı temizleyebilirim."

Kendimi yaşlı bir nine gibi hissettirse de biri mutfağımı temizlerken temiz çarşafların üzerinde şekerleme yapma fikrinin oldukça cazip geldiğini itiraf etmeliydim.

"Tamam, öyleyse," dedim. "Sen devam et."

Gece saat üç civarı yağmurun sesine uyandığımda, evi havalandırmak için tüm pencereleri açık bıraktığımı hatırladım. Önce yataktan kalkmayarak yağmuru dinledim. Sadece hafif bir yağmurdu, pencerelerden içeri dolacak kadar şiddetli değildi. Ancak sonra yağmur şiddetini, rüzgâr da hızını arttırdı. Artık kalkıp merdivenlerle yüzleşmek zorunda olduğumu biliyordum.

Merdivenlerden düştüğüm o gecenin hatıraları peşimi bırakmadığından, bütün ışıkları yaktım. Aşağı indiğimde ken-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dimle aptalca bir gurur duyuyordum. Oda oda gezinip tüm pencereleri kapatarak tozları yeniden içeri hapsettim. Ardından tekrar yukarı çıkıp yatağa girdim.

Fakat uykum tamamen açılmıştı ve uyuyamıyordum.

Uzunca bir süre gözlerimi tavana dikip yağmuru dinledim. Londra'da saatin kaç olduğunu, Josh'ın ne yapıyor olabileceğini, şu an dans stüdyosunda kimlerin olduğunu düşünüyor, dairemizin karşısındaki büyük meşe ağacının bütün yapraklarını döküp dökmediğini merak ediyordum. Ardından, bütün bu düşünceler canımı fazlasıyla yaktığından, bir süreliğine hiçbir şey düşünmedim. Havanın soğuduğunu fark edebiliyordum ve birdenbire kendimi rahatsız hissetmeye başlamıştım. Bir battaniyeye ihtiyacım vardı.

Bir kez daha yataktan kalkarak eski sandığın bulunduğu ebeveyn odasının yolunu tuttum.

Sandığın kapağını açtım. Etrafı yine yoğun bir naftalin kokusu sardı. En üstteki katlanmış çarşafları çıkarıp silkeledim. Renkleri solmuş ve eskimişlerdi. Onları saklamanın gerçekten bir anlamı yoktu. Hepsi –sandık ve içindekiler– hafta sonunda çöpü boylayabilirdi. Monica, büyük ve ağır şeyleri taşımaya yardım etmesi için ağabeyi Patrick'in geleceğini söylemişti.

Sandıkta bir sürü çarşaf vardı, ama tek bir battaniye yoktu. Nihayet sandığın en dibinde, gri, kaşındıran bir battaniye buldum. Fakat öyle ağır naftalin kokuyordu ki neredeyse gözlerimi yaşartmıştı. Bu gecelik üşümemek için kat kat giyinebilirdim. Battaniyeyi tekrar yerine koymak üzereyken, sandığın dibindeki eski bir defteri fark ettim. Hızlıca içine göz gezdirdim. Sayfalar boştu. Ancak tam defteri sandığa atacağım sırada, sayfaların arasından kayan bir fotoğraf çarşafların üzerine düştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fotoğrafı elime aldım. Siyah beyazdı. Sol alt köşesi ıslanıp silinmişti. Fotoğraftaki çift mütevazı, fakat derli toplu bir şekilde giyinmişti; adamın üzerinde bir takım elbise vardı, kadınsa üzerine oturan bir elbise giymiş, şapka ve eldivenler takmıştı. İkisi de bir caddedeydi ve kadının kucağında, fırfırlı şapkası olan bir bebek vardı.

Fotoğrafı ikinci kez gözden geçirirken bir şeyin farkına vardım. O kadın büyükannemdi. Buna hiç şüphe yoktu. İri ve yuvarlak gözler, çıkık elmacıkkemikleri ve bana ondan miras kalan, onda daima muhteşem görünen, ama her nasılsa bende şapşalca duran o gülümseme…

Peki, yanındaki o adam kimdi? Büyükbabam değildi, çünkü o daha uzun boylu ve zayıftı. Peki, ya çocuk? Annem de Mike Dayı da ellili yıllarda doğmuşlardı, fakat bu fotoğraf o tarihten çok daha önce çekilmiş gibi görünüyordu.

Naftalin kokusu sinüslerimi ağrıtmaya başlamıştı. Bu yüzden fotoğrafı bir kenara bırakıp çarşafları yeniden sandığa koydum. Ardından banyoya gidip ellerimi yıkadım ve fotoğrafı almak için geri gelerek onu yatağıma götürdüm. Fotoğrafı lambanın ışığında biraz daha inceledim. Adam, kolunu büyükannemin beline dolamıştı, bir çift gibi görünüyorlardı. Çocuklu bir çift... Fakat yanılıyor olmalıydım. Belki de adam onun bir kuzeni ya da yakın bir aile dostuydu. Büyükannemin İngiltere'deki ailesi hakkında çok az şey biliyorduk. Bir süre düşünüp taşındıktan sonra fotoğrafı komodinin çekmecesine koydum ve ışığı kapatarak sabahı beklemeye başladım.

Rüya görecek kadar çok uyumuş olmalıydım. Rüyamda Londra'daydım ve dairem kuşlarla doluydu. Sesleri sağır ediciydi. Korkuyla uyandım ve kuş seslerinin gerçek olduğunu fark ettim. Hayatımda hiç bu kadar kuşu bir arada duymamış-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tını. Kalkıp pencereyi açtım ve evin ardındaki ağaçlık alandan havayı titreterek yayılan sabah şarkılarını hayretle dinledim. İnsanlar ne diye kırsal hayatın huzurundan konuşup dururdu ki? Bu, trafikten çok daha gürültülüydü.

Rüyamda Londra'yı görmek beni hüzünlendirmişti. Yatağa dönüp gözlerimi sımsıkı kapattım ve Josh'ın ne yaptığını hayal etmemek için direndim. İngiltere'den ayrıldığımı, kariyerimin mahvolduğunu duyup duymadığını merak ediyordum.

Derken yerimden doğruldum. Tabii ki bilmiyordu. Sakatlığımın haberi gazetelere çıkmıştı, fakat Josh iş ve finans bölümleri dışındaki hiçbir şeyi okumazdı. *Josh bilmiyordu.* Ve belki de bilseydi bana acıyabilir ve…

Ah. Bana acımasına razı olacak kadar çaresiz miydim?

Yatağımın başucundaki saatime göz attım. Londra'da saat akşam sekizdi. Josh'ı arayamazdım, ama Adelaide'i arayabilirdim. Artık benim çalışanım olmasa da hâlâ bana yardımcı olmak isteyeceğine şüphe yoktu.

Öncelikle bir kez daha merdivenleri alt etmek zorundaydım. Merdivenlerin başına geldiğimde kalbim pır pır ediyordu. Bu hissin üstesinden ne zaman gelecektim ben? Derken, etrafta beni görecek kimsenin olmadığını düşündüm ve ilk basamağa oturup sakat bacağımı öne uzatarak, popomun üzerine aşağı kaymaya başladım. Bu şekilde alt kata kadar indim. Tıpkı bir bebek gibi. En azından bu, baş dönmesi hissini yok ediyordu.

Evde sadece bir telefon vardı, o da alt kattaki koridorun duvarına bağlıydı. Gerçekten bir telsize ya da şu haşmetli cep telefonuma ihtiyacım vardı. Fakat burada bunları dert edecek kadar çok kalmayacaktım. İdare edebilirdim. Londra'yı, Adelaide'in alışkın olduğum o numarasını çevirdim ve telefonu açmasını bekledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Alo?" Adelaide sanki koşmuş gibi nefes nefeseydi.

"Merhaba, Adelaide. Ben Emma."

Adelaide şaşırmıştı. "Ah, Emma! Başka birini bekliyordum da. Yeni patronumu."

"Şimdi kiminle çalışıyorsun?"

Bir iç çekti. "Alberto Moretti."

"Olamaz! Şu Uçan Faşist mi? Nasıl oldu da o işe girdin?"

"Son asistanı senin Avustralya'ya gittiğin hafta işten çıkmış. Ve evet, tıpkı herkesin söylediği gibi kötü bir patron. Günün ve gecenin her saati arıyor, her şeyin dünden hazır olmasını istiyor." Ardından kendi kendine kıkırdadı. "Sesini duymak çok güzel, Emma. Bana normal biri için çalıştığım o eski, güzel günleri anımsattı."

"Ben normal miydim? Oldukça bencil olduğumu yeni yeni anlamaya başlıyorum."

"Evet, ama hoştun. Sidney nasıl?"

"Sidney'de değilim. Tazmanya'da, Lewinford denen küçük bir kasabaya altı saat uzaklıkta bir yerdeyim. Büyükannem bana bir ev bırakmış, ben de onu satmak için temizliyorum." Adelaide'e tüm hikâyeyi anlattım, hatta dün gece bulduğum fotoğraftan bile bahsettim. Konudan uzaklaşıp saçma sapan konuştuğumu biliyordum, fakat gerçekten neden aradığımı söylemekten çok utanıyordum.

Birkaç dakika sonra Adelaide, "Üzgünüm, Emma," dedi. "Gerçekten kapatmam gerekiyor. Alberto'nun beni aramaya çalıştığından eminim ve eğer bana ulaşamazsa çok sinirlenir."

"Bekle… Ben sadece… Hiç… Josh'ı gördün ya da ondan bir haber aldın mı?"

Adelaide bir an için duraklayarak düşündü. "Josh mı? Hayır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Adelaide, biliyorum benim bir aptal olduğumu düşüneceksin, ama... Josh'ın geçirdiğim kazadan haberi olup olmadığını bilmiyorum ve–"

"Haberi var," diye sözümü kesti Adelaide. "Sen hastanede ameliyatlarından birini geçirirken beni aramıştı. Gazetede görmüş."

İçimde bir şeylerin yumuşadığını hissettim. "Öyle mi? Neden bana söylemedin?"

"Sana söylemememi istedi. Seni... Bilmiyorum."

"Beni umutlandırmak istemiyordu, öyle mi?"

"Evet," diyerek itiraf etti. "Aynen böyle söylemişti."

Canım yanmıştı. Biraz duraklayarak soluklandım.

"Gerçekten kapatmalıyım," dedi Adelaide.

"Eğer onu görürsen," dedim, "Avustralya'ya döndüğümü söyle. Ona annemin telefonunu ver. Birkaç hafta içinde tekrar Sidney'de olacağım."

"Neden onu kendin aramıyorsun?" diye sordu Adelaide nazikçe. "Uzun bir birlikteliğiniz oldu. Eminim sesini duymaktan mutlu olacaktır."

Acı bir kahkaha atmamak için kendimi tuttum. "Umutlandığımı düşünmesini istemiyorum." Adelaide'e iletişim bilgilerimi verip, beklediği telefon görüşmesine dönmesine izin verdim. Sonra da ön kapıya giderek sabahın serin ve taze havasına adım attım. Kuşlar hâlâ ötüyor, güneş ışığıysa nemli otlakların üzerinde uzanıyordu. Gökyüzünün maviliğiyse rüya gibiydi. Sanki manzara bir kitabın kuşe kâğıtlı sayfalarından fırlamıştı ve ben, bu manzaranın huzuru ve güzelliğinden büyülenmiş olmam gerektiğini biliyordum. Fakat yalnızca bomboş ve kaybolmuş hissediyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kahvaltıdan sonra Monica geldi. Ben evi silip süpürme fikri yüzünden tamamen bunalmış bir haldeyken, o gayet pratik ve planlıydı.

"Senin için ebeveyn odasını hazırlamamı ister misin?" diye sordu, bir yandan da istemediğim halde getirdiği bir düzine yumurtayı ve bir paket jambonu buzdolabına yerleştiriyordu.

"Hayır, banyoya en yakın odada kalacağım," dedim.

"Oysa ebeveyn odası gayet ferah ve aydınlık."

"Sen ne yap, biliyor musun? Şu anahtarlardan biri çayırın diğer tarafındaki kulübeyi açıyor mu diye bir bakıver."

"Eski işçi kulübesi," dedi Monica anahtarları alarak. "Bakarım. Ayrıca yatak odanla banyoyu da temizleyeceğim. Böylece en çok kullanacağın yerler temiz olur."

Monica'yı işleriyle baş başa bırakıp, kutuların içindekileri ayırmaya başlamak için aşağıya, oturma odasına indim.

Büyükannemin hiçbir şeyi atmadığını fark etmem uzun sürmemişti. Bu durum, benim de bir şeyleri atmamı zorlaştırıyordu. Aldığı her mektubu, her kartı saklamıştı. Bazıları düzenli bir şekilde dosyalanmıştı. Örneğin yıllar öncesinden kalma, bu adrese bile ait olmayan elektrik faturaları vardı. Bunları atmak kolaydı. Fakat büyükbabamın uzaklarda, büyükannemin ise bebekleriyle birlikte evde olduğu zamanlar birbirlerine yazdıkları mektupları atmak çok daha zordu. Dikkatimin sık sık dağıldığını fark ederek mektupları okumaya bir son verdim ve kendime bunun için vaktimin olmadığını hatırlattım. Sonra da 'saklanabilir' bulduğum şeyleri, piyanonun üzerine biriktirmeye başladım. Günler geçtikçe, piyanonun üzerindeki yığın da büyüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Anahtarlıktaki bütün anahtarları denemiş, fakat işçi kulübesini bir türlü açamamıştık. Kirli pencerelerden içeri göz gezdirmeye çalışsam da eski, damalı perdelerle örtülüydüler. Ardından Bay Hibberd'ı aradım, ama onun da bir yardımı dokunmadı. "Bendeki tüm anahtarları size verdim," dedi. "Bir çilingir çağırın."

Çilingir çağırma zahmetine girmedim. İçerisinin muhtemelen boş olduğunu düşünüyordum.

Hafta sonu geldiğinde, kapının önüne yığılmış on iki kutu çöpümüz ve onları çöplüğe taşıyacak birine ihtiyacımız vardı. Monica ağabeyine cumartesi günü gelmesini söylemişti. Bu yüzden, odayı havalandırmak için pencereleri açtığım sırada hasta okaliptüs ağacının dibinde durarak onu seyreden bir adam gördüğümde şaşırmadım. Adam beni görmemişti, o yüzden onu karşılamak için aşağı indim.

"Merhaba," dedim. "Sen Patrick olmalısın."

Adam, bakışlarını bana çevirdi. "Merhaba, evet, benim. Ağacına bakıyordum da."

Monica'nın ağabeyinin nasıl biri olmasını bekliyordum, bilmiyordum. Muhtemelen mavi bir atlet giymiş, yanık tenli, şişman, taşralı bir adam olacaktı. Fakat Patrick uzun boylu, neredeyse yakasına dek uzanan düz, sarı saçları olan, soluk benizli ve yeşil gözlü biriydi. Ayrıca beklediğimden yaşlıydı. Monica'nın sadece yirmi bir yaşında olduğunu biliyordum, ama tahminimce Patrick de benim gibi otuzlarındaydı. Yakışıklıdan ziyade ilgi çekici bir yüzü vardı. İlk bakışta, büyük bestekârlardan biri gibi Doğru Avrupalı bir duruşa sahipmiş izlenimi veriyordu. Biraz etkileyici, biraz pejmürde bir görünüşü vardı. Onu oldukça gösterişli ve boylu poslu olan Josh ile kıyaslamadan edememiştim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, şu ağaç," dedim. "Söylediklerine göre keseli sıçanlar yüzündenmiş. Ne tür bir ağaç olduğundan bile emin değilim." Neden herkes kafayı bu ağaca takmıştı ki? Ormanda yüzlerce ağaç vardı."

"Bu bir okaliptüs ağacı," dedi. "Dallarını düşürmeye başladığında altında dolaşmasan iyi edersin."

"Monica nerede?"

"Bana kahve yapıyor. Umarım bir sakıncası yoktur."

"Elbette yok. Çöpleri götürmemize yardım edeceksin, değil mi?"

"Evet, bir arkadaşımın kamyonetini getirdim." Patrick araba yoluna park edilmiş olan kamyoneti gösterdi. Gözlerimi tekrar yüzüne çevirdiğimde, bakışlarını hızla kaçırdı.

"Tamam, öyleyse," dedim. "Kahve zamanı."

Patrick ile birlikte mutfağa girdik. Monica'nın gevezeliği onu rahatlatmışa benziyordu, nihayet onun gülümsediğini görebilmiştim. Artık o kadar ciddi görünmediğinden, kız kardeşiyle aralarındaki benzerliği seçebiliyordum. Çöpleri götürmeleri için yanlarından ayrıldım ve 'saklanabilir' bulduğum ıvır zıvır yığınına karşı acımasız olmaya kararlı bir şekilde salona döndüm. Piyano taburesine oturarak, bir yığın mektubu kucağıma doldurdum.

Sabahın sessizliğinde mektupları yeniden okurken, attığım şeylere karşı acımasız davranmadığım takdirde üç haftanın yeterli olmayacağını biliyordum. Kendime bütün bu eşyaların yıllarca burada durduğunu, kimsenin onlara bakmadığını ve beni hiç alakadar etmediklerini hatırlatmaya çalışıyordum. O yüzden şimdi hepsinin çöpe atılması beni rahatsız edemezdi, değil mi?

Fakat bu mektuplar, büyükannemle büyükbabamın hayatlarını anlatan çok güzel bir hikâyeydi. Mektuplar herhangi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir sıraya sokulmamıştı, o yüzden tarihin içine rasgele dalıp çıkıyordum. Bir milletvekili olan büyükbabam sürekli Canberra'ya gidip geliyor, büyükannem ise işi ve çocuklarıyla birlikte Sidney'de kalıyordu. E-postaların ya da ucuza şehirlerarası konuşmaların olmadığı zamanlarda yaşıyorlar, dolayısıyla mektuplaşıyorlardı. Ayrıntılarla ve duygularla dolu, güzel, eski moda mektuplardı bunlar.

Monica ve Patrick'in döndüğünü duyarak saatime baktım. Neredeyse öğle yemeği vaktiydi. Onlara, bilhassa bu işi bedavaya yapan Patrick'e öğle yemeği teklif etmem gerektiğini biliyordum, fakat Monica'nın hafta başında getirdiği malzemeleri neredeyse tüketmiştim. Başımı önüme eğip mektuplarla meşgulmüş gibi görünürsem, evlerine giderler diye düşündüm.

Tıpkı umduğum gibi birkaç dakika sonra kapıya hafifçe vuruldu. Gelen Patrick idi.

"Biz artık gidiyoruz."

"Çok teşekkür ederim. Kalkamadığım için kusuruma bakmazsınız umarım. Dizim..."

Patrick'in gözleri üzerime kilitlenmişti. "Eğer sakıncası yoksa sana bir şey sormak istiyorum."

Aniden gerilmiştim. Bana çıkma teklif edecekti. Dayanılır gibi değildi. Geçiştirmek için sessiz kalmayı denesem de Patrick hızla içeri girdi.

"Çocuklardan oluşan küçük bir dans grubu için gönüllü olarak piyano çalıyorum. Hobart'ta. Orayı bir arkadaşım işletiyor. Hepsi de gerçekten çok özel çocuklar. Acaba uğrayıp onlara birkaç püf noktası gösterir miydin? Gerçek bir balerinle tanışmak onları çok mutlu ederdi."

Rahatlamış ve belki de bana çıkma teklifi etmediği için biraz hayal kırıklığına uğramış bir halde, ilk önce sorusunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anlayamadım. "Bir dakika, onlara piyano mu çalıyorsun? İngilizce öğretmeni olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim. Yani, öyle olmak zorundayım. İngilizce öğretmenliğinde müzik öğretmenliğinden çok daha fazla iş imkânı var, bilhassa kendi bölgemde çalışmak konusunda bu kadar titizleniyorken." Boğazını temizledi. "Eee? Bir sabah Hobart'a uğrayıp onlarla tanışmak ister miydin?"

Ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Çocuklara dans öğretmek istemediğimden adım gibi emindim, bu yüzden Patrick'in acıma duygusuna başvurmaya karar verdim. "Orası buraya bayağı uzak. Dizim uzun süre araba yolculuğu yapamayacağım kadar rahatsız."

"Belki biraz iyileşirse–"

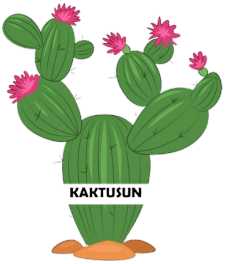
"Sadece üç haftalığına buradayım. Üzgünüm."

Patrick başını olumlu anlamda sallayarak gülümsedi. "Anlıyorum. Fikrini değiştirirsen haber ver, lütfen."

Patrick gittikten sonra kendimi suçlu, çok suçlu hissettim. Neden gidip çocukların bale öğrenmesine yardım edemiyordum ki?

Fakat burada arkadaş edinecek, insanlara yardım edecek ya da bu evi satışa hazırlamak dışında herhangi bir şey yapacak kadar uzun kalmayacağımı hatırladım. Bir şeylerin farklı olabileceğine dair insanları umutlandırmak doğru olmazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Yedinci Bölüm

Onu bulduğum geceden beri tekrar bakmamış olsam da fotoğrafı unutmamıştım. Zihnimde onu yeniden oluşturmuştum: Adam ve büyükannem birbirlerinden ayrı yürüyorlardı. Büyükannem, çocuğu anne sevgisiyle değil de gelişigüzel bir şekilde tutmuştu. Ancak fotoğrafı yeniden çekmeceden çıkardığımda, bu iki şeyin de doğru olmadığını görebiliyordum.

Adamın büyükannemin beline sardığı kolu oldukça sahipleniciydi: *O, benim.* Çocuğun, büyükannemin boynundaki kolları da aynı şeyi söylüyordu. Bu fotoğrafa şöyle bir göz atan herhangi biri, onların bir aile olduğunu söyleyebilirdi.

Bu yüzden fotoğrafa uzunca bir süre dikkatle baktım ve sonra, o kadının büyükannem olmadığına karar verdim. Herhalde onunla yakın aile benzerliği olan bir kuzeniydi. Beynim neredeyse beni inandırmayı başarmıştı. Neredeyse.

Tek bir şey dışında: Fotoğraftaki kadın *büyükannemdi* ve büyükannemin bir başka ailesi daha varmış gibi görünüyordu.

Annemin fotoğrafı görse ne diyeceğini hayal ettim ve ona henüz bundan bahsetmemeye karar verdim. Eve dönerken fotoğrafı da yanıma alacak, sonra da ona bizzat gösterecektim.

Hem belki bu arada aşırı tepki verdiğimi anlamamı sağlayacak bir başka fotoğrafa rastlardım. Ya da bir erkek kuzeninden gelen, "Ah, kucağında benim bebeğimle Hobart'taki o caddede yürüdüğümüz ve herkesin bizi bir çift zannettiği o anı hatırlıyor musun?" yazan bir mektup bulurdum.

Bu kez fotoğrafı alt kata indirerek uzun koridordaki masaya, telefonun hemen yanına bıraktım.

Monica gelememişti. Saat tam on birden sonra arayıp hasta olduğunu söyledi.

"Midem biraz rahatsız da," dedi halsiz, cılız bir sesle. "Sabahtan beri tuvaletteyim."

Açık sözlülüğü için teşekkür ederek ona geçmiş olsun dileğinde bulundum. Bugün kutularla dolu olan öndeki küçük odadan başlayacağıma yemin etmiştim. Monica olmadan başlamak zor olacaktı. Doğrusu kapıyı açıp içeri göz atmak umutsuzluğa kapılmama neden olmuştu bile.

Tabii bütün kutuları alıp doğruca çöpe atabilirdim. Ne de olsa içindekiler yıllarca kapalı kalmışlardı, hiç gün ışığı görmemeleri bir sorun olur muydu? Fakat sonra fotoğrafı hatırladım ve kutuların derinliklerinde başka nelerin saklı olabileceğini merak ettim.

Oda karanlık ve küçüktü, bu yüzden ilk iki karton kutuyu koridora çektim. Sonra da oturup bacaklarımı uzatarak, birinin kapağını açtım ve karıştırmaya başladım.

Saatler geçtikçe, büyükannemin günün birinde buraya gelip bütün bu şeyleri kendisinin ayırmaya niyetlenip niyetlenmediğini merak ediyordum. Görünürde herhangi bir sıraya sokulma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mışlardı. İlk kutu eski plaklarla, yemek kitaplarıyla ve doğum günü kartlarıyla doluydu. İkinci kutunun içindeyse yarım düzine ciltsiz kitap, bir yığın iş yazışmaları ve albüme koyulacak kadar iyi olmayan bir sürü fotoğraf vardı. Bulanık bir fotoğrafta annemin gençliği görülüyordu. Kadrajın dışında kalmış olan Mike Dayı'nın cılız kolu, basketbol potasına uzanmıştı. Mike Dayı'nın bir zamanlar sıska olduğu fikri beni şaşırttığından, uzunca bir süre fotoğrafa baktım. Diğer fotoğraflar da annemin ve dayımın gençliğine aitti. Sanki zamanda yolculuk yapıyor gibiydim. O an, kendi gençliğim bana oldukça yakın göründü. On yedi yaşında başlayan kariyerimin otuz iki yaşında sona erişine kadar geçen zaman, göz açıp kapayana kadar geçmişti.

Peki ya şimdi, Emma, şimdi ne olacak?

Kahrolası Monica. Neden hasta olmak zorundaydı ki? Tek başıma kendimi iyi hissetmiyordum. Kafamda düşünceler dönüp duruyordu. Keşke bir radyom olsaydı. Keşke iPod'umu yanımda getirmiş olsaydım. Ya da dikkatimi dağıtacak herhangi bir şey. Fakat her şeyimi hiç tereddüt etmeden geride bırakmıştım. Üç hafta. Sadece üç haftalığına buradaydım.

Arkamdaki bir oda dolusu kutuya göz attım. Burada kısa bir süreliğine kalacak olmama rağmen yine de kendimi rahat ettirecek bir şeyler yapabilirdim. Bir radyo ile telsiz telefon ve Monica'nın cesurca kullandığı şu ilkel halı süpürgesinin yerine doğru düzgün bir elektrikli süpürge alabilirdim.

Fakat tüm bunlar buraya yerleşmek anlamına gelmez miydi? Bu düşünce kendimi kapana kısılmış hissettirmişti. Burası Londra değildi. Bu benim hayatım değildi.

Gözyaşlarımı silerken bir süredir ağlamadığımı fark ettim. Yoksa içinde bulunduğum durumu gittikçe kabulleniyor muydum? Bu düşünceye katlanamazdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yine de rahat etmemi sağlayacak birkaç parça eşya pratik olurdu. Yavaşça ayağa kalkarak kasabaya inip ihtiyaç duyduğum şeyleri almaya karar verdim. Hem biraz egzersiz dizime de iyi gelirdi.

Hava umduğumdan da güneşliydi. Kasabaya giden yol boyunca gölge alanları takip edip durdum. Dizim ağrıyordu, fakat eklem yerimin etrafındaki kaslara ağırlık vererek yürümeye devam ettim.

Beni havaalanından alıp Kır Çiçeği Tepesi'ne getiren şoför Lewinford'un tam içinden geçmiş olsa da kasabada bulunmamıştım. Anacadde boyunca eski, taştan vitrinler sıralıydı. Fakat caddenin köşesinde, kendi otoparkı olan ve bir sürü mağazadan oluşan bir market vardı. Dükkânlardan bazıları boştu, biriyse yerel üyelere aitti. Ayrıca bir el işi mağazası, bir çiçekçi, bir elektrikçi, bir veteriner, bir kafeterya, bir gazete bayii ve bir de eczane vardı.

Elektrikçiden küçük bir elektrikli süpürge, bir CD çalar ve bir de telsiz telefon –depodaki tek telsiz telefondu ve kutusu tozla kaplıydı– alıp, eve gönderilmeleri için adresimi bıraktım. Ardından yandaki çiçekçi dükkânına girdim. Taze çiçekleri her zaman severdim ve Monica'nın getirdiği çiçekler çoktan solmaya başlamıştı bile.

Çiçekçi, boğum boğum elleri olan oldukça yaşlı bir kadındı. İki buket çiçek sipariş ettim: Beyaz zambaklar, çünkü kokularını seviyordum ve mutfağa koymak için karışık renkli çiçekler. Eve yerleşme hissinden az da olsa keyif almaya çalışıyordum.

"Başka bir şey var mı, tatlım?" diye sordu yaşlı çiçekçi.

Başımı iki yana sallayarak kredi kartımı uzattım ve kadının işlemi yapmasını seyrettim. Derken, onun belki de tüm

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hayatı boyunca bu kasabada yaşamış olabileceğini, bu yüzden büyükannemi tanıyabileceğini düşünmeye başladım. Ve belki de bana fotoğraf hakkında bir şeyler söyleyebilirdi.

"Aslında," dedim, "bir şey daha var. Büyükannem otuzlu yıllarda Kır Çiçeği Tepesi'nde yaşardı. Acaba onu tanıyor olabilir misiniz?"

"Beattie Blaxland? Sen onun torunu musun?" Kontrol etmek için kredi kartımın üzerinde yazan ismime göz attıktan sonra, yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Sen şu balerinsin, değil mi?"

"Evet. Yani, öyleydim." Yüreğimi bir sızı kaplamıştı. "Sakatlandım. Artık dans edemiyorum."

Kadın yüzünü üzüntüyle buruşturdu. "Ne yazık. Lewinford seninle gurur duyardı, aynı şekilde büyükannenle de iftihar ederdik. Gerçi kimse onu bir kez bile görmemişti. Sanırım son altmış yılda kasabaya sadece bir ya da iki kez inmiştir."

"Yani onu tanımıyor muydunuz?"

"Hayır, hayatım. Ben buradan oldukça uzakta, kuzeyde büyüdüm. Bu kasabaya da evlendiğim zaman geldim."

"Peki ya kocanız? Beattie'yi tanıyor muydu?"

Kadın hüzünlü bir şekilde başını iki yana salladı. "Kocam uzun zaman önce öldü. Bunu sormak aklıma bile gelmeden önce."

"Buralarda onu tanıyabilecek birileri var mıdır, peki?"

"Zannedersem bir ya da iki kişi vardır. Penelope Sykes'a bir sormalısın. Kendisi yerel tarih derneğinin başkanıdır. Birçok eski hikâyeyi teybe almış ve onları teker teker yazmakla meşgul. İşte, sana onun telefonunu vereyim."

Bir elimde Penelope Skyes'ın telefon numarası, diğer kolumun altında ise iki buket çiçekle kafeteryanın dışında durak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ladım. Kahve güzel kokuyordu, ama kötü bir kahve bile güzel kokardı. Londra ve Sidney'deki kafeteryalar kahve konusunda beni daima yanıltırdı.

Karar vermeye çalışırken birinin ismimi seslendiğini duydum. Etrafıma bakındığımda, otoparktan bana doğru yaklaşan Patrick'i gördüm.

"Ah, merhaba," dedim gülümseyerek.

"Kasabaya nasıl indin?" diye sordu Patrick. Bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti. Tahminimce işten yeni çıkmış olmalıydı. Lisedeyken böyle gündelik giyinen bir öğretmenim olduğunu hatırlamıyordum. Fakat sonra annemin beni o pahalı, özel okullara göndermekte ne kadar ısrarcı olduğunu anımsadım.

"Yürüdüm. Birkaç şey almam gerekiyordu."

Kafeteryanın açık kapısını işaret etti. "Kahve mi içeceksin?"

"Ben... karar veremiyorum. Biraz zor beğeniyorum da."

"Harika kahveler yapıyorlar. Ben her öğleden sonra buraya uğrarım."

Ona güvenip güvenmeme konusunda tereddütlüydüm ve bunu anlamıştı. Fakat gücenmiş gibi görünmüyordu.

"Haydi, sana bir tane ısmarlayayım," dedi. "Sonra da istersen seni eve bırakırım."

"Gerçekten mi? Bu çok iyi olurdu. Yani, eve bırakman. Ve kahve, tabii. İkisi de güzel olurdu." Saçmaladığımı fark ederek kendimi durdurdum ve Patrick'in peşinden kafeteryaya girdim.

Patrick iki kahve almıştı ve son derece haklıydı. Kahvenin tadı nefisti. Ardından küçük Mazda'sının kapısını açtı ve arabada oturup rahatıma bakmamı söyleyerek, teslimatımı iptal etmeye ve elektrikçiden aldıklarımı getirmeye gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Minnetle oturarak bacağımı açık kapıdan dışarı uzattım ve beklemeye başladım. Arabanın zemininde, lastik bir bantla tutturulmuş siyah beyaz el ilanları gözüme çarpmıştı. 'Dans' kelimesi dikkatimi çektiğinden, ilanlardan birini çekip çıkardım.

İlanı elime alır almaz, bunun Patrick'in piyano çaldığı dans grubuna, 'Hatmi Çiçekleri'ne ait olduğunu anladım. Resme bir kez bakmam, Patrick'in bana 'gerçekten özel' olan çocuklar hakkında her şeyi anlatmadığını fark etmemi sağlamıştı. Çocukların çoğu Down sendromluydu. Kendimi yerin dibine girmiş gibi hissediyordum. Çok büyük, utanç verici bir suçluluk duyuyordum. Ve beni bu duruma düşürdüğü için Patrick'e kızıyordum.

Geri dönen Patrick, eşyalarımı arabanın bagajına yerleştiriyordu. Bacağımı içeri çekip rahat hissetmek için bir süre bekledim. Patrick ise direksiyonun başına geçmiş, arabayı otoparktan çıkarıyordu.

"Kahve konusunda haklı mıymışım?" diye sordu.

"Neden bana dans eden çocukların engelli olduklarını söylemedin?"

Patrick bana bir göz attıktan sonra bakışlarını yeniden yola çevirdi. "Sen sinirlenmişsin."

"Beni aptal yerine koymuşsun gibi hissediyorum."

"Dinle, Emma. Sakatlanmış olduğunu biliyorum. Sana eziyet vermek istemedim. Eğer sana Hatmi Çiçekleri'yle ilgili her şeyi anlatırsam, gelip onları görmek zorunda hissedeceğini düşündüm. Hobart buradan oldukça uzak, bilhassa uzak mesafelere alışkın olmayan ve dizi sakat biri için." Ardından gülümsedi. "Hayır dediğin için kendini kötü hissetme."

Fakat kötü hissediyordum. Dünyanın en bencil insanıymışım gibi hissediyordum. Hobart'a gitmek, o çocuklarla tanış-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mak ve onlara danstan bahsetmek, bana sadece biraz ağrıyan bir dize mal olurdu. "Geleceğim," dedim.

Ancak Patrick başını iki yana salladı. "Hayır, katiyen olmaz. Seyahat edemeyeceğini söylemiştin."

"Eğer yol üzerinde birkaç mola verebilirsek sorun olmaz."

"Bunu kabul edemem, Emma. Seni buna çok zorlamış gibi hissederim. Burada sadece kısa bir süreliğine kalacaksın ve Monica hasta olduğu için birkaç gün sana yardım edemeyecek. Yapacak çok işin var."

"Gerçekten geleceğim. Bir sonraki provaları ne zaman?"

Patrick bir süre sessizce kendi içinde çeliştikten sonra, "Her cumartesi, saat ondan on ikiye kadar. Bunlar, birkaç ay içinde verecekleri bir konserin ilanları."

"Beni kaçta almaya geleceksin?"

Patrick'in gönülsüz olduğunu anlayabiliyordum, fakat aynı zamanda gelmemi çok istiyordu. "Madem ısrar ediyorsun…"

"Israr ediyorum."

"Öyleyse saat sekiz gibi gelirim. Böylece yol boyunca kısa molalar vermemiz ve Hobart'a vardığımızda bir kahve içmemiz için yeterince vaktimiz olur."

"Harika. Anlaştık."

Patrick bir süre bekledikten sonra, "Emin misin?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladım çabucak, kendimi neyin içine attığımı merak ediyordum. "Eminim."

Dinleyebileceğim CD'lerim yoktu, o yüzden radyo tek çıkış yolumdu. Akşamları caz müziklerin çaldığı bir klasik müzik istasyonu buldum, kendime bir kadeh şarap doldurdum ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayıklanacak bir kutu alarak oturdum. Bu seferki kutu o kadar eskiydi ki karton kenarları dağılıyordu. İçinde, Kır Çiçeği Tepesi'nin işlerini gösteren eski –çok eski– hesap defterleri vardı. Sayfaları sararmış ince defterler mürekkebe bulanmıştı. Yapılan işlemleri dikkatle takip etmeye çalışsam da ne anlama geldiklerinden emin değildim. Beattie'nin elyazısını tanımıştım, fakat bir elyazısı daha vardı. Beattie'ninki kadar düzgün değildi. Tahminimce bu bir erkeğin elyazısıydı. Ama hangi erkeğin?

Silkelendim. Hayal gücüm beni yine ele geçiriyordu. Büyükannem koca çiftliği tek başına yönetiyor olmamalıydı, şüphesiz onunla birlikte çalışanları vardı.

Kitapları art arda kutudan çıkartırken, tarih derneğindeki şu kadını düşünüyordum. Acaba bütün bunları görmek ister miydi? Muhtemelen bunlardan bir anlam çıkarabilirdi. Bunları çöpe atmak, aniden utanç verici bir şeymiş gibi görünmüştü. Fakat bir derneğe bulaşmak istediğimden de emin değildim. Misafir istemiyordum.

O sırada kırmızı kurdeleyle bağlı bir dosya buldum. İçinde düzinelerce alım satım sözleşmeleri vardı. Mobilyalar... Koyunlar... Hatta Beattie'nin 1934 yılında elden çıkardığı bir arazi parçasının kontratı. Ve en altta, Kır Çiçeği Tepesi'nin kontratı duruyordu.

Kasım 1934; Raphael William James Blanchard tarafından Beatrice Alison Blaxland'a satılmıştır. Toplam sıfır pound karşılığında.

Uzunca bir süre bu kontrata baktım. Raphael William James Blanchard adında biri, Kır Çiçeği Tepesi'ni büyükanneme *vermişti*. Ancak bu doğru olamazdı, çünkü annem bana farklı bir hikâye anlatmıştı. Onun anlattığına göre, Kır

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çiçeği Tepesi'nde işler iyi değildi ve kriz döneminde çok para kaybediyordu. Beattie'ye ise yaşlı bir amcasından küçük bir meblağ miras kalmıştı. Paranın geri kalanını da bankaya borçlanmış, ilk yıllarında bu borcunu kapatmak için oldukça mücadele etmek zorunda kalmıştı.

Annemi aramak, ona Raphael Blanchard'ı tanıyıp tanımadığını sormak için yanıp tutuşuyordum. Fakat sonra fotoğrafı düşünüyor ve dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Annem tıpkı bala koşan karıncalar gibi dram peşinde koşmaya bayılırdı. Ayrıca Raphael'in kim olduğunu öğrenmenin başka yolları da vardı.

Londra'da kahvaltı vakti ve telefon etmek için uygun bir saat olmasını bekliyordum. Bu sırada da fotoğrafta büyükannemin yanındaki adamın Raphael Blanchard olduğuna, gizli aşklarından doğan gayrimeşru bir çocukları olduğuna ve o malları, Beattie'ye sessiz kalması karşılığında verdiğine kendimi inandırıyordum... Tabii bunların hiçbiri büyükannemle ilgili bildiklerimle örtüşmüyordu. Ancak ne kadar şarap içersem, o kadar akla yatkın bir hale geliyorlardı.

Adelaide'i aradım.

"Uyandırdım mı?" diye sordum.

"Hayır," diyerek esnedi. "Şey... Evet. Patronum olmadığına göre, artık sinirlenmemen için yalan söylemek zorunda değilim, değil mi?"

"Affedersin," diye yanıtladım. "Yardıma ihtiyacım var. Raphael Blanchard adında biri hakkında bilgi arıyorum. Burada internet bağlantım yok. Benim için araştırabilir misin?"

"Dansçı mı?" Bir kez daha esnedi.

"Hayır. Neden bu kadar yorgunsun?"

"Uçan Faşist dün gece bir parti verdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve seni de davet etti, öyle mi?"

"Ben kanepeleri dağıttım. Biraz bekle, bilgisayarın başına yeni geçtim. Adı neydi?"

Adelaide'e Raphael'in ismini kodladım. Tuşların çıkardığı tıkırtıyı duyabiliyordum.

"Pekâlâ. Hangisi?"

"Hangisi mi?"

"Birinci Raphael Blanchard mı, ikinci mi yoksa üçüncü mü? Soylular sınıfına mensup bir aile."

Soylular sınıfı mı? "İngiltere'de mi?"

"Evet."

"Otuzlu yıllarda muhtemelen Avustralya'da yaşamış olanı hangisi, peki?"

Telefonun diğer ucundan daha fazla tuş sesi ve daha fazla esneme gelmeye başladı. "Birincisi. 1930'dan 1934'e kadar Avustralya'da, görünüşe göre Tazmanya'da yaşamış. Londra'dan senin için oranın yerel tarihini mi araştırıyorum ben? İroniye bakar mısın?"

"Bir fotoğrafı var mı?"

"Elbette var. Küçük bir fotoğraf... Hayır, bekle. Daha büyüğü de varmış."

Koridordaki masaya gidip büyükannem ile yabancı adamın fotoğrafını aldım. "Tarif etsene. Kısa boylu, sağlam yapılı ve köşeli çeneli biri mi?"

"Alakası yok. Dalgalı koyu renk saçları ve bir kızınkilere benzeyen gözleri var."

Fotoğraftaki adama baktım. Dalgalı koyu renk saçları ve bir kızınkilere benzeyen gözleri olan biri olarak tarif edilmesine imkân yoktu. Yine de o düşünceyi kafamdan atmakta zorlanıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana fakslamamı ister misin?" diye sordu Adelaide.

"Faks makinem yok."

"Öyleyse e-posta atayım?"

Bu çok uzun sürerdi. "Tamam. Yerel lisenin faks numarasını bulup, fotoğrafı oraya gönderebilir misin? Lewinford Lisesi. Patrick Taylor'ın dikkatine diye not ekleyip, bunun benim için olduğunu söyle." Söylediklerimi fark edip hemen suçluluk hissettim. "Affedersin, Adelaide. Artık patronun olmadığını biliyorum, ama–"

"Sorun değil, Em. Bugün yollarım. Yine de kendine bir internet bağlatmalısın."

"O kadar uzun kalmayacağım," dedim. "Yakında buradan gitmiş olacağım." Tanrım, artık bunu söylemekten usanmıştım.

Rahatsızlığını atlatan Monica, ağabeyinden aldığı faksla birlikte perşembe günü işinin başına dönmüştü.

"Bu adam kim ki?" diye sordu, katlanmış fotoğrafı bana uzatırken.

Fotoğrafı dikkatlice açtım. Ancak ona bakar bakmaz hüsrana uğramıştım. "Olabileceğini sandığım kişi değil," diye cevap verdim. "Bir başka muamma. Görünüşe göre bu adam, bu çiftliği 1934'te büyükanneme vermiş. Ama bunu neden yapmış bilmiyorum."

"Penelope Sykes ile temasa geçmelisin."

"Evet, çiçekçi kadın da aynısını söylemişti." Fakat o patikayı yürümeye, yeni insanlarla tanışmaya, kendimi bu kasabaya daha da bağlamaya hiç hevesli değildim. Belki de bilmek istediğim her şeyi bu evin içinde bulabilirdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cuma sabahı mutfak masasında oturmuş tostumu yiyip kahvemi yudumluyorken, kapının çalındığını duydum. Monica'nın kendi anahtarları vardı, bu yüzden gelenin o olmadığını biliyordum. İsteksizce ayağa kalkarak –ne yemeğimin yarıda kesilmesinden ne de beklenmedik misafirlerden hoşlanırdım– kapıyı açmaya gittim. Kapıda ufak tefek, kıvır kıvır saçları olan bir kadın duruyordu. Ellili yaşlarda olmalıydı, fakat kırlaşan saçlarının her biri özenle boyanmıştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum, masada soğuyan kahvemi düşünerek.

Kadın içtenlikle elini uzattı. "Ben Penelope Sykes. Beni aradığınızı duydum."

"Bu tam olarak doğru değil, insanlar bana sizden söz edip duruyorlardı," dedim. "Sizi beklemiyordum."

"Buradan geçiyordum. Hafta sonu için Launceston'daki kız kardeşimin yanına gidiyordum. Konuşmak için uygun bir zaman mı?"

"İçeri gelin," dedim gönülsüzce. "Ben de tam kahvaltı yapıyordum."

Penelope, mutfağa giden yol boyunca evin her detayını hevesle inceledi.

"Daha önce Kır Çiçeği Tepesi'nde bulunmamış mıydınız?" diye sordum. Bir yandan da ona teklif etmeden kahvemi yudumlamakla çok mu ayıp etmiş olurum diye merak ediyordum. Ayıp olacağını biliyordum.

"Hayır, burası çok uzun yıllardır kilitliydi. Burada çok fazla tarih yatıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kahve?"

Penelope hayır dercesine başını salladı. İşte şimdi ona kanım ısınmıştı.

Oturup kahvaltıma kaldığım yerden devam etmeye başladım. "Burada çok fazla tarih yatıyor. Elimde alabileceğiniz bazı kitaplar var, çiftliğin eski kayıtları falan."

Penelope'nin gözleri iri iri açıldı. "Çok isterim."

Omzumu silktim. "Aksi halde çöp tenekesini boylayacaklardı."

"Bu gibi şeyleri sakın atmayın. Ben alırım. Günün birinde kriz dönemindeki Tazmanya hakkında bir kitap yazacağım." Karşıma oturdu. "Annem, büyükannenizi tanırmış."

"Gerçekten mi?"

"Çok değil. Fakat okulun tatil olduğu bazı günler Kır Çiçeği Tepesi'ne gelip oyunlar oynarmış. İki yıl boyunca komşu çiftlikte yaşamışlar. Annem her okul tatilinde buraya gelen küçük bir kız olduğunu ve bütün gün birlikte oyun oynadıklarını anlatırdı. Fakat o kızın ismini hatırlayamıyorum."

"Anneniz hatırlar mı?"

"Annem dört yıl önce öldü."

"Çok üzüldüm. Peki, küçük kız hakkında başka herhangi bir şey biliyor musunuz? Bu sır perdesi beni biraz meraklandırdı da." Penelope'ye fotoğraftan bahsettiğimde, gidip onu getirmemi istedi. Ben de gidip getirdim.

"Bu fotoğraf 1929 ya da 1930'da çekilmiş," dedi. "Kıyafetlerinden ve sokağın görüntüsünden bunu söyleyebilirim. Burası Hobart. O zamanlar, yoldan geçenlerin fotoğraflarını çeken, hafta sonunda da çektikleri fotoğrafları çok ucuza sahiplerine satan sokak fotoğrafçıları varmış. Ama şu dükkân..." Parmağıyla daha önce fark etmediğim bir dükkân tabelasını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gösterdi. "MacWilliam çiftçilik malzemeleri. 1931 yılında, kriz esnasında batmışlardı."

"Yani bu çocuk…?"

"Burada yaklaşık bir yaşında, ki bu da onu annemle hemen hemen aynı yaşta yapar. Onun annemin birlikte oyun oynadığı kız olup olmadığını merak ettim. Kızıl saçları varmış. Annemin dediğine göre kimsenin gözetiminde olmaksızın, sokak çocukları gibi koşturup oynarlarmış."

"Sizce o Beattie'nin kızı mıydı?"

Penelope başını olumsuzca salladı. "Hayır. Annem tatil sonlarında onu almak için bir arabanın geldiğini söylemişti. Bir adam ve bir kadın onu almaya gelirlermiş. Annem hep onun anne ve babası olduklarını düşünürdü."

Sebebinden emin olamasam da hayal kırıklığına uğradığımı hissetmiştim. "Ah. Anlıyorum."

"Tahminimce Beattie o kızın teyzesi falandı."

"Beattie'nin hiç kardeşi yoktu."

"Öyleyse yakın aile dostu olmalıydılar… Kahvaltınızı bitirdiniz mi? Şu kitapları görmeyi çok istiyorum."

Kahvemin son yudumunu da içerek onu oturma odasına götürdüm ve piyanonun üzerinde yığılı olan kitapları minnetle Penelope'nin önüne bıraktım. Gözlerini büyük bir istekle bazı mektuplara dikse de, onlar başkasına verilemeyecek kadar özeldi ve ailemizin bir parçasıydı. Penelope, herhangi bir yerinde Beattie'nin bahsinin geçip geçmediğine bakmak için evindeki verilerini araştıracağına söz verdi ve tam da Monica'nın geldiği sırada evden ayrıldı.

Fotoğrafı yeniden koridordaki masaya bıraktım. Tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğramış hissediyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Sekizinci Bölüm

Cumartesi sabahı hava bulutlarla kaplıydı ve her an yağacak gibi görünüyordu. Uyandığımda boğazım kaşınıyor, başım ağrıyordu. Patrick'le yapacağımız Hobart ziyaretini iptal etmeyi ve bütün günü yatakta geçirmeyi düşündüm. Fakat kendimi son derece suçlu hissedecektim. Sıcak bir duş, başımın ağrısını biraz olsun hafifletmişti. Her zamanki kot pantolonumun yerine, yanıma aldığım tek elbisemi giydim. Ardından saçlarımı tarayıp gevşekçe topladım ve hoş görünmeyi umdum, fakat bunu neden umduğumdan tam olarak emin değildim. Önceleri Patrick'in benden hoşlandığını düşünmüştüm, ama şimdi buna dair gerçekten hiç kanıtım yoktu. O, daha önce tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyordu. Ne Josh gibi gösterişli ve kendinden emin, ne de babam gibi sertti. Sessiz sakin biri olmasına rağmen hiç de çekingen değildi. Nazik biriydi, fakat zayıf değildi. Yine de ona abayı yaktığım falan yoktu, çünkü hâlâ Josh'a âşıktım. Sadece ilgimi çekmişti. Farklıydı.

Patrick tam vaktinde geldi ve kıyafetim ya da saçımla ilgili hiçbir yorumda bulunmadı. Kır Çiçeği Tepesi'nden ayrıldığımız sırada yağmur başlamıştı. Konuşmamamız onu rahatsız

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ediyormuş gibi görünmüyordu. Bu yüzden sileceklerin tutturduğu ritmi dinleyerek camın ardından akıp giden manzarayı seyretmeye başladım. Sağanak yağmurun altındaki koyunlar, kuru, eğri büğrü ağaçların dibinde hareketsiz ve acınası bir halde duruyorlardı.

"Hava berbat," dedi Patrick en sonunda.

"Yağmuru çok severim."

"Yine de araba kullanmak için uygun bir hava değil," dedi ve sonra yeniden sustu.

Ona gözucuyla bakabilmek için oturduğum yerde şöyle bir kımıldandım. Çatık kaşları ve oldukça düzgün burnu sayesinde, son derece ciddi bir yüze sahipti. Ardından bakışlarımı ön cama çevirdim. Yağmur bardaktan boşanırca yağmaya başlamıştı ve Patrick daha da yavaşladı.

"Üzgünüm, birer kahve içmek için çok da uzakta olmayan küçük bir kasabada durmayı planlıyordum. Ama bu havada oraya gitmemiz biraz daha uzun sürebilir."

O an, Patrick'in aslında gergin olduğu için bu kadar sessiz olduğunu fark ettim. Direksiyonu sıkıca kavramıştı ve tüm bedeni gerilmişti.

"İyi misin?" diye sordum. "Yağmurlu havalarda araba kullanmak sana göre değil mi?" Oldukça samimi görünmeye çalışıyordum.

Patrick gülümsemedi. "Ah, öyle de denebilir." Sonra durakladı. "Anne ve babamız... Bir kaza geçirmiştik... Monica yedi, bense on yedi yaşındaydım. Arabadaydık. Babam ıslak yolda direksiyon hâkimiyetini kaybetti. O da, annem de öldüler."

Bir süre utancımdan konuşamadım. Sonra Patrick'in o zamanlar neler yaşadığını hayal ettim ve bu kez de ona acıdığımdan konuşamadım. "Çok üzüldüm," diyebildim nihayet.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anne ve babana olanları bilmiyordum." Zaten daha önce Monica'nın neden hiç anne ve babasından söz etmediğini merak etmiştim. "Hiç acele etme. Dizim şu anda gayet iyi." Ardından merakıma yenik düştüm. "Peki, ya sonra ne oldu? Monica'ya ve sana kim baktı?"

"Biz baktık," dedi. "Daha doğrusu, ben baktım. Lisedeki son yılımın son zamanlarıydı ve Monica'yı, Melbourne'daki amcamızın yanına göndermekten söz ediyorlardı. Fakat biz gerçekten bir arada kalmak istiyorduk. Evimizi miras aldık, böylece başımızı sokacak bir yerimiz oldu. Sonra da yarı zamanlı bir iş buldum, ancak geçiniyorduk. Gerçekten zor zamanlardı. Her fırsat bulduğumda çalışıyor, üniversitede olduğum zamanlar Monica'yı okuldan almaları için komşulardan medet umuyordum. Böyle tuhaf bir şekilde büyüdüğü için kendimi suçlu hissediyordum. Öte yandan anne ve babasını kaybetmişti, bundan daha kötüsünün olamayacağını düşünüyordum. Bu, benim hatam değildi."

"Tabii ki. Sen harika bir iş çıkarmışsın. Monica çok hoş bir genç kadın."

"Monica hâlâ oradayken, Lewinford Lisesi'nde işe başladım. Sonraki birkaç yıl her şey kolaydı." Omzunu silkti. "Elimden geleni yaptım."

Nasıl bir hayat geçirdiğini hayal etmeye çalıştım. Gençliğe özgü maskaralıklar yapmamış, arkadaşlarıyla birlikte içmeye çıkmamıştı. Onun yerine çalışıp küçük kız kardeşine bakmıştı. Bu, onun doğasını anlamaya oldukça yardımcı oluyordu.

Okuldaki son yılımda neler yaptığımı hatırlamaya çalıştım. Zeki olmama rağmen derslerimden kalıyordum, çünkü hiç dikkatimi vermiyordum. Amerika'daki iki dans akademisine çoktan kabul edilmiştim, Londra'daki bir okuldan da haber

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bekliyordum. Annemse her zaman Avustralya'da okumamı istiyordu. Annem ve ben daima birbirimizle zıtlaşırdık. O aşırı denetleyiciydi, benimse sadece tek bir amacım vardı. Bir keresinde çok büyük kavga etmiştik, belki de hayatımın en kötü kavgasıydı. Ona ondan nefret ettiğimi söylemiştim. Büyüdüğümü zanneden bir çocuktum. Patrick ise bir yetişkinin bütün sorumluluğunu sırtladığı zamanlar bir çocuktan biraz daha büyüktü. Genellikle geçmişte yaptığım şeyler yüzünden utanmamaya çalışırdım, fakat şımarık bir velet olduğum düşüncesi beni kıvrandırıyordu.

"Hatmi Çiçekleri'yle nasıl yolun kesişti peki?" diye sordum.

"Marlon," diye yanıtladı. "Bu sabah onunla tanışacaksın. Okulda tiyatro öğretmenliği yapıyordu. Bu aslında onun projesi. Onlara piyano çalan yaşlı bir cadaloz vardı." Mahcup bir şekilde gülümsedi. "Affedersin, ama kadın gerçekten bir cadalozdu. Çocuklara bağırıp dururdu. Marlon, bir başkasını bulana kadar kadının yerine geçip geçemeyeceğimi sormuştu. O günden bugüne de tam iki buçuk yıl geçti."

Patrick kısa bir süreliğine de çocuklardan bahsetti. Bu proje, Down sendromlu çocukları olan dört anne arasında başlamış, sonra da büyümeye devam etmişti. Çocuklardan kimileri otistik, kimileri ise görme engelliydi. Hatta işitme engelli olan, fakat müziğin zemindeki ritmini hisseden bir çocuk bile vardı. Tazmanya'nın güney bölgelerinin her tarafından çocuklar geliyordu. Patrick geçtiğimiz yıl verdikleri konseri, o sırada başbakanın da Hobart'ta bulunduğunu ve konseri izlemek için nasıl son dakikada çıkageldiğini anlattı. Ardından dansın çocukların özgüven ve uyumluluk kazanmalarına nasıl yardımcı olduğundan ve birbirleriyle nasıl kuvvetli arkadaşlıklar kurduklarından bahsetti. Gittikçe evhamlandığımı hissediyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dum. Patrick oldukça doğal ve onların farkını kabullenmiş görünüyordu. Bense münasebetsiz davranacağımdan ve yanlış bir şey söyleyeceğimden emindim.

İlk mola yerimize varıp iki kahve aldığımız sırada yağmur dinmişti. Birkaç dakika etrafta gezindikten sonra dizimin çok da ağrımadığını fark ettim ve hazır hava yatışmışken Patrick'in yola devam etmesi için ısrar ettim. Saat dokuzu çeyrek geçe Hobart'a varmıştık.

Hatmi Çiçekleri, Derwent Irmağı'na bakan bir özel okulun tiyatro salonunda prova yapıyorlardı. Patrick beni geniş bir giriş salonuna açılan büyük, çift kanatlı bir kapıdan geçirdi. İleride küçük bir tiyatro sahnesi görünüyordu. Koltuklar sıralı, sahne yere yakındı. Bizi uzun boylu, koyu renk saçlı ve oldukça dar bir tayt giymiş bir adam karşıladı.

"Ah, sizinle tanışmak ne hoş!" dedi hayranlıkla tuttuğu elimi sıkarak. "Çok güzel görünüyorsunuz! Bu elbise üzerinizde *harikulade* durmuş! Daha önce sadece fotoğraflarınızı görmüştüm. Gerçek hayatta ise iki kat daha göz kamaştırıcısınız."

"Teşekkür ederim," dedim, Marlon'un aşırı girişkenliğine adapte olmaya çalışarak. "Ayrıca bugün buraya gelmeme izin verdiğiniz için de teşekkürler."

Marlon'un bütün cümleleri büyük bir vurguyla noktalanıyordu. "Hayır, hayır, asıl biz *size* teşekkür ederiz. Çocuklar henüz burada olduğunuzu bilmiyorlar, ama gerçek bir balerinle tanışmak çok hoşlarına gidecek. Tanrım! Buna bayılacaklar! Özellikle de Mina. Öyle değil mi, Patrick?"

Patrick'in yumuşak sesi, Marlon'unkiyle tam bir tezat oluşturuyordu. "Balerin Mina," dedi. "Baleyi çok seviyor."

"O bir *yıldız*!" diye ciyakladı Marlon. "Onu seveceksiniz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onlar sahneyi hazırlarken, ben de ön sıradaki koltuklardan birine oturdum. Patrick sahne arkasından bir elektrikli piyano getirerek hızlıca birkaç parça çaldı. Marlon, ilk çocuklar ve anne babaları varana kadar hoplayıp zıplayarak edepsiz şarkı sözleri uyduruyordu. Sonrasında ise o kadar efendi ve ağırbaşlı birine dönüşmüştü ki onunla ilgili ilk izlenimlerimin birer hayal olup olmadığını merak etmiştim. Ön sıralar yavaş yavaş anne babalarla dolmaya başlamıştı. Çocuklar ise –küçükten genç yetişkinlere kadar– bileklerine birer kol bandı takılması için Marlon ile birlikte sıraya girmişlerdi. Sol kol için pembe, sağ kol için ise mavi. On sekiz çocuktan onu, badem şeklinde gözlere ve Down sendromuna özgü yüz hatlarına sahipti. Bunun dışında hepsi farklı farklıydı. Onları hazırlanırken seyrettim. Bazıları daha canlı ve yaptıkları şeye her nasılsa daha bağlı görünüyorlardı. Bazılarıysa bir hayal âlemindeydiler. Diğer çocukların kimi oldukça odaklanmıştı, kimi gürültücüydü, kimiyse endişeyle anne babalarına yapışmıştı. Fakat Patrick, adını hatırlayamadığım bir müzikale ait eski bir aşk şarkısının girişini çalmaya başladığında, tüm çocuklar dikkat kesilerek pozisyonlarını aldılar. Marlon bağırmaya başladı, "Pembe kol! Mavi kol! Dön! Kollar yukarı ve… yavaşça."

İtiraf etmeliyim ki bu kadar hoş bir görüntüyle karşılaşacağımı düşünmemiştim. Beceriksiz, aksi ve uyumsuz davranacaklarını, verilen direktifleri doğru düzgün takip edemeyeceklerini sanıyordum. Fakat hepsinde çocuksu bir zarafet, ciğerlerine dolup yüzlerinde ışıldayan bir heves ve coşku göze çarpıyordu. Çok güzeldi. Daha önce kendimi hiç bu kadar insan hissetmemiştim. Ağlamamaya çalışarak –kimsenin onlara üzüldüğümü düşünmesini istemiyordum– kendimi yavaş ve hüzünlü müziğin akışına bıraktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Prova bittiğinde anne babalar ve ben, onları ayakta alkışladık. Marlon teatral bir reveransla bizleri selamladı. "Ve şimdi," dedi, "karşınızda özel konuğumuz. Çocuklar, ön sıradaki şu muhteşem varlık, ünlü bir balerin olan Emma Blaxland-Hunter'ın ta kendisi."

Ne yapmam gerektiğinden emin değildim, o yüzden gülümseyerek hafifçe el salladım. Saniyeler içinde çocuklar önümde toplanmış, imza isteyip sorular soruyorlardı. Önce hangisine bakıp cevaplayacağımı bilemiyordum. Tam da o sırada, yaşça diğerlerinden büyük, koyu renk saçları olan Down sendromlu bir kız yanımdaki koltuğa oturarak elimi tuttu. Ona doğru döndüm.

"Ben Mina," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye yanıt verdim gülümseyerek.

"Balerin Mina."

"Evet, seni duymuştum."

"Bana bale öğretebilir misin?"

Anlaşılmaz bir şekilde dilinin üzerinden konuşuyordu, fakat diğer çocukların aksine onu eksiksiz bir şekilde anlayabiliyordum. "Ben… sana birkaç hareket gösterebilirim, sanırım."

"Ben bütün duruşları biliyorum zaten. Sana göstereyim," dedi ve beni elimden çekiştirerek koltuğumdan kaldırdı.

Kendimi bir anda sahnenin ortasında, etrafım çocuklarla dolu bir halde bulmuştum. Mina önümde durarak bildiği hareketleri göstermeye başladı. Dördüncü pozisyonda kollarını, beşincisinde de ayaklarını düzeltmesine yardım ettim. Fakat sonuncusunu fiziksel olarak becerebilmesi imkânsızdı.

"Bana başka bir şey gösterebilir misin?" diye sordu.

Marlon'a bir göz attım. Gülümseyerek omzunu silkti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mina'nın neleri yapıp yapamayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Birinci arabesk* pozisyonuna ne dersin?"

"Onda daha mı fazla kımıldamadan duruluyor? Bir dans öğrenmeyi tercih ederim. *Kuğu Gölü*'nü çok seviyorum."

"*Kuğu Gölü*'ndeki danslar oldukça zordur. Bunu biraz düşünmeliyim. Ben–"

"Bizim için dans edebilir misin?"

"Ben… Hayır, yapamam. Dizimi sakatladım. Artık onu eskisi gibi hareket ettiremiyorum."

Mina anladığını belirtircesine ve saygıyla başını salladı. "Bir arkadaşımın da başına gelmişti," dedi. "Bir trafik kazası geçirmişti ve şimdi tekerlekli sandalyede."

Marlon araya girerek Mina'nın sözünü kesti. "Pekâlâ, Mina. Diğerlerinin de Emma'yla biraz sohbet etmesine izin verelim. Kim imza istiyor?"

Bütün çocuklar hep bir ağızdan "Ben!" diye bağrıştılar. Onlara imza dağıtırken, Mina'ya ne tür bir dans öğretebileceğimi düşünmeye çalışıyordum. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyordum. Büyük koreografların hazırladığı herhangi bir şeyi yapacak fiziksel kabiliyeti yoktu. Kollarını yeterince iyi hareket ettirebiliyordu, fakat belden aşağısının esnekliği onu daima yüzüstü bırakacaktı. Yine de oldukça hevesliydi ve belli ki baleyi çok seviyordu. Ve ilk danslarını seyrederken, Mina'nın yeteneğiyle ön plana çıktığını görebilmiştim.

Provanın geri kalanını düşüncelere dalmış bir halde seyrettim. Marlon'un çocuklarla arası harikaydı. Disiplinli ve sevecendi, onları güldürmek için arada bir espriler patlatı-

* Temel bale pozisyonlarındandır. Sağ kol ileri uzatılırken, sol bacak geriye doğru kaldırılır. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Patrick ise çok güzel piyano çalıyordu, ayrıca sabırlı ve sakindi.

Prova sona erip de çocuklar güle oynaya çene çalarak tek sıra halinde sahneden çıkarken, Mina tekrar yanıma yanaştı.

"Önümüzdeki hafta da gelip bizi seyredecek misin?"

"Bilemiyorum," dedim. "Gelmeye çalışacağım. Beni Patrick'in getirmesi gerekecek, o yüzden ona sormalıyım."

"Bana bale öğretecek misin?"

"Mina, gerçekten çok kısa bir süreliğine Tazmanya'dayım."

Adının geçtiğini duyan Patrick, yanımıza gelerek bize katıldı. "Haydi, Mina, baban dışarıda seni bekliyor olmalı," diyerek onu dışarı çıkardı.

Çantamı alıp omzuma astım.

Geri dönen Patrick, "Babasıyla birlikte yaşıyorlar," diye açıkladı.

"Babası onunla gurur duyuyor olmalı."

"Asla içeri girmez ki."

"Gerçekten mi?"

"Sadece Mina'yı buraya bırakır ve alır. Onu sadece arabasının camının ardından gördüm. Mina buradaki en büyük kız, on yedi yaşına yeni girdi."

"Oldukça hevesli görünüyor."

"Harika bir çocuktur. Fakat bazı zamanlar üzüldüğünü düşünüyorum. Yaptığımız tüm danslar, eski gösteri müzikleri ya da pop şarkılarına yönelik. Sanırım gerçekten baleyle ilgili bir şeyler yapmayı çok isterdi."

Tam ona yardımcı olabileceğimi söylemek üzereydim ki vazgeçtim. Yakında buradan gidecektim. En iyisi kimseyi umutlandırmamaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Monica'yla birlikte temizlik konusunda ilerleme kaydediyorduk. Artık bazı şeyleri çöpe atma konusunda daha iyiydim. Büyükanneme gönderilmiş her doğum günü kartını ya da Mike Dayı'nın çizdiği her resmi saklama ihtiyacı duymuyordum. Uçuşuma bir hafta kalmıştı ve gecemi gündüzüme katarak çalıştığım takdirde bu işi başarabileceğime inanıyordum. Monica artık daha fazla yanımda kalıyordu. Sabahın erken saatlerine kadar kutuları boşaltıyor, sonra uykuya dalıyor ve rüyamda içi rasgele, tanımlanamayan şeylerle dolu bir sürü kutu görüyordum.

Ve Monica nihayet anahtarı buldu. Yemek odasını boşaltıyor, meşe ağacından yapılma büfenin bütün çekmecelerini birer birer çekip çıkarıyordu. Anahtar saklanmamıştı, fakat çekmecelerden birinin arkasına kaymış ve bir yığın ıvır zıvırın altında kalmıştı.

"Bak," dedi, mutfak kapısının eşiğinde durarak. Mutfak masasında oturmuş, iş yazışmalarını ayırıyordum.

Başımı kaldırıp ona baktım. Anahtarı bana uzatarak onu nerede bulduğunu anlattı.

"Bu işçi kulübesinin anahtarı olmalı, değil mi?" diye sordum.

"Açamadığımız bir tek o kapı kalmıştı."

"Gidip bakabilir misin?"

Monica, tamam dercesine başını salladıktan sonra çamaşırlığa inen merdivenlere yöneldi. Büyükanneme bir yüncü tarafından gönderilen eski bir mektuba göz gezdiriyordum. Fakat neden söz edildiğini de, mektubun önemli olup olmadığını da anlayamamıştım. 1938 tarihli bir mektuptu, bu yüzden Pene-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lope Sykes onu isteyebilirdi. Bir iç çektim ve önüme yeni bir yığın mektup aldım. Bir sonraki mektuba geçtiğim sırada, bir kahve molası vermeyi düşündüm.

Tam da o sırada Monica gürültüyle merdivenlerden yukarı koşturdu. "Emma!"

Dönüp ona baktım. Merdivenlerin başında, nefes nefeseydi.

"Ah, Tanrım," dedi. "Dolu."

"Dolu mu?"

"Gel de kendin gör."

Yavaş hareketlerle sandalyemden kalktım. Uzun süre hareketsiz oturduktan sonra ayağa kalkmanın nasıl acı verdiğini çoktan öğrenmiştim. Ardından Monica'yı takip ederek merdivenleri dikkatlice indim ve çamaşırhaneden dışarı çıktım.

Güneş ışığı her yeri kaplamıştı, fakat hava yine de serindi. Hafifçe esen sabah meltemi, araziyi çevreleyen uzun okaliptüs ağaçlarının yapraklarını hışırdatıyordu. Bir çift tavşan sıçrayarak bizden uzaklaştı. Bahçe kapısından çıkıp eski, ahşap kulübeye giden, fazlaca büyümüş otlarla kaplı olan çayırdan geçtik. Kulübenin kapısı açıktı. Her yer örümcek ağlarıyla kaplıydı. Ve tabii ki kutularla. Daha da fazla kutuyla…

Her oda kutularla doluydu.

"Tanrım," dedim.

"Uçağın ne zaman kalkacak?"

"Pazar günü, saat birde." Monica'ya doğru döndüğümde gülümsediğini gördüm. Daha çok kutu –çok daha fazla kutu– düşüncesi karşısında aklımın başımdan gitmiş olmasına rağmen bir kahkaha attım. "Eve gidemiyorum, öyle değil mi?"

Monica omzunu silkti. "Sanırım hepsini doğruca çöpe atabilirsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama yapamazdım. Bu kutularda bir şey aradığımı yeni fark etmeye başlamıştım. Büyükannemin karşılığında hiçbir ücret ödemeden bir koyun çiftliği alışının arkasındaki hikâyeyi ve fotoğraftaki küçük kızın kim olduğunu arıyordum. Annemle dayımı doğurup, bir iş kadını ve bir milletvekilinin karısı olarak hayat kurmadan evvel büyükannemin ne yaptığını arıyordum. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum.

En yakındaki kutunun kapağını açıp içine göz attım. Çoğunlukla kitaplar vardı. Belki de o kadar uzun sürmeyecekti. "Havayolu şirketini arayıp uçuşumu iptal ettireceğim. İşimin tamamen bittiğinden emin olduğumda yeniden yer ayırtırım." Bu kendimi daha iyi hissettirmişti. Zamana karşı yarışıyormuşum hissi ortadan kaybolmuştu. "Bu evi adamakıllı satışa hazırlayacağım, bir ayımı daha alsa bile yapacağım."

"Kalmamı ister misin?"

"Kesinlikle. Bunu sensiz yapamam."

"Öyleyse ebeveyn odasını temizlememi ister misin?"

"Hayır," diye cevap verdim çabucak. Batıl inançlarım vardı. Eğer büyükannemin eski yatak odasına geçersem, bu sonsuza dek burada kalacağım anlamına gelirdi. "Kaldığım yerden memnunum."

Evin en sevdiğim iki odası, mutfak ve oturma odasıydı. Yatak odam, sadece uyuduğum yerdi ve yorgunluktan gözlerim kapanıncaya dek oraya çıkmaya yeltenmiyordum. Gündüzleri mutfaktaki güneş, geceleriyse oturma odasındaki şömine beni o odada tutuyordu. Aslında hava şömineyi yakmayı gerektirecek kadar soğuk değildi, fakat şömine ateşinin sesiyle kızılımsı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ışığını seviyordum. Londra'da sadece merkezi ısıtmam vardı. Akşamlarım radyo dinleyerek, bir ya da iki kadeh şarap içerek ve eski mektupları okuyarak geçiyordu.

Kanepede oturmuş ikinci kadeh kırmızı şarabımı içiyor, bir yandan da büyükbabamın Hong Kong'a yaptığı resmi bir gezi esnasında büyükanneme gönderdiği mektubu okuyordum. Tam o sırada, radyoda Çaykovski'nin *Fındıkkıran*'ından 'Çiçeklerin Valsi' çalmaya başladı.

Canımı yaksa da bir an her şeyi bırakıp sadece dinlemeye başladım. İlk profesyonel solo performansımı Balanchine'nin Dew Drop rolünde sergilemiştim ve şu an benim dans ettiğim kısım çalıyordu. Burada kariyerimin sonundayken, kariyerimin başlangıcını böylesine canlı ve net bir şekilde hatırlamak son derece acı vericiydi. Umutlarım... Hayallerim... Hareketleri hatırlayan kaslarım seğirtiyordu, fakat ben taş gibi hareketsizdim.

Bittiğinde, kendimi toparlamak için biraz duraklayarak kadehimdeki şarabı bitirdim. Ardından o ilk sahnelemeyi düşünmeye başladım. Balanchine'nin koreografisi, Clara ve Fındıkkıran'ı oynayacak çocuklar gerektiriyordu ve bu yüzden, rolleri basitleştirmişti. İyi bir koreograf değildim, fakat Dew Drop'un dansını son derece iyi biliyordum.

Peki, onu basitleştirebilmemin bir yolu var mıydı? Bir çocuğa göre değil de, Down sendromlu bir kıza göre hazırlanabilir miydi?

Ayağa kalkıp radyoyu kapattım ve oturma odasının ortasına geçerek dizime ne kadar ağırlık verebileceğimi test ettim. Tıpkı benim gibi, Mina da bacaklarıyla karışık ya da esneklik gerektiren hiçbir hareketi yapamıyordu. Melodiyi mırıldana-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rak, Marlon'un çocuklara yaptırdığı bazı hareketleri düşündüm. Sonra da bu hareketleri daha zarif görünebilecekleri ve Mina'nın bale olarak düşüneceği şekilde yumuşatmayı denedim. Ardından kol duruşlarını gözden geçirdim ve ayaklarımın anlatamadığı hikâyeyi kollarımın anlatması için daha fazla kol pozisyonu ekledim. Gözümün önünde bir görüntü belirivermişti: Mina, uçuk renkli kıyafetler içerisinde, sahnenin tam ortasında dans ediyordu. Beyaz renkli elbiseler giymiş olan diğer çocuklar, Mina'nın etrafında toplanmıştı ve onun hareketlerini tekrarlıyorlardı. Elbette bu gerçek bir bale olmayacaktı, hatta onunla alakası bile yoktu. Ancak bu müziği arzulayan Mina için gerçek bir bale gibi *hissettirecekti*.

Sonra tekrar yerime oturdum. Bu işe karışmayı gerçekten istiyor muydum? Burada ne kadar kalacaktım ki? Eğer işçi kulübesindeki kutular sadece kitap ve ıvır zıvırlarla doluysa, çoğunu hafta sonuna kadar başımdan atmış, bir iki gün sonra da Sidney'e giden bir uçağa binmiş olurdum.

Fakat olmak istediğim yer Sidney değildi. Olmak istediğim yer, altı ay önceki hayatımda kalmıştı. Ağlamamaya ve kendime acımamaya kararlı bir şekilde dudağımı ısırdım. İçimdeki o kocaman boşluğu hissetmemeye kararlıydım.

Sonraki birkaç gün boyunca, Mina için hazırladığım dansı geliştirmeye devam ettim. Bu arada aptallık edip etmediğimi merak ediyordum. Onun hakkında da, neler yapabileceği hakkında da gerçekten hiçbir şey bilmiyordum. Yalnızca o görüntüsünü hayalimde canlandırıp duruyordum: Teni solgundu, tüm ışıklar onun üzerindeydi ve yükselen müzikle birlikte

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çocuksu bir zarafetle hareket ediyordu. Dansı yeterince basitleştirdiğimden neredeyse emindim, hiç değilse *Kuğu Gölü*'nü seven bir kızı hoşnut etmeye yetecek kadar güzel ve zarifti.

En sonunda doğrudan Patrick'le konuşmaya ve ona ne planladığımı anlatmaya karar verdim. Bunun işe yaramayacağını söyleyeceğine dair kendimi hazırlamıştım. Elbette hayal kırıklığına uğrardım, fakat bu, Mina'yı boş yere umutlandırmaktan çok daha iyi olurdu.

Nasıl olsa öğrenecek olmasına rağmen Monica'ya nereye gideceğimi söylemedim. Patrick mutlaka ona anlatacaktı. Eğer söylersem beni kasabaya bırakmayı önerecek ve ben Patrick'e fikirlerimden bahsederken, o da orada olacaktı. Utanıyor muydum? Belki. Patrick'le başbaba kalmayı mı umuyordum?

Belki.

İşçi kulübesini süpürmekle meşgul olan Monica'ya uzun bir yürüyüşe çıkacağımı söyledim. Getirdiği bir CD'deki şarkıya eşlik ediyordu ve yeterince mutluydu. Zaten daima mutluydu. O yaşta anne ve babasını kaybettiğini düşündükçe, bazen bu kadar mutlu oluşuna inanmakta zorluk çekiyordum. Patrick, onu o şartlar altında sabit tutmakla harika bir iş başarmıştı. Patrick'e hayran olmak için bolca sebep vardı.

Fakat ona gönlümü kaptırıyor değildim. Geceleri yatmadan önce düşündüğüm kişi Josh'tı. Tanıştığımız ilk anı, dairemize taşındığımız geceyi ya da harika, büyüleyici hayatımızın, harika ve büyüleyici olan herhangi bir anını tekrar tekrar zihnimde canlandırıyordum. Bazen de genç bir kız gibi hayaller kuruyordum. Geri dönmem için bana yalvaracağı gün neler söyleyeceğini ve neler yapacağını, beni havaalanında kollarına aldığında neler hissedeceğimi ve bana yaşattığı acılar için nasıl ağlayacağını, en ince ayrıntısıyla düşlüyordum. Ardın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan kendimden utanarak duruyor, onun yerine tekrar gözyaşlarıma sığınıyordum.

Bütün bunlara rağmen, Patrick hâlâ ilgimi çekiyordu. Onunlayken kendimi iyi hissediyordum. Saat tam üçten sonra okula vardığımda, ofisteki sekreter beni öğretmenler odasına yönlendirdi.

Patrick beni gördüğünde gülümsedi. "Emma. Burada ne işin var?"

"Selam. Sürpriz," dedim, bir aptal gibi göründüğümü fark etmiştim. "Sana bir şey göstermek istedim."

"Bekle bir saniye." Bilgisayarını kapatıp ayağa kalkarak üzerine gri bir hırka geçirdi. "Nedir?"

Ona üzerinde çalıştığım şeyi anlattım. Başını olumlu anlamda sallasa da en ufak bir heyecan belirtisi göstermedi. Umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım…

"Çiçeklerin Valsi mi?" dedi. "Bu onun için biraz karmaşık görünüyor."

"İzin ver de sana bir göstereyim. Eğer onun için çok zor olacağını düşünürsen, sorun olmaz. Sadece onda çok hoş duracağını hayal ediyorum."

Patrick gülümseyerek sırt çantasını omzuna attı. "Tamam, seni müzik odasına indireyim de göster."

Müzik odasına yürüdüğümüz esnada okul boşalmaya başlamıştı. Patrick buranın bir lise olduğunu söylemişti, fakat etrafta her yaş grubundan çocuklar vardı. Patrick uzun boyluydu ve son derece dik bir duruşu vardı. Yaşça diğerlerinden büyük genç kızların yanından geçerken, ona nasıl da kirpiklerini kırpıştırarak baktıklarından habersiz görünüyordu. Müzik odası boştu ve kapısı kilitli değildi. Köşeye alçak bir sahne kurulmuştu, ama sahnenin üzeri içi müzik aletleriyle dolu kutularla kaplıydı.

Patrick dolabı açarak bir CD çalar çıkardı. "Burada o mü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ziğin CD'sinin olduğundan adım gibi eminim," diyerek dolabı karıştırmaya devam etti.

Şimdi kendimi aptal gibi hissetmeye başlamıştım. Patrick bir CD çalacak ve ben de o şarkıda dans edecektim. Fakat ne o eski günlerimdeki gibi, ne de alışkın olduğum şekilde dans edebilecektim. Hayatım boyunca ilk kez, kendi bedenimden utandığımı hissettim.

Patrick bulduğu CD'yi CD çalara yerleştirerek çalmaya başladı. Kendimi hazırladım ve Mina'yı düşünerek hareketleri göstermeye başladım. Şimdi başını olumlu anlamda sallarken yüzünde koca bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Evet, evet," dedi. "Devam et. Çok güzel."

'Sen asıl eskiden neler yapabildiğimi görmeliydin,' demek istedim. Beni dans ederken görmesini, bedenimin neler yapabildiğini seyretmesini, yeryüzüne indirebildiğim zarafet ve güzelliğe şahit olmasını istiyordum. Aniden tökezledim ve Patrick'in gözlerine bakmaksızın dansa bir son verdim. "Her neyse, bunun gibi işte," dedim. "Mina'ya yaklaşık altı çocuk daha eşlik edebilir. Ne dersin, sence bir sonraki provaya gelmeme değer mi?"

Patrick CD çaları kapatıp ellerini dudaklarında birleştirerek düşünmeye başladı.

"Bu sana bağlı," dedi nihayet.

"Bana mı bağlı?"

"Mina çok isteyecektir. Babası da ona memnuniyetle izin verir. Ama bunu öğrenmesi biraz uzun sürebilir."

"Ah. Ona ben mi öğretmek zorundayım? Sadece Marlon'a gösteremez miyim?"

Patrick biraz daha düşündü. "Muhtemelen hayır," dedi yavaşça. "Sanırım bunu senin yapman gerekir."

"Tamam, pekâlâ... Üç hafta kadar daha buradayım sanırım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Belki altı?"

Kalmamı istiyordu. Peki, ya ben kalmak istiyor muydum? Bu cevaplayabileceğim bir soru bile değildi. Sidney'de yapacak hiçbir şeyim yoktu.

"Evet, belki de altı hafta. Nasıl olsa evi marta kadar satamayacağım."

"Eğer Noel konserine kadar bize yardımcı olabilseydin…"

Hayır demek istiyordum. Söz vermek istemiyordum. Hiçbir şey için söz vermek istemiyordum. Fakat neden vermeyecektim ki? Dizimin bir anda iyileşeceğini, sonra da Londra'ya dönüp kariyerime devam edeceğimi mi hayal ediyordum? Gözlerim aniden yaşlarla doldu.

Patrick yanıma yaklaşarak nazikçe bileğime dokundu. "Affedersin, Emma. Senden çok fazla şey istedim."

"Hayır, hayır. Ben iyiyim. Sadece düşünüyorum," dedim, aniden dolan gözlerim yüzünden utanmıştım. Patrick'in elinin sıcaklığını kolumda hissetmek, beni şaşırtmıştı.

"Mina iyi olacak. Özel bir dans öğrenmesine gerek yok."

"Var," dedim, bunu derinden hissediyordum. "Genç ve kafayı baleyle bozmuş olmak nasıl bir şeydir bilirim." Ciğerlerimi havayla doldurarak gözyaşlarımı tuttum. "Çok üzgünüm. Ağlamak istememiştim."

"Gözyaşları hiçbir zaman bizden izin almaz," dedi elini kolumdan çekerek. "Seni eve bırakmamı ister misin? Hem Monica'yı da alırım."

"Kalacağım," dedim. "Demek istediğim, burada, Tazmanya'da kalacağım. Noel konserine kadar. Yardımcı olmayı çok isterim."

"Bu…" Patrick sanki gülümsemesini saklamaya çalışıyor gibi görünüyordu. "Bu harika, Emma. Gerçekten harika."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ertesi sabah çalan telefonun sesiyle erkenden uyandım. Erkenden mi? Saat sekiz olmuştu. Çok fazla şarap içtiğim için uyuyup kalmıştım.

El yordamıyla komodinin üzerindeki telefonu aradım. "Alo?" dedim güçlükle.

"Ben Penelope Sykes. Elimde tam size göre bir şey var, bu sabah geçerken uğramamın bir mahsuru var mı diye merak ediyordum."

En azından insanlar beklenmedik ziyaretlerden hoşlanmadığımı anlamaya başlamıştı. "Tabii ki. Nedir o?"

"Onu bulduğumda şu eski kayıt defterlerine göz gezdiriyordum. Bir mektup. Özel bir mektup. Çok özel." Kendi kendine kıkırdadı. "Belki de onu saklamalısınız."

Merakım uyanmış bir halde doğruldum. "Eğer uğrayıp bırakabilirseniz çok memnun olurum."

"Güzel. Hemen çıkıyorum. Yirmi dakika içinde orada olurum."

Hızlıca duş alıp giyinerek akşamdan kalmanın verdiği o hissi üzerimden atmaya çalıştım. Yalnız başına bu kadar fazla içmenin iyi olmadığını biliyordum, fakat dün gece kendimi bir çukura düşmüş gibi hissetmiş ve o çukurdan çıkamamıştım. Bugünse her şeyin daha iyi olacağına dair kendime söz verdim.

Penelope tam vaktinde kapının önündeydi.

"İçeri gelip bir fincan çay içmek ister misiniz?" diye sordum mektubu bana uzatırken.

"Hayır, yola devam edeceğim. İşinize engel olmak istemem."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Penelope'nin son ziyaretinde soğuk, hatta belki de düşmanca görünmüş olabileceğimi fark ettim. "Hiç sorun değil," dedim fazlaca gülümseyerek. Kendimi aptal gibi hissediyordum. "Sizin için ayırdığım birkaç şey daha var."

"Önümüzdeki hafta uygun olduğunuz bir saatte beni arayın," dedikten sonra mektuba hafifçe vurdu. "Ne bir adres ne de tarih var. Ama 1939 yılına ait bir kitabın arkasındaydı. Kayıt defterlerine bakarak bunun büyükannenizin yazısı olduğunu zannediyorum." Ardından tekrar arabasına doğru yöneldi.

Kapının eşiğinden ayrılmayarak mektubu açtım. Hafif bir rüzgâr, kâğıdın köşesini çekiştiriyordu. Penelope haklıydı, bu büyükannemin elyazısıydı. Yazı, bir cümlenin ortasından başlıyordu, demek ki daha uzun bir mektubun yalnızca bir sayfasıydı.

...fakat aşk, dile getirildiği zaman anında yapılacak bir iş değil ve ben de bana söylenenleri yapacak bir kadın değilim. Seni seviyorum ve kim ne dersin desin, bu sarsılmaz gerçeği hiçbir şey değiştiremez. Sanki seni ezelden beridir seviyormuşum gibi hissediyorum. Sanki ben doğduğumda, sen gökyüzünde beni sabırla bekleyen bir yıldızdın. Sana baktığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Tenim yanıyor. Şu an seni düşünüyorum ve düşündükçe yüzüm kızarıyor. Böyle bir tepkiden daha doğal ve daha güzel bir şey var mıdır? Aklımızı ve kalbimizi kapatsak bile, bedenlerimiz birbirini çekiyor. Bu son derece ilkel bir his. Eğer bir Tanrı varsa, bizim için istediği şey bu. Sen içimdeyken, asla parçalanamaz bir bütünü tamamlıyoruz seninle. Kasabadakilerin ne dediği umurumda değil, onların her biri burnunun ucundan ilerisini göremeyen dar kafalı birer ahmak. Emin ol, sevgilim, sen benimsin, ben de senin. Bize zarar veremezler.

Kendime gelebilmek için biraz durakladım. Mektuptaki tutku sadece kelimelerde değildi, mürekkebi kâğıda döken o gücün kendisindeydi. Bunun büyükannemin yazısı olduğunu biliyordum her yaş günümde bana iyi dilekler yazan yazının ta kendisiydi, büyükbabama Mike Dayımın ilk adımlarını kaçırdığını anlatan yazının da ta kendisiydi– fakat bu mektup büyükannem tarafından yazılmış olamazdı. Eğer 1939 yılına ait bir kitabın içinden çıktıysa, öyleyse büyükbabamla tanışmadan çok daha önce yazılmıştı.

Tabii eğer büyükbabama yazılıp, sonra da bir şekilde eski bir kitabın sayfalarının arasına girmediyse.

Fakat kendimce mantıklı bir açıklama bulmaya çalışırken bile boş yere çabaladığımı biliyordum. Bu mektup büyükbabama yazılmamıştı. Büyükannemin büyükbabama yazdığı hiçbir mektup bu kadar tutkulu değildi. Onlar, 'bu kadar düşünceli olduğun için teşekkür ederim,' 'bana bu kadar hoş bir hediye gönderdiğin için çok iyisin' ve 'Eve döndüğünde Noel tatilini ayarlamalıyız,' gibi cümlelerle doluydu.

Sen içimdeyken...

"Vay canına, büyükanne," diye mırıldandım. "Sürprizlerle dolusun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Dokuzuncu Bölüm

Beattie

İki bin koyun, bomboş bir ev ve batmakta olan bir iş... Beattie, Mikhail'in yakaladığı bir tavşanın etini iki tabağa paylaştırıyordu. Bostandan topladıkları patatesler de vardı. Ancak üzerinde yiyebilecekleri bir yemek masası yoktu. Aslına bakılırsa, Beattie eşyasız odaları kilitli tutuyordu. Yankılar onu deli ediyordu. Mikhail yatağını Alice'in alt kattaki eski odasına taşımış ve Beattie'ye yatağını üst kattaki büyük yatak odasına taşıması için yardım etmişti. Beattie mutfak için bir masa almıştı. Diğer bütün odalar ise boştu.

Beattie, Kır Çiçeği Tepesi'ne sahip olduğu iki aylık süre içinde elinden geleni yapmıştı. Ancak Mikhail'e elinden gelenin yeterli olmadığını, evi satmak zorunda kalacağını ve ikisinin de buradan gitmeye mecbur kalacağını nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Mikhail'in gidecek hiçbir yeri yoktu.

Ev ve koyunlar, beraberinde borçları da getirmişti. Kırpılan yünler, borçları kapatmaya yetmemişti. Beattie'nin komşusu olan kurnaz Jimmy Farquhar, hiç vakit kaybetmeden arazisinin bir kısmını satın almayı teklif etmişti. Beattie, Leo Sampson'ın tavsiyesiyle arazisinin bin iki yüz dönümünü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jimmy'ye sattı. Paranın çoğuyla borçlarını ödedi, birazıyla çalışanlarına ödeme yaptı –Alice hemen ayrılmıştı, fakat Terry ve Mikhail çiftlikte kalmışlardı– geri kalanını da bir kenara ayırdı. Bir sonraki yün kırkma mevsimine dek, bir yıl boyunca eline para geçmeyecekti. Bu para ona uzunca bir süre yetmek zorundaydı. Hepsini yiyecek ve eşya almak için harcayamazdı. Hiçbir şey almadan idare etmek zorundaydı.

Ancak Lucy geldiğinde her şey farklı olacaktı. O zaman et, yulaf lapası ve bal alacaktı. Yine de Lucy, hâlâ Beattie'nin yatağında uyumak zorunda olacaktı. Henry, evi satmadığı için Beattie'nin aptal olduğunu düşünecekti. Leo Sampson da onun bir aptal olduğunu düşünüyordu. Zaten Beattie de bunun doğru olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Mikhail ise Beattie'ye destek oluyordu. Kendisinden istenen her şeyi yapıyordu. Yürüyerek kasabaya iniyor, Terry'nin çitleri tamir etmesine yardımcı oluyor, mutfağı temizliyor ya da evrak işlerini düzenlemek için her gün saatlerini harcayan ve onların karışıklığından yakınıp duran Beattie'yi dinliyordu. Öyle ya da böyle geçinip gidiyor, bir şekilde idare ediyorlardı.

Fakat bugün, Terry onu görmeye gelmişti.

"Üzgünüm," dedi Terry, uçuk mavi gözleri gerçekten de üzgün görünüyordu. "Ama komşu çiftlikteki Farquhar bana iş teklifinde bulundu. Kabul etmek zorundayım."

"Neden zorundasın?" diye çıkıştı Beattie.

"Çünkü bir sonraki kırkma mevsiminden önce paran bitmiş olacak ve bir şekilde beni atlatacaksın. Önümde böyle bir fırsat varken değerlendirmek istiyorum."

Beattie onu suçlayamazdı. Terry şimdiye dek hep onun yanında olmuştu, ama artık Terry'nin iyi niyetinden faydalanmaya devam edemezdi. Onları bekleyen belirsizliği kendisi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de biliyordu ve onu uzak tutmak için her şeyi yapardı. Fakat Terry'nin istifası, Beattie için bardağı taşıran son damlaydı. Bir çiftlik idarecisi olmadan çiftlik çekip çevrilemezdi. Parası olmadan da yeni bir çiftlik idarecisi tutamazdı. Bu aptalca hayale bir son verme zamanı gelmişti. Artık Kır Çiçeği Tepesi'ni satmanın ve Lucy'ye yakın olabilmek için Hobart'ta küçük bir ev satın alıp, başka bir iş aramanın vaktiydi. Zengin ve güçlü olmak yerine, mütevazı bir hayata razı olma vakti...

Beattie iki tabağı masaya taşıdı ve Mikhail'i çağırmak için aşağı indi. Mikhail dizlerinin üzerine çökmüş, sebze bahçesindeki bir kabloyu onarıyordu. Ayağa kalktığında beli tutulmuştu. Henüz ellili yaşlarındaydı, fakat bir ömür gördüğü hizmet işleri onu erken yıpratmıştı. Başka bir iş bulmakta zorlanacaktı. Beattie, duyduğu vicdan azabıyla güçlükle yutkundu. Çabucak söyle ve kurtul, diye geçirdi içinden.

"Geliyorum," dedi Mikhail. "Sadece bir dakika daha."

Beattie mutfağa çıkarak Mikhail'i beklemeye başladı. Tabağındaki et suyu soğuyordu. Nihayet, Mikhail gelerek Beattie'nin karşısına oturdu.

"Şu keseli sıçanlar çok akıllı. Her seferinde sebze bahçesine girmenin bir yolunu buluyorlar," dedi çatalını eline alarak.

"Mikhail, kötü bir haberim var."

Mikhail kaşlarını kaldırarak Beattie'ye baktı. "Öyle mi? Nedir?"

"Terry işi bıraktı."

"Ah," dedi Mikhail yemeğine devam ederek. "Farquhar onu işe aldı."

"Terry'ye iş teklif ettiğinden haberin var mıydı?"

"Terry geçen hafta bahsetmişti. Söylemem gerekir ki Farquhar senin başarısız olduğunu görmeye pek meraklı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie iyice düşünüp taşındı. Jimmy Farquhar ona daima iyi davranmıştı, fakat Mikhail'in söylediklerinden de asla şüphe etmezdi. Kır Çiçeği Tepesi'ni aldığında birçok düşman edinmişti. Bunun sebebi Raphael'in çok sevilen biri olması değildi, fakir bir hizmetçinin –bir kadının– böylesine büyük bir servete sahip olabilmesiydi. Teslimatın detayları gizli tutulmuş, ortalığı hiç hoş olmayan dedikodular sarmıştı. Beattie bir mirasla ilgili ayrıntılı bir hikâye uydurmuş, fakat şimdiye dek kasabadan bunu anlatacağı kimseyle karşılaşmamıştı. Zaten artık bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

"Devam edebileceğimi sanmıyorum, Mikhail," dedi. "Herkes bana çiftliği satmamı söylüyor: Farquhar, Leo, Terry... Belki de haklılar. Çok üzgünüm. Bu durumda gidecek hiçbir yerinin olmayacağını biliyorum."

Mikhail bir süre sessizce yemeğini yedi. Ardından bıçağıyla çatalını masaya bırakarak, akşamın loş ışığında dikkatlice Beattie'ye baktı. Beattie için elektrik, karşılanması zor bir lükstü. "Sen vazgeçiyor?"

Beattie beli belirsiz gülümsedi. "Evet, Mikhail. Ben vazgeçiyor."

"Bence vazgeçmemelisin."

"Başka bir yol göremiyorum."

"İyi bir çiftlik idarecisi tutup devam edersin. Patron olursun. Bir daha asla başka bir adam için çalışmazsın. Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Başka bir çiftlik idarecisi tutmaya gücüm yetmez. Kırkma mevsiminden önce param bitmiş olacak."

"Biraz daha arazi sat. Farquhar satın alacaktır."

"İyi ama yeni bir çiftlik idarecisine güvenip güvenemeyeceğimi nereden bileceğim? Böyle bir risk için bir parça daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

toprak satmak istemiyorum. Terry bu çiftliği avucunun içi gibi biliyordu."

Mikhail alt dudağını sarkıtarak düşünmeye başladı. Huysuz bir çocuk gibi, oldukça komik görünüyordu. Beattie az kalsın gülecekti. Sonra aniden, "Charlie Harris," dedi.

Beattie'nin bu ismi hatırlaması biraz zaman aldı. Ardından Henry'yi terk ettiği gün yaşadığı olaylar zihninde canlandı. Charlie, Lucy'nin hayatını kurtarmıştı.

"Hiç kimse, Kır Çiçeği Tepesi'ni Charlie kadar iyi bilemez. O çok akıllı bir adamdır. Bu iş için nelerin gerektiğini bilir. Bay Blanchard ondan hoşlanmazdı, çünkü o çok zekiydi. Onu seveceksin."

"Onu nasıl bulacağım ki?"

"Bligh'e gitmişti."

"O dediğin yıllar önceydi."

"Belki hâlâ oradadır. Mektup yaz. Eğer hâlâ kasabadaysa postane müdürü onu bulacaktır."

Beattie heyecanlanmıştı. Çiftliği zeki ve onu işletebilecek birinin çekip çevirmesi fikri son derece cazipti. Eğer çiftliği satarsa kısa bir süreliğine varlıklı olacaktı. Fakat onu işletmeyi başarabilirse, işte o zaman kendini hayat boyu güvence altına almış olacaktı.

"Tamam," dedi. "Ona mektup yazacağım, ama iki hafta içinde bir haber alamazsak, Leo'dan bana bir müşteri bulmasını istemek zorunda kalacağım."

Mikhail başını olumlu anlamda sallayarak tekrar yemeğine döndü. Geleceği hakkında endişeleniyorsa bile, bunu iyi saklıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir hafta geçmiş ve hâlâ bir ses çıkmamıştı. Leo Sampson bir sabah Beattie'nin ziyaretine geldi. Beattie, Lucy'nin ilk ziyareti için hazırlık yapıyor, yatağına temiz çarşaf seriyordu. Çiftliği bir düzene sokup güzelce yerleşene dek Lucy'nin ziyaretini erteleyip durmuştu. Şimdiyse buraya asla yerleşemeyeceğinin farkına varmıştı.

"Kasabada çiftliği satacağına dair söylentiler dolaşıyor," dedi Leo.

"Satmayı düşünüyorum," diye cevap verdi Beattie temkinli bir şekilde. "Neden?"

"Bir teklif aldım."

Beattie'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. "Öyle mi? Kimden?"

"İsmini vermek istemiyor."

"Jimmy Farquhar'dan, değil mi?"

"Ne kadar teklif ettiğini bilmek ister misin?"

"Devam et."

Leo teklif edilen rakamı söyledi. Hiç de azımsanacak bir para değildi, fakat çiftliğin gerçek değerinin yanından bile geçmezdi.

"Bu resmen bir hakaret," dedi Beattie. "Bu Farquhar olmalı."

Leo cevap vermedi.

"Kötü zamanlar geçirdiğimi bildiğinden, beni yağmalamaya çalışıyor. Çiftlik idarecimi çaldı."

"Bence kabul etmelisin," dedi Leo. "Geleceğini garantilemiş olursun."

"Geleceğimi *satmış* olurum," dedi Beattie. "Hem kendiminkini, hem de kızımın geleceğini."

"Bu, bir yıl önce hayal edebileceğinden çok daha fazla, Beattie."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama o zamandan beri daha fazlasını hayal ettim," dedikten sonra bir iç çekti Beattie. "Bunu düşüneceğim. Aptal değilim."

Leo'yu uğurlamasının ardından yarım saat geçmemişti ki Beattie ön kapının tekrar çalındığını duydu. Şimdiye dek kimse onu ziyaret etmeye gelmediğinden biraz merak, biraz da endişeyle kapıyı açmaya gitti.

Kapıda uzun boylu, koyu tenli, düğmeleri iliklenmiş beyaz bir gömlek ile koyu renk pantolon giymiş bir adam duruyordu. Şapkasının altındaki saçları, hafif bukleler halinde neredeyse omuzlarına dek uzanıyordu. Beattie'nin Charlie Harris'i tanıması uzun sürmedi.

Beattie gülümsemesine engel olamadı. "Gelmişsin," dedi.

Charlie, Beattie'ye gülümseyerek karşılık verdi ve şapkasını çıkarıp onu selamladı. "Mektubunuzu aldım, bayan. Konu hakkında konuşmak için içeri girebilir miyim?"

Charlie'nin iki yanında, ona eşlik eden siyah beyaz iki köpek vardı. Fakat Beattie'nin kapıyı ardına kadar açmasıyla birlikte, köpekler içeri girmeksizin saygılı bir şekilde oturdular. Beattie kasabadaki diğer kadınların böyle bir durumda çok daha temkinli davranacaklarını biliyordu: Evde yalnız olduğu bir sırada, bir Aborjin ziyaretine geliyordu. Fakat karşısındaki, kızını azgın sel sularından çekip çıkarmak için kendi güvenliğini tehlikeye atan adamdı.

Hem Beattie kendisinin kasabadaki diğer kadınlardan farklı olduğunu da biliyordu.

Beattie, Charlie'yi mutfağa götürerek çaydanlığı ocağa yerleştirdi. Charlie dışarıdaki köpeklerine bir kap su götürdükten sonra mutfağa döndü ve uzun, kaslı bedenini bir sandalyeye bıraktı. Oldukça ağır hareket ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Umarım seni sıkıntıya sokmamışımdır," dedi Beattie, gözleriyle Charlie'nin bacaklarının uzunluğunu ölçmeye bir son verip çay yapraklarını demliğe doldururken.

"Asla. Kır Çiçeği Tepesi'ni seviyorum. Buraya dönmeyi çok istiyordum. İstemeseydim, Bligh'ten buraya onca yolu yürümezdim."

"Açıklamam gereken birkaç şey var."

"Eminim vardır. Sizi son gördüğümde sırılsıklam bir kutu ve kızıl saçlı küçük bir kızdan başka hiçbir şeyiniz yoktu. Şimdiyse ıslak bir kutudan çok daha fazlasına sahipsiniz."

"Raphael Blanchard işinde başarılı olamadığı için burayı satma ihtiyacı duydu. Benim de İskoçya'daki bir amcam ölmüş ve bana küçük bir miras bırakmıştı." İşte, yalan söylemek o kadar da zor olmamıştı.

"Anladım. Peki ya küçük, kızıl saçlı kız?"

"Şu an babasının yanında. Hafta sonu beni ziyaret edecek."

Beattie çayları doldurup tepsiyi masaya bıraktı ve Charlie'nin çayına üç kaşık şeker dolduruşunu seyretti. Charlie susuzluktan ölen bir adam gibi höpürtüyle bir yudum aldıktan sonra, görgü kurallarını hatırlayarak arkasına yaslandı ve kibarca çayını yudumlamaya devam etti.

"Sana karşı dürüst olmalıyım, Bay Harris. Çok param yok. Borçlarımı ödemek için arazinin bin iki yüz dönümünü sattım ve kalan para hızla suyunu çekmeye devam ediyor. Arazinin tamamını satmanın eşiğindeyim. Eğer kalıp benimle çalışmayı kabul edersen, ücretini ödemeye yetecek kadarını satacak ve biraz daha dayanacağım."

"Hiçbir şey satmayın," dedi Charlie başını iki yana sallayarak. "Bu çok iyi bir çiftlik, bayan. Onu kimseye satmamalısınız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana Beattie de," dedi Beattie. "Fakat korkarım bir daha-ki yün kırkma mevsimine dek sana ödeme yapmaya yetecek param yok."

"Mikhail'e ne kadar ödüyorsunuz?"

"Ödemiyorum. Ne yetiştirirsek onu yiyoruz."

Charlie omzunu silkti. "Ben de aynısını yapabilirim."

"Bu doğru olmaz, Bay Harris."

"Bana Charlie deyin," diyerek gülümsedi Charlie. Beattie, Charlie'nin sol yanağındaki derin gamzesini fark etti. Bu ona çocuksu bir hava katıyordu.

Beattie gülümseyerek karşılık verdi. "Birini işe almak ve ona hiçbir şey ödememeyi teklif etmek doğru olmaz, Charlie."

Charlie öne doğru eğilerek çay fincanını masaya bırak-tı, söyleyeceklerini düşünüyor gibi görünüyordu. "Raphael Blanchard'ın bu işi berbat edişini seyrettim," dedi. "O tam bir aptaldı. Burada bir sürü koyun barındırabilirsiniz. Hiçbir şeyi satmamalısınız. Bankaya gidip, en azından iki bin koyuna daha yetecek kadar kredi çekmelisiniz. Bu çiftlik rahatlıkla yedi bin koyun alır. Böylece yılda yüz balya yün çıkarabilirsi-niz. O zaman bana ne kadar maaş vereceğinizi konuşabiliriz."

Beattie, doğru şeyin Charlie'ye hayır demek olduğunu biliyordu. Fakat geçen kırkma mevsiminde yirmi iki balya yün çıkmış ve karşılığında iyi bir para getirmişti. Ama Beattie'nin cebine bir kuruş bile girmeden, tüm para Raphael'in borçları-nı kapatmaya gitmişti. Elli balya yün, çiftliği bir yıldan fazla süreliğine idare eder, ayrıca onlara eşya da aldırırdı. Yüz balya ise onu Lucy'yi tamamen geri almasına yetecek kadar zengin edebilirdi.

"Ama yardıma ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapamam," dedi Charlie.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Daha fazla yardımcı tutmaya gücüm yetmez. Herkesten gelip benim için bedavaya çalışmasını bekleyemem ki."

"Mikhail yardım edebilir. Ata binebilir misiniz? Siz de yardım edebilirsiniz."

"Hayır, daha önce bir atın yanına bile yaklaşmadım."

"Ben size öğretebilirim. Köpeklerle beraber üçümüz birlikte bu çiftliği çekip çevirebilir, onu olması gerektiği şekline dönüştürebiliriz. Amcanızın mirasını buraya harcarken sizin de istediğiniz bu değil miydi? Yoksa paranızı boşa harcamazdınız. Bu çiftliği karşınıza çıkan ilk engelde ondan kurtulmak üzere satın almış olmazdınız."

Beattie söylediği yalan yüzünden kendini suçlu hissetmişti. "Tabii ki hayır," dedi.

"Öyleyse hepimiz elimizi kirli işlere sokmaya gönüllüysek, Kır Çiçeği Tepesi'nin iyi bir iş çıkarabileceğini düşünüyorum. Kolay olmayacak, ama bunu yapabiliriz."

Beattie, kesinlikle zor işlerden korkmuyordu. Yeni kazandığı gücünü kaybetmekten çok daha fazla korkuyordu. Derin bir nefes aldı ve masanın üzerinden uzanarak Charlie'nin elini sıkıca sıktı. "İşe alındın, Charlie Harris," dedi.

Lucy'nin geleceği sabah, Beattie'nin canı oldukça sıkkındı. Kendini son derece gergin hissediyordu. Kır Çiçeği Tepesi'ne sahip olduğundan beri, Lucy ilk kez ziyaretine geliyordu. Ya yeni evden hoşlanmazsa ne olacaktı? Bir zamanlar Lucy onun bir parçasıydı ve her gün hayatındaydı. Çok çalışmakla ve Charlie Harris ile birlikte, Beattie onu geri alacaktı. Çok çalışmakla ve fedakârlıkla... Beattie bankadan başvurduğu krediyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşündüğü her an derin bir nefes almak zorunda kalıyordu. Banka müdürü ona üç aylık faizlerin ve ödeme günlerinin bir listesini göstermişti. Bu korku vericiydi. Aslına bakılırsa, yılın son ödemesi için yeterli parası olmayacaktı. Fakat o zamana dek banka borçlarını bir iki ay ertelemesine yetecek kadar yün satmış olmayı umuyordu. Yine de para konusunda her zamankinden dikkatli davranmak zorundaydı. Beattie ve iki çalışanı, kahvaltılarında çoktan yağ ve ekmeğe geçiş yapmışlardı. Reçel, artık bütçelerine uygun değildi. Neyse ki Mikhail'in bitkilerle arası iyiydi ve ektiği tohumlar bahçenin her yerinde filizlenivеriyordu.

Mavi bir Chevrolet olan Henry'nin yeni arabası, öğle yemeğinden önce gürültülü bir şekilde uzun, toprak araba yoluna giriş yaptı. Beattie'nin düşündüğünden çok daha geç gelmişlerdi. Beattie, Henry ve Molly'nin yemeğe kalmayı düşünmediklerini umdu. Onlara verecek yemek şöyle dursun, herkese yetecek sandalyesi bile yoktu. Kızının aç susuz kalmaması için Lucy'nin ziyaretinden önce yiyecek stoklamıştı. Daha ilk günden hepsini Henry ve Molly'ye vermek istemiyordu. Özellikle de zaten yeterince yemişlerken.

Beattie ön kapıda bekliyordu. Arabanın durmasıyla birlikte, motorun gürültüsü yerini okaliptüs ağaçlarının hışırtısına bıraktı. Arabadan inen Lucy'nin kızıl saçları güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Beattie, onun kendisine koşup sarılacağını umarak kollarını iki yana açtı. Fakat Lucy biraz fazla sakıngandı. Neredeyse temkinli bir şekilde, beceriksizce Beattie'ye yaklaştı. Ne de olsa oldukça uzun bir ayrılık olmuştu.

Beattie, onun çekingenliğini görmezlikten gelerek dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını Lucy'ye doladı. "Canım, seni o kadar özledim ki."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lucy yumuşayarak annesine sıkıca yapıştı, sıcacık, minik kalbi hızla çarpıyordu. Beattie, eve doğru yaklaşan Henry ve Molly'ye baktı. Henry şapka takmamıştı ve saçlarının seyreldiği Beattie'nin gözünden kaçmadı. Ayağa kalkıp Lucy'yi kucaklayarak –çocuk rahatça taşıyamayacağı kadar ağırlaşmıştı– ve gülümseyerek onları karşıladı.

"Kır Çiçeği Tepesi'ne hoş geldiniz," dedi.

"Buraya daha önce de gelmiştik," dedi Henry asık bir suratla.

Beattie, Henry'nin onu kıskandığını fark etti. Belki de hâlâ Beattie ile birlikte olmadığı için pişmanlık duyuyor, kendini böylesine büyük bir çiftliğin sahibi olarak hayal ediyordu. "Ama burası artık benim," dedi Beattie. "İçeri gelin."

Tabii içeride onları etkileyecek çok fazla şey yoktu. Beattie, Lucy'nin aşağı yukarı koşturarak boş odaların kapısını açıp kapamasına izin verdi.

"Eee, sana burayı alacak parayı bırakan ölmüş amcandan bahsetsene," dedi Henry dikkatle etrafa göz gezdirerek.

"Büyük amcam. Anne tarafından."

"Daha önce ondan hiç bahsetmemiştin. Annenle hâlâ görüştüğünü bilmiyordum."

Neyse ki Molly araya girdi. "Lucy nerede yatacak?" diye seslendi üst kattan. Bütün boş odalara göz atmıştı.

"Şimdilik benimle yatacak. Henüz yeni bir yatak alacak param olmadı."

Lucy merdivenlerden aşağı koşturarak kollarını Beattie'ye doladı. Fakat Henry hoşnutsuzca dudağını büktü. "O artık bir bebek değil, Beattie. Kendine ait bir odasının olması gerek."

"Benim için fark etmez," dedi Lucy.

"Elbette senin için fark etmez, hayatım," dedi Molly, Lucy'ye. "Senin çok iyi bir kalbin var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Amcanı anlatıyordun?" diye devam etti Henry.

"Büyük amcam Montgomery. Inverness'ta yaşıyordu. Onu sadece bir kez görmüştüm." Beattie yüzünün kızarıp kızarmadığını merak ediyordu.

"Yani burada tek başına mı yaşıyorsun?" diye sordu Henry, Molly merdivenlerden inerken.

"Hayır, ev ve bahçe işlerinde bana yardımcı olan Mikhail ve çiftlik işlerine bakan Charlie var."

"Burada mı yaşıyorlar?" Molly dehşete kapılmış gibi görünüyordu.

"Mikhail'in odası alt katta, Charlie de işçi kulübesine yerleşti." Charlie orada kalmak için ısrar etmişti. Söylediğine göre Beattie'nin evinde kalması doğru olmazdı ve kimse bunun doğru olduğunu düşünmezdi.

"İki yardımcı tutacak paran var, ama eşya alacak paran yok, öyle mi?" diye sordu Henry.

"Bir sonraki yün kırpma mevsimine kadar hayır."

"O ne zaman olacak?"

Yeniden ön kapıya çıkmışlardı. Beattie, Henry'ye bir yıl boyunca parasının olmayacağını söylemeyecekti. Aslında gazyağı almak için birkaç kuruşa yabani tavşanları satmaya çalışacağını da söylemeyecekti. Kışın gelmesine daha aylar olsa da Beattie şimdiden korkuyordu.

"Yakında," dedi Henry'ye. "Ama Lucy burada rahat olacak ve iyi bakılacak. Ona yıllarca tek başıma baktım, Henry. Şimdi kalkıp benden kuşku duymana gerek yok."

Kötü geçmişinin anıları yüzünden aklı başına gelen Henry, başını öne eğerek arabaya yöneldi. Fakat Molly onun peşinden gitmedi.

"Lucy," dedi küçük kıza bakarak, "gidip babacığına altı kez hoşça kal öpücüğü verir misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lucy koşturarak uzaklaşınca Molly, Beattie'ye doğru döndü. "Sana bir şey söylemem gerek, çünkü bunu Lucy'den duyup üzüleceğini biliyorum."

"Nedir?" Beattie, samimi bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu.

"Lucy artık beni 'Molly Anne' diye çağırmıyor. Bana sadece 'anne' diyor."

Beattie itiraz etmek üzere ağzını açmıştı ki Molly konuşmaya devam etti.

"Onun annesinin sen olduğunu biliyorum ve senin yerine geçmek gibi bir amacım yok. Ama Lucy önümüzdeki yıl okula başlayacak. Herkese –öğretmenlere, komşulara, arkadaşlara– gerçeği açıklamak çok karmaşık olurdu."

"Karmaşık mı?" diye sordu Beattie. "Yoksa utanç verici mi?"

Molly'nin yüzü kızardı. "İkisi de. Kabul ediyorum. Çocuk evlilik dışı dünyaya geldi. Hobart'ta, yaşadığımız yerde, Lucy'nin okula gideceği yerde, onun annesiymiş gibi davranan kişi benim. Zavallı çocuğu neden küçük arkadaşlarından farklı olmakla damgalayalım? Anne ve babasının... o kadar da ahlaklı olmamaları onun suçu değil."

Beattie sert bir karşılık vermek istese de kendini dizginledi. Ne de olsa Henry ile bir birliktelik yaşıyorken, onun evli bir adam olduğunu biliyordu. Bütün bunlar ona milyonlarca yıl önceymiş gibi görünüyordu.

"Her ne olursa olsun, ben annesi, sen de anneciğisin ve çocuk neyin ne olduğunu biliyor," dedi Molly eldivenlerini eline geçirirken.

"Acele et!" diye seslendi Henry arabadan.

"Aksiliği üzerinde," dedi Molly, Henry'ye el sallayarak. "Bir hafta içinde görüşürüz. Daha erken gelmemiz gerekirse bizi ara."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie hafta sonuna dek telefonunun kesilmiş olacağını söylemedi. "Görüşürüz öyleyse."

Lucy koşarak geri geldiğinde, Beattie'nin kalbi hızla ve öfkeyle çarpıyordu. Molly buna nasıl cesaret edebilirdi? Ne cüretle yaptıklarına böylesine makul açıklamalar getirebilirdi? Beattie, onun bir çocuk hasretiyle yanıp tutuştuğunu ve Lucy'nin ona anne diye seslenmesinin, çocuğun olduğu kadar Molly'nin de isteği olduğunu biliyordu.

"İyi misin, anneciğim? Sinirli görünüyorsun," dedi Lucy.

Araba uzaklaşırken, Beattie eğilip Lucy'nin başına bir öpücük kondurdu. "Seninle ilgisi yok, tatlım," dedi. "Haydi, yeni evimize girelim."

Lucy erkenden uyanmıştı. Oldukça erken. Annesi yanına kıvrılmış, tek kolunu Lucy'nin karnına atmış bir halde hâlâ uyuyordu. Lucy ona sokularak yeniden uyumayı denedi, ama yatak bir tuhaftı, kuşlar çok gürültü yapıyorlardı, ayrıca tuvalete gitmesi gerekiyordu.

Yataktan kalktı ve Molly'nin onun için ördüğü pembe sabahlığını giydi. Molly, anneciği gibi güzel elbiseler dikemiyordu. Sabahlığının bir tarafı, diğerine göre daha aşağıdaydı. Lucy parmak uçlarına basarak odadan çıkarken, babasıyla Molly'nin daima söylediği cümleleri hatırladı: "Eğer erken kalkarsan gidip kahvaltını yap. Bizi uyandırma."

Koridor soğuk olduğundan, Lucy sabahlığının önünü sıkıca kapattı. Tuvalete girip çıktıktan sonra alt kata indi. Bütün boş odalarıyla birlikte, annesinin yeni evini sevmişti. Beattie'nin, büyük odalardan birine bir çadır kurup yerde battaniyelerle uyumasına izin verip vermeyeceğini merak ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lucy mutfağı bulduktan sonra kendine yamuk bir dilim ekmek kesip, üzerine bir kaşıkla bal döktü. Ardından pencereye doğru yürüdü. Aşağıdaki otlakta bir ata semer vurmakta olan adamı görebiliyordu. Adamın koyu renkli bir teni vardı, fakat Hobart'taki evlerinin karşısında oturan Bayan Bainbridge'in hizmetçisinin teni kadar koyu değildi. Kadın o kadar koyu renkliydi ki Lucy'ye meyankökünü anımsatıyordu.

Lucy bir süre adamı izledi. Diğer evde oyuncak bir atı vardı, ama gerçek bir ata dokunmak için can atıyordu. Buraya son gelişinde, atların yanına gittiği için bir adam tarafından azarlanmıştı. Ama bu koyu tenli adam cana yakın birine benziyordu. Hem artık çiftliğin sahibi anneciğiydi, o yüzden adam muhtemelen Lucy'nin söylediklerini yapmak zorundaydı. Çamaşırhaneye açılan kapıyı açıp merdivenleri indi ve çayıra çıktı.

Çimenler hâlâ çiyle kaplıydı. Güneş, bulutların kenarlarına altın sarısı bir çerçeve çiziyordu. Gökyüzü çilekli süt rengindeydi. Lucy, ata binip uzaklaşmak üzere olan adama seslendi, "Merhaba! Bekle!"

Koyu tenli adam, Lucy'ye doğru dönüp ona gülümseyerek yanına yaklaşmasını bekledi.

Lucy'nin çorapları nemli çimenler yüzünden ıslanmıştı. Koyu tenli adam, oldukça sevecen görünen iri gözleriyle yakından yakışıklı görünüyordu. "Annem bu çiftliğin sahibi," dedi Lucy. "Atı sevmek istiyorum."

"Elbette," dedi adam. "Ama nazik olmalısın."

Lucy, başını eğen atın burnunu dikkatle okşadı. At kulaklarını ileri geri salladı.

"İşte, seni sevdi," dedi adam.

"Benim adım Lucy."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim adım da Charlie. Daha önce tanışmıştık, birkaç yıl önce."

Lucy dönerek Charlie'ye baktı. "Sanmıyorum. Çok iyi bir hafızam vardır."

"Çok küçüktün, annenle birlikte taşmış bir dereden geçiyordun. Sonra sulara kapıldın ve ben de seni çıkarmak için suya atlamak zorunda kaldım."

Lucy hafızasını olabildiğince geri gitmeye zorladı. Ancak hatırlamakta zorlanıyordu. Zihninde, korkmuş bir halde suyun içinde olduğuna dair kısa bir görüntü yanıp sönse de tam olarak netleşmemişti. "Gerçekten mi? Bu yaptığın çok iyi bir şey, yoksa boğulabilirdim." Atın yelesini okşadıktan sonra geri çekilerek Charlie'ye baktı. "Senin tenin neden bu kadar koyu?"

"Senin saçın neden bu kadar kırmızı?"

Lucy omzunu silkince, Charlie de omzunu silkti. Lucy güldü.

"Bu soğukta durmayıp eve girsen iyi olur," dedi Charlie, şapkasını takıp ata binerek. "Annen merak edecek."

"Hayır, etmez."

Charlie güldü. "Edebilir." Charlie'nin ıslığıyla birlikte, iki köpek ahırdan fırlayarak hızla ona doğru koştular. Sonra da Charlie, Lucy'yi nemli çayırda yalnız bırakarak dörtnala uzaklaştı.

Charlie onu gerçekten o dereden çıkarmış mıydı? Öyle olsa, Lucy bunu mutlaka hatırlardı. Belki de Charlie yalan söylüyordu. Molly, Bayan Bainbridge'in hizmetçisine güven olmayacağını, çünkü onun siyah olduğunu söylemişti. Belki Charlie için de aynısı geçerliydi. Ama Lucy'ye çok iyi biri gibi görünmüştü. Zaten Molly'nin insanlar hakkında doğruymuş gibi görünmeyen şeyler söylediği de oluyordu. Bir keresinde Lucy onu babasıyla tartışırken duymuştu -şimdiye dek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ettikleri tek kavga buydu– ve Molly, Lucy'nin anneciği için bir kelime kullanmıştı. Onun ne dediğini şu an hatırlayamıyordu, ama hoş bir kelime olmadığını biliyordu.

"Lucy!"

Lucy etrafına bakındıktan sonra yukarı baktı ve yatak odasının penceresinden ona el sallayan Beattie'yi gördü.

"Yukarı gel! Günün bu saatinde orada olmak için hava çok soğuk."

Bulutların arasından süzülen güneş, çimenlerin üzerindeki çiyleri ışıldatıyordu. Lucy evin yolunu tuttu ve bütün gün bir at taklidi yaptı.

Beattie alnını ovuşturarak kalemini masaya bıraktı. Gerginlikten boynu kasılıyor, başına ağrılar saplanıyordu. Önündeki rakamları yeniden gözden geçirdi, ama onları bir türlü doğru düzgün hesaplayamıyordu.

Borcunun faizleri onu öldürecekti.

Fakat Charlie, cuma günü eski çalıştığı çiftlikten iki bin adet en iyi cins Merinos koyunu almıştı. Artık pişmanlıklar için çok geçti: Beattie çoktan evrakları imzalamıştı.

Yine de güzel bir öğleden sonrasıydı. Güneş çalışma odasının –sandalye yerine sandıklardan ve Mikhail'in çaktığı yamuk bir masadan oluşan küçük bir odaydı bu– penceresinde parlıyordu, evin arkasındaki tepeler ise baştan aşağı kır çiçekleriyle kaplanmıştı. Belki de Beattie'nin ihtiyacı olan tek şey çalışma odasından çıkıp tertemiz havayı solumak ve kafasını boşaltmaktı.

Tam o sırada odanın kapısı çalındı. Beattie başını kaldırıp baktığında kapı eşiğinde duran Charlie'yi gördü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hey, bayan," dedi Charlie. Onu Beattie diye çağırmasını kaç kez söylemiş olursa olsun, Charlie ona 'bayan' diye seslenmekte ısrar etmişti. Nihayet Beattie de bundan vazgeçmişti.

"Charlie. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"İki hafta geçti ve hâlâ şu lanet ata binmedin."

"Bana henüz ihtiyacın olmadığını kendin söylemiştin."

"Ama yaz bitmeden sana ihtiyacım olacak. Ben ve iki köpek, bütün bu işin altından kalkamayız."

Beattie, Charlie'ye ata binmekten korktuğunu itiraf etmek istemiyordu. Atlar ona her zaman çok büyük ve ne yapacağı belli olmayan hayvanlar olarak görünüyordu. "Pekâlâ, öğrenmek için hâlâ bolca vaktim var."

"Ama kendini geliştirmek için bolca vaktin yok. Dinle, bayan, ata binmeden bir koyun çiftliği işletemezsin. Raphael Blanchard'ın yaptığı da buydu ve şimdi ona ne olduğuna bir bak. Koyunların bol bol dolaşması gerekiyor. Bu hafta gelecek olan iki bin koyunumuz daha var. Ya bana yardım etmek zorundasın ya da başka bir yardımcı tutmak zorundasın."

Beattie önünde uzayıp giden rakamlara baktı. Kalbinde yine o tanıdık daralmayı hissetmişti.

Charlie çömelerek kollarını masaya, çenesini de kollarının üzerine dayadı. "Bayan?" dedi usulca. "Yoksa korkuyor musun?" Ardından kocaman gülümsedi. Karşısındakine kolayca bulaşan bir gülümseyişi vardı.

Beattie güldü. "Korkmuyorum. Tedirginim."

"İlk seferinde herkes tedirgin hisseder. Ama Abby oldukça uysaldır. Sana nazik davranacaktır." Ayağa kalkarak Beattie'nin eteğini işaret etti. "Giyecek başka bir şeyin var mı? Üzerini değiştirip benimle ahırda buluş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Charlie odadan çıktı. Beattie hesap defterini kapatıp kapı eşiğinden dışarı göz atarak Charlie'nin uzaklaşmasını izledi. Oldukça doğal bir zarafeti vardı ve kendiyle son derece barışıktı. Beattie ata binmeye çalışırken beceriksiz ve gülünç görüneceğini biliyordu. Daha şimdiden utanmaya başlamıştı.

Beattie bahçe işleri için diktiği bir pantolonu giydikten sonra kapının yanında asılı olan şapkasını alıp dışarı çıktı. Sonra da bahçede gıdaklayarak dolaşan tavukların arasından geçip –Mikhail bugün şifalı otlar dikmekle meşguldü– ahırın yolunu tuttu.

Doru bir kısrak olan Abby, Beattie'yi bekliyordu. Ata nazikçe yaslanan Charlie, hayvanın yanağına doğru yumuşak bir sesle konuşuyordu. Gri bir aygır olan kendi atı Birch ise ahırda bağlıydı. Beattie güçlükle yutkundu.

"Hazırım," dedi.

Charlie, Abby'nin böğrüne hafifçe vurdu. "Ata sol taraftan binip, yine sol taraftan ineceksin. Sol tarafında durulmasına alışkındır, o yüzden o tarafında kalmaya bak. Haydi, onu semerleyelim."

Yavaş yavaş, büyük bir sabır ve güler yüzlülükle, Charlie bütün adımları Beattie'ye gösterdi. Ona, atın ağzına gem vurmayı, boğaz kayışını bağlamayı, eyer altlığını düzeltmeyi ve eyeri oturtmayı öğretti. Ardından atı sakinleştirmek için onunla nasıl yumuşak bir şekilde konuşacağını gösterdi ve Beattie'nin bindiği sırada atı sabit tuttu. Beattie kendini çok yüksekte hissediyordu. Öne doğru eğilip can havliyle atın yelelerine yapışmak istedi.

"Hayır, hayır," dedi Charlie, "sakin olmalısın, bayan. Ellerini indir, topuklar yere, ayaklar ileriye baksın. Ayaklarının ucunu görebiliyor olmalısın. Sallanma. Sakin ol. Derin bir nefes al."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Söylemesi kolaydı. Abby huysuzlanmaya başlayınca, Beattie kendini hareketsiz bir şekilde ve gerektiği gibi oturmaya zorladı. Charlie, atı yeniden sakinleştirdi. Beattie derin derin nefes alıyordu.

"Şimdi yavaş ol," dedi Charlie, Beattie'ye. "Topuğunla onu yavaşça dürt. Yavaşça, nazikçe."

Beattie söyleneni yaptı ve at hareket etmeye başladı.

"Yürü bakalım, Abby," dedi Charlie atın burnunu okşayarak. "Yürü."

"Nereye gideceğini nasıl söyleyeceğim?" diye sordu Beattie paniklemiş bir halde.

"Dizginleri kullanarak, tabii ki." Charlie kolayca atına atladıktan hemen sonra Beattie'nin yanına vardı. "Yavaş yavaş gideceğiz," dedi. "Sadece otlağın etrafında turlayacağız."

Beattie kendini bu kadar yüksekte hissetmeye ve bir hayvanın üzerinde tehlikeli bir şekilde oturuyor olmaya asla alışamayacağını düşündü. Ancak Charlie ona oldukça sabır gösteriyor, kendini rahat hissetmediği hiçbir şeyi yapmaya zorlamıyordu. Atlarla birlikte otlağın etrafında iki tur attıktan sonra yeniden ahıra döndüler.

"Bu kadar mı?" diye sordu Beattie.

"Bu ve bunun gibi birçok pratik," dedi Charlie atından inerek. Sonra da attan inmeye çalışan Beattie'ye elleriyle destek yaparak yardımcı oldu. Güçlü ve sağlamdı. Becerisiz ve acemi olan Beattie bir patırtıyla yere indi. Abby hafifçe kişnedi.

"Gülme," dedi Beattie, ata söylenerek.

"Her gün, bayan," dedi Charlie. "Otlağın etrafında iki tur, sonra üç tur, sonra dört. Buna alıştığın zaman, daha hızlı ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha uzağa gideceğiz Sonbahardan önce benimle birlikte sürüyü toplamana ihtiyacım var. Sence bunu başarabilir misin?"

Beattie düşünceli bir şekilde ofladı. "Sanırım bunu yapmak zorundayım."

Charlie'nin koyu renkli gözlerinde ciddi bir ifade belirmişti. "Evet, bayan. Sanırım yapmak zorundasın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirminci Bölüm

Beattie her gün ata binme egzersizleri yapıyor ve buna gittikçe alışıyordu. Günler uzamıştı, çiftliğe yerleşen yeni koyunlar günün en sıcak saatlerinde ağaçların gölgelerinde toplanıyorlardı. Şubatın son günü, Beattie ilk kez Charlie ile birlikte sürüyü bir otlaktan diğerine götürmeye çıktı. Doğruyu söylemek gerekirse, köpekler ondan daha çok işe yarıyorlardı. Ancak Charlie hiçbir şey söylemedi. Günün sonunda Beattie'nin bacakları ağrıyordu. Gömleğinin kolları ile eldivenleri arasında kalan bilekleriyse güneşten yanarak pembeleşmişti. Fakat o gece uzun zamandır çekmediği kadar iyi bir uyku çekti.

Charlie ve Mikhail, adeta Beattie'nin sırtını yasladığı iki kayaydı. Mikhail ev işlerini, Charlie ise çiftlik işlerini çekip çevirirken, Beattie de evrak işlerinin altından kalkmaya çalışıyordu. Neredeyse tek kuruş bile harcamıyordu. Bahçede yetiştirdikleriyle geçiniyor, tavuklardan ziyade yumurtalarını yemeye gayret ediyorlardı. Beattie iki haftada bir yulaf lapası, bal, süt, sabun ve un almak için kasabaya iniyordu. Bu yürüyüşler Beattie'nin hoşuna gidiyordu, çünkü çiftlikten biraz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uzaklaşmak onu rahatlatıyor ve düşünmesi için ona zaman yaratıyordu. Sayısız gündelik işler onu öylesine tüketiyordu ki bazen hiçbir şey düşünecek vakti kalmıyordu.

Taşradaki marketin artık yeni sahipleri vardı ve Beattie umutluydu. Kasabadaki dedikoduları bizzat dinlememişti. Fakat dedikoduların yarısının Kır Çiçeği Tepesi'ni alışıyla, diğer yarısının da Avrupa'da çıkacak bir savaş ihtimaline dair korkunç, bir o kadar da hararetli söylentilerle alakalı olduğundan şüphe ediyordu. Ancak iki yaşlı kadının, marketi işleten genç kadından hiç hoşlanmadıklarını söyleyişlerine de kulak misafiri olmuştu.

"Çok genç, çok da hırslı," demişti kadınlardan biri.

"Kocasına ne yapması gerektiğini söyleyip duruyor," diye yanıtlamıştı diğeri.

Beattie ilk kez bir arkadaş edinebileceğinin hayalini kurmuştu. Tezgâh görevi gören uzun, cam dolabın arkasında, ufak tefek, tombulca, sarı bukleli bir kadın duruyordu. Kadın, içeri giren Beattie'ye gülümsedi. Beattie de ona gülümseyerek karşılık verdi. Uzun zamandır ilk defa kasabadaki biri ona gülümsüyordu.

"Merhaba," dedi kadın. "Hoş geldiniz, ben Tilly."

"Ben de Kır Çiçeği Tepesi'nden Beattie Blaxland."

"Siz İskoçsunuz. Bu aksan..."

"Evet."

"Annem İskoç'tu. Gerçi ben Güney Afrika'daki teyzelerimin yanında büyüdüm."

"Nasıl oldu da oralardan buralara geldiniz?"

Tilly güldü. "Sanırım ben de size aynısını sormalıyım. Avustralyalı bir adamla evlendim."

Beattie alacaklarını seçip, cüzdanındaki bozuk paraları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sanki birer elmasmış gibi Tilly'ye uzatırken kısaca sohbet ettiler. Tilly çiftliğin ne kadar uzakta ve ne kadar büyük olduğuyla ilgili birkaç soru sorduktan sonra, hem çalışıp hem de ev işleriyle ilgilenmenin zorlukları hakkında Beattie ile dertleşmeye başladı.

"Sanırım kocalarımız bizden çok fazla şey bekliyor," diye güldü bir kutu süt tozunu paketlerken.

"Aslında," diye itiraf etti Beattie, "ben yalnızım."

"Ah, affedersin. Kocan ölmüş müydü?"

"O… İlişkimiz yürümedi." Beattie'nin yüzü kızarmıştı.

Tilly yeniden, bu kez hafifçe gülümsedi. "Talihsizlik işte. Tek başına olmak çok zor olmalı. Senin adına üzüldüm."

Beattie, kasabadaki birinden gördüğü bu küçücük şefkate sımsıkı tutundu. "Çok, hem de çok zor," dedi usulca. "Nezaketiniz için teşekkür ederim."

Tam o sırada, tıpkı bir taşın arkasından sürünerek çıkan bir kertenkele gibi depodan otuzlu yaşlarda, kırmızı suratlı ve yağlı saçlı bir adam çıkıverdi. Kısık gözleri ve soğuk bakışlarıyla, Beattie'yi baştan aşağı süzdü.

"Ah, işte geldi," dedi Tilly gülerek. "Frank, bu Beattie."

Frank, başını bir kez sallayarak hafifçe gülümsedi. Beattie, Tilly'nin telaşlandığını hemen fark etmişti. Onun kocasına patronluk tasladığı düşüncesi son derece komikti. Belli ki bu, oyalanacak hiçbir şeyi olmayan yaşlı kadınların hasetçe söylentilerinden başka bir şey değildi.

"Çok memnun oldum," dedi Beattie aldıklarını yüklenerek. "Artık gitmeliyim."

Beattie kapıyı açtığı sırada, az kalsın içeri girmekte olan Margaret'a çarpacaktı. Yaşlı kadının aylar önce evi terk etmesini istediğini günden beri onu görmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Merhaba, Margaret," dedi Beattie, Tilly ile yaptığı başarılı sohbetten dolayı moral bulmuştu.

Fakat Margaret ona soğuk bir bakış fırlatarak yanından geçip gitti. Market kapısı sallanarak kapandı ve Beattie dışarıda öylece kalakaldı. İyi niyeti hızla kaybolmuştu. Omzunun üzerinden geriye bakmaya cesaret ettiğinde, Margaret'ın tezgâhın üzerine eğilerek Tilly'ye bir şeyler söylediğini gördü. Tilly başını kaldırarak Beattie'ye baktı, sonra yeniden gözlerini kaçırdı. Bu kez ona gülümsememişti.

Beattie içeriye koşup, "Onu dinleme! O dindar ahmağın teki!" diye bağırmak istedi. Fakat yapmadı. Başını dik tutup eve doğru yürümeye başladı. Arkadaşlara ihtiyacı yoktu, tek başına da idare edebilirdi.

Lucy'den ayrı geçen uzun haftalar, Beattie'ye sadece geceleri, tek başına yatağına girdiği zamanlar acı veriyordu. Çünkü yalnızlığını düşünecek birçok karanlık saati oluyordu. Dolu dolu ve yoğun geçen günler, onu yorgun ama memnun bırakıyordu. Pişmanlıklar ise sadece geceleri uğruyordu.

Mart ayı, yün kırpma ayıydı. Charlie'den makasının nasıl kullanılacağını öğrenen Mikhail ona yardım ediyordu. Oldukça yoğun geçen bir zamandı. Erkenden, henüz şafağın sökmediği gökyüzü yağmur bulutlarıyla kaplıyken ve kuru ağaçlarla dolu karanlık, sarp kayalıklar sisin ortasında hareketsizce beklerken kalkıp işe başlıyorlardı. Günler sürüyü toplamakla, onları ağıla sokup çıkarmak için mücadele etmekle geçiyordu. Beattie her gece yorgunluktan tükenmiş bir halde yatağa giriyordu. Fakat ellerindeki yünleri Launceston'lu bir yün tücca-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rına Beattie'nin umduğundan çok daha fazlasına sattıklarında, bütün bu uğraşlara değmişti. Böylece Beattie'nin eline fazladan biraz para geçmişti. Kasabaya indi ve Tilly Harrow'un dükkânından pembe bir pamuklu kumaş satın aldı. Tilly artık Beattie'ye soğuk davranıyordu, ama kasabadaki herkes gibi onun parasını aldığı için mutluydu.

Beattie aldığı kumaşla Lucy için bir elbise dikmeye koyuldu. Kumaşları ve dikiş dikmeyi, dikiş iğnesinin altında beliren dikiş izlerini ve kıvrımları ne çok sevdiğini unutmuştu. Birden, sattığı yünlerin ne olduğunu merak etti. Eğer sattıklarının birazını geri alıp onlarla kıyafetler örebilseydi, sırtına kendi çiftliğini giymiş olabilirdi. Bu düşünce ona büyük bir zevk, özgürlük ve güçlülük hissi vermişti. O gece, aylar sonra ilk kez, bir kâğıt parçası çıkarıp yün bir ceket taslağı çizmeye başladı. Lewinford'daki mağazada satılan moda dergilerinde son moda tasarımlar gözüne çarpmıştı. Beattie kendini saatlerce eskiz çizmeye kaptırdı.

Sonunda Paskalya Bayramı gelmişti. Fakat Henry, Lucy'yi pazar günkü Paskalya ayininden önce getirmeyi kabul etmemişti. Yapılacak bir sürü iş olduğundan, Beattie kiliseye gidecek vakti bir türlü bulamıyordu. Zaten bozulmayan sessizliği ve toprak kokusuyla Kır Çiçeği Tepesi, Tanrı'ya kasabadaki rutubetli, küçük kiliseden çok daha yakın hissettiriyordu. Beattie bazen alacakaranlıkta çiftlikte yürüyüşe çıkıyordu. Uzaktaki dağlar mavi bir renge bürünüyor, baraj gümüş bir aynayı andırıyor, etrafa yayılan serin gölgeler çimenlerin ve ağaçların üzerini örtüyordu. İşte o anlarda Beattie bir zamanlar rutubetli, kalabalık şehirlerde yaşadığına ve oralarda mutlu olduğuna inanmıyordu.

Nihayet cuma günü öğleden sonra Beattie'nin küçük kızı geri geldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Henry'nin arabası köşeyi döndüğünde, Charlie araba yolunun kenarındaki tel örgülerle uğraşmaktaydı. Yeni bir çit alacak paraları yoktu ve Charlie tel örgüyü eski parçalarla yamama konusunda adeta usta olmuştu.

Beattie'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Aylar süren bekleyiş nihayet sona ermişti. İki hafta boyunca her gece, yatağında Lucy'nin minik bedenine sokulacak, burnunda kızının saçlarının sıcacık kokusuyla uykuya dalacaktı.

Araba bir korna çalarak –hiç şüphesiz, Henry bunu kendi isteğiyle yapmamıştı, Lucy ve Molly'nin onu korna çalmaya zorladığını hayal edebiliyordu– yolun başında durdu.

Kapı açıldı ve Lucy dışarı fırladı. Beattie bu kez Lucy'nin sarılmasını beklemeyerek onu sımsıkı kucakladı. Lucy'ye bakmak için ayağa kalktığında, küçük kızın yüzünün gözyaşlarıyla kaplı olduğunu gördü.

"Seni çok özledim, anneciğim," dedi Lucy.

"Ben de seni çok özledim. Hayal bile edemeyeceğin kadar çok."

Molly ve Henry arabadan yeni iniyorlardı. Her zamanki gibi şapkası ve eldivenleriyle oldukça şık giyinmiş olan Molly, Charlie'yi görür görmez donup kaldı.

Henry, Beattie'ye yaklaşarak ona iki kitap uzattı. "Okumasını geliştirmesine yardımcı ol," dedi sertçe. "Dersleri iyi değil."

Lucy kızardı.

"Evet, Lucy, daha iyi okumalısın, böylece ayrı olduğunuz zamanlar annen sana mektup yazabilir," dedi Molly nazikçe, ardından gergin bakışlarını yeniden Charlie'ye çevirdi.

Beattie, Lucy'yi kolunun altına aldı. "Molly, Charlie ile tanışmış mıydın? Kendisi benim çiftlik idarecimdir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Charlie!" diye bağırdı onu yeni gören Lucy, sonra da hızla Charlie'ye doğru koştu.

Durumu sezen Charlie, Lucy'nin ona sarılamaması için ayağa kalkarak elindeki tel ve penseyi öne doğru uzattı. "Dur bakalım, küçük kız, burada keskin şeyler var."

"Charlie bu mu?" diye sordu Molly fısıldarcasına. "Lucy'nin sürekli ondan söz ettiğini duymuştum. Siyahi olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu."

"O kadar da siyah değil," dedi Henry omzunu silkerek. Sesini alçaltma gereği bile duymamıştı. "Hem öyle olsa ne önemi var ki?"

Beattie, Charlie'nin kendisi hakkında böyle uluorta konuştuklarını duyabileceğini düşünerek utandı. Öte yandan Molly'nin rahatsızlığına karşı Henry'nin kayıtsız kalışı, onu memnun etmişti.

Charlie'nin yanından ayrılmayan Lucy, neşeli bir şekilde atlar, okul ve Paskalya yumurtaları hakkında konuşuyordu. Henry ve Molly yeniden arabalarına binip oradan ayrıldılar. Beattie şaşkındı: Görünen o ki, Molly'nin iyi ve nazik kalbinde beyaz olmayan kimseye yer yoktu. Herkesi kapsamaktan ziyade, onunki seçici bir nezaketti. Kendini ahlaken Molly'den üstün hissetme fırsatı Beattie'nin eline çok sık geçmiyordu, bu yüzden mümkün olduğunca bunun tadını çıkardı.

"Haydi, tatlım," diye seslendi Lucy'ye. "Senin için küçük bir hediyem var."

Lucy hızla koşarak kollarını Beattie'nin beline doladı. "Nedir, nedir?"

"Sana bir elbise diktim. Pembe. En sevdiğin renk. İçeri gel."

Beattie, Lucy'yi üst kattaki yatak odasına çıkardı. Küçük, pembe elbise yatağın üzerindeydi. Lucy, eteğini ve bluzunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çabucak çıkardı. Bebeklik kilolarının çoğunu vermişti. Aslında oldukça farklı görünmeye başlamıştı, daha uzundu ve düğmelerini tek başına ilikleyebiliyordu. Büyük bir bebekten ziyade bir çocuk olmuştu. Lucy elbisesini giydiği sırada, Beattie elbisenin Lucy'ye olmadığını fark etti.

"Ah," dedi Lucy.

"Lucy, beş santimetre uzamış olmalısın!"

Lucy gururla sırıttı. "Annem her zaman bir at gibi yediğimi söylüyor."

Annem. Ansızın, Beattie çok kıymetli bir şeyini kaybetmiş hissine kapıldı. Kızı başka bir yerde, başka bir anneyle büyüyordu. Beattie'nin onu son görüp sarılışından bu yana Lucy çok fazla değişmişti. Hiç şüphesiz, tıpkı mevsimler gibi sürekli değişmeye de devam edecekti. Belki bir gün o kadar değişecekti ki Beattie onu tanımayacaktı bile. Onu, bir annenin kızını tanıdığı kadar yakından tanımayacaktı.

"Anneciğim? Elbise üzerime olmadı diye mi üzülüyorsun?"

Beattie, Lucy'nin ellerini tuttu. "Hayır. Elbiseyi büyütebilirim. Bensiz büyüdüğün için üzülüyorum."

Lucy ağlamamaya çalışarak annesine baktı.

"Baban ve Molly ile birlikte mutlu musun?"

"Evet. Ama seni daha çok görebilmeyi tercih ederdim."

"Ben de öyle."

"Okulu sevmiyorum."

"Ama Molly haklı. Okuma yazmayı öğrendiğin zaman birbirimize mektup yazabiliriz, o zaman o kadar ayrı hissetmeyiz."

"Tamam. Daha çok çalışacağım."

"Aferin benim kızıma."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tam da kışın ilk soğukları kendini gösterdiği sırada, banka müdürü Beattie'nin borcunun faizlerini arttırdı. Beattie'nin hayatının son birkaç yılı parasız kalmak kaygısıyla tükenmişti, fakat para bulmaktan hiç bu kadar sorumlu olmamıştı. Uzun saatler boyunca hesap defterleri üzerinde çalışıyor, bütçe çıkarıyor, geçmiş yün kırpma mevsimlerinin kayıtlarını gözden geçiriyor ve dört ay sonraki kırkma sezonundan elde edeceklerini hesaplıyordu. Soğuk havalar, kuruş hesabı yapılacak zamanlar değildi ve Beattie, bilhassa Mikhail ve Charlie için üzülüyordu. Çünkü onlar erkekti ve Beattie'den daha fazla yemeğe ihtiyaçları vardı. Sürüyü toplayıp otlatmakla ve hastalanan koyunları tedavi etmekle geçen uzun ve zorlu bir günün akşamında Beattie'nin bile açlıktan gözü dönüyordu. Böyle akşamlarda Charlie ve Mikhail'e sulu sebze çorbası, ekmek ve yağ servis etmek neredeyse zalimce görünüyordu.

Fakat asla şikâyet etmiyorlardı. Üçü birlikte, güçlüklerle, fedakârlıkla ve beraber bir şey başardıklarının sağduyusuyla birbirine bağlanan bir aile olmuşlardı. Beattie ayrıcalıklı bir konumda olduğunun farkındaydı. Bu sıkı çalışmanın semeresini en çok kendisi topluyordu. O yüzden onlara olan borcunu ödeyeceğine, kendi payına asla aralarını açıp bağlarını bozacak kadar çok almayacağına dair kendi kendine yemin etti. Onlar, Beattie'nin hayatta Lucy'den sonra en sevdiği iki kişiydi.

Beattie, oturacak sandalyeleri olmasa da artık oturma odasını açmanın zamanının geldiğine karar verdi. Büyük şömine o odadaydı, bu yüzden yere koymak için paçavralardan minderler dikti ve kasabadan ikinci el bir kilim satın aldı. Beattie soğuk camın ardındaki güneşin sıcaklığını yakalamaya çalışarak, pencere kenarına oturmuş hesap defterini gözden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçirirken, Mikhail de şömineyi temizliyordu. Şöminenin hemen yanında, Mikhail'in o sabah kestiği odunlar düzenli bir şekilde yığılmıştı. Beattie o akşam şömine ateşinin ışığını ve sıcaklığını sabırsızlıkla bekliyor, Charlie'nin de onlara katılmasını umuyordu. Charlie'nin bu evde daha fazla vakit geçirmeyi neden reddettiğini anlayamıyordu. Daha önce kendisi de işçi kulübesinde yaşadığından dolayı oranın soğuk ve rahatsız olduğunu biliyordu. Charlie çok çalışıyordu ve Beattie onun biraz olsun rahat etmesini istiyordu.

Ayrıca onunla biraz daha fazla zaman geçirmeyi de istiyordu.

Bu his, hiç fark ettirmeden Beattie'nin içine yerleşivermişti. Birlikte çalışmaya çıktıkları zamanlar sohbet edecek vakitleri olmuyordu. Çoğu zaman otlağın farklı uçlarında çalışıyor, havlayan köpeklerin, meleyen koyunların ve çamur dolu hendeklerin üzerinden birbirlerine sesleniyorlardı. Ancak Charlie'nin varlığı bile Beattie'ye huzur vermeye yetiyordu. Birbirlerini ne kadar çok tanırlarsa, Beattie ona bir o kadar daha yaklaşmak istiyordu. Onu daha iyi tanımayı, o ince ve zarif bedenin altındaki aklın ve kalbin nasıl çalıştığını öğrenmeyi ve bir şekilde onu kendine daha da yaklaştırmayı arzuluyordu. Charlie sabırlıydı, kibardı, çalışkandı, güçlüydü... Hayranlık uyandıracak birçok yönü vardı. Belki de Beattie ona biraz fazla hayranlık beslemişti.

"İşte. Benim işim bitti," dedi Mikhail kovasıyla fırçasını alarak. Yüzü ve elleri kurumla kaplıydı.

"Bu gece yakabilir miyiz yani?"

Mikhail omzunu silkti. "Öyle umuyorum. Eğer oda dumanla dolarsa, anlayacağız ki tekrar denemem gerekecek."

Beattie güldü. "Git de temizlen haydi. Teşekkür ederim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mikhail başını yana yatırarak yüzünü buruşturdu. "Boynum çok fena tutulmuş. Artık bu işler için çok yaşlıyım," diye şaka yaptı. Sonra da topallayarak odadan çıktı. Bir hafta önce eski bir dikenli tel parçasına basarak ayağını deldiğinden beri böyle yürüyordu.

Beattie şömineye göz gezdirdi. Daha akşam olmamıştı, hava henüz ateş yakmayı gerektirecek kadar soğuk değildi. Yine de bacayı test etmesi gerekecekti. Kendi kendine gülümseyerek odunları şömineye yığdı, üzerlerine dikkatlice biraz çıra yerleştirdi ve ateşi yaktı. Sonraki on beş dakika boyunca ateşi karıştırarak, evin dumanla dolmayacağına emin olana dek ilgilendi. Sonra da yere bir minder koyup oturarak alevi seyretmeye başladı.

İçi biraz olsun ferahlamıştı. Evet, kış boyunca para sıkıntısı çekeceklerdi, ama sonra kırkma mevsimi gelecekti ve Beattie, bütçelerini öyle güzel ayarlayacaktı ki rahat edeceklerdi. Mikhail ve Charlie'ye para verebilecek, borcunun faizlerini ödeyebilecek, hatta biraz eşya bile alabilecekti. Gözlerini kapattı ve gelecek yıl bu zamanlarda, odasının nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı. Bir kanepe, bir sehpa, bir lamba... Evet, telefonu ve elektriği de yeniden bağlatabilecekti: Raphael buraya hat çekmek için dünyanın parasını harcamıştı, ama şimdi hiçbiri çalışmıyordu. Sonra, üst katta Lucy için bir oda olacaktı. Beattie küçük kızıyla birlikte uyumayı özleyecekti, ama Lucy aynı yatağı paylaşamayacakları kadar büyümüş olacaktı. Beattie, evdeki diğer odaları da açmak için acele etmiyordu. Onun yerine, kullandığı odaları güzelleştirmeyi tercih etmişti. Kış boyunca, şöminenin yanı başında örgü örmek için vakti olacaktı. Ah, evet, eline para geçtiğinde bir de elektrikli dikiş makinesi alacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie hayalleriyle içini ısıtırken, saatler ilerlemiş akşam olmuştu. Dışarıda, ahıra dönüp köpeklerini çağıran Charlie'nin sesini duyunca akşam yemeğini hazırlamayı düşündü. Koridora çıktı ve Mikhail'in kapısını hafifçe tıklattı.

"Gel," diye seslendi Mikhail.

Beattie kapıyı açtı. Mikhail yatak örtüsünün üzerine uzanmış yatıyordu. Kaskatı kesilmiş ve acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Akşam yemeğini hazırlayacağım," dedi Beattie.

"Ben bu akşam yemeyeceğim," diye cevap verdi Mikhail. "İyi değilim."

Beattie endişelenmişti. "Neyin var? Şömineyi temizlerken boynun tutulduğu için mi?"

Mikhail, hayır dercesine başını salladı. "Bilmiyorum. Galiba ateşim var."

Beattie, Mikhail'e yaklaşarak elini onun alnına koydu. Alnı sıcaktı, ama endişe edilecek kadar değildi. "Biraz dinlen, öyleyse," dedi Beattie. "Biz Charlie ile birlikte yeriz."

Ancak Charlie, Mikhail gelmeyecekse akşam yemeği hazırlamaya gerek olmadığını söylemiş ve biraz ekmekle bal yedikten sonra kulübesine gitmişti. Beattie şöminenin başına dönüp, alevin ışığında kanaviçe işlemeye başladı ve geç saate kadar uyumadı. Elleri ağrıyor, şömine ışığında görmekte zorlanan gözleri yoruluyor ve rüzgâr dışarıda uğuldamaya devam ederken, içerideki sıcağın keyfini çıkarıyordu.

Nihayet daha fazla uyanık kalamayacağını anladıktan sonra elindekileri bir kenara koydu. Önünü görebilmesi için bir mum yakarak, şömine ateşini sönmeye bıraktı. Ancak ilk basamağa adımını atar atmaz, Mikhail'i hiç kontrol etmediğini fark etti. Muhtemelen uyumuştu. Usulca Mikhail'in odasına yönelip kapısını dinledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçeriden bir inilti duyuluyordu. Acaba Mikhail ayak seslerini duymuş muydu? Beattie, dinlemek için kapıya biraz daha yaklaştı. Mikhail'in nefes alıp verişi hiç normal değildi. Beattie davetsiz içeri girmek istemeyerek durakladı, ama onun hasta olmasından endişe ediyordu.

"Mikhail?"

Tekrar aynı inilti duyuldu, Beattie'yi çağırmaya çalışıyordu. Beattie, kalbi hızla çarparak kapıyı açtı.

Mumun titreyen ışığında, Beattie korkunç bir manzarayla karşılaştı. Mikhail, hâlâ onu bıraktığı yerde, yatak örtüsünün üzerinde yatıyordu. Fakat iki yanındaki yumruklarını sıkmış, sırtı bir keman yayı gibi bükülmüştü. Yalvaran gözlerle Beattie'ye bakıyordu. Çenesi sımsıkı kenetlenmiş, ciğerleri soluk alabilmek için çırpınıyordu.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Beattie, Mikhail'in o akşamki gerginliğini ve ateşini hatırlayarak. "Ah, Tanrım! Charlie! Charlie!"

Beattie hızla odadan fırladı. Mutfaktan koşarak geçtiği sırada, onu buradan duyamayacağını bilmesine rağmen Charlie'ye sesleniyordu. Çiftliğin dünyadan ve yardımdan ne kadar uzak olduğunu iliklerine dek hissediyordu. Doktor çağıracak bir telefonları bile yoktu. Donuk ay ışığı, ayağını kaydırmakla tehdit eden çiy kaplı çimenler boyunca uzanıyordu. Beattie birkaç dakika sonra Charlie'nin kulübesinin kapısını yumrukluyordu.

"Charlie, çabuk gel! Mikhail!"

Charlie uykulu gözlerle ve gömleksiz bir halde kapıyı açtı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum."

Charlie el yordamıyla yerdeki gömleğini bularak sırtına geçirdi, düğmelerini iliklememişti. Hiç vakit kaybetmeden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie'nin önüne düşüp, karanlıkta eve doğru yol almaya başladı. Bulutlar, şiddetini arttıran rüzgârla birlikte sürüklenerek ay ışığını kapatıyorlardı. Beattie aceleyle Charlie'nin peşinden koştururken kalbi gürültüyle çarpıyor, nefesi soğuk havada buharlar oluşturuyordu.

Beattie, Mikhail'in kapısının önünde bekledi. Onu tekrar görmek istemiyordu. Mikhail'in görüntüsü onu çok korkutmuştu. Charlie mumu alıp içeri girdi ve kenetlenmiş çenesiyle bir şeyler söylemeye çalışarak inleyen, ama ağzından tek bir kelime bile çıkaramayan Mikhail ile usulca konuştu. Ardından odadan çıkıp kapıyı kapattı ve ciddi bir şekilde Beattie'ye baktı.

"Durumu kötü. Tetanos olmuş."

Beattie'nin kalbi aniden sıkıştı. Bu kelimeyi daha önce de duymuştu ve kötü bir anlama geldiğini biliyordu. "Ne yapabiliriz?"

"Tıbbi yardım almasını sağlamak zorundayız."

"Farquhar'a gidebilir misin? Gidip onun telefonunu kullanabilir misin?"

"Kasaba buraya o kadar da uzak değil. Farquhar bize yardım etmeyebilir. Senden hoşlanmıyor."

Beattie şimdi gücenmenin sırası olmadığını biliyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Neden senden hoşlansın ki? Senin çiftliğin onunkinden daha iyi ve bunu biliyor. Onunkinde bir bataklık var." Charlie güçlükle gülümsedi. "Kasabaya gitmek daha iyi. Doktor Malcolm'a. Abby bu karanlıkta dışarı çıkmaktan hoşlanmayacak, ama hiç değilse ay ışığı var."

"Abby mi? Birch ile gitmeyecek misin?"

"Ben gitmiyorum, bayan, sen gidiyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben mi? Neden ben? Sen daha hızlı giderdin." Ayrıca daha güvenli…

"Kasabadaki herkes bir hırsız olduğumu düşünüyor. Bana yardımcı olmazlar."

"Eminim ki hâlâ öyle düşünmüyorlardır. Kimse Raphael'den hoşlanmıyordu." Beattie bunu söylerken bile, Margaret'ın yıllar önce Charlie hakkında düşündüklerini hatırlamıştı. *Beyaz bir adam, elindekileri bir siyaha çaldırmamalıdır, işte o kadar.* "Gerçekten bu karanlıkta kasabaya gitmek zorunda mıyım?"

"Abby iyi bir attır. Ona güvenebilirsin. Bizim duyup koklayamadığımız şeyleri hisseder."

Beattie, Mikhail'in kapısına göz atarak sesini iyice alçalttı. "O ölecek mi?"

Charlie'nin gözleri duygu dolu, karanlık birer havuzdu. "Bilmiyorum, bayan. Tetanos yüzünden ölen bir adam görmüştüm. Ama iki kişinin tetanosu atlatıp iyileştiğine de şahit oldum. Sen gittiğinde, ben de ayağındaki yarayı temizleyip onu sakinleştireceğim."

Beattie, tamam dercesine başını salladı.

"Kulübedeki odamda bir el feneri var," diye ekledi Charlie. "Pili bitmek üzere, ama karanlıkta Abby'yi semerlemene yardımcı olur. Onu da yanına al. Ne olur ne olmaz."

Karanlıkta çıkmaya alışkın olmayan Abby'nin yatışması biraz zaman almıştı. Burnundan soluyarak kişniyor, gölgelerden ürküyordu. Beattie ise tüm cesaretini topluyor, onu sakinleştirmek için sesini yeterince yumuşatıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şiddetli rüzgâr bazen ağaçların tepesinde hışırdıyor, bazen de uğulduyordu. Gökyüzünde parlayan ay bir an için bulutların arasında gözden kayboluyor, sonra yeniden ortaya çıkıyordu. Korkunç gölgeler yol boyunca bir belirip bir yok oluyorlardı. Sanki gece canlı ve hareket ediyor gibiydi.

Beattie dizginlere sıkıca tutunup Abby'yi daha hızlı gitmeye zorladı. Dizginleri tutan elleri soğuktan yanıyor, burnu ve gözleri akıyordu. Bir yandan Mikhail adına korkarken, diğer yandan kendi adına son derece tetikteydi. Kendisinin de düşüp yaralanmasını istemiyordu. Yol adeta altından akıp gidiyordu. Abby temposunu tutturmuştu ve kasabaya giden sert, toprak yolda dörtnala ilerliyorlardı.

Küçük evlerin hepsi karanlığa gömülmüşlerdi. Saat gece yarısını geçmiş olmalıydı. Beattie, Doktor Malcolm'ın evini buldu ve Abby'yi bahçe çitine bağladı. Burnu ve yanakları buz gibiydi, kulakları acıyordu.

Beattie evdekileri uyandırabilmek için neredeyse beş dakika boyunca kapıya vurmak zorunda kaldı. Nihayet verandanın ışığı yandı ve kapı açıldı. Doktor Malcolm, üzerinde sabahlığıyla kapıda beliriverdi. Hemen arkasındaki karısı, kocasının omzunun üzerinden bakıyordu.

"Ne vardı?" diye sordu doktor, rahatsızlığını gizleme gereği duymaksızın.

"Kır Çiçeği Tepesi'ndeki çalışanlarımdan biri... tetanos oldu."

Doktor Malcolm bir süre kendi içinde çeliştikten sonra bir iç çekti. "Gelemem," dedi nihayet.

"Ama ölebilir."

"Tetanos mu dediniz?" Çenesini ovuşturarak isteksizce yüzünü buruşturdu. "Size penisilin veririm. Kasılmalarının gev-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şemesi için de bir sakinleştirici. Eğer daha iyi olmazsa sabah beni arayın, o zaman gelirim."

Beattie kibarlık yapamayacak kadar yorgun, üşümüş ve endişeliydi. "Telefonumuz yok," diye sertçe çıkıştı. "Bu karanlıkta bunca yolu at üzerinde gelmemin sebebi de bu. Siz bir doktorsunuz. Bize yardım etmek zorundasınız."

Doktor Malcolm, bir an için kararsız kalarak durakladı. Beattie tam onun fikrini değiştireceğinden emin olmuştu ki karısı elini kocasının omzuna koyarak sertçe çıkıştı. "Saat sabahın biri. Şu an hiçbir yere gelemez. Hangi adamınız hasta? Aborjin olan mı yoksa komünist olan mı?"

Beattie öfkesine hâkim olarak, "Mikhail komünist falan değil," diye karşı çıktı.

"Sadece Rusça konuşabiliyor."

"Son derece iyi İngilizce konuşuyor."

"Size şu ilaçları vereyim," dedi Doktor Malcolm, karısına aldırış etmeyerek. "Yarın ilk iş olarak ona bakmaya geleceğim." Ardından karısından yana döndü. "Sen gidip yat. Ben birkaç dakika sonra gelirim."

Karısı, Beattie'ye bir bakış attı. Bu belki kendini beğenmiş, belki de karşısındakine acıyan bir bakıştı. Her ne olursa olsun, Beattie öfkeden köpürmemek için bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

Doktor her birinde birkaç hap bulunan iki minik kavanoz hazırlayarak Beattie'ye gerekli açıklamaları yaptı. Ardından onu tekrar soğuk geceyle baş başa bırakarak –Beattie'nin gözlerinin içine bakamamıştı– sıcacık yatağına döndü. Beattie, Abby'yi çözdü ve dondurucu havada hızla evin yolunu tuttu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie, Abby'yi semerini bile çıkarmadan ahırda bırakarak eve koştu. İçeride göreceği şeyden çok korkuyordu. Charlie'nin, Mikhail'in nefes almayı bırakıp öldüğünü söyleyeceğini sanıyordu. Kendini en kötüsüne karşı hazırladı.

Beattie'nin eve döndüğünü duyan Charlie, onu koridorda karşıladı.

"Durumu ağır," dedi telaşla. "Az önce bir kriz geçirip nefessiz kaldı. Şimdi tekrar nefes almaya başladı–"

"Bu haplardan iki, bunlardan da bir tane almalı." Beattie, ilaç şişelerini aceleyle Charlie'nin eline tutuşturdu. "Üzgünüm, Charlie, ama ben yapamam. Yutup yutamayacağını bile bilmiyorum… Bunu sen yapmalısın."

Charlie, Beattie'ye bakarak başını olumlu anlamda salladı. Şişeleri alırken sıcak, çaresiz parmakları hafifçe Beattie'ninkilere değdi. Sonra arkasını dönüp Mikhail'in odasına girdi ve kapıyı kapattı.

Beattie elleriyle yüzünü kapatarak koridorda beklemeye başladı. Gözleri yaşlarla dolsa da dökülmelerine izin vermiyordu. Mikhail ona daima iyi davranmıştı, çok vefakâr ve çalışkandı. Beattie onun ölebileceği düşüncesine katlanamıyordu. Mikhail'in kaskatı olmuş ve bükülmüş bedeninin görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Sırtını duvara yaslayarak çömeldi ve başını dizlerine koyarak beklemeye devam etti.

Yaklaşık yarım saat sonra Charlie, artık sönmek üzere olan mumla birlikte odadan çıkarak Beattie'nin yanına oturdu.

"O iyi mi?" diye sordu Beattie.

"Şimdi daha sakin. Sanırım haplar işe yaradı. Bedeni biraz olsun gevşedi." Charlie uzun bacaklarını kendine doğru çekerek, kollarını dizlerine doladı. "Doktor gelmeyecek mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yarın sabah geleceğini söyledi," diyerek omzunu silkti Beattie, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Karısı, Mikhail'e komünist dedi."

"Ah. Şu kadın. Mikhail iyi adamdır."

"Dünyanın en iyi adamı."

Charlie bir an için durakladı. "Peki, benim için ne dedi?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi Beattie.

Charlie'nin dudakları sanki gülecekmiş gibi seğirtti. "Tabii," dedi. "Bakıyorum da sen dilini ondan daha iyi tutuyorsun."

Beattie gülmeden edemedi. Sonra aniden ciddileşti. "Charlie, buradaki insanların senin hakkında kötü düşünmelerinden hiç yorulmuyor musun?"

"Sen benim hakkımda kötü düşünmüyorsun."

"Hayır," dedi Beattie, boğazının daraldığını hissetmişti. Sanki söylememesi gereken bir şeyi söylüyormuş gibiydi. "Hayır, düşünmüyorum. Hem de hiç."

"Benim Doktor Malcolm'ın karısının düşüncelerinden çok daha fazla endişelenecek şeylerim var." Başıyla Beattie'yi işaret etti. "Senin de öyle."

Beattie başını duvara yasladı. "Galiba haklısın." Charlie'nin bakmadığı bir sırada ona baktı, sonra Charlie onu görmeden önce bakışlarını çevirdi. "Hayatın hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Charlie."

"Anlatacak çok şeyim yok, bayan."

"Bana hiç Beattie demeyecek misin?"

Charlie ellerini iki yana açtı. "Bu doğru olmaz."

"Bunu çok isterdim."

"Pişman olabilirsin. Eğer kasabadaki biri bunu duyacak olsaydı, emin ol ki pişman olurdun."

"Olmazdım. Senin arkadaşım olduğunu söylemekten utan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıyorum. Sen ve Mikhail olmasaydınız, bu kadar uzun süre ayakta kalamazdım. Ve bunu insanlara anlatmaktan gurur duyarım." Beattie sesindeki coşkunun anında farkına varmıştı.

Loş mum ışığında, Charlie'nin gözleri Beattie'ninkilerle buluştu. Bir şey söyleyecekmiş gibi göründü, ardından bakışlarını kaçırdı. Beattie, içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Henry'ye âşık, aptal bir genç kız olduğundan beri, uzun yıllardır hissetmediği bir şeydi bu. Büyük bir heyecan ve telaşla, Beattie bu hissin arzu olduğunu fark etti. Yanı başında duran Charlie'nin uzun, kaslı vücudu, sütlü kahverengi teni, koyu renk bukleleri ve siyah gözleri... Ardından kendi kendini azarladı. Yorgun ve Mikhail adına endişeli olduğu için zihninin ona oyun oynadığına kanaat getirdi.

"Biraz uyuyacak mısın?" diye sordu Charlie, Beattie'yi daldığı düşüncelerden çekip çıkararak.

"Ya sen?"

"Ben burada duracağım."

"Öyleyse ben de kalacağım," dedi Beattie.

Charlie ayağa kalktı. "Gidip zavallı Abby'nin semerini çıkarayım. Bir kulağın içeride olsun."

Beattie kendini toparlayarak beklemeye başladı. Hissettiği arzu onu altüst etmişti. Kendisi gibi lekeli bir kadını kimsenin istemeyeceğini tahmin etmiş, bu nedenle uzun yıllar önce erkekleri düşünmekten vazgeçmişti. Kendini Lucy ile ilgilenmeye ve yoksulluklarıyla mücadele etmeye öylesine adamıştı ki arzuları adeta tetikte bekliyordu. Charlie'nin o arzuları uyandırması ise beklenmedik bir şeydi. Beattie temkinli bir şekilde hislerini yokladı, kuşkusuz onlardan bir zarar gelmezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Geri dönen Charlie, sessizce Mikhail'in odasına girdikten sonra çabucak çıkıp Beattie'nin yanına oturdu. "Uyumuş. Ateşi düşüyor gibi görünüyor."

"Ya vücudu?"

"Biraz daha gevşemiş." Gülümsedi. "Sanırım atlatacak."

Beattie'nin yüreği hafiflemişti. "Umarım haklısındır." Yorgunluğu gitgide artıyor, dizlerinin üzerindeki başı gittikçe ağırlaşıyordu. Ama Mikhail için gece boyunca beklemeye kararlıydı. Ayağa kalkıp yeni bir mum yaktı. Rüzgâr pencere camlarını tıkırdatıyordu, ama onlar güvende ve hâlâ içerideydi. "Beni uyanık tut," dedi Charlie'ye, yeniden yere çökerken. Mumun sıcak kokusu karanlık odaya yayılıyordu. "Hakkında anlatılacak hiçbir şey olmadığını söylemiştin, ama bahse girerim ki vardır."

Charlie evet dercesine başını salladı. "Elbette, bayan, eğer gerçekten bilmek istiyorsan, var."

Böylece Charlie, Beattie'ye hayatını anlatmaya başladı. Ona hatırlayabildiği çocukluk anılarından, denizin yeşil, gökyüzünün ise gözlerini ağrıtacak kadar mavi olduğu, dünyanın çok uzaklardaki o sıcak ve yağışlı bölgesinden, çok sevdiği annesiyle aynı renkte olmadığını erken yaşta fark edişinden bahsetti. Hatta bu yüzden çevresindekilerin ondan nasıl sakındığından, onu kendisi gibi çocukların bulunduğu özel bir okula götürmek için gelen beyaz adamlardan, annesinin ağlayarak böylesinin daha iyi olacağını söyleyişinden, sonrasında yaşadığı şaşkınlıklardan, kendini hiçbir yere ait hissedemeyişinden ve annesini bir daha hiç görmeyeceğini fark edişinden de bahsetmişti.

"Nasıl bir şey olduğunu hayal edemezsin, bayan," dedi Charlie, "etrafındaki herkes senin için iyi bir şeyler söylüyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seninse içindeki tek şey berbat bir his…" Sesi canlılığını yitirerek duygularının ağırlığına boyun eğdi.

Beattie, parmaklarını Charlie'nin parmaklarına uzattı. Ancak Charlie hafifçe uzaklaşınca, elini isteksizce geri çekti. Gece ağır ağır ilerliyor, gecenin en derin saatleriyle beraber sırlar da gün yüzüne çıkıyordu. Beattie'nin her hücresi Charlie'ye bir kez daha dokunmak için yanıp tutuşsa da yapmadı. Bu doğru değildi ve Charlie'nin onun bir çalışanı olduğunu hatırlamak zorundaydı. Charlie hikâyesini bitirdiğinde, Beattie'den kendi hayatını anlatmasını istedi. Beattie elbiseler dikmekle ilgili çocukça hayallerinden, kumaşlara ve tasarımlara olan aşkından ve Kır Çiçeği Tepesi'nden elde ettikleri yünlerle bir şeyler örmekle ilgili hayallerini anlattı. Charlie'nin ilgisi onu cesaretlendirmişti ve her nasılsa başka gerçekler de ağzından kaçıvermişti: Henry, Lucy, hatta Raphael'i ve Kır Çiçeği Tepesi'ne nasıl sahip olduğunu anlattı. Bu hikâye, Charlie'nin on dakika boyunca aralıksız gülmesine sebep olmuştu.

Hikâyelerin arasında bir şekilde şafak sökmüştü. Ağaran yeni günle birlikte, Mikhail'in ateşi de düşmüştü. Çok geçmeden Doktor Malcolm geldi ve Charlie kulübesine dönerek ortadan kayboldu. Gecenin büyüsü kalkmış, her zamanki ihtiyaçlar kendini göstermişti. Mikhail bir iki hafta içinde iyileşecekti.

Ancak Beattie, kalbinin bir daha asla eskisi gibi olmayacağından korkuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Birinci Bölüm

Eğer Charlie yün kırkma sezonu boyunca işleri organize etmeseydi, Beattie bin parçaya bölünmüş olurdu.

Yün kırpmak için gelen beş işçi kulübeye yerleşmişti. Muazzam kahvaltılar ve akşam yemekleri istiyorlardı. Son kalan parasını ya işçilere ya da bankaya ödemek durumunda kalan Beattie, işçileri seçmişti. Bankaya, faiz ödemesinin gecikeceğini –yün kırkma sezonundan sonra– söyleyen bir mektup yazdı ve banka kararının iyi bir şekilde sonuçlanmasını ümit etmeye başladı.

Fazladan çoban tutacak paraları yoktu, o nedenle Beattie ve Mikhail de işlere seferber olmuşlardı. Beattie sabahları koyunları toplayarak, akşamları da yemek yaparak geçiriyor, Mikhail otlaktan dönen koyunları ağıla sokuyordu. Köpekler öyle çok çalışıyorlardı ki her akşamüzeri yere serilip ölü gibi uyuyorlardı. Charlie ise bütün ipleri eline almıştı. Kimin nerede olduğunu daima biliyor, alçak ve yumuşak sesiyle emirler veriyor, koyun sürüsünü otlağın bir ucundan diğerine geçiriyor ve işçilerin her gün seksen koyun kırptığından emin oluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İşçi kulübesinde herkese yetecek yer olmaması, Charlie'nin çiftlik evinde uyuyacağı anlamına geliyordu. Charlie yer yatağını üst kattaki odalardan birine serdi. Beattie geceleri yatağına girdiğinde, çoğu zaman kendini Charlie'yi ve o an ona ne kadar yakın olduğunu düşünürken buluyordu. Charlie sadece karanlık koridorun aşağısında, iki oda uzaklıktaydı. Kaslı vücudu, sıcacık teni... Ardından ya bu düşünceyi zihninden kovuyor ya da yorgunluktan uyuyup kalıyordu. Ertesi gün de sanki onun hakkında hiç öyle şeyler düşünmemiş gibi, Charlie ile yüzleşmeye çalışıyordu. Charlie'de ise Beattie'yi düşündüğüne dair hiçbir işaret yoktu.

Kırkma sezonunun dördüncü gecesiydi. Beattie bitkin bir şekilde üst kattaki odasına çıkarken, banyodan çıkan Charlie'yi gördü. Saçları ıslaktı, üzerinde bol bir gömlek ve kot pantolon vardı.

"İyi geceler, Charlie," diye seslendi, yatak odasına girmek üzere olan Charlie'ye.

"İyi geceler, Beattie," diye cevap verdi Charlie, odasının kapısını kapatırken.

Beattie. Bayan dememişti. Adını Charlie'nin dudaklarından duymak, Beattie'ye tatlı ve beklenmedik bir keyif verdi. İçinin ısındığını hissetti ve gülümsemeden edemedi.

Ve nihayet, *nihayet*, beklenen para eline geçmişti.

Yüncü, yünlerin çok ince ama yine de ağırlıklarının iyi olduğunu söylemişti. Sonuç olarak aldığı para Beattie'nin hesapladığının çok daha fazlasıydı. Gittikçe daha kısa ve özlü mektuplar göndererek para isteyen bankaya olan borcunu ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pattı. Daha da önemlisi, Mikhail'e ve Charlie'ye ödeme yapabilmiş, ikisinin de maaş zarfının yanına cömert bir de ikramiye eklemişti.

"Bu ikramiyeyi alamam, Beattie," dedi Charlie. "Bu işin sahibi sensin, tüm riskleri sen göze aldın, dolayısıyla mükâfatı senin olmalı."

"Sen de birçok risk aldın," diye karşı çıktı Beattie. "Benim için aylarca maaş almadan çalıştın."

Charlie zarfı iterek Beattie'nin eline tutuşturdu. "Bana almam gerektiğinden bir kuruş fazlasını verme. Onun yerine koyun al. Hem ben parayı neye harcayacağım ki? Koyun alıp bu işi daha da büyüt, böylece önümüzdeki sene de, ondan sonraki sene de bir işim olur. Yaptıklarımın karşılığını bana bu şekilde verebilirsin."

Beattie, Charlie'nin tavsiyesini dinleyerek kasım ayında çiftliğe gönderilmek üzere bin beş yüz koyun daha satın aldı.

En azından eşya almak için para vardı. Yemek odasını açarak altı kişiye yetecek büyüklükte bir masa yerleştirdi. Oturma odasına da iki kanepe koydu. Lucy için bir yatak satın alıp, kendi odasının hemen yanındaki odaya yerleştirdi. Kilim ve perdelik kumaşlar için de parası vardı, elektrik ve telefonu yeniden bağlatmak için de…

Sadece bir ay içinde, Kır Çiçeği Tepesi gerçek bir eve dönüşmüştü. Lucy, Noel tatilinin başında geldi. Yıllar önce Henry'yi terk ettiklerinden beri, Beattie ilk kez kızına ihtiyacı olan her şeyi verebileceğini biliyordu.

Beattie enine boyuna düşündü. Lucy'ye ders verecek, aynı zamanda mutfak ve ufak tefek ev işlerine de yardım edecek bir kadın tutabilirdi. Lucy çiftlik hayatını, çiftliği nasıl işleteceğini, sürüyü nasıl güdeceğini ve Beattie ile Charlie'nin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaptığı milyonlarca işi nasıl yapacağını öğrenirdi. Genç bir kadın olduğunda da Beattie'nin yanında çalışabilir, Beattie öldüğünde çiftliği miras alabilirdi. Beattie, Lucy'ye Henry ve Molly'den daha fazlasını sunabileceğini biliyordu. Ona kasaba, okul ve kiliseyle çevrelenmiş bir hayattan daha fazlasını sunabileceğini biliyordu.

Fakat bu konuyu Henry ve Molly'ye doğrudan açmaktan çekiniyordu. Bu yüzden Leo Sampson'ı arayıp gelmesini ve bu konuda kendisiyle görüşmesini istedi.

Bir yıl önce Kır Çiçeği Tepesi'nin anahtarlarını ve evraklarını eline aldığından beri Leo'yu görmemiş, Jimmy Farquhar'a arazisinin bir kısmını daha satmayı reddettiğinden beri onunla telefonda konuşmamıştı. Leo, hâlâ Beattie'nin hatırladığı kadar cana yakın ve işini bilirdi.

"Söylemem gerekir ki, Beattie," dedi, yıpranmış deri evrak çantasını yemek masasına bırakırken, "bu işin altından gerçekten başarıyla kalktın. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

"Charlie Harris'ten güzel tavsiyeler aldım," dedi Beattie, Leo'nun karşısına oturarak. "Harika işler yaptı."

Leo kaşlarını çattı.

Beattie kendi evinde dar görüşlü önyargılara tahammül edemedi. "Sen de mi, Leo? Charlie'nin Raphael'den çaldığıyla ilgili saçmalıklara inanmıyorsun, değil mi? Hepiniz Raphael Blanchard'ın nasıl bir adam olduğunu biliyorsunuz."

"Biliyorum, Charlie Harris'in iyi bir adam olduğunu da biliyorum. Ama kasabada onun hakkında ileri geri konuşuyorlar ve bazı insanlar..." Bir süre ne diyeceğini bilemeyerek durakladıktan sonra devam etti, "onu burada tutmaman gerektiğini söylüyorlar."

"Eğer onu burada tutmasaydım bir yıl önce iflas etmiş olurdum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, ayrıca insanların bu durum karşısındaki çekememezliklerini de yabana atma. Sen bir hizmetçiydin. Şimdiyse neredeyse Farquhar'ınki kadar iyi giden bir işin var. Ama yanında hırsız olarak anılan bir adamın çalışıyor olması..." Leo, cümlesinin devamını getirmedi. "Dinle, Beattie. Burada ne kadar yoğun çalıştığını biliyorum. Ama aynı zamanda kasaba halkıyla olan ilişkilerini de geliştirmelisin. Orada çok fazla itibarın yok. Ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, sen de halkın bir parçasısın. Senin işin satışlara olduğu kadar itibarına da bağlı."

Avluya açılan kapılar açıktı. Yaz rüzgârıyla birlikte içeri toprak ve kır çiçekleri kokusu doluyordu. Beattie derin bir iç çekti. "İlgin için teşekkürler, Leo," dedi, "ama seninle iş dışında konuşmak istediğim bir konu var."

Leo bir dolmakalem ile not defteri çıkararak gözlüklerini düzeltti. "Dinliyorum."

"Kızımı geri istiyorum. Henry ve karısının bana karşı bir avukat tutmaya hazırlandıklarını biliyorum. O nedenle öncelikle sana danışmak istedim."

Leo önündeki kâğıda bir şeyler karaladıktan sonra Beattie'ye baktı. "Kızın velayetini almak için mi seni mahkemeye verecekler?"

"Bundan eminim."

Leo boğazını temizledi, cevap vermesi uzun sürecekmiş gibi görünüyordu. Beattie'nin umutları yavaşça sönmeye başladı.

"Devam et," dedi Beattie. "Anlat bana."

"Müsaade edersen... Birkaç soru soracağım." Yeniden boğazını temizledi. "Lucy'ye hamile kaldığında Henry, Molly ile evli miydi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet."

Leo, kâğıda bir çentik attı.

"Karısından kurtulmak için Henry ile birlikte başka bir ülkeye mi kaçtın?"

"Evet."

Bir çentik daha. Ve işaretler gittikçe arttı. Beattie, Henry'den habersiz kızını alıp kaçmıştı. Raphael'in içki ve poker partilerinde ona yardım etmişti. Çiftliği kazanmak için bedenini ortaya koymuştu.

"Evet, evet, evet!" dedi Beattie sinirli bir şekilde. "Ama bunlar herkesin bildiği şeyler değil."

"Öğreneceklerdir. Eğer Henry bir avukat tutacak olursa, öğreneceklerdir. Margaret Day'e soracaklar, Farquhar'ın çiftliğindeki Terry ile konuşacaklar, Alice'i bulacaklar ki o da detayları tamamlamaktan büyük bir memnuniyet duyacaktır."

"Ama Henry de bir o kadar kötüydü. Onu terk etmek zorunda kaldım çünkü içki içip kumar oynuyor ve açlıktan ölmemize göz yumuyordu."

"Bu sayfaya kaç çizgi çektiğimi göremiyor musun?" Leo kalemini alarak bu defa diğerlerinden daha uzun, daha koyu bir çizgi daha çekti. "Beattie, kasabada seninle ilgili ne konuşulduğunu bilmiyorsun," dedi usulca.

"Öyleyse söyle de bileyim."

Leo, Beattie'nin gözlerine bakamıyordu. "Charlie ve senin sevgili olduğunuza dair söylentiler var."

Beattie baştan aşağı kızardığını hissetti. Hem utanç hem de arzu karışımı, tatlı bir ürperti duymuştu. "Bunu kim söylüyor?"

"Belli ki işçilerden biri Charlie'nin bu evde kaldığından bahsetmiş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Raphael burada yaşarken Terry de bu evde kalıyordu."

"Raphael, cinsel ahlakı tartışmaya açık olan bekâr bir kadın değildi."

Beattie bir an nefes alamadığını hissetti.

"Bu şartlarda Lucy'yi geri alabilme şansın... Charlie'yi buradan gönderme konusunu iyice düşünüp taşınmalısın."

"Onun gitmesine izin vermeyeceğim," dedi Beattie dişlerini sıkarak. "Eğer Charlie'yi kaybedersem, burası kızıma devredilmeye değer bir çiftlik olmayacak. Biz sevgili değiliz. O benim çalışanım."

"Doğruyu söylediğinden şüphem yok," dedi Leo.

Beattie sanki bir şeyin aniden farkına varmışçasına, çabucak ekledi. "Bundan kimseye söz etme. Eğer Charlie bir şekilde hayatımı zorlaştırdığını düşünecek olursa, burada bir saniye bile durmaz."

Leo ellerini iki yana açtı. "Bu görüşme tamamen gizli kalacak."

Beattie suskunlaştı. Zihninde ve bedeninde, düşünceler ve duygular birbirini kovalıyordu.

"Sadece şunu bil, eğer dava açarsan senin için zor olur. Henry ve Molly'ye Lucy ile daha fazla vakit geçirip geçiremeyeceğini kibarca sorsan daha iyi edersin. Kendine bir araba al ve hafta sonları Hobart'a git. Barışçıl olmaya bak."

Beattie de bir araba almayı düşünmüş, fakat onun yerine biraz daha koyun satın almıştı. Lucy'nin bugünü ile geleceği arasındaki dengeyi kurmanın zorluğunu iliklerine kadar hissediyordu.

Derken aniden hırçınlığı tuttu. Neden öz kızıyla biraz daha fazla zaman geçirebilmek için birilerinden --özellikle de Lucy ile hiçbir bağı olmayan bir kadından– izin almalıydı ki? Bu hiç adil değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu geri istiyorum, Leo," dedi, sesini yeniden toparlayarak.

"Öyleyse tavsiyeme kulak ver," dedi Leo. "Altı ay daha bekle, düzenini oturttuğundan emin ol ve dedikoduların ortadan kalkmasını ümit et."

"Altı ay, bir çocuğun hayatı için uzun bir süre."

"Altı ay veya bir yıl sonra, o hâlâ bir çocuk olacak. Hayal et: Bir yün kırkma sezonu daha geçirecek ve sonrasında oldukça varlıklı olacaksın. Varlıklı insanlar her zaman daha güçlüdür."

Altı ay veya bir yıl. Beattie'nin kalbi Leo'nun tavsiyesini dinlemek istemese de aklı çoktan teslim olmuştu. Bir yıl daha. Bir yün kırkma sezonu daha. Şüphesiz, sonrasında çok daha iyi bir konumda olacaktı.

"Temkinli bir şekilde ilerlemeye devam et," dedi Leo not defterini çantasına koyarken. "Ve Tanrı aşkına, kasabada birkaç arkadaş edin."

Yeni koyunlar geldiğinde, Beattie'nin artık Charlie'ye yardım edemeyeceği belli olmuştu. Charlie'nin onunla birlikte çalışacak, işini bilen bir adama ihtiyacı vardı. Beattie yoğun dönemlerde çiftliğe gelmesi için Peter adında bir çoban tuttu. Artık evde daha fazla vakit geçiriyor, evrak işleriyle ve yeni dikiş makinesiyle ilgileniyordu. Charlie'nin yanında eskisi kadar çok vakit geçirmemeye alışmak zordu. Fakat günün sonunda, ellerinde güneş yanıkları ya da nasırlar oluşmadığı için bedeni ona teşekkür ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonbahar, araba yolunun iki yanında sıralanmış kavak ağaçlarının yapraklarını altın sarısına boyamıştı. Bu yıl kışın yaklaşması Beattie'yi korkutmuyordu, hatta neredeyse bunun farkında bile değildi. Yağmur otlakları ve yemyeşil tepeleri çamura bulamıştı, ama içeride Beattie'nin rahatı yerindeydi. Lucy üst kattaki sıcacık yatağında uyuyordu, fakat iki gün içinde Hobart'taki evine dönecekti.

Beattie oturma odasının penceresinin önündeki dikiş makinesinde çalışıyor, Lucy'nin okul üniformasının eteğinin boyunu uzatıyordu. Küçük kız her geçen gün biraz daha boy atıyordu. Beattie ve Henry bir anlaşma yapmışlardı: Beattie okul üniformalarının icabına bakarsa, Henry de ayakkabıları üstlenecek ve Lucy'nin sürekli büyüyen ayaklarının hızına yetişmeye çalışacaktı. Beattie dikiş dikerken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Dikiş makinesinin pedalının gıcırtısı huzur veren bir ritim tutturmuştu. Radyodaki adam Almanya hakkında konuşuyordu. Bugünlerde herkes Almanya hakkında konuşmak istiyor gibi görünüyordu. Bu durum, Beattie'yi Avrupa'dan çok uzaklarda olduğu için memnun ediyordu. Tam o sırada, arkasında bir kımıldanma hissederek etrafına bakındı.

Charlie, sırıtan bir suratla kapı eşiğinde durmuş ona bakıyordu.

Beattie de ona gülümseyerek karşılık verdi. Charlie'yi görmek her zaman bir zevkti. "Ne oldu?" diye sordu.

"Sana bir şey getirdim," diyerek kanepelerden birini işaret etti. "Otur ve gözlerini kapat."

"Ne o?"

"Haydi."

Beattie radyoyu kapatıp kanepeye oturdu ve gözlerini kapattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Haftalardır bunun izini sürüyordum. Telefon faturasında Launceston'a yapılmış birkaç arama görebilirsin. Ama sanırım bu hoşuna gidecek."

Beattie baştan aşağı meraklanmıştı. Derken kucağına büyük ve ağır bir şey düştü. Gözlerini açtığında, bir top siyah kumaşla karşılaştı.

"Yün," dedi parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirerek. "Kaliteli yün."

"Senin yünün," diye ekledi Charlie.

"Demek istediğin…?"

"Satış temsilcisiyle konuştum, o da beni yünlerimizin çoğunu alan imalatçıya bağladı. Bak, bu yünler açık arttırmayla satılıyor. Hepsinin senin yünün olduğundan emin olmamızın bir yolu yok, tabii. Ama bu bölgeye ait Tazmanya yünü. İçinde bir parça da Kır Çiçeği Tepesi olabilir."

Beattie kumaşın birazını açıp avuçlarının içine aldı. Genç kızlığından beri hissetmediği bir umut, bir olasılık hissediyordu.

"Üzgünüm, ellerindeki tek renk siyahtı."

Beattie, Charlie'ye hiçbir şey söylemediğini fark etti. "Teşekkür ederim," dedi nefesi kesilmiş bir halde. "Bunun benim için anlamı büyük."

"Biliyorum. Mikhail'in hasta olduğu o gece bana söylediklerini hatırlıyorum."

Beattie, başını kaldırıp Charlie'ye baktı. Bir an için, ikisinin de gözleri birbirlerine kenetlenmişti. Derken Charlie bakışlarını kaçırdı. Beattie'nin kalbi boğazında atıyordu. Charlie başını bunca derde… neden sokmuştu? Bunu Charlie'nin kendisine olan bir ilgisi olarak anlamayacaktı da ne diye anlayacaktı? Hatta belki de tutkusu?

"Her neyse," dedi Charlie kapıya doğru yönelerek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana bir şey öreceğim," diye seslendi Beattie arkasından.

"Yo, benim için endişelenme. Kendine sakla."

Charlie odadan çıktı. Beattie kumaşın birazını daha açarak yüzüne götürdü. Aklında şimdiden modeller oluşmaya başlamıştı. Harika bir fikri vardı.

Beattie nisan ve mayıs ayları boyunca sürekli çalıştı, fakat kendisi ya da Lucy için tek bir şey bile yapmadı. Onun yerine iki etek modeli tasarladı ve her birinden değişik beden ölçülerinde onar adet dikti. Sonra da yirmi etiket hazırlayıp, her birinin üzerini nakışla işleyerek *Blaxland Yünleri* yazdı. Eteklerin üzerinde o etiketleri gördüğünde hissettiği gurur kelimelerle ifade edilemezdi. Her bir eteği sevgiyle katlayıp, ince kâğıtlara sararak kanepenin üzerine dizdi.

Aklına Leo Sampson'ın söyledikleri gelmişti: *Hoşuna gitsin ya da gitmesin, sen de halkın bir parçasısın.* Leo haklıydı, Beattie'nin onların itibarına ihtiyacı vardı. Ayrıca eteklerini vitrinine koymasını istiyorsa, özellikle de taşra marketini işleten Tilly Harrow ile arası iyi olmalıydı.

Güzel bir cuma sabahı Beattie, Tilly ile doğrudan konuşmak için kasabaya yürüdü.

Tilly, Margaret Day'in dedikodularını dinledikten sonra Beattie'ye karşı oldukça soğuk davranmaya başlamıştı. Bu nedenle Beattie onunla tekrar sohbet etmeye çalışmıyor, hatta ona gülümsemiyordu bile. Tilly de Beattie'ye gülümsemek yerine, taş gibi bir surat ifadesi takınıyordu. Fakat bugün, tezgâhın önünde beklerken Beattie yüzüne bir gülümseme kondurmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Günaydın," dedi Tilly belli belirsiz bir sesle, Beattie'nin gözlerine bakmaksızın.

"Tilly, senden büyük bir iyilik istemem gerek."

Tilly'nin suratı anında asıldı.

Beattie bocalayarak devam etti. "Bunları ben yaptım... Bunlar yerel yünle yapılmış ince işler." İki etekten de birer adet çıkardı: Biri dar ve uzun, diğeriyse bir kloş etekti. "Bunları satacak bir yere ihtiyacım var. Acaba satılmaları için onları buraya bırakabilir miyim diye merak etmiştim."

Bu defa Tilly'nin yüzünde tam tersi bir ifade belirdi. Sanki Beattie'nin isteğini komik bulmuş gibi bir hali vardı. "Ciddi değilsin, değil mi?" diye sordu. "Bu kasabada senin yaptığın bir şeyi alacak tek bir kişi bile yok."

Beattie ağırbaşlılığını koruyarak etekleri katladı ve yeniden kâğıtlarına sardı. Buraya asla gelmemiş olması gerektiğini fark etmişti. Bir otobüse atlayıp Hobart'a, kadınların bir tasarımcının kötü geçmişinden ziyade modayla ilgilendikleri, daha büyük bir mağazaya gitmesi gerekirdi. Tam oradan ayrılmak üzere arkasını dönmüştü ki öfkesine yenik düştü. "Sana ya da kasabadaki herhangi birine," dedi, "bu kadar kötü davranılmayı hak edecek ne yaptım ben?"

Tilly şaşkın bakışlarla Beattie'ye baktı. Muhtemelen bu sorunun cevabını ilk kez düşünüyor, kendi kendine neden başkalarının yaptığı şeyi yaptığını soruyordu. Sonra yüzü tekrar katılaştı. "Dürüst, çok çalışan ve kendileri gibi olmayanlardan hoşlanmama hakkına sahip olan birçok insan var."

"Ben de dürüstüm. Ben de çok çalışıyorum."

"Ben öyle duymadım," diyerek dudak büktü Tilly.

Beattie bağırmak, ayağıyla yere vurmak, tezgâhın üzerinde dizili olan şeker kavanozlarını ve kartpostalları devirmek istedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Derin bir nefes alarak, "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," dedi ve dükkândan çıktı.

Bir sonraki yün kırkma sezonundan sonra bir araba alacak ve ihtiyaçlarını temin etmek için Bligh'e ya da Bothwell'e gidecekti. O zamana kadar alışverişleri Mikhail yapmak zorunda kalacaktı, çünkü Beattie bir daha kasabadaki kimseyle konuşmayacaktı.

Nihayet, Beattie'nin eteklerini satmasına yardım edecek kişi Molly olmuştu. Henry ve Molly, kış tatili için Lucy'yi bırakmaya geldiklerinde, Molly kanepenin arkasında yığılı olan paketleri gördü.

"Bunlar da ne?" diye sordu içlerinden birini açarak. "Ve neden bu kadar çok var?"

Beattie onları kendisinin tasarlayıp diktiğini –ki bu Molly'yi hayrete düşürmüştü– ancak yerel mağazalarda satma şansı bulmadığını anlattı.

"Hobart'ta, FitzGerald mağazasında çalışan, kiliseden bir arkadaşım var," dedi Molly. "İstersen bunları ona götürebilirim." Cümleler ağzından çıkar çıkmaz, sanki yardım teklifinde bulunmaktan pişman olmuş gibi ağzını kapattı.

Beattie, Molly ile aralarındaki dile getirilmeyen rahatsızlığı görmezlikten gelecek kadar çaresizdi. "Yapar mısın?"

"Ben… Evet, tabii." Molly'nin gözleri, başını belli belirsiz bir şekilde ve öfkeyle iki yana sallayan Henry'ye kaydı. "Senin adına ona sorarım."

"Teşekkür ederim. Fiyat olarak ne kadar ederler bilmiyorum. Arkadaşına en iyisinin nasıl olduğunu düşünüyorsa öyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapmasını söyle. Ve ihtiyacı olursa beni aramasını söylemeyi unutma." Beattie etekleri Molly'nin kollarına doldurdu. "Birini kendine al."

Ardından kolunu Lucy'nin omzuna atarak, Henry ve Molly'yi neşeyle uğurladı.

"Neden bu kadar çok gülümsüyorsun, anneciğim?" diye sordu Lucy.

Beattie onu sıkıca kucakladı. "Dürüst iş, hayatım," dedi. "Daima kendi kendinin ödülüdür."

Beattie son yününü özel bir amaç için saklamıştı: Charlie'ye bir kaban örecekti. Charlie'nin sürüyü otlatırken giydiği gri ceketi, kollarının omuzlarla birleştiği yerlerden parça parça dağılıyordu. Beattie o ceketi üç ya da dört kez onarmıştı. Ama şimdi Charlie'yi elleriyle ördüğü yeni kabanının içinde hayal ediyordu. Reglan kollu, önü düğmeli, uzun ve affetmeyen kışın soğuğundan korumak için koyun postundan astarı olan bir kaban olacaktı bu. Ama bu bir sürpriz olmalıydı, o yüzden Beattie son birkaç aydır gözleriyle Charlie'nin ölçüsünü alıyordu. Charlie geceleri hafif bir at ve ter kokusuyla mutfağa girdiğinde, Beattie onun omuzlarının arasındaki mesafeyi, koyu buklelerinin döküldüğü ensesinin genişliğini, güçlü kollarının uzunluğunu tahmin ediyordu.

Bu kadar uzun süre boyunca Charlie'yi bu kadar yakından incelemek, ona acı veren arzularını yeniden uyandırmıştı. Ne sorun olurdu ki? Zaten kasabadaki herkes Beattie hakkında kötü şeyler düşünüyordu. Artık güveneceği kimsesi kalmamıştı. Charlie'yi arzuluyor olmasının ne önemi vardı? Char-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lie ona bu yünü getirme zahmetine kalkıştığında, hiç şüphesiz Beattie'nin onun için özel olduğunu göstermek istemişti. Haftalar geçtikçe Beattie, Charlie'nin her kelimesinde, yüzünün her ifadesinde haklı olduğunun bir kanıtını arıyordu. Ve bazen, Charlie'nin boş bulunduğu anlarda, çok kısa bir anlığına da olsa o işareti görebiliyordu.

Bu yüzden kaban, bir kabandan çok daha fazlası olmuş, Charlie'ye duyduğu arzunun bir simgesi halini almıştı. Geceleri Charlie yatmaya gittiğinde, Beattie sabahlayarak kaban üzerinde çalışıyor, astarını ve ceplerini dikiyordu. Bir yandan da kabanı Charlie'ye vereceği anın hayalini kuruyordu. Attığı her dikişle birlikte, Charlie'ye gittikçe âşık olduğunun farkına varıyor ve bu aşkı adeta kabana işliyordu.

Nihayet, gün ışığının çabucak kaçtığı kışın ortalarına doğru kaban bitmişti. Beattie, onu Charlie'ye vermek için kendini hazırladı.

Charlie'yi merdivenlerin tam dibinde, ahıra gitmek üzere kararlı adımlarla mutfaktan çamaşırhaneye doğru ilerlerken yakaladı. Üzerinde yırtık pırtık olmuş gri ceketi vardı.

"Charlie?" diye seslendi Beattie. Sesinin bu kadar yumuşak çıkmasına kendisi de şaşırmıştı.

Charlie başını yavaşça yana yatırarak, her zamanki gülümseyişiyle Beattie'ye baktı. "Günaydın, Beattie."

Beattie merdivenleri çabucak inerek elindeki kabanı ona uzattı.

Charlie kabanı Beattie'nin elinden alarak göz gezdirdi. Yüzünde, Beattie'nin tarif edemediği bir ifade belirmişti. Bu, hüzün olabilirdi. Fakat Beattie onu üzmek için ne yaptığını bilmiyordu.

"Beğenmedin mi?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Charlie'nin gülümseyişi yerine geldi. "Bu muhteşem, Beattie. Teşekkürler." Gri ceketini çıkararak merdiven korkuluğuna astı ve yeni kabanını kaslı bedeninin üzerine geçirdi.

Kaban üzerine adeta kalıp gibi oturmuştu. Beattie el becerisiyle gurur duymadan edemedi. Charlie'nin uzun bedenini sanki arzulu bakışlarıyla değil de bir mezurayla ölçmüştü.

"Gerçekten muhteşem," diye mırıldandı Charlie, öne uzattığı kollarına hayranlıkla göz gezdirirken. "Bu şimdiye dek sahip olduğum en güzel şey." Ardından Beattie'ye bakarak başını salladı. "Teşekkürler."

"Rica ederim." Beattie ona dokunmak, omzundaki bir potluğu düzeltmek istedi. Elleri Charlie'ye dokunmak için can atıyordu. Çok uzun ve boğucu bir sessizlik oluştu. "Charlie, ben–"

"Beattie, benim için bu kadar endişelenme," diyerek onun sözünü kesti Charlie. "Bana güzel şeyler yapıp üzerime titreme. Ben… ben üzerine titrenecek bir adam değilim."

Beattie'nin o anla ilgili kurduğu hayallerin hiçbirinde Charlie bunları söylememişti. Güçlükle yutkundu. Charlie uzak durması için onu uyarıyor muydu? Bunu bilmeden devam etmeye dayanamazdı. Cesaretini toplayarak, "Sen üzerine titrenmesine layık bir adamsın," dedi. "Sen şimdiye dek tanıdığım en iyi adamlardan birisin." *En iyisi. En iyilerinden biri değil...*

Charlie'nin yüzünde yine o üzgün ifade beliriverdi. Beattie'nin hayalleri parça parça olmuştu. Kabanın onları bir araya getirmesi gerekiyordu, ayırması değil.

"Ben sadece senin çiftlik idarecinim. Ben senin çalışanınım."

"Sen olmasaydın çiftlik diye bir şey olmazdı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben o kadar özel biri değilim." Charlie, doğrudan Beattie'nin gözlerinin içine baktı. "O kadar özel olmamalıyım."

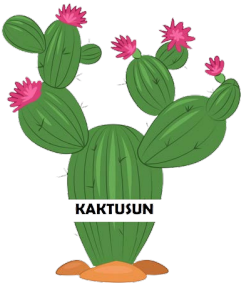
Hiç kuşkusuz, uzak durması için Beattie'yi uyarıyordu. Beattie kendini aptal gibi hissediyordu. Sanki Beattie kırılgan bir camdan yapılmış gibi, Charlie onun içinden geçenleri okuyabilmiş, kendisine beslediği aptalca arzuyu görebilmişti. Ve her ikisini de utandırmadan önce bu arzusundan vazgeçmesi gerektiğini söylüyordu. Beattie gözyaşlarına engel olmak için hızla gözlerini kırpıştırdı. Ardından zorla, hafifçe gülümsedi. "Pekâlâ. Bütün gün burada durup çene çalamam. Gidip evrak işlerinin başına dönsem iyi olacak."

Charlie şapkasını takıp başını olumlu anlamda salladıktan sonra arkasını dönerek çıktı. Yeni kabanının içinde muhteşem ve Beattie'nin sonsuza dek erişemeyeceği kadar uzak görünüyordu.

Ağustos ayının ilk günü Beattie, Hobart'taki FitzGerald mağazasının kadın giyim departmanından bir telefon aldı. Beattie'nin bütün eteklerini satmışlardı ve daha fazla etek olup olmadığını merak ediyorlardı. Ayrıca ellerinde Beattie'yi bekleyen kırk sekiz pound vardı.

Ekstra iş almak, Charlie'yi aklından çıkarmayı denemek için iyi bir yol gibi görünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi İkinci Bölüm

1938

Mikhail'siz Noel, eskisi gibi olmayacaktı.

Müzik ve kahkaha sesleri evin içinde dönüp duruyordu. Çiftlikte çoban olarak çalışan Peter ve kardeşi Matt, sarhoş bir şekilde bir veda şarkısı söylüyorlardı. Lucy yılbaşı ağacının altında hoplayıp zıplıyor, 'büyük yeşil hediye'nin içinde ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Ve Mikhail kolunu nişanlısına dolamış bir halde boş şöminenin yanında duruyor, altı ay önce onunla tanıştığı günden beri her gün yaptığı gibi sırıtıyordu. Mikhail, Catherine –yetişkin iki çocuğu olan, dul bir kadın- ile evleniyordu ve Catherine'in yaşlı anne babasına yakın olabilmek için Launceston'a taşınıyorlardı. Ve Beattie, Mikhail olmadan idare etmesini öğrenmek zorundaydı.

"Haydi," dedi Beattie piyanonun kapağını kaldırarak. "Rosella, şu erkeklerin detone şarkılarına son vermek için bize bir şarkı çalar mısın?"

Rosella, Beattie'nin yeni komşusuydu. O ve kocası, yıl başında Farquhar'ın çiftliğini kiralamış ve Beattie ile iyi arkadaş olmuşlardı. Kızları Lizzie, Lucy ile aynı yaştaydı. İki küçük

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kız tatillerinin her anını birlikte geçiriyor, çayırlarda koşuşturuyor, çamurdan evler ve pastalar yapıyorlardı.

Rosella piyanonun başına geçip 'Jingle Bells'i çalmaya başladı. Herkes hep bir ağızdan ona eşlik ederken, Beattie kolunu Lucy'ye doladı ve odadaki neşeli yüzlere göz gezdirdi. Harika geçen iki yün kırkma sezonu ve kadınlara iş kıyafetleri tasarlayarak gitgide büyüttüğü ek işi, ona uzun zamandır hayalini kurduğu maddi rahatlığı getirmişti. Bir piyano, küçük bir kamyonet, camdan yılbaşı süsleri... Bütün bunlar, Henry'nin kıskançlığının yanı sıra saygısını da kazanmasını sağlamıştı. Öyle ki Lucy'nin özel bir öğretmenden ders alarak bütün yarıyılı Beattie'nin yanında geçirmesine izin vermişti. Gelgelelim, çiftlikte olup bitenler Lucy'nin dikkatini oldukça dağıttığından tek bir şey bile öğrenememişti. Ve bu durum Molly'nin gözünden kaçmamıştı.

"Fakat önümüzdeki ocak ayında tekrar okuluna başlamak zorunda," demişti Molly solgun elleriyle yüzünü yelleyerek. Molly, Lucy'yi kaybettiğini ve Beattie'nin bu konuda merhameti olmadığını biliyordu. Onunla bu kadar uzun vakit geçirdikten sonra Lucy'yi geri göndermek oldukça acı verecekti, ama Beattie yavaş yavaş ve geri dönüşü olmaksızın bir şekilde kazandığının farkıdaydı.

Maddi rahatlığın ona getirmediği tek şey mutlu bir kalpti. Charlie hâlâ onun için çalışıyordu ve tekrar işçi kulübesine taşınmıştı. Evet, Beattie'nin ona doğru düzgün bir yatak, küçük bir masa ve eşyalarını koyması için bir dolap almasına izin vermişti. Ancak aralarına koyduğu mesafeyi korumaya devam ediyordu. Öte yandan, birbirlerini çok fazla görmelerine gerek kalmıyordu. Charlie işin kendi tarafını, Beattie ise kendi tarafını idare ediyordu. Beattie'ye o kumaş topunu getirdiğinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beri, Charlie'nin onunla ilgilendiğini gösteren başka bir jesti de olmamıştı. Otlağın hemen diğer tarafında yaşasa da sanki milyonlarca kilometre uzakta gibiydi. Beattie bunu kafasına takmamaya çalışıyordu. Çoğu zaman Charlie'ye ait içini ısıtan hayalleri zihninden uzak tutmayı başarıyordu. Fakat hâlâ onunla kıyaslayabileceği bir erkekle karşılaşmamıştı.

Charlie, Beattie'nin odada gezinen gözlerini görerek ona gülümsedi. Altında gizli bir anlam olmayan, dostça bir gülümsemeydi bu. Fakat bu küçük duygu alışverişi, Noel şarkısına melankolik bir hava aşılamıştı. Sanki yakınlarda bir yerde, ona karşılık olarak daha üzücü bir melodi çalınıyordu.

Şarkı sona erdiğinde, Beattie birkaç kelime etmek için herkesten sessiz olmasını istedi. "Mikhail," dedi, "hiçbir şeyimin olmadığı zamanlar, benim için buradaydın. Hayatımın en kötü zamanlarında yanımda oldun, bu yüzden sonsuza dek sana borçluyum."

Mikhail mahcup bir şekilde başını önüne eğdi. Catherine parmak uçlarının üzerinde yükselerek Mikhail'in kırışmış yanağını öptü. Herkes onları alkışlıyor, içlerinden biri biraz daha konyak istiyordu. Beattie, Lucy'nin bu saate kadar ayakta olduğunu fark etti.

"İyi geceler küçük, kızıl saçlı kız," dedi Charlie şefkatle, kapı eşiğinden herkese iyi geceler dileyen Lucy'ye.

Beattie, Lucy'yi üst kata çıkarıp yatağına yatırdı. "Saat neredeyse on bir," diye güldü. "Molly'ye söyleme."

Lucy kıkırdadı. "Yaramaz anneciğim benim."

Beattie yatağın kenarına oturdu. Aydınlık ve sıcak oturma odasından sonra, Lucy'nin serin ve karanlık odası hoşuna gitmişti. "Molly'yi özlüyor musun?"

Lucy evet dercesine başını salladı. "En çok babamı özlü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorum. Ama babamın yanındayken de seni özlüyorum. Bu hiç adil değil. Nerede olursam olayım birini özlüyorum."

Beattie, Lucy'nin alnına dökülen kızıl saçlarını nazikçe kenara itti. "Üzgünüm, tatlım."

"Biliyor musun, bazen kafamda bir hikâye uyduruyorum. O hikâyede Molly ölüyor ve babamla sen birbirinize hâlâ âşık olduğunuzu fark ediyorsunuz. Sonra da hepimiz birlikte yaşamaya başlıyoruz."

Beattie bir kahkaha atmamak için kendini tuttu. "Molly'nin ölmesini dilememelisin."

"Dilemiyorum, hiç de bile!" diye bağırdı Lucy. "Sadece bazen düşünüyorum. Bunun üzücü olacağını ve Molly'yi özleyeceğimi de biliyorum. Ama babam, sen ve ben hep birlikte olsaydık, belki de o kadar aldırış etmezdim."

Beattie karanlıkta Lucy'ye gülümsedi. "Üzgünüm, Lucy, ama bu sadece bir hikâye. Baban ve ben bir daha asla eskisi gibi birlikte olmayacağız."

Lucy üzgün bir şekilde başını sallayarak onayladı. "Biliyorum." Sonra biraz düşündükten sonra ekledi. "Ama bir zamanlar onu seviyordun, değil mi?"

"Evet, tabii ki," dedi Beattie, o zamanlar neler hissettiğini hatırlamaya çalışarak.

"Çünkü babama da aynısını sordum ve o da seni çok sevdiğini söyledi. Bir zamanlar. Bir de benim gülümseyişimin seninkiyle aynı olduğunu söyledi."

Her nedense, bu düşünce Beattie'nin moralinin bozulmasına neden olmuştu. Evet, bir zamanlar birbirlerini sevmişlerdi. Aptalca bir aşktı bu. Ve bu muhteşem çocuğu dünyaya getirmiş, o günden sonra da kavga etmekten başka bir şey yapmamışlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama Molly duydu," diye devam etti Lucy. "Ve çok kızdı. Onu hiç o kadar sinirli görmemiştim."

Beattie durumu kızına nasıl açıklayacağından emin değildi, o nedenle hiçbir şey söylemedi. Lucy sadece dokuz yaşındaydı. Belki on iki yaşına bastığında, Beattie ona bütün hikâyeyi anlatırdı. Ve kendisini çok sertçe yargılamamasını umardı.

"Artık uyuma vakti," dedi Beattie.

"Bir şey daha, anneciğim. Babam şimdi Molly ile beraber, ama senin kimsen yok."

"Benim kimseye ihtiyacım yok. Ben tek başına iyiyim."

"Bu iyi," dedi Lucy yatağında dönerek, "çünkü başka baba istemiyorum."

Beattie, Lucy'nin omzuna hafifçe okşadıktan sonra ayağa kalkarak perdeleri sıkıca kapattı ve tekrar alt kata indi.

Matt, Pete ve Charlie işçi kulübesine dönmüşlerdi. Rosella ve ailesi ise gitmek için toparlanıyorlardı. Launceston'a gidecek otobüs onların çiftliğinin yakınından geçtiği için Mikhail ve Catherine'i bu gece evlerinde misafir edeceklerdi. Kapının yanında bekleyen Mikhail'in valizleri, Beattie'nin gözlerinin yaşlarla dolmasına neden oldu. Onca ses ve koşuşturmanın arasında Mikhail'i buldu.

"Hoşça kal eski dost," dedi Mikhail'in elini sıkıca tutarak. "Seni özleyeceğim."

"Ah, beni çabucak unutacaksın."

"Asla. Asla." Beattie, Mikhail'in elini sıkıca sıktı.

Mikhail başını eğerek Beattie'nin elini hafifçe öptü. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en iyi patrondun."

"Haydi, Mikhail," diye seslendi Catherine. "Araba kalkmak üzere."

"Geldim, geldim!" diye bağırdı Mikhail. Ardından, söyle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeceklerini kimsenin duymaması için Beattie'ye doğru eğildi. "Hayattaki en büyük mutluluk âşık olmak."

"Senin adına çok mutluyum."

"Umarım sen de bu kadar mutlu olursun."

Beattie hafifçe gülümsedi. "Şey, ben..."

"Aslında sana hiçbir şey söylememem gerek. Bunu bana bir, belki de iki yıl önce söylemişti ama bundan bahsetmeme izin vermemişti. Yine de her zaman Charlie ve senin bir aşk yaşamanızı ümit edip durdum."

Beattie'nin yüzü kızarmıştı. "Charlie bunu bana söylememeni mi tembihledi?"

Mikhail evet anlamında başını salladı. "Charlie senin saygınlığın adına çok kaygılanıyor," diyerek bir kahkaha patlattı. "Ona saygınlığın senin umurunda bile olmadığını söyledim. Buna ihtiyacın yok. Aklın ve paran var. Ve her zaman çok güzelsin." Geri çekilerek Catherine'e gülümsedi. "Yine de benim müstakbel karım kadar güzel değilsin."

Catherine, Mikhail'e hemen gelmesini işaret etti. Rosella'nın kızı Lizzie yorgunluktan sızlanmaya başlamıştı. "Gitme vakti, gitme vakti," diye seslendi Catherine.

"Hoşça kal," dedi Mikhail.

"Şimdilik," diye cevap verdi Beattie.

Sesler uzaklaştı, kapı kapandı.

Beattie oturma odasına dönüp bardakları ve tabakları toplayarak masanın üzerindeki sigara külünü sildi. Etrafı yavaşça ve özenle toparlayarak minderleri kabarttı. Ardından radyoyu açtı. Radyoda Noel şarkıları çalıyordu. Her gün Hitler ve Churchill hakkında yapılan konuşmalardan sonra, bu güzel bir değişiklik olmuştu.

Charlie, Mikhail'e ne söylemişti ki? Ve neden söylemişti?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her şeye rağmen Beattie'ye karşı bir şeyler hissediyor ve onu kasabadaki dedikodulardan korumak için bu hislerini saklıyor muydu? Beattie'nin aklı karışmıştı. Charlie'ye olan hislerinin sadece yalnız bir kadının deliliğinden başka bir şey olmadığına kendini inandırmak için uzun zaman harcamıştı. Peki, ya şimdi ne yapması gerekiyordu?

Fakat Charlie ondan uzaklaşmıştı. Yalnızca Mikhail'in hasta olduğu gece birbirlerine yakınlaşmışlardı. O gece, aralarında sadece bir karış mesafe vardı. Hikâyeler ve sırlarla geçen o uzun gece, şimdi yıllar öncesinde kalmıştı. O geceden beri çiftlikteki rolleri aydınlığa kavuşmuş ve birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Charlie diğer çocuklarla birlikte kulübede, Beattie ise kitapları ve dikiş makinesiyle birlikte çiftlik evindeydi. Hiç şüphesiz, artık bu uçurumu kapatmanın bir yolu yoktu. Beattie, kendisinden uzak durma kararını aldığı ve Lewinford'daki bir avuç yaygaracının fikirlerine Beattie'nin ona olan hislerinden daha çok önem verdiği için için Charlie'ye lanet okuyordu.

Ve artık çok geçti.

Mikhail çiftlikten ayrılmadan önce, gürültüyle çalışan bir motoru ve kocaman tekerlekleri olan kamyoneti nasıl kullanacağını Beattie'ye öğretmişti. Böylece Beattie ocak ayının ortasında, Lucy'yi Hobart'a kendisi götürdü. Lucy eve varır varmaz ağlamaya başlamıştı, fakat Beattie onun kendisinden ayrılacağı için mi yoksa Henry'yi özlediği için mi gözyaşı döktüğünden emin değildi.

Henry, Lucy'ye sımsıkı sarıldı. Lucy ile arasında hâlâ inkâr edilemez bir bağ vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu sağ salim getirdiğin için teşekkürler," dedi Molly, Lucy'nin omzuna hafifçe dokunarak. "Onu çok özledik."

"Şimdi de onu özleme sırası bende," dedi Beattie. "Biraz vaktin var mı?"

Lucy ve Henry içeri girdikten sonra, Molly ve Beattie sokağın aşağısındaki büyük okaliptüs ağacına doğru yürümeye başladılar. Günlerdir batıdan esen sıcak rüzgâr, Beattie'nin cildini kurutup çatlatıyordu.

"Lucy'nin daha sık yanımda olmasını istiyorum. Yılın yarısını benimle geçirmesini istiyorum," diye doğrudan konuya girdi Beattie. "Özel öğretmeniyle birlikte gayet güzel çalışıyor."

Molly daha şimdiden başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Bu çocuk için çok karmaşık olur. Okuluna daha düzenli devam etmesi gerek. Senin yanındayken kiliseye de gitmiyor. Çok fazla taşkınlık yapıyor."

"Taşkınlık yaptığı falan yok," dedi Beattie, bunun bir yalan olup olmadığını kendisi de merak etmişti. Şüphesiz ki Lucy'nin çiftlikte başıboş geçireceği bolca vakti oluyordu. "Çiftlik hayatını öğreniyor. Artık çok iyi ata binebiliyor, ayrıca tavukları yemlemeye ve bahçe işlerine de yardımcı oluyor."

"Bu genç bir kız için uygun bir hayat değil. Onun sınırlara ihtiyacı var. Terbiyeye, çevresine uyum sağlayabilmeye ihtiyacı var. Hem orada gittikçe çilleniyor." Molly kaşlarını çatarak güneşe baktı. Bugün her zamankinden kızgın olan güneş, her yeri kasıp kavuruyordu. "Henry bunu duymasın, seni şimdiden uyarıyorum. Lucy'nin yokluğunda homurdanıp durmaktan başka bir şey yapmadı. Çekilmez bir adam olup çıktı. Henry o çocuğu senin tahmin ettiğinden de çok seviyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie konuyu daha fazla ilerletmedi. Lucy'den ayrılmak zaten yeterince zordu, bir de eski bir husumeti körüklemenin hiç gereği yoktu.

Beattie parasını ve yeni siparişlerini almak için Hobart'taki elbise diktiği iki butiğe uğradı. Talepleri yetiştiremeyeceğini fark edince, FitzGerald mağazasına mal vermeyi bırakmıştı. Ne de olsa tek başına çalışıyordu. O nedenle daha az tasarım ve daha az sayıda beden üzerinde yoğunlaşmış, fiyatları dört katına çıkarmış ve gerektiğinde özel siparişler almaya başlamıştı. Elindeki yünleri, gençliğinde tasarlamayı sevdiği uçarı kıyafetlere değil de daha kullanışlı elbiselere harcamanın daha iyi olduğuna karar vermişti. Artık sadeliğin güzelliğinin değerini anlamaya başlamıştı. Aklında düzinelerce desen ve model vardı. Bazen onları kabataslak bir şekilde çizivériyordu. Fakat bir grup terzi olmadığı sürece hepsini yapmaya vakit yoktu. Bu yüzden işini ağır ve sağlam ilerletmeye odaklanıyordu.

Sıcak hava yolun üzerinde titrek ve parlak bir ışık oluşturuyordu. Beattie arabanın camları açık bir şekilde eve dönüyordu. Lucy'nin gevezeliği olmayınca, dönüş yolunda araba oldukça boş görünüyordu. Beattie için kızının yokluğu hiç geçmeyen bir ağrı gibiydi. Hamile olduğunu fark ettiği o günden bu yana neredeyse on yıl geçmişti. On yıl, adeta göz açıp kapayıncaya dek geçmişti. Neden hâlâ bekleyip, Henry ve Molly'nin ona nazik davranmalarını umuyordu ki? Artık ondan şüphe duymak için öne sürdükleri her fikrin üstesinden gelecek kadar varlıklı ve güçlüydü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Güneşin altında kavrulan tepelerin ve vadilerin arasından ilerlerken, asfalt yol bitip toprak yol başladı. Beattie yavaşladı. Lewinford'a yaklaşıyordu. Aniden durmaya karar verdi. Bu defa Leo'nun onu vazgeçirmesine izin vermeyecekti. Eğer Lucy'yi onunla paylaşmıyorlarsa, o zaman onu temelli geri almak zorundaydı.

Son günlerde Beattie, Lewinford için tam bir merak konusuydu. Genellikle ihtiyaçlarını almak için bir saat uzaklıktaki, kuzeydeki bir kasabaya gidiyordu. Bu kasaba, kimsenin Kır Çiçeği Tepesi'ni kimin aldığını ve nasıl aldığını umursamayacağı kadar büyüktü. Beattie çamur sıçramış kamyonetini postanenin önüne park ettiğinde –Leo'nun küçük, taş evinin hemen karşısındaydı- bir iki meraklı semt sakini, kamyonetin kime ait olduğunu görmek için durakladı. Beattie gururla kamyonetten inip eldivenlerini çıkararak çantasına attı. Tilly Harrow'un çekik gözlü kocası Frank, dükkânın önündeki kaldırımı süpürüyordu. Beattie'yi gördüğünde durdu ve kaşlarını çatarak ona baktı. Beattie kendisine bakan meraklı gözlere aldırış etmedi. Oldukça şık giyinmiş –kendi tasarımıydı– ve koyu renkli saçlarını mükemmel bir şekilde topuz yapmıştı. İyi göründüğünü biliyordu: Çok çalışmaktan ve iyi yaşam standartlarından dolayı formda ve sağlıklı bir görüntüsü vardı. Artık varlıklı bir kadın olduğu gerçeğinin onları öldürmesine izin veriyordu.

Beattie sıcak sıcak esen rüzgârın kımıldattığı şapkasını tutarak karşıya geçti ve zili çaldı. Leo kapıyı açarak onu içeriye, serin ofisine davet etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beattie, bu ne hoş sürpriz! Harikulade görünüyorsun. İçeri gel, içeri gel."

Leo, Beattie'yi cilalı, ahşap yer tahtalarının ve odaya pek uymayan meşe bir çalışma masasının olduğu, dar bir çalışma odasına aldı. Masa, fazlaca büyümüş otlarla kaplı bir dere yatağına bakan pencereye yaslanmıştı. Leo'nun sakalları neredeyse tamamen kırlaşmış, parmaklarıysa nikotinden sararmıştı. Ofise ağır bir tütün kokusu hâkimdi.

Bir süre havadan sudan konuştular. Leo, Lucy'nin nasıl olduğunu sorunca, Beattie asıl konuya geldi.

"Buraya gelmemin sebebi o. Tam velayet istiyorum. Eğer gerekiyorsa Henry'yi mahkemeye vereceğim."

Leo anladığını belirtircesine başını salladı. "Bu pahalı olabilir."

"Bunu karşılayabilirim."

"Ve kazanamayabilirsin. Sonuç olarak kızını daha az görmek zorunda kalabilirsin. Mahkeme sana olumlu gözle bakmayacaktır. O evli, sen değilsin."

"Bir kız çocuğu, annesinin yanında olmalı."

Leo bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra kendini tuttu. Onun yerine, "Son konuşmamızda bu konuyla ilgili yaptığım uyarılar hâlâ geçerli," dedi.

"Biliyorum. Bunu yapmak istiyorum. Gurur duyduğum bir geçmişim yok. Ama Henry'nin de yok. Gerekirse şahitlere de başvurabilirim. Billy Wilder, Doris Penny, Henry'nin borçlu olduğu marketin sahibi kadınlar... Zorunda kalırsam Glasgow'daki insanlar da var. Ben sadece on sekiz yaşındaydım! O ise otuz."

Leo arkasına yaslanarak dikkatle Beattie'ye baktı. Nihayet, "Bütün bunları bir mektuba yaz," dedi. "Acele etme.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yavaş yavaş ve dikkatlice yaz. Yardımı dokunabilecek kişilerin isimlerini listele. Mektup elime ulaştığında, işlemleri başlatabilirim."

Beattie ayağa kalkarak Leo'nun elini sıktı. "Teşekkür ederim. Yanımda olmana çok sevindim."

Beattie gecenin geç saatinde uyandı. Hava o kadar sıcaktı ki pencereyi açık bırakarak yatmıştı. Uyandığında üzerindeki örtüyü yere atmış olduğunu gördü. Onu uyandıran bu muydu?

Hayır, başka bir şeydi. Havadaki belli belirsiz duman kokusunu fark etti.

Korkuyla yataktan fırladı. Pencereden dışarı sarkarak havayı kokladı. Sıcak ve sert bir şekilde esen rüzgâr duman kokuyordu.

Sabahlığını üzerine geçirip hızla merdivenleri indikten sonra arka kapıyı açıp çamaşırhaneye, oradan da çayıra koştu. Şimdi evin arkasında kuzeye doğru uzanan araziyi ve yükselen yamacı görebiliyordu. Dumanla kaplı gökyüzü kor kırmızıydı. Okaliptüs ormanı alev alev yanıyordu.

Beattie bir an için donup kaldı. Evin arkasındaki ağaçların rüzgârda sertçe hışırdayan yapraklarını seyretti. Rüzgâr kuzeydoğudan esiyordu. Bu da yangının bu yöne doğru geldiği anlamına geliyordu.

Beattie çığlık atarak işçi kulübesine doğru koşmaya başladı. "Charlie! Charlie!" diye bağırdı rüzgârın bastırdığı sesiyle. Ara ara, gürültüyle geçen trenlerin sesine benzeyen korkunç bir ses duyuluyordu. Bu alevlerin sesi miydi? Duman kokusunu alıp ürken Abby ve Birch, ahırın kapılarını tekmeliyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bekleyin," diye bağırdı Beattie onlara. Kalbi hızla çarpıyordu. Charlie ne yapılması gerektiğini bilirdi, değil mi?

Charlie, Beattie'yi kapıda uykulu gözlerle karşıladı. Ne olduğunu sormak için ağzını açacaktı ki kendiliğinden hissedi verdi.

"Aman Tanrım, Beattie," dedi ansızın koşmaya başlayarak. Köpekler de hemen arkasından fırlamışlardı. "Hemen Abby'yi hazırla ve olabildiğince hızlı bir şekilde kapıları açmaya koş. Köpekleri de al ama sürüyü çıkarmak için vakit kaybetme. Onlar kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalacaklar."

"Arabaya atlayıp buradan kaçmayacak mıyız?" diye sordu Beattie.

Charlie, Beattie'ye doğru döndü, gözleri karanlıkta ışıldıyordu. "Her şeyi kaybetmek mi istiyorsun?"

Beattie hayır dercesine başını salladı.

"Öyleyse kalıyoruz."

Beattie'nin kalbi göğsünden dışarı fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Hızla ahıra koştu ve titreyen ellerle ürkmüş Abby'nin semerini taktı. Birch, kapılar açılır açılmaz dışarı fırlamış ve güneye doğru dörtnala koşmaya başlamıştı. Beattie, başını arkaya atarak sağa sola seğirten Abby'nin üzerine zar zor binebildi. Sonra da yumuşak bir ses tonuyla konuşarak atı yatıştırmaya çalıştı. Oysa kendisi korkudan avaz avaz bağırmak istiyordu. Ya her şeyi kaybederse ne yapacaktı? Evini kaybederse ne olacaktı? Onu bir daha asla onaramazdı. Ya sürüyü? Yeni bir sürü alsa bile, hayvanlar yanıp kül olmuş bir çiftlikte ne yiyeceklerdi ki?

"Ah, lütfen, lütfen, Tanrım," dedi gözlerini sımsıkı kapatarak. Köpeklere ıslık çalarak Abby'yi ileri sürdü ve alevlerin aydınlattığı gecede, engebeli arazide dörtnala koşarak kapıları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

açmaya başladı. Sabahlığı dikenli tellere takılarak yırtılmıştı. Etrafında irili ufaklı küller uçuşmaya başladı. Önce bir iki tane, sonra düzinelerce... Resmen kül yağıyordu. Alevlerden kaçan bir grup kanguru, gürültülü ayak sesleriyle hızla Beattie'nin arkasından geçti ve çitlerin üzerinden sanki orada yokmuşçasına zıplayıp güneye doğru yöneldiler.

Abby daha fazla sakin duramıyordu. Başını öne eğerek Beattie'yi üzerinden atmakla tehdit ediyordu. Başını hızla sallıyor, burun deliklerini genişleterek korkuyla soluyordu. Gölgelere ya da yok yere çılgınca kişniyor, aniden duruyor ve sonra yan yan yürümeye başlıyordu. Beattie'nin tecrübesizliği, eyerin üzerinde kalmasını zorlaştırıyordu.

"Çüş, çüş, kızım," dedi Beattie, fakat atın üzerinden kaydığını hissedebiliyordu. Çabucak aşağı indi. Abby'nin başını hızla çekmesiyle birlikte, dizginler Beattie'nin elinden kayıverdi. Abby bir anda dörtnala koşarak uzaklaştı.

Beattie arkasını döndü. Korkudan nefesi kesilmişti. Alevler uğultuyla yamaçtan aşağı iniyordu. Ne yapacağını bilmiyordu.

Charlie. Charlie evde tek başınaydı.

Beattie köpeklere doğru döndü. "Gidin!" dedi Abby'nin arkasından işaret ederek. "Haydi."

Köpekler Beattie'ye baktı, kararsız görünüyorlardı.

"Gidin hemen. Koşun!" Ardından Beattie hızla Charlie'nin yanına koşmaya başladı. Lanet olası koyunların telef olması umurunda bile değildi, Charlie'nin yanında kalacaktı.

Küller şimdi kor halinde yağıyor, yere düştüklerinde cızırdayarak ve dumanlar çıkartarak sönüyorlardı. Beattie daha önce hiç koşmadığı kadar hızlı koşuyordu. Kalçaları acıyla yanana ve kalbi kaburgalarının arasından fırlayacak gibi ola-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

na dek koştu. Uzakta, alev almış ahırı görebiliyordu. Korlar saçakların altına girmiş olmalıydı. Kıpkırmızı gökyüzünün altında, evin çatısında hareket eden Charlie'nin siluetini görünce daha da hızlı koşmaya başladı.

Ansızın, rüzgâr kesildi. Ortalık sessiz, buna karşın ürkütücü bir hal almıştı.

"Charlie!" diye seslendi Beattie. "Rüzgâr durdu."

Charlie arkasını dönerek kendisine doğru koşan Beattie'ye baktı. "Yön değiştiriyor," dedi. "Bekle."

Gerçekten de birkaç dakika sonra ağaçlar yeniden sallanmaya başladı. En ince dallar daireler çizerek döndüler ve sonra yerlerinden koparak rüzgâra kapıldılar. Üzerlerine yeni bir kül yağmuru yağmaya başlamıştı.

Beattie, şimdi Charlie'nin elinde bir hortumla çatıya düşen korları söndürdüğünü net bir şekilde görebiliyordu.

"Doğuya yöneliyor," diye bağırdı Beattie, boğucu dumana rağmen yine de içi rahatlamıştı. "Rüzgâr yön değiştiriyor. Bizi sıyırıp geçecek."

Charlie çatıda kendi kendine küfür ediyordu.

"Ne oldu?"

"Tulumba çalışmıyor."

"Gidip su getireceğim."

"Hayır, kovaları boş ver. Tulumbayı kontrol et!"

Beattie tulumbaya boş boş baktı. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Her tarafında korlar uçuşuyordu.

"Hortumun bağlı olduğu noktayı kontrol et," diye bağırdı Charlie.

Beattie güçlükle odaklanabiliyordu. Hortum kıvrılmıştı ve su akışına engel oluyordu. Titreyen elleriyle onu düzeltmeye çalışırken aniden her yanı su oldu. Hortum tamamen yerinden çıkmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanrı aşkına, Beattie, acele et!"

Beattie hortumu alıp beceriksizce yerine taktı ve mengeneyi var gücüyle sıkıştırdı.

Çatıda yeniden suyun sesi duyuldu. "İşte!" dedi Charlie. "İşte bu!"

Alevlerin arasında gördüğü o siluet, Beattie'nin yüreğini sızlatmıştı. Ya Charlie çatıdan kayıp düşerse ne olacaktı? Ya alevler onu da yutarsa? İçinde Charlie olmayacaksa, o evi kurtarmanın hiçbir anlamı yoktu. O an, Beattie Charlie'ye delicesine âşık olduğunu anladı. İnsanların ne düşüneceklerine dair duyduğu tüm endişeler, komik bir şekilde küçük ve önemsiz geliyordu. Neden başkalarının fikirlerinin, kendi hayatlarının gidişatını etkilemesine izin veriyorlardı ki?

"Dikkat et, Charlie!" diye bağırdı. "Lütfen, lütfen dikkatli ol."

Charlie cevap vermedi. Yangının daha fazla yaklaşmıyor oluşu Beattie'yi umutlandırmıştı. Sabahlığının yakasını sıkıca kapadı. Kül yağmuru dinmişti. Rüzgâr yangını başka bir yöne sürüklüyordu. Yine de tekrar yön değiştirmesine ne engel olabilirdi ki?

Dakikalar geçiyor, Beattie'nin kalbi hızla çarpmaya devam ediyordu. Derken, rüzgâr kesildi. Uçuşan küller yere inmiş ve artık tutuşmuyorlardı.

"Sanırım artık suyu kapatabilirsin, Beattie," diye seslendi Charlie. "Ama ben burada kalacağım."

"Öyleyse ben de yukarı geliyorum."

"Sen orada kal."

Beattie onu dinlemedi. Suyu kapattıktan sonra doğruca eve koştu. Lucy'nin odasına tavan arasına çıkan bir merdiven vardı. Tavan arasından çatı korkuluklarına çıkabilir, oradan da kiremitlere tırmanabilirdi. Charlie yanında hortumuyla kire-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mitlerin üzerinde oturuyordu. Ellerini dizlerine dolamıştı ve yüzü is lekesi içindeydi.

"Buraya çıkmamanı söylemiştim," dedi Beattie'yi görür görmez.

Beattie, yağmur oluğuna tutunup kendini yukarı çekmeye çalıştığı sırada, Charlie dikkatlice ayağa kalkarak ona engel oldu.

"Tamam aşağı geleceğim," dedi. "Oradan yangını seyredebiliriz."

Charlie çatıdan inerek Beattie'nin yanına geldi. Önlerinde uzanan arazileri, ağaçları ve dumanın içinde belirip kaybolan turuncu alevleri görebiliyorlardı.

"Sence bizi ıskalayacak mı?" diye sordu Beattie.

"Öyle görünüyor. Rüzgâr tekrar yön değiştirmezse, tabii."

Uzun bir süre hiç konuşmadan oturdular. Ahır tamamen yanmış ve büyük bir kül ve kor dumanı eşliğinde yıkılmıştı. Uzaktaki alevlerin kükreyişi gitgide azalıyordu. Beattie, hâlâ sımsıkı sıktığını fark ettiği yumruklarını yavaşça gevşetti. Charlie hemen yanında oturuyordu. O kadar yakındı ki Beattie onun bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Charlie'ye gözucuyla bir bakış attı ve ona baktığı an başının döndüğünü hissetti.

Charlie, Beattie'nin kendisine baktığını hissederek hafifçe ondan yana döndü. Beattie ile göz göze gelmekten korkuyor gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Beattie.

Charlie omzunu silkti. "Bu benim işim."

"İkinci kez benim için değerli bir şeyi kurtardın."

Charlie cevap vermedi, fakat bu kez doğruca Beattie'nin gözlerine baktı. Beattie'nin tüm bedeni adrenalinle dolmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Charlie..." diye söze başladı Beattie.

Uzun bir sessizlik oldu. Beattie'nin midesine kramplar giriyordu. Tüm bedeni Charlie'ye yaslanmak için bağırıyordu. Çok kısa bir süreliğine Charlie'nin dudaklarına göz gezdirdikten sonra bakışlarını kaçırdı. Ama o dudakların kendi dudaklarına dokunduğu düşüncesi bile tenini ateşlendirmeye yetmişti.

"Beattie," dedi Charlie, ses tonu o kadar makul ve sabırlıydı ki, sanki Beattie'yi onu azarlayacağına dair uyarıyordu. "Artık yatmalısın. Ben burada kalıp nöbet tutacağım."

"Ben de seninle kalacağım."

"Kesinlikle olmaz."

Beattie hayal kırıklığı ve yorgunluktan ağlamak istiyordu.

"Yarın ikimizin de yorgun olmasının hiçbir manası yok. Yapılacak işlerimiz olacak. Git ve uyu. Eğer rüzgâr tekrar yön değiştirirse sana haber vereceğim. Bana güvenebilirsin."

"Sana güvenebileceğimi biliyorum," dedi Beattie. Bu dediğinde son derece ciddiydi.

Dört saat sonra Beattie, kapkara ve berbat kokan bir şafağa uyandı. Uzunca bir süre pencereden dışarıyı seyretti. Hâlâ dumanı tüten ağaç gövdeleri onu dehşete düşürmüştü. Gün ışığında yangının Kır Çiçeği Tepesi'nin ne kadar yakınından geçmiş olduğunu görebiliyordu. Komşularının bu yangını nasıl atlattığını merak ederken, içinde onu şaşırtan bir sızı duydu.

Aşağı göz attığında penceresinin altında oturan Charlie'yi gördü. Köpekleri geri gelmişti ve bitkin bir halde Charlie'nin iki yanında yatıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie yırtık ve is içindeki sabahlığını üzerine geçirerek aceleyle aşağı indi.

"Charlie?"

Charlie, başını çevirerek Beattie'ye baktı. Yüzündeki bitkin ifade, Beattie'nin yüreğini sızlatmıştı. Canım Charlie'm, diye geçirdi içinden.

"Hey, Beattie," dedi Charlie zayıf bir gülümsemeyle. "Yangın doğuya doğru ilerledi. Ardında epey bir dağınıklık bıraktı, ama çok kaybımız yok. Sadece ahırı ve bir de manzaramızı kaybettik."

Korku, yorgunluk... Beattie tarifi imkânsız birçok duyguyu bir arada yaşıyordu. Her şeyini kaybetmenin eşiğinden dönmüştü. Aniden hıçkırarak ağlamaya başladı. Charlie ne yapacağını bilemez bir halde ayağa kalkarak elini beceriksizce Beattie'ye doğru uzattı, ardından geri çekti.

Beattie kendini Charlie'nin kollarına bırakınca, Charlie onu yakaladı. Beattie'nin bedenine yaslanan bedeni sağlam ve güçlüydü. Kollarını nazikçe ve yavaşça Beattie'ye doladıktan sonra sırtını sıvazladı. "Tamam," dedi usulca. "Bir şey yok."

Beattie başını kaldırarak onun gözlerine baktı. Beattie'nin gözlerinde gördükleri Charlie'yi korkutmuş olacaktı ki bir adım geriledi.

"Beattie, ben–"

Beattie parmağıyla Charlie'nin dudaklarına dokunarak onu susturdu. "Sanırım beni öpmezsen ölebilirim."

Charlie'nin vereceği tepkiyi beklemekle geçen her saniye, Beattie'nin tüm bedenini baştan aşağı geriyordu. Charlie nihayet Beattie'nin elini dudaklarından uzaklaştırarak onu kendini çekti. Beattie hafif bir iniltiyle kendini Charlie'nin kollarına bıraktı ve Charlie'nin saçlarını arkaya çekmesine, sonra da sı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cacık dudaklarının boynunda, kulaklarında ve en sonunda dudaklarında gezinmesine izin verdi. Charlie onu sert ve güçlü bir şekilde kucaklarken, tüm dünya Beattie'nin ayaklarının altından kayıp gitmişti. Sadece o anı yaşıyor, aralarındaki ateşli tutku için var oluyordu. Charlie, Beattie'nin sabahlığını yavaşça sol omzundan aşağı kaydırdı. Çok geçmeden dudakları tekrar Beattie'nin teninde gezinmeye başlamıştı. Öpücükleri sıcak ve saygılıydı. Beattie kendini tutkuyla Charlie'ye yasladı.

"Benimle yukarı gel, Charlie," diye fısıldadı.

"Her yerim kül ve is içinde," diye güldü Charlie, kendini Beattie'den kurtarıp geri çekilerek. Ardından yüzü yeniden ciddileşti. "Beattie, bundan emin misin?"

"Eminim."

Sonrasında kollarıyla bacaklarını birbirlerine dolamış bir halde, etrafa saçılmış kıyafetlerin arasında ve açık perdelerin arasından içeri süzülen gün ışığında, uzunca bir süre öylece yattılar. Ilık sabah meltemi pencereden içeri giriyor, beraberinde keskin bir duman ve yanmış okaliptüs ağaçlarının koksunu getiriyordu. Beattie, Charlie'nin sert göğsüne başını dayamış, kalp atışlarını dinlerken, Charlie'nin parmakları Beattie'nin omzundaki desenlerde aylak aylak geziniyordu.

"Sana bir şey söylemem gerek, Beattie," dedi Charlie, uykusuzluk ve duman yüzünden boğuk çıkan bir sesle.

"Söyle," dedi Beattie.

"Uzun zamandır sana âşığım."

Charlie onun yüzünü göremese de Beattie gülümsedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Charlie.

"Bütün dünyayı unutup birbirimizi seveceğiz," diye yanıtladı Beattie.

Charlie sesini çıkarmadı. Beattie az sonra ona tekrar baktığında, Charlie uyuyup kalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Üçüncü Bölüm

Henry, motoru çalışan arabada oturmuş, Molly'yi bu kadar süre içeride tutan kahrolası şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Lucy'yi Beattie'ye bırakmışlardı ve eve dönüş yolunda Molly'nin durup bir şeyler yemek için ısrar etmesi üzerine, Lewinford'da arabayı bir kenara çekmişlerdi. Molly'nin son zamanlarda yemeye hiç son vermeyecekmiş gibi bir hali vardı ve kemerlerinin içine zor sığıyordu. Henry onu Beattie ile kıyaslamamaya, Beattie'nin ne kadar formda ve ince göründüğünü fark etmemeye çalışıyordu.

Fakat Beattie'yi kesinlikle geri istemiyordu. O hisler uzun yıllar önce soğuyup yok olmuştu.

Molly neden bu kadar oyalanmak zorundaydı ki? Küçük kızıyla vedalaşmak zorunda kaldığı zamanlar, Henry'nin ne kadar keyifsiz ve aksi olduğunu hatırlayamıyor muydu? Hayatta onu mutlu eden tek şey o küçük kızdı. Geri kalan her şeyse –para, iyi bir iş, vefakâr bir eş– boş şeylerdi. Henry'nin kalbini sadece Lucy mutlulukla dolduruyordu.

Motoru durdurup arabadan indi ve yolun karşısına geçip marketin kapısını açtı. Molly dikkat kesilmiş bir halde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tezgâhın önündeydi. Tezgâhın arkasındaki genç kadınla yağlı saçlı adam sırayla, alçak sesle Molly ile konuşuyorlardı.

"Molly? Gitmeye hazır mısın?"

Molly, Henry'den yana döndü. Yüzünün rengi solmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Henry sabırsız bir şekilde. Molly bir şeylere her zaman aşırı tepkiler gösterirdi.

"Az önce Beattie hakkında son derece rezil bir şey öğrendim," diye yanıt verdi Molly.

Henry öfkeyle irkildi. Artık Beattie'yi sevmiyordu, fakat Beattie daima Lucy'nin annesi olacaktı ve onu alçaltan her şey, Lucy'yi de alçaltacaktı.

"Arabaya bin, Molly," dedi.

"Molly cüzdanını alıp Henry'nin önünden arabaya koşturdu. Henry tezgâhın arkasındaki çifte ters ters baktıktan sonra yeniden günışığına çıktı.

Molly, elini çikolata paketine daldırmış bir halde arabada bekliyordu.

"Keşke o dedikoduları dinlemeseydin, Molly," dedi Henry arabayı çalıştırıp toprak yola sürerken. "Bu sana yakışmıyor."

"Bence biz yokken çocuğumuzla ne tür bir kadının ilgilendiğini bilmemiz gerek, Henry. Eğer bunu yapmazsak kötü ebeveynler oluruz."

Henry yüzünü buruşturdu. Çocuğumuz. "Lucy benim olduğu kadar Beattie'nin de kızı."

"Evet, ama sen eşin olarak iyi ve kiliseye giden bir kadını seçtin. Ben Lucy için iyi bir anneyim. Ama Beattie'nin ona baba olarak düşündüğü adam korkunç."

Henry, içinde küçük bir kıskançlık hissetti. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Beattie'yi istemiyordu, bundan adı gibi emindi. "Ne demek istiyorsun sen?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beattie'nin bir âşığı olduğunu söylediler."

Henry, gözucuyla Molly'ye baktı. Parmaklarını yalıyordu. "Eee?"

Molly bir süre durakladı. "Charlie. Şu siyah adam."

Henry uzunca bir süre sesini çıkarmadan önünde uzayıp giden yolu seyretti. Doğruyu söylemek gerekirse, insanların siyah, beyaz ya da yeşil olmaları umurunda bile değildi. Charlie alt tabakadan, ama yeterince efendi bir adama benziyordu. Fakat Henry bu haber karşısında kendisini altüst olmuş hissediyordu. Bunun sebebi o adamın Beattie'ye bir zamanlar Henry'nin dokunduğu gibi dokunmasının hayali miydi? Yoksa Charlie'nin çocuğa iyi bir baba olmayacağına dair Molly'nin yaptığı uyarı mıydı?

"Görüyorum ki sen de benim gibi düşünüyorsun," dedi Molly. "Artık buna bir son verilmeli."

"Beattie kimi isterse onu sevmeyi seçebilir," dedi Henry, fakat bunu söylerken sesi canlılığını yitirmişti.

"Bence bu dehşet verici," diye devam etti Molly, sanki Henry'yi duymamış gibi. Öyle ki, Henry az önce bir şey söylediğinden kendisi de şüphe etti. "Onu küçük kızımıza iyi geceler öpücüğü verirken hayal etsene."

Henry'ye tüm bedeni bir anda sarsılmış gibi geldi.

"Siyah adamların arasından iyi insanlar da çıktığını biliyorum," diye itiraf etti Molly, "ama onlardan birinin, bu kadar değer verdiğim bir şeyin o kadar yakınında olmamasını tercih ederim." Molly sesini alçaltarak, adeta fısıldarcasına devam etti. Motorun sesi yüzünden Henry onu neredeyse duyamayacaktı. "Onun bir hırsız olduğunu söylüyorlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sus," dedi Henry. İçine işleyen korku ve öfkenin arasında kalmış, ne yapacağını bilemez bir haldeydi. "Keşke hiçbir şey söylemeseydin."

Molly arkasına yaslandı. Yolun geri kalanı boyunca hiç konuşmadı.

Charlie nihayet çiftlik evine taşınsa da ayrı bir odası olması için ısrar etmişti. Lucy'nin odası Beattie ve Charlie'nin odalarının ortasındaydı. Beattie kendi kendine, kızının iki haftalık ziyaretleri boyunca Charlie ile ayrı yatacaklarını söylemişti.

Söylemesi kolay olsa da bu imkânsızdı.

Beattie, Charlie'nin sıcak tenine, parmaklarının tutkulu dokunuşlarına son derece alışmıştı. Gecenin ilerleyen saatlerinde çocuğun uyuduğundan emin olduğunda, koridorda sessizce ilerleyerek Charlie'nin kapısını hafifçe tıklattı.

Charlie temkinli bir şekilde kapıyı açtı, siyah gözleri loş ışıkta parıldıyordu. "Emin misin, Beattie?" diye sordu.

"Sen her seferinde bu soruyu soruyorsun, ben de her seferinde emin oluyorum," diye karşılık verdi Beattie.

Charlie kenara çekilip Beattie'yi içeri aldıktan sonra kapıyı kapattı. Beattie kendini Charlie'nin kollarına atarak dudaklarını dudaklarına bıraktı. Charlie'nin dar yatağı onları bekliyordu. Perdesiz pencerenin ardındaki yıldızlar, yumuşak ve sonsuz bir şekilde parlıyorlardı. Charlie, Beattie'nin arzularını tatmin etmenin en iyi yolunu çabucak öğrenmişti. Onunla kıyaslandığında, Henry oldukça beceriksiz kalıyordu. Charlie ise onu her seferinde bitkin bir halde bırakıyor, Beattie'nin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uğuldayan kulaklarla göğsüne yatıp aşk sözcükleri mırıldanmasına izin veriyordu.

Fakat bu sadece fiziksel bir çekimden çok daha fazlasıydı. Beattie bazen ruhlarının bir mıknatıs gibi birbirlerini çektiğini ve her zaman uyum içinde olduklarını düşünüyordu. Adeta aynı hamurdan yoğrulmuşlardı. Charlie onun bunca yıldır aradığı sığınacak limanıydı.

"Evlenmeliyiz," dedi Beattie, saat gece yarısına doğru yaklaşırken.

"Bilmiyorum, Beattie. Kasabadakiler bunu hoş karşılamazlar."

"Bu şekilde devam edemeyiz," diyerek bir iç çekti Beattie. "Sanki bu bir sırmış gibi. Sanki onların düşüncelerinden korkuyormuşuz gibi."

"Avukatının dediğine göre korkmamız gerekiyor."

Beattie kabullendi. "Pekâlâ, ama Lucy benim olur olmaz bunu saklı tutmaya bir son vereceğiz." Leo Sampson'a elinden geldiğince eksiksiz bir mektup yazmak için haftalarını vermişti. Henry'nin hataları birbiri ardına sıraladığı için kendini suçlu hissediyordu. Fakat yazdıklarının hiçbirini uydurmadığını kendine hatırlatmak zorundaydı: Henry karısından *kaçmıştı*, Beattie'nin ve kızının güvenliğini tehlikeye atıp *içki içmiş* ve *kumar oynamıştı*, Molly mirasa konduğunda yeniden ona *dönmüştü*. Doğruyu söylemek gerekirse, Beattie onun kötü bir baba olduğunu düşünmüyordu, çünkü kimsenin Lucy'yi Henry'den daha fazla sevemeyeceğini biliyordu. Ancak mahkemenin, Lucy'nin annesiyle birlikte olmasının daha iyi olacağına karar vermesini sağlayabilecek her şeyi söylemek zorundaydı. Henry'nin huysuz, çocuğu olmayan karısıyla değil, *gerçek* annesiyle birlikte… Leo mektubu almış, kâğıtlar imzalanmış ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lucy okuluna döner dönmez sunulmaya hazırlardı. Öte yandan, Leo ona mahkemenin aylarca sürebileceğini söylemişti.

"Hayal etsene, Charlie," dedi Beattie. "Sen ve ben evlenebiliriz, Lucy de yanımızda olur. Kır Çiçeği Tepesi bizim olur."

Charlie güldü. "Malın mülkün umurumda olmadığını biliyorsun, Beattie."

"Ama umurunda olmalı. Yarın öldüğümü ve çiftliği başka birinin devraldığını hayal et. Bu çiftlik için çok şey yapmana rağmen karşılığında çok az şey alıyorsun."

"Ben sahip olduklarımla mutluyum," dedi Charlie. "Çok büyük hayaller kurmanın bir yararı yok. Özellikle de siyah bir adam için."

Beattie yerinden doğrularak Charlie'ye baktı. Koyu renk saçları yastığına, çıplak ve güçlü omuzlarına yayılmıştı. "Benimle istediğin kadar büyük hayaller kur, Charlie," dedi.

"Beattie, bir mahsuru yoksa, ben yine de dikkat edeceğim."

Beattie eğilerek Charlie'nin alnını öptü. Teninin kokusu ciğerlerine dolmuştu. "Her şey güzel olacak," dedi Beattie. "Göreceksin."

Beattie Hobart'a giden yol boyunca yüreğini daraltan hissin ne olduğunu anlamaya çalışmıştı. Bu, suçluluk duygusundan başka bir şey değildi.

Lucy'yi evine götürüyordu, ancak bu defa her şey farklıydı. Bir önceki gün, Leo Sampson evrakları Henry ve Molly'nin avukatına göndermişti. Bu hafta içinde, Beattie'nin onlara Lucy'nin velayeti için savaş açtığını ve ebeveynler olarak bütün hatalarını kâğıda döktüğünü öğreneceklerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama bugün bundan haberleri yoktu. Bugün, Beattie'nin arabasının sesini duyan Molly onlara el sallayarak ön kapıya çıkmıştı. Bugün, birbirlerine medenice davranacakları son gündü.

"Ah, canım kızım benim," diye bir iç çekti Molly, Lucy'yi kucaklayarak.

"Merhaba, anne. Bugün bir kirpi sevdim!"

Molly, Lucy'nin başının üzerinden Beattie'ye baktı. "Henry'yi işyerinden çağırdılar."

"Ona selamlarımı iletirsin."

Molly belli belirsiz gülümsedi. Beattie, aklından geçenleri Molly'nin okuyabildiğinden korkmaya başlamıştı. "Nasılsın?" diye sordu Molly.

"İyiyim. Bu yıl kazançlı bir kırkma sezonu bekliyoruz. Tasarımlarım da peynir ekmek gibi satılıyor." Beattie bu kadar hızlı konuştuğu için kendi kendine kızdı.

"Ya Charlie nasıl?"

Kelimeler bir anda Beattie'nin boğazına dizilmişti.

Lucy araya girdi. "Charlie bana beş farklı şekilde düğüm atmayı öğretti!"

"Bu çok hoş, tatlım," dedi Molly, "ama siyah bir adama bu kadar yaklaşma konusunda dikkatli olmalısın. Onlar bizim gibi değillerdir."

Beattie öfkeden kızardığını hissetti, ancak Charlie'yi savunmak için o kadar çabuk atılmaması gerektiğini biliyordu. "Lucy insanları oldukları gibi sever," dedi, "dışarıdan nasıl göründüklerinin onun için bir önemi yoktur."

"Çünkü o bir çocuk," diye karşılık verdi Molly, gayet rahat bir şekilde. "Ve eminim zamanla öğrenecektir."

Beattie dizlerinin üzerine çökerek şaşkın ve incinmiş görünen Lucy'ye sarıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Charlie kötü bir adam değil, değil mi anneciğim?" diye sordu Lucy.

Beattie sesini alçaltarak, "Charlie iyi bir adam, sen de iyi bir kızsın," dedi. "Üç ay sonra görüşürüz."

"On üç hafta."

"Kesinlikle." Beattie kızıyla her vedalaştığında hissettiği derin hüznü bastırdı. Gelecek temmuz ayında, Lucy kalıcı olarak yanına gelebilirdi. "Hoşça kal, bir tanem."

"Hoşça kal, anneciğim," dedi Lucy. Sonra da Molly ile kapıda bekleyip, Beattie'nin arabasına binerek uzaklaşmasını izledi.

Peter ve Matt, yanıp küle dönmüş yamaçların yeniden yeşillenmeye başladığı nisan ayında, kırkma sezonu için geri gelmişlerdi. Çiftlikte fazladan insanların oluşu Charlie'yi son derece rahatsız etmişti.

"Endişelenme," diye rahatlattı Beattie onu, Charlie'nin mutfakta onu nazikçe iterek kendinden uzaklaştırdığı bir gece. "Peter ve Matt kulübedeler. Yemeklerini bile evde yemiyorlar. Asla haberleri olmaz."

"Geçen sefer geldiklerinde ben de kulübede uyuyordum. Artık orada kalmadığımı fark edeceklerdir."

"Fark etseler de bunu önemsemezler. Mikhail de yıllarca bu evde yaşadı ve kimse tek bir kelime bile etmedi."

Charlie, Beattie'nin ellerini tutarak dudaklarına götürdü. "Ben sadece senin için endişeleniyorum. İnsanların ne düşüneceğinden endişe ediyorum."

"İnsanların ne düşündüğü umurumda değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Charlie bir an için sessiz kaldı. "Böyle söyleyebiliyorsun, çünkü hiç gerçekten nefret edilmedin."

"Edildim. Lewinford'daki çoğu insan benim iffetsiz olduğumu düşünüyor."

"Evet, ama hiç değilse siyah olduğunu düşünmüyorlar."

Beattie sesini çıkarmadı. Charlie, Beattie'nin ellerini bıraktı. "Sadece hava kararana kadar birbirimizden uzak duralım."

"Peki, ya sonra yakınlaşabilir miyiz?"

Charlie gülümsedi. "İstediğin kadar yakınlaşırız."

Kış gelmiş ve yeniden baş başa kalmışlardı. Uzun geceleri şöminenin önünde, birbirlerinin kollarında kaybolmuş halde geçiriyorlardı. Charlie, Beattie'nin saçlarına, tenine, defalarca onu sevdiğini söylüyordu. Beattie'nin kalbi, Charlie'ninkiyle öylesine iç içe geçmişti ki korkmaya başlamıştı. Oldukça derinden seven insanların hissedeceği, tarifi olmayan bir korkuydu bu. Bu korkuyu uzaklaştırmanın tek yolu, tüm aklını ve hayal gücünü Charlie'ye odaklamak ve dünyanın geri kalanının kayıp gitmesine izin vermekti.

Henry avukatından mektubu alır almaz Beattie'yi arayıp, telefonda ateş püskürerek tehditler yağdırdı. Beattie aldırış etmedi. Leo Sampson, Lucy'nin velayetiyle ilgili davanın ağustosa kadar ertelendiğini söyledi. Beattie ona da aldırış etmedi. Hobart'taki butiğe bir kutu elbise göndermek istediğinde, Lewinford'daki yeni postane müdiresi Beattie'nin işini yapmayı reddetti. Beattie aldırış etmeyerek arabasını bir sonraki kasabaya sürdü. Âşıktı, gözlerini kör eden çılgınca bir aşktı bu. Ve onu bekleyen şeyi göremiyodu.

Hem de hiç.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lucy kiliseden döndüğünde odasına çıkarak ayakkabılarını çıkardı ve onları elbise dolabına koydu. Sonra da oyuncak tavşanının ve atının beklediği yatağına atladı. Bir kitap alıp resimlerine göz gezdirmeye başladı. O sırada kapının tıkladığını ve Molly'nin ona seslendiğini duydu. "Lucy?"

Lucy kitap okumayı bıraktı. Onun içeri girmesini istemiyordu. Molly çok tuhaf davranıyordu. Sanki bir şeylerden korkuyor gibiydi. Sanki Lucy'den korkuyor gibiydi.

Fakat Molly yine de içeri girdi. Lucy yatağın köşesine çekilerek, oyuncak tavşanının kulağını parmağına dolamaya başladı.

Molly gülümseyince, Lucy bir an için sanki her şey normalmiş gibi hissetti. Fakat öyle değildi. Son zamanlarda Molly ve babası sinirli ve endişeli bir şekilde bir şeyler konuşuyor, Lucy odaya girdiğinde ise hemen susuyorlardı. Lucy bir şeylerin döndüğünü biliyordu. Ve bunun kendisiyle alakalı olduğunu da biliyordu.

"Seninle biraz konuşabilir miyim, hayatım?" diye sordu Molly, Lucy'nin yatağına oturup eliyle çarşafı düzelterek. "Önemli bir konu hakkında."

Lucy, hayır demek istemesine rağmen başını olumlu anlamda salladı. "Babam nerede?"

"Oturma odasında. İkimiz de kız olduğumuz için seninle benim konuşmam gerektiğini söyledi," diyerek gülümsedi Molly. Lucy onun hiç de kıza benzemediğini düşündü.

Omzunu silkti. "Ne konuşacağız?"

"Beattie hakkında, annen hakkında."

Lucy nefesi kesilmiş bir halde bekledi. Anneciğinin hasta ya da ölmüş olduğunu duymak istemiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Annen çok kötü bir şey yaptı," diye devam etti Molly. "Çok kötü bir mektup yazdı ve şimdi babacık çok öfkeli."

"Mektubu babama mı yazmış?"

"Hayır, babanın avukatına yazmış, ama konumuz bu değil. Mektubunda doğru olmayan bazı şeyler söylemiş. Doğru olmayan şeyleri söyleyen insanlara ne deriz?"

"Yalancı," dedi Lucy usulca.

"Evet, doğru. Annen... Birçok insanın hoşuna gitmeyen şeyler yaptı. Tanrı'nın hoşuna gitmeyecek şeyler."

Lucy, Tanrı'dan tam olarak emin değildi. Ondan hâlâ korkuyordu, ama sadece Hobart'taki evdeyken korkuyordu. Çiftlikte olduğu zamanlar, Tanrı'nın onun hakkında ne düşündüğünden o kadar da endişe etmiyordu. "Nasıl şeyler?" diye sordu.

"Anlatılamayacak kadar karmaşık şeyler."

Lucy ilk kez annesiyle ilgili suçlamalar duymuyordu, bu yüzden onları sorgulamayı da düşünmüyordu.

"Ama o siyah adama fazlasıyla yakınlık gösteriyor," diye ekledi Molly.

"Charlie mi? O iyi biri."

Molly'nin suratı asıldı. "Sadece iyi biri gibi görünüyor. O aslında bir hırsız. Lewinford'daki herkes onun varlıklı, beyaz bir adamdan bir şeyler çaldığını biliyor." Molly, Lucy'nin elini tuttu. "Bana söylemelisin, hayatım, çiftlikteyken herhangi bir şey gördün mü? Herhangi... kötü bir şey? Eğer gördüysen bana ve babana anlatmalısın. Bu bizim ve davayı görecek avukatın çok işine yarayacaktır."

"Hayır," dedi Lucy başını hızla iki yana sallayarak.

"Bana annenin neler yaptığını anlat. Kimlerle konuştuğundan bahset."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lucy başını sallamaya devam ediyordu.

"Geceleri nerede uyuyor?"

"Yatak odasında. Benim odamın yanında."

"Ya sabahları uyandığında?"

Molly'nin sert bakışları Lucy'yi korkutmuştu. "Anneciğim kötü hiçbir şey yapmadı. Sabahları kalkıp benimle ve Charlie'yle kahvaltı yapıyor, sonra da–"

"Charlie mi? Kahvaltısını sizinle mi ediyor?"

Lucy sesini çıkarmadı. Kalbi adeta boğazında atıyordu.

Molly'nin gözleri irileşti. "Lucy? Charlie o evde mi uyuyor?"

Lucy, evet anlamında başını salladı. Molly'nin bunu neden bu kadar hayret verici bulduğundan emin değildi.

Yüzü kızaran Molly, bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bunu söylediğim için üzgünüm, ama senin annen günah işledi."

"O bir günahkâr değil."

"Kiliseye gidiyor mu?"

Lucy cevap vermedi.

"Henry!" diye bağırdı Molly. "Henry, buraya gel!"

Kalbi gürültüyle çarpan Lucy yatağında bekledi. Molly ile hiç konuşmamış olmayı diliyordu. Ağzını kapalı tutmuş olmayı diliyordu. Az sonra babası geldi. Ona güvenebileceğini biliyordu. Yatağından fırlayarak yüzünü babasının göğsüne gömdü.

"Neler oluyor?" diye sordu Henry sert bir sesle. Lucy babasının kelimelerinin göğsünde gürlediğini duyabiliyordu. Ancak başını kaldırıp ona bakmadı.

"Lucy, Charlie'nin o evde uyuduğunu ve sabahları onlarla kahvaltı ettiğini söylüyor. Eminim geri kalanını tahmin edebiliyorsundur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kısa bir sessizlik oldu. Babasının elleri hâlâ Lucy'nin sırtındaydı.

"Eee?" dedi Molly. "Kızına siyah bir adamın ve zina yapan bir kadının ebeveynlik yapmasını mı istiyorsun?"

"Molly–"

"Sana söylüyorum, eğer kaybedersek aynen dediğim gibi olacak. Lucy'nin babası, senin yerine o adam olacak."

Lucy paniğe kapılmış bir halde geri çekilerek babasına baktı. "Ben senin babam olmanı istiyorum," dedi. "Başka kimsenin değil."

"Anlat ona," dedi Molly. "Annesinin tepeden tırnağa günaha batmış olduğunu anlat."

"Molly…" dedi Henry bir kez daha. Fakat cümlesini tamamlayamadı.

"Onu o çiftlikten uzak tutmalıyız."

Lucy gözlerini babasının üzerinden ayırmıyordu. Babası ne derse doğruyu ve gerçeği söylerdi. Molly sinirliydi ve tuhaf davranıyordu, ama babası Lucy'ye kötü bir şey olmasına asla izin vermezdi.

Henry bakışlarını Lucy'ye çevirerek güçlükle gülümsedi. "Küçük bir geziye çıkmak ister misin, kızım?"

Temmuzun ilk haftası, tam da Lucy'yi almak için Hobart'a gitmesi gereken gün, Beattie ateşlenerek yatağa düşmüştü. Bir iki gün gecikebileceğini söylemek için Lucy'ye telefon etti. Telefona cevap verecek kişinin Henry ya da Molly olmasından korkuyordu. Ancak kimse cevap vermedi. Yapılacak hiçbir şey yoktu. Araba kullanmak bir yana, ayakta bile zor du-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ruyordu. Bir sonraki gün daha iyi hissetmeyi umarak yatağına döndü.

Ertesi sabah, hâlâ Henry'nin evinden kimseye ulaşamıyordu. Telefonlarının bozuk olabileceğini düşündü. Lucy'nin unutulduğunu düşüneceğinden endişe ediyordu.

Kamyonete gitmek üzere ceketini giyerken, dengesini kaybedip tökezleyerek duvara yaslandı. Beattie'yi gören Charlie, onu tutmak için yanına geldi.

"Hâlâ hastasın," dedi Charlie.

"Kulağım çok ağrıyor," dedi Beattie. "Dengemi bulamıyorum."

"Bu halde araba kullanamazsın. Çok hastasın, ayrıca hava çok sisli."

"Burada kalamam. Lucy dünden beri beni bekliyor."

"Bekleyecektir."

"Anlamıyorsun. Onu unuttuğumu ya da onu sevmediğimi düşünecek. Bir günü bırak, bir saat daha bile böyle düşünmesine dayanamam."

Charlie, Beattie'nin kolunu sıkıca tutuyordu.

"Beni sen götürebilirsin," dedi Beattie.

Charlie acı acı gülümsedi. "Beattie, Molly'nin bana nasıl baktığını gördüm."

"Molly umurumda değil."

"Belki de umursamalısın."

"Sen benim çalışanımsın. Beni bir yerlere götürmende olağandışı bir şey yok." Hafifçe Charlie'nin eline dokundu. "Lütfen? Küçük kızım beni bekliyor."

Charlie bir iç çekerek şapkasına uzandı. "Tamam, ama oraya vardığımızda ben arabada bekleyeceğim."

İlk defa birlikte bir yere gidiyorlardı. Çiftlikten uzaklaştıkça sis çekiliyor, buzla kaplı çimenler ortaya çıkıyordu. Beattie'nin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zonklayan kulağı ve geçmek bilmeyen baş dönmesi hissi, sevdiği adamla birlikte yapraklarını dökmüş ağaçların ve yol boyunca uzanan arazilerin yanından hızla geçerken duyduğu keyfe gölge düşürmüyordu. Bir yandan da adaletsizlik hissi içini kemiriyordu. Diğer kadınlar bu gibi basit zevklerin tadını çıkarabiliyordu. Molly, Henry ile, Tilly Harrow da Frank ile bir yerlere gidebiliyordu... Oysa Beattie ve Charlie'nin aşkı her iki çiftin aşkından daha saf ve güçlüydü. Lucy'nin velayet işi çözüme kavuşur kavuşmaz Charlie ile evlenecek ve kasabadaki onu kınayan suratlara birer birer gülecekti.

Saat on birden önce Henry'nin evine varmışlardı. Beattie yavaşça arabadan indi ve kapıya doğru yürümeden önce baş dönmesinin geçmesini bekledi. Hava buz gibiydi. Beattie kapıyı çaldı.

Açan olmadı.

Tüm bedenini aniden bir korku kapladı. Telefona da kapıya da cevap veren yoktu. Bir kez daha, bu defa daha sertçe çaldı. Ardından evin diğer tarafına dolaştı. Arabanın kapısının çarparak kapandığını duydu. Charlie ona yardım etmeye geliyordu, ancak Beattie onu güçlükle seçebilmişti. Etrafı bulanık ve kenarları karanlık bir şekilde görüyordu. Yolunda olmayan bir şeyler vardı ve bunu iliklerine kadar hissediyordu.

Beattie bu kez arka kapıyı çaldı, ancak onu da açan olmadı. Kapının yanında gördüğü Molly'nin paspas kovasını ters çevirerek Lucy'nin odasının penceresinin altına koydu. Kovanın üzerine çıkmaya çalıştığı sırada, Charlie de onu tutmaya gelmişti. Beattie'nin nefesi camı buğulandırıyordu.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Charlie.

Perde kapalıydı, fakat Beattie'nin içeriyi görmesine yetecek kadar bir aralık vardı. Ve bu aralık, onun bomboş odayı görmesine yetmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçeride ne yatak ne oyuncaklar ne de dolap vardı. Hepsi gitmişti.

Beattie'nin kalbi adeta çarpmayı reddedercesine sıkıştı. Ardından Charlie'nin kollarına yığıldı.

"Bomboş!" diye bağırdı.

"Şişşt, endişelenme. Henüz değil," dedi Charlie.

Charlie, Beattie'nin evin diğer tarafına dolanmasına yardım etti. Henry'nin komşusu çamaşırlarını asıyordu.

"Yardımcı olabilir misiniz?" diye seslendi Charlie.

Kadın başını kaldırarak onlara baktı. Beattie'ye kollarını dolamış olan Charlie'yi görünce kaşlarını çattı. "Ne vardı?"

"Gittiklerini gördünüz mü?" diye sordu Beattie can havliyle. "Burada oturan adam ve kızıl saçlı küçük kızı soruyorum?"

"Yaklaşık üç hafta önce gittiler," diye cevapladı kadın gönülsüzce. "Neden?"

Üç hafta önce mi? Beattie'nin nasıl haberi olmamıştı? "Ben kızın annesiyim," dedi Beattie, bütün kanı kulaklarında gürültüyle uğulduyordu. "Nereye gittiklerini bilmem gerek."

"Kuzeye gittiğini söylemişti. Hepsi bu." Kadın çamaşır sepetini alarak arkasını döndü.

"Lütfen!" diye bağırdı Beattie.

"Başka hiçbir şey bilmiyorum," dedi kadın kapıyı arkasından kapatırken.

Beattie dünyasının başına yıkıldığını hissetti. Hıçkırıklar boğazında düğümleniyordu.

Charlie onu kollarına aldı.

"Bebeğim nerede, Charlie?" diye sordu Beattie hıçkırarak. "Bebeğimi nereye götürdüler?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Dördüncü Bölüm

Beattie şafak öncesi yarı aydınlık, puslu bir havaya uyandı. Bir an için nerede olduğunu merak etti. Ardından hatırladı: Eski püskü yatak çarşafları, tütün kokusu sinmiş perdeler ve kilimler… Siyah bir adamla birlikte kalacak beyaz bir kadını kabul eden, Hobart'taki tek oteldeydi. Ve hâlâ Lucy'nin kayboluşunun kâbusuna saplanıp kalmış bir haldeydi.

Yatağın diğer tarafına döndüğünde Charlie'nin çoktan uyanmış olduğunu ve yumuşacık bakışlarıyla kendisine baktığını gördü.

"Ne zamandır uyanıksın?" diye sordu Beattie.

"Yaklaşık bir saattir," diye cevap verdi Charlie. "Uyandığında tam burada olmak istedim. Hatırladığında."

Beattie güçlükle gülümsedi. Bir önceki gün oradan oraya koşturarak, komşulara, Henry ve Molly'nin gittiği kilisenin papazına, Henry'nin çalışanına ve Molly'nin FitzGerald mağazasında çalışan arkadaşına sorular sorarak geçmişti. Beattie ve Charlie, Hobart'ın her yerine koşturmuş, sorular sormuş ve karşılığında cevap alamamışlardı. Çoğu kişi hiçbir şey bilmiyordu. Papaz Gibbins, Henry ve Molly'nin kiliseye gelmeyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bıraktıklarını söylemişti. Bazılarıysa çok az şey biliyordu, fakat verdikleri bilgiler hep aynıydı. Hepsi kuzeye gittiklerinden bahsediyordu. Kimse ne kadar uzağa ve nereye gittiklerini bilmiyordu. Fakat hepsi de Beattie'nin Lucy'nin annesi olduğunu duyduğuna şaşırmıştı. Öyle ki, Beattie bazılarının ona inanmadığından şüphe etmişti.

En sonunda Charlie eve dönmeleri için onu ikna etmeyi denemiş, fakat Beattie kızı olmadan kasabadan ayrılmayı reddetmişti. Elbette bu aptalcaydı. Büyük ihtimalle kızı Hobart'ın hiçbir yerinde değildi. Akşamın dondurucu soğuğunda bir otel aramış, sonra da yorgunluktan tükenmiş bir halde uyuyup kalmışlardı.

Ve Beattie, şimdi ne yapması gerektiğine karar vermekle karşı karşıya kalmıştı.

"Eve dönsen iyi edersin, Beattie," dedi Charlie, yataktan inip kot pantolonunu giyerken. "Burada yapabileceğimiz her şeyi yaptık."

"Bu benim hatam," dedi Beattie sırtüstü uzanıp, koluyla gözlerini kapatarak. Kalbi kaburgalarının altında gürültüyle çarpıyordu. "Eğer onları mahkemeye vermek yerine, velayet hakkında onlarla konuşsaydım…"

Charlie gömleğini üzerine geçirerek yatağa oturdu ve ustaca düğmelerini iliklemeye başladı. "Henry'nin senden önce bir avukat tutmaya hazırlandığını kendin söylemiştin."

"Sadece Lucy'nin iyi olduğunu bilmek istiyorum."

"Elbette iyi. Lucy'nin üzerine titriyorlar, onu incitmeyeceklerdir."

Beattie biraz olsun avunmuştu. Fakat Lucy'nin nerede olduğunu ve onu bir daha ne zaman kucaklayacağını bilememenin, onu nasıl mahvettiğini Charlie'ye ifade edemiyordu. Ağlamamak için kendini tutmaya çalıştı, ama bu imkânsızdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki, o zaman," dedi Charlie usulca, parmağıyla Beattie'nin yanağından süzülen bir gözyaşını silerek. "Madem seni bu işe avukat soktu, belki çıkarabilir de. Haydi, eve gidelim. Hem yolda Leo Sampson'a uğrayabilirsin."

Beattie kendini toparlayarak başını olumlu anlamda salladı. "Haklısın. Öylece ortadan kaybolmuş olamazlar. Leo onu bulmama yardım edecektir."

Lewinford'a dönerken içinde bulundukları ruh hali, Hobart'a gelişlerinden çok farklıydı. Adeta işkence gibiydi. Beattie başını cama yaslamış bir halde akıp giden manzarayı seyrediyor, bir yandan da Lucy ile arasına giren kilometreleri düşünüyordu. Charlie, Leo'nun ofisinin önüne park edinceye kadar, Beattie kızını bir daha asla göremeyeceğinden korkmaya başlamıştı.

Her zamanki gibi sokağın karşısında toplanan kalabalıktaki yüzler, Beattie'yi görmek için boyunlarını uzattılar. Beattie arabanın yolcu koltuğundan indiğindeyse, direksiyondakinin kim olduğunu görmek için daha da çaba harcadılar. Fakat Charlie kararlı bir şekilde şapkasının önüne eğmiş ve arabanın camını yukarı kaldırmıştı.

"Benimle gel," dedi Beattie, arabanın kapısına yaslanarak.

"Hayır, Beattie. Benden isteyebileceğin en son şey, bu insanlar seyrederken senin yanında yürümem." Sıkıca tuttuğu direksiyonu bırakmıyordu.

Beattie kapıyı kapatıp kendini toparladı. Havanın buz gibi soğuk olmasına rağmen yüzü alev alev yanıyordu. Hâlâ dışarı çıkacak kadar iyileşmediğinin de farkındaydı. Sol kulağı ağrıyor ve hafifçe çınlıyordu.

Derin nefes al, dedi kendi kendine. Ardından Leo'nun kapısını açarak içeri girdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leo, küçücük ofisinde evrak dosyalıyordu. Masasında yanan bir pipo vardı. Beattie'yi gördüğünde gülümsedi. Ancak Beattie'nin yüzündeki ifadeyi görür görmez, gülümsemesi kaybolarak kaşları çatıldı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Onu götürdüler," diyebildi Beattie yeniden hıçkırıklara boğulmadan önce.

Beattie, elinde bir kadeh konyakla Leo'ya bütün hikâyeyi anlattı. Leo notlar alıyor, başını anlayışla sallıyordu. Pencerenin ardındaki çalılar rüzgârda titreşiyorlardı.

"Derhal avukatlarıyla iletişime geçeceğim," dedi Leo. "Nereye gittiklerini biliyor olabilir. Beattie, eve gidip dinlenmen gerek. Hiç iyi görünmüyorsun."

"Lucy'nin nerede olduğunu öğrenmeden dinlenemem."

"Sanırım onun nerede olduğunu öğrenmemizin biraz zaman alabileceğini kabullenmek zorundasın. Dinlen. Çiftlikte sana göz kulak olabilecek biri… var mı?" diye sordu sessizce.

"Charlie orada."

Leo başını olumlu anlamda sallayarak, biraz üzüntülü bir şekilde gülümsedi. "Buna sevindim." Ardından parmağıyla not aldığı kâğıda vurdu. "Bir haber alır almaz seni ararım."

Dışarıdaki soğuk hava Beattie'nin öksürmesine neden oluyordu. Biraz soluklanmak için durdu. Sonra da bir anda yere yığılıverdi.

Çimenlerle kaplı yola oldukça sert düşmüştü. Fakat onu belinden tutarak ayağa kaldıran eller son derece nazikti.

"Beattie? İyi misin?"

"İyi değilim, Charlie."

"Çek ellerini onun üzerinden, seni siyah piç kurusu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie sesin geldiği tarafa baktığında, birkaç adım ötelerinde duran çekik gözlü Frank Harrow'u gördü.

"Ona yardım ediyorum," dedi Charlie.

"Beyaz bir kadına bu şekilde dokunmamalısın." Frank aralarına girerek Charlie'yi kenara itti ve Beattie'yi dirseğinden tutarak ona destek oldu.

Zaten Lucy'nin kaybolması yüzünden kendini kaybetmiş olan Beattie, Frank'in bu terbiyesizliğine tahammül edemedi.

"Çek ellerini üzerimden!" diye bağırdı Frank'e, onu sertçe iterek. "Ne cüretle Charlie'yle bu şekilde konuşabilirsin?"

Beattie'nin bağırışıyla birlikte küçük bir kalabalık toplanmaya başlanmıştı. Marketin önünde iki kişi, postaneden çıkan bir kişi, ve Leo'nun üç komşusu onları seyrediyorlardı.

"Size bu şekilde dokunmasına izin mi vereceksiniz? Sanki size sahipmiş gibi?" diye çıkıştı Frank.

"Haydi, bayan," diye mırıldandı Charlie, "artık çiftliğe dönsek iyi olacak."

Bayan. Bu kelime Beattie için adeta bir hakaret, birbirlerine âşık olmadan önceki zamanlara ait bir semboldü. Beattie bir daha o zamanlara dönmeyecekti. Frank ve onun dar kafalı ordusu da onu döndüremeyecekti.

"O bana sahip," dedi cesurca. "O benim kalbime sahip. Ben de onunkine."

Etraftan tasvip etmeyen fısıltılar yükselmeye başlamıştı. Charlie direksiyonun başına geçip kapısını çarparak kapattı ve arabayı çalıştırdı.

"O yüzden bir daha ona tek kelime bile edeyim deme. O senden çok daha iyi bir adam." Beattie etrafındakilere bakınarak sesini yükseltti. "O her birinizden daha iyi bir adam."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ardından dengesini sağlamaya çalışarak arabaya yürüdü, kapı kolunu buldu ve içeri girdi. Minnetle koltuğuna oturdu.

"Bunu yapmamalıydın," dedi Charlie buz gibi bir sesle.

Beattie, Charlie'den yana dönerek ona baktı. "Charlie? Bana kızdın mı?"

Charlie cevap vermeyerek arabayı yola sürdü.

"Bir şey söylesene," dedi Beattie.

"Söylemek istediklerimi duymak istemezdin," diye yanıtladı Charlie. "Şimdi sen eve gidip yatacaksın, ben de Bothwell'e gidip bir doktor getireceğim. Lucy için hiçbir şey yapamayız, ama zamanı geldiğinde geri döneceği bir annesi olacağından emin olmak için gereken neyse yapacağım."

Beattie başını yeniden cama çevirerek sıcak, sessiz gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine izin verdi.

Beattie'nin hastalığı dokuz gün boyunca devam etti. Kulağındaki bir enfeksiyon, yüksek ateşle yatak döşek yatmasına neden olmuştu. Sürekli uyuyor, Lucy ve Henry ile ilgili gerçekçi rüyalar görüyordu. Charlie ise ona bir türlü içiremediği çorbalar yapıyor, çok terlediği zamanlar çarşaflarını değiştiriyor ve doktor getiriyordu.

Onuncu gün, Beattie kendini biraz daha iyi hissederek yatağında doğruldu ve ilk kez doğru düzgün bir şeyler yedi. Charlie yatağın kenarına oturmuş, dikkatle onu seyrediyordu. Charlie sessizdi, on gün boyunca sessizliğini korumuştu. Beattie, Frank Harrow'a söyledikleri yüzünden Charlie'nin ona hâlâ kızgın olduğunu tahmin ediyordu. Neden söylemeyecekti ki? Kimsenin fikrini umursamıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir parça ekmek koparak çorbasına batırdı. "Henry'nin komşusuna kuzeye gittiğini söylediğini düşünüyordum da," dedi, "eski arkadaşı Billy Wilder'ın Launceston'a taşındığını hatırladım. Bence onunla iletişime geçmeliyim."

Charlie'nin dudağının kenarı seğirdi. "Beattie…"

"Kuzey demekle anakarayı kastetmiş de olabilirler, tabii. Ama Henry kimseyi tanımadığı ve yapacak işi olmadığı bir yere gitmez. O aslında ödleğin tekidir, o yüzden–"

"Beattie," dedi Charlie, bu kez daha güçlü bir şekilde. "İki gün önce Leo Sampson aradı."

Beattie, ekmeğini ağzına götüremeden donup kaldı. "Neden bana söylemedin?"

"Sadece biraz daha iyi olmanı istedim."

Beattie korkuyla ürperdi. "Kötü haber, değil mi?"

Charlie ellerini iki yana açtı. "Leo, Henry'nin avukatıyla konuşmuş. Henry ve Molly, Lucy'yi de alarak İskoçya'ya gitmişler."

İskoçya. Bu uzaklık Beattie'nin kanını dondurmuştu. Lucy İskoçya'daydı… Ya da hâlâ yoldaydı. Beattie'nin midesi, sanki göbek bağı hiç kesilmemiş gibi, sanki Lucy'nin uzaklığı iç organlarını dışarı dökecekmiş gibi kasıldı. Ellerini karnının üzerine koydu.

"Üzgünüm, Beattie," dedi Charlie.

"Gidip onu bulmalıyım," dedi Beattie, çorbasını kenara bırakıp üzerindeki örtüleri fırlatarak.

Charlie onu sıkıca tutup yeniden üzerini örttü. "Dur bakalım. Önce iyice bir düşünüp taşın."

"Kızım dünyanın öbür ucunda. Gidip onu almalıyım." Beattie'nin sesi gergin ve yüksekti. Kendisi de sesinin bu şekilde çıkacağını beklememişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dinle ve sakin olmaya çalış," dedi Charlie. "Henry, bir yere yerleşir yerleşmez seninle temasa geçip adresini bildireceğini söylemiş. Beklemek zorundasın."

"Neden beklemeliymişim?"

"Şimdi kalkıp İskoçya'ya gidersen, onları nerede bulacağını bilmeyeceksin de ondan."

"Glasgow'da bir yerlerde olacaktır. Henry'nin annesini bulabilirim..." Beattie bunları söylerken bile çaresiz ve aptal göründüğünün farkındaydı. Henry'nin annesiyle görüşeceğinin garantisi yoktu ve Beattie, Lucy'yi nasıl bulacağını bilemez bir halde Glasgow'da öylece kalabilirdi. "Ama bu adil değil," diye bağırdı. "Henry onu öylece alıp gidemez. Kuralları o belirleyemez. Lucy beni özleyecek. Neler olduğunu merak edecek. Kafası karışacak."

"Lucy neredeyse on yaşında. Anlayacaktır."

"Öyleyse benim hakkımda ona ne söylemişlerdir?"

Charlie cevap vermedi.

"Charlie?" dedi Beattie, onu dikkatle inceleyerek. Charlie'nin kaşları sertçe çatılmıştı. "Bana kızgın mısın?"

"Sana birlikteliğimizin iyi sonuçlar doğurmayacağını söylemiştim."

"Bu bizim suçumuz değil." Yoksa Charlie haklı mıydı? Beattie arkasına yaslandı. Charlie de onun yanına, yatak örtüsünün üzerine uzanarak yanağını yastığa dayadı.

"Üzgünüm, Beattie," dedi, elini Beattie'nin saçlarına dolayarak.

"Sanki aramızdaki bütün şehirlerin ve denizlerin ağırlığını hissedebiliyorum," diyerek elini göğsüne koydu Beattie. "Tam buramda, yüreğimin üzerinde oturuyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Günler birbirini kovaladıkça, Beattie iyileşemeyeceğinden şüphe eder olmuştu. Kolları ve bacakları kurşun gibi ağırdı, başı ağrıyordu ve halsizdi. Çok geçmeden hastalığının bedeninden değil yüreğinden kaynaklandığını anladı.

Asıl berbat olan şey, hayatın normal akışına devam ediyor olmasıydı. Kızından ayrı olmaya alışkındı, bu yüzden farklı bir şey hissetmiyordu. Lucy'nin boş odasına bakıp yas tutmuyor, çocuksu kahkahalarının yokluğunu hissetmiyordu. Birçok yönden hayat eskiden nasılsa öyleydi. Haftalar akıp geçiyor, yine de Beattie'nin üzerindeki ağırlık geçmek bilmiyordu. Charlie onun yegâne avuntusuydu, fakat onun da kırkma sezonuna hazırlanmak için yapılacak işleri vardı. Elbette Beattie'nin de işleri, dikilecek tasarımları vardı, ancak başını güçlükle kaldırabiliyordu.

Çünkü hayal gücü ona korkunç şeyler anlatıyordu. Lucy şimdi İskoçya'daydı. Onu bir daha geri alabilecek miydi? Bu sorun aklında dönüp duruyordu. Beattie oraya gittiğinde, Molly ve Henry ona neler söyleyecekti? Lucy'yi çok sevdiği babasından nasıl koparacaktı? Lucy'yi almaya gittiğinde, o kadar uzun süre Charlie'den nasıl ayrı kalacaktı? Ya da insanlar beyaz bir kadınla siyah bir adamın onca yolu birlikte seyahat etmesinden ne anlam çıkaracaklardı? İkisi de giderse çiftliğe kim bakacaktı?

Beattie imkânsız bir çıkmazın içinde olduğunu anlamaya başlamıştı. Öfkesi bir anda kendine dönerek kendini suçladı. Eğer velayet davasını işleme koymasaydı kaçma ihtiyacı duymayacaklardı…

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Derken, nihayet bir mektup aldı.

Charlie öğle yemeği için eve geldiğinde, posta kutusundan aldığı mektubu da beraberinde getirmişti. Baharın ilk günleriydi ve köpekleriyle birlikte sürüyü otlatmaktan dönmüştü. Peter ve Matt iki hafta sonra, diğer işçiler de onlardan bir hafta sonra gelecekti. Beattie'nin kafası sürekli meşgul ve dalgın olduğundan, tüm işleri Charlie yapıyordu.

Charlie ciddi bir şekilde mektubu mutfakta öğle yemeği hazırlayan Beattie'ye uzattı. Beattie titreyen ellerle zarfı yırtarak mektubu çıkardı. Charlie, Beattie'nin omzunun üzerinden mektubu okumaya başladı.

Bu Molly'nin değil, Henry'nin elyazısıydı.

Sevgili Beattie

Glasgow'da bir ev satın alıp yerleştik. Lucy yeni okulundan ve kilisesinden oldukça memnun. Fakat burada yeni bağlar kurmaya odaklanması için bir iki ay onunla temas kurmasan, daha kolay olur.

Beattie, devam etmeden önce başını mektuptan kaldırarak derin bir nefes alma ihtiyacı duydu.

Umarım neden böyle sert önlemler aldığımızı anlıyorsundur. Kızımızı Tanrı'ya yakın tutmakla günahlara şahit olmasına izin vermek arasında bir seçim yapmak durumunda kaldık ve çocuğunu seven her anne babanın yapacağı şekilde davrandık.

Bu cümle kesinlikle Molly tarafından yazdırılmıştı. Beattie içinde bir öfke dalgasının kabardığını hissetti. Molly'yi eline geçirdiği an memnuniyetle öldürebileceğini fark etmek, onu korkutmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eğer bize yazmak istersen adresimiz mektubun arkasında yazıyor. Ancak onun üzülmeyeceğinden emin olana dek mektuplarını Lucy'ye ulaştırmayacağım.

Beattie mektubu buruşturarak yere fırlattı.

"Yavaş ol, ona ihtiyacın olacak," dedi Charlie mektubu geri getirerek. "Lucy'ye mektup yazmak için o adrese ihtiyacın olacak."

"Lucy'ye mektup falan yazmayacağım," dedi Beattie.

Charlie bir şey söylemeden Beattie'ye baktı.

"İskoçya'ya gideceğim," dedi. "Kapılarına dikilip kızımı geri isteyeceğim."

Charlie anladığını belirtircesine başını salladı. "Ne zaman gideceksin?" diye sordu.

"Yarın. Bu hafta. En kısa zamanda."

"Kırkma sezonuna üç hafta var."

"Bensiz idare edebilirsin."

Charlie dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"Koyunlar umurumda değil. Kızımı geri almanın dışında hiçbir şey umurumda bile değil."

"Peki, ya alamazsan? Ya onu bırakmazlarsa?"

"Bıraktıracağım."

Beattie o gece oturma odasında yere oturmuş, evrakları sınıflandırıyordu. Şömine ateşi sıcaktı, radyo cızırdıyor, Charlie kırkma sezonu için bir plan hazırlıyordu. Beattie pasaportunu bulup çıkarmış ve tamamen amacına odaklanmıştı. Bir gemicilik şirketini arayıp, iki gün içinde Londra'ya yer ayırtmıştı. Gitmeden önce halletmesi gereken birkaç evrak işi vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Londra'dan Glasgow'a geçecek ve Henry daha karşı çıkma fırsatı bulamadan kapısına dikilecekti. Buna nasıl cesaret edebilmişti? Ne cüretle Beattie'nin kızını götürebilir, sonra da onu nasıl ve ne zaman görebileceğini kontrol etmeye çalışabilirdi?

Radyodaki şarkının sona ermesiyle, sunucunun pürüzsüz ve tok sesi duyuldu. Sunucu bir başka adamla konuşuyor, Beattie sadece kulak misafiri oluyordu. Son bir ay boyunca gittikçe saldırganlaşan Almanya hakkında konuşmalar yapıyorlardı. Ancak bütün bunlar, Beattie'nin dünyanın bir ucundaki basit hayatına oldukça uzak görünüyordu.

Beattie, Charlie'nin ayağa kalkarak radyonun sesini açtığını fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu, başını önündeki evraklardan kaldırarak.

"Duydun mu?" dedi Charlie.

Beattie, hayır dercesine başını salladı.

Radyodan yeni bir şarkı yükselmeye başladı. "Haberleri kaçırdık," dedi Charlie. "Almanya Polonya'yı işgal etmiş."

Beattie, Polonya'nın nerede olduğunu bile bilmediğini itiraf etmedi. "Öyle mi?"

Charlie başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun. İngiltere'nin Polonya ile antlaşması var."

Beattie'nin kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Savaştayız, Beattie."

Charlie, Beattie'ye gitmemesi için yalvarmıştı. Beattie'yi yola çıkmadan bir gece önce, bütün gece boyunca sıcacık bedenine yaslayarak sarıp sarmaladı. Beattie zar zor uyuyor, içinde bir girdap

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi dönen sızıyla sürekli uyanıp duruyordu. Charlie'den bu kadar uzun süre ayrı kalmak... Fakat amacına odaklanıyordu. Lucy'yi alacak, onu eve getirecekti ve bir aile gibi yaşayacaklardı.

Yüreğinin derinliklerinde bu hayalin birçok yanlış tarafı olduğunu biliyor, fakat onları kabullenmeyi reddediyordu. Bu yolculuğa çıkabilmek için kararlı olmalıydı. Hedefinden tek bir an bile uzaklaşamazdı.

Öğle vakti geldiğinde Charlie, Beattie'yi limana bıraktı.

Beattie, Charlie'ye doğru dönerek gözlerini gözlerine dikti. "Hoşça kal, sevgilim," dedi.

Charlie güçlükle gülümsemeye çalıştı. "Yakında döneceksin. O zamana dek işlerle meşgul olacağım."

Beattie başını olumlu anlamda salladı, gözyaşları gözlerini yakıyordu. Charlie'nin kollarına atıldı. Son öpüşmeleri son derece ateşli ve ihtiraslıydı. "Seni seviyorum," dedi Beattie.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi Charlie. "Sonsuza dek."

Beattie valizini alıp Charlie'ye el salladıktan sonra, araba köşeyi dönüp gözden kaybolana dek onu izledi. İskele köprüsünün diğer ucunda, kırmızı-siyah renkli, paslı bir gemi beklemekteydi. Martılar yukarıda daireler çizerek kanat çırpıyorlardı. Limanın midyelerle kaplı ahşap iskelesinden ekşimsi bir koku yükseliyordu. Diğer taraftaysa küçücük, ahşap bir kulübe görünüyordu. Burası Beattie'nin rezervasyonunu yapan kişiyle görüşüp ücretini ödeyeceği ofisti. Gemiye binmek, uzun bir yolculuğa çıkmak ve Charlie ile arasındaki soğuk mesafe düşünceleri, Beattie'nin başını döndürüyordu. Öte yandan, Lucy de artık çok uzaklardaydı. Sanki Charlie'nin arabayla ondan gitgide uzaklaştığını hissedebiliyordu. Charlie ve Lucy, ikisi de uzakta, ikisi de farklı yönlerdeydi. Beattie ise dünyanın tam ortasında bir başınaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie ofise yürüyerek kapıyı açtı. İçeride kimse yoktu. Etrafına göz gezdirse de kendisine yardım etmek için koşuşturan birilerini göremedi. Geçmekte olan bir bulut, güneşin önünü kapatmıştı. Ofisin içinde, duvara dayalı iki ahşap sandalye vardı. Beattie sandalyelerden birine oturarak bir kalem ve defter çıkardı. Ardından, duygularını hırsla kâğıda dökerek Charlie'ye bir mektup yazmaya başladı. Evleneceklerdi, kimsenin düşüncelerine aldırış etmeyeceklerdi, çünkü bu aşk dünyevi meselelerden kat kat büyüktü.

"Bayan Blaxland?"

Beattie mektubu defterinin arasına tıkıştırarak başını kaldırdı. "Evet?"

Kapıda bir adam duruyordu. Kopkoyu kaşları dışında, oldukça zarif yüz hatları vardı. "Ben Alan Jephson. Sizinle telefonda konuşmuştuk."

Beattie ayağa kalkarak Alan ile tokalaşmak için elini uzattı. "Ne zaman yola çıkıyoruz?" diye sordu. Sesi hissettiğinden de cesur çıkmıştı. "Bir an önce kamarama yerleşmek istiyorum."

Alan, Beattie'nin gözlerine bakamıyordu. "Üzgünüm, Bayan, ama sizi Londra'ya götüremeyeceğiz. Bu sabah biraz telaşlıyız ve–"

"Beni Londra'ya götüremeyecek misiniz? Ama yer ayırtmıştım."

"O günden sonra işler değişti. Almanların bu sabah İskoçya açıklarında savunmasız bir İngiliz yolcu gemisine saldırdıkları haberini aldık. *Athenia.* Gemide binin üzerinde sivil vardı." Alan'ın çenesi kasıldı, Beattie bunun korkudan mı, yoksa üzüntüden mi olduğunu anlamamıştı. "Ne yapacağımızı bilmiyoruz. Talimat bekliyoruz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama... Gitmek zorundasınız. İskoçya'ya gitmek zorundayım. Ne zaman öğreneceksiniz? Kimin kararı bu?"

Alan şaşkına dönmüşe benziyordu. "Bayan, anlamıyor musunuz? Bir savaş bölgesine seyahat edeceksiniz. O Alman askerlerinin neler yapabileceğini bilmiyoruz. Hayatınızı riske atıyorsunuz. Yüz insan hayatını kaybetti, bunlara küçük bir kız da dahil."

Küçük bir kız. Lucy gibi. Beattie ağlamaya başladı.

"Tamam, tamam," dedi Alan, Beattie'ye büyük, beyaz bir mendil uzatarak. "Bu aptal savaş hepimizin sinirlerini bozdu. Göreceksiniz, Noel'e dek bitmiş olacak. Bir kaşık suda fırtına çıkarıyorlar. O zamana kadar seyahatinizi erteleyin."

Beattie, Alan'a mendil için teşekkür ederek ofisten ayrıldı. Valizini alıp yeniden caddeye yönelerek binalara göz gezdirdi. Güneş ışığı ve gölgeler, şehrin arkasında yükselen Wellington Dağı'nın sırtında çizgiler oluşturmuştu. Peki, şimdi ne yapacaktı?

Beattie ayaklarını ve valizini sürükleyerek, bildiği tüm gemicilik ofislerine uğradı. Hatta bir zamanlar Henry'nin çalıştığı ofise bile gitmişti. Fakat her birinden aynı hikâyeyi duydu: Bekleyin ve görün.

Ancak Beattie bekleyip görmek istemiyordu. Cesaretini ve öfkesini henüz kaybetmemişken, hemen şimdi harekete geçmek istiyordu. Gün ilerledikçe hayal kırıklığı da gittikçe artıyordu. Bu korkunç zamanda mürettebatlarının hayatlarını korumaya çalışan ofis elemanlarına öfkeyle çıkışır olmuştu.

Beattie son ofisten de geri çevrildiğinde, Lewinford'a dönen bir otobüs bulmak için çok geçti. Sabah olduğunda onu doğruca çiftliğe götürmesi için para ödeyeceği birini bulabileceğini düşündü. Charlie'yi aramayı denedi, ancak Charlie

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

telefona cevap vermiyordu. Muhtemelen akşamın son ışığına dek dışarıda koyun otlatıyor ve onları kırkma sezonuna hazırlıyordu. Charlie'yi düşünmek Beattie'nin gülümsemesine neden olmuştu. Erkenden, derin bir uykuya daldı.

Charlie eve dönmeleri için köpeklere bir ıslık çaldıktan sonra Birch'i doyurup suyunu verdi ve ardından kendisi de eve girdi.

Boş evde tek başına dolanmak tuhaf hissettirmişti. Beattie ufak tefek olsa da, varlığının sıcaklığı tüm evi dolduruyordu. Onsuz her şey biraz soğuk görünüyordu.

Hava iyice kararmıştı. Charlie kalan yemekleri buzdolabından çıkardığı sırada, kapının çalındığını duydu.

Merakla kapıyı açmaya gitti.

Hiçbiri dost canlısı görünmeyen altı surat, Charlie'ye bakıyordu. Charlie, Frank Harrow ve karısı Tilly'yi tanımıştı. Diğer iki dazlağı tavernadan tanıyordu. Öbür ikisinin yüzlerine ise hayal meyal aşinaydı. Charlie'nin kalp atışları bir anda hızlandı.

"Buyurun?"

"Evin hanımı evde değil mi?" diye sordu Harrow.

Charlie, hayır dercesine başını salladı.

"Kasabadan onunla ayrıldığını ve onsuz döndüğünü gördük. Ona ne yaptığını merak ediyorduk."

"Kısa bir süreliğine çiftlikten ayrıldı."

"Nereye gitti? Ne zaman gelecek?" diye sordu Tilly.

"Bu onu ilgilendirir."

"Eğer onun icabına baktığını düşünüyorsak, bu bizi de ilgilendirir," diye cevap verdi adamlardan biri. Charlie, adamların

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sarhoş olduğunu fark etti. Durumun ne kadar tehlikeli olduğunun bir anda farkına vararak kapıyı kapatmaya çalıştı.

"Yo, yo, dur bakalım," dedi Harrow, ayağıyla kapıyı iterek. "Nereye gidiyorsun, siyah adam?"

Charlie ne söylerse söylesin bir şey fark etmeyeceğini bildiğinden, hiçbir şey söylemedi.

"Bayan ortadan kayboluyor ve bütün çiftlik sana kalıyor. Yapmaman gereken bir şey yapmadığından emin misin?" diye sordu Harrow.

"Hepimiz yapmaması gereken bir şey yaptığını biliyoruz," dedi tanıdık olmayan adamlardan biri. "Onun gibi beyaz bir kadınla aşna fişne yapıyor işte."

"Düzgün konuşursan sevinirim," dedi Harrow adama. "Karım burada."

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu Charlie.

"Çok basit. Sen bu kasabayı terk et, biz de seni incitmeyelim."

Charlie, tamam dercesine başını salladı. Ne sorun olurdu ki? Yarın çiftliğin etrafından dolanır ve kuzeyden gizlice geri gelirdi. Ve bir dahaki sefere kapıları kilitlemeyi unutmazdı. Eğer Beattie'nin yokluğunda çiftliği işletmeye devam edecekse daha dikkatli olmalıydı. "Tamam," dedi.

Muhtemelen bir kavga bekleyen Harrow şaşırmışa benziyordu. Charlie kapıyı ardından kapattı ve kalabalığı yararak patikadan aşağı yürümeye başladı. Hepsi birlikte kahkahalar atarak Charlie ile dalga geçiyorlardı, hatta kadın bile. Charlie bir kadının böyle davranabileceğini hiç düşünmemişti. Bu durum, aklına Beattie'yi, onun sevecenliğini ve zarafetini getirdi.

Güm! Charlie'nin ensesine aniden sert ve ağır bir cisim inmişti. Bacakları büküldü, kulakları gürültüyle uğuldamaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başladı. Önce kaybolan bilinci, ardından yavaşça yerine geldi. Uzaklardan sesler geliyordu. Seslerden birinin çok yakınından geldiğini duydu.

"Ait olduğun çamurun içindesin, siyah adam," dedi Harrow.

Charlie bütün gücüyle Harrow'un bacaklarının arasına bir tekme savurdu. Harrow, dizlerinin üzerine çökerek küfür ve lanetler savurmaya başladı. Ardından sürünerek Charlie'nin göğsüne çıktı.

Charlie bıçağın keskin ağzını hissetse de onu hiç görememişti. Tüm bedenini keskin bir acı kapladı. Harrow sendeleyerek ve hâlâ lanetler saçarak oradan uzaklaştı. Charlie elini karnına götürüp parmaklarıyla keskin acıya bastırdı. Eli tamamen kana bulanmıştı.

Sersemlemiş bir halde yerinden kalkamıyordu. Sırtüstü yatmış öylece yıldızlara bakıyordu. Uzakta bir arabanın motorunun çalıştığını duydu. Gidiyorlardı. Acilen Beattie'nin arabasına binip kendini bir doktora atmalıydı. Fakat tüm kuvveti bedeninden akıp gidiyor, kollarını ve bacaklarını bir türlü kımıldatamıyordu.

Çok geçmeden, tekrar araba sesini duydu. Ses bu kez daha yakından geliyordu. Geri geliyorlardı. Araba farları, Charlie'nin üzerinden geçti. Bir erkek silueti ona doğru yaklaşıyordu.

"Bana yardım etmek zorundasın," dedi Charlie.

Adam Charlie'nin üzerine eğildi. Bu Harrow değil, Leo Sampson'dı.

"Charlie? Aman Tanrım!" Kanı gören Leo aniden geri çekildi.

"Bana yardım etmelisin," dedi Charlie bir kez daha, kendi sesi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana bunu onlar mı yaptı? Tavernada senin hakkında konuştuklarını duydum. Hepsi birlikte ayrılınca, ben de onları takip ettim." Sesi panik içindeydi, konuşurken dili dolanıyordu.

"Bana bir doktor bul, Leo."

Leo, Charlie'ye yardım etmek için eğildi. Fakat Charlie'nin acısı dayanılmayacak kadar büyüktü. Acıyla bağırdı.

"Beni burada bırak. Gidip birini getir, elinden geldiğince çabuk ol," dedi Charlie. Nabzının her atışı, bir öncekinden zayıf gibiydi.

"Getireceğim," dedi Leo ayağa kalkarak.

"Leo, eğer ölürsem–"

"Ölmeyeceksin."

"Ölürsem," dedi Charlie, elinden geldiğince güçlü bir şekilde, "Beattie'ye nasıl öldüğümü anlatma. Kendini suçlayacaktır."

"Ama polis bunu bilmeli. Bunu yapanlar adalete teslim edilmeli."

Charlie sabırsızca başını iki yana salladı. "Benim gibi adamlar için asla adalet olmaz. Bunu biliyorsun."

"Ama sen adaleti hak ediyorsun, Charlie. Sen iyi bir adamsın. En iyilerden birisin."

"Bana söz ver. Beattie'ye anlatmayacaksın. Kimseye anlatmayacaksın. Onu bu acıdan her pahasına korurum."

Leo usulca başını salladı. "Tamam, tamam. Söz veriyorum." Ardından Charlie'nin omzuna dokundu ve arkasını dönerek arabaya koştu.

Yıldızlar Charlie'ye, Charlie de onlara bakıyordu. Bu yıldızlar onun doğumunu görmüş, en büyük aşkına şahitlik etmişlerdi. Şimdi burada olması gereken de sadece onlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Araba Beattie'yi araba yolunun sonunda bıraktı. Beattie valizini yüklenerek toprak yola yürümeye başladı. Hobart'tan buraya onca yolu arka koltukta sessizce ağlayarak gelmişti. Verdiği karardan ötürü pişman olmamayı umuyordu. Savaş sona erdikten sonra Lucy'yi görmeye gidecekti. O zamana dek, oyunu Henry'nin kurallarına göre oynayacaktı: Mektuplar yazacak, hediyeler gönderecek ve telefonu bağlandığında aramalar yapacaktı. Almanya yenildiğinde ve yolculuk yapmak endişe verici bir şey olmaktan çıktığında da doğruca oraya gidecek –bu yıl kırkma sezonundan iyi bir gelir elde ederse, belki uçakla bile gidebilirdi– ve onlarla usulüne göre görüşecekti.

Leo Sampson'ın arabası, araba yoluna park etmişti. Beattie kaşlarını çattı. Onun burada olmasını beklemiyordu.

Beattie aceleyle merdivenleri çıkıp kapıyı açtı.

"Charlie?"

Leo oturma odasından çıkarak Beattie'yi karşıladı. Sanki bütün gece uyumamış gibi bir hali vardı.

"Beattie," dedi. "Nerede olduğunu bilmiyordum."

"Charlie sana söylemedi mi?"

Leo yaklaşarak Beattie'nin elini tuttu. "Gel, otur."

Beattie elini çekip kurtardı, içini bir korku kaplamıştı. "Hayır. Neler oluyor? Sen neden buradasın? Ayrıca Charlie nerede?"

Leo dudaklarını ıslattı.

"Leo?" dedi Beattie, korkudan boğazı daralmıştı. "Söylesene!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir kaza oldu."

"Hayır." Beattie'nin yüzü buruştu, göğsü hızla inip kalkıyordu. "Hayır, hayır, hayır. Charlie'm olamaz."

"Beattie, ben–"

"Ne oldu?"

"Ben... Ben emin değilim. Seni görmeye gelmiştim. Birch oradaydı, eyeri üzerinde, dizginleri peşi sıra sürükleniyordu. Beni Charlie'ye o götürdü... Belki de bir yılan atı ürkütmüştür. Charlie..."

Beattie, hiçbir şey söylemeden Leo'ya baktı. Leo'nun az sonra ne söyleyeceğini biliyor ve onu duymak istemiyordu.

"Üzgünüm, Beattie, Charlie öldü."

"O nerede?" diye sordu Beattie, güçlükle nefes alarak. "Onu görebilir miyim? O...?"

"Cesedi Doktor Malcolm'ın yanında. Onu görmek istemezsin, Beattie. Onu yaşadığı haliyle hatırla." Leo başını iki yana sallayarak alnını ovuşturdu. "Eğer istersen Charlie'nin çiftliğe gömülmesi için gerekli düzenlemeleri yapabilirim."

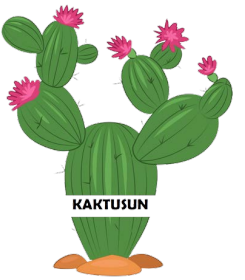
Gömmek mi? Gömmek mi? Charlie toprak altında... Beattie elleriyle yüzünü tırmalamaya başladı, hıçkırıkları o kadar yüksekti ki kendisini bile korkutuyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Leo, onu avutmak için Beattie'ye sarılmaya çalışarak.

Fakat Beattie, Charlie'nin dışında kimsenin ona dokunmasını istemiyordu.

Leo geri çekildi. Beattie merdivenlere yığılarak boylu boyunca uzandı ve başını en yakındaki basamağın köşesine çarptı. İçinde kapana kısılmış bir çığlık vardı. Zaman iç içe geçmişti –dakikalar, saatler... Boşluk. Boşluk. Bomboş yıllar birbiri ardına onu bekliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Beşinci Bölüm

Emma

Okul koridorunun çift kanatlı kapısının ardındaki çalılaların üzerinden ılık bir rüzgâr geçti. Uzakta, limandaki teknelerin direklerini ve dalgalanan rengârenk bayraklarını görebiliyordum. Patrick ve Marlon içeriyi hazırlarken, ben de uzun, ahşap bir banka oturmuş bekliyor ve yazın gelişinin tadını çıkarıyordum. Gökyüzü masmaviydi, sıcacık güneş çimenlere ve suya vuruyordu. Arabalar birer birer geliyor ve çocukları bırakıyorlardı. Çocuklardan bir iki tanesi bana sarılmak için geldiklerinde, içten sevgileri karşısında şaşırmıştım. Son olarak babasının beyaz, Lexus marka arabasının içinde Mina geldi. Mina arabadan inip kapıyı kapattıktan sonra babası uzaklaşarak oradan ayrıldı. Mina'yı karşılamak için otoparka yürüdüm. Koyu renkli saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve solgun yüzündeki yanakları kızarmıştı.

"Merhaba, Mina," dedim.

"Sen geri mi geldin?"

"Evet. Sana biraz bale öğreteceğim."

Mina'nın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Ger-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çekten mi?" Sıcacık, yumuşak eliyle parmaklarımı kavrayarak sertçe sıktı. "*Kuğu Gölü* mü?"

"*Fındıkkıran*. Sana uyar mı?"

Mina elimi bırakmadan başını olumlu anlamda salladı ve birlikte içeri girdik.

Marlon çocuklara her zamanki ısınma hareketlerini yaptırdıktan sonra Mina ile birlikte aralarından ayrılarak, bir teyp ve *Fındıkkıran* CD'sinin bulunduğu arka odaya geçtik. Mina'nın diğerlerinden neden ayrı tutulduğunu ve Becky, Zack ya da diğer arkadaşlarından herhangi birini neden davet etmeyeceğimi anlaması biraz zaman aldı. Fakat durumu anladığında, kendini tamamen görevine adadı. Hareketleri öğrenmek için tüm dikkatini verdiğini görmek beni oldukça şaşırtmıştı. İtiraf etmem gerekir ki utandırmıştı da. Gösterdiğim hareketleri nasıl taklit ettiğini gördüğümde ise daha da şaşırmıştım. Gelgelelim, yarım saat sonra Mina yorulmaya başladı.

"Geri kalanını sonra öğrenirim," dedi bir hareketin ortasında ansızın durarak.

Dikkatimi toplamam birkaç saniyemi almıştı. "Bu kadar kolay vazgeçersen asla öğrenemezsin," demek istedim. Ancak onun bir balerin değil, Down sendromlu bir kız olduğunu kendime hatırlatmak zorundaydım. Ayrıca harika bir iş çıkarmıştı.

"Aferin sana," dedim. "Harika bir başlangıçtı. Sen şimdiye dek gördükleri en güzel Dew Drop olacaksın."

Mina elimi tutarak ağırbaşlı bir şekilde sıktı. "Şimdi diğerlerinin yanına gidebilir miyim?"

Provanın geri kalanını koltuklardan birine oturarak seyrettim. Doğruyu söylemek gerekirse, provadan çok Patrick'in sırtını seyrediyordum. Oldukça düz bir sırtı ve güzel, geniş omuzları vardı. Biraz sıskaydı, ama bir deri bir kemik de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sayılmazdı. Josh ise bütün gününü ofisinde geçirmesine ve BlackBerry'sinden daha ağır bir şey kaldırmamasına rağmen bir tersane işçisinin kaslarına sahipti. İlk defa bu durum bana komik gelmişti.

Prova sona erdiğinde, Mina'nın babası geciktiği için Patrick ve ben, Mina ile birlikte yirmi dakika dışarıda beklemek zorunda kaldık. Çimenlerin üzerinde Mina'ya hareketleri bir kez daha tekrar ettirmeye çalışsam da müzik olmadan konsantre olmakta zorlanıyordu. O yüzden onu kendi haline bıraktım. Nihayet Lexus gelmişti. Babası korna çaldığında, Mina bize aceleyle 'hoşça kalın" diyerek otoparka yöneldi.

"Provaları seyretmeye hiç gelmiyor mu?" diye sordum Patrick'e sessizce.

"Asla."

"Ya konserler?"

"Asla."

Kapı kapandı ve araba uzaklaştı.

"Adi herif," dedim.

Patrick bir iç çekti. "Ailelerin kendi içinde neler yaşadığını bilemeyiz. En iyisi yargılamamak."

"Annesi var mı? Ya kardeşleri?"

"Annesi küçükken ölmüş. Kardeşi de yok."

Bir süreliğinde bu düşünceyi kafamda döndürüp durdum. Derken Patrick, "Aç mısın?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim, bu sorunun ne anlama geldiğini fark etmeden önce. Birine aç olup olmadığını sormak, öğle yemeği randevusu anlamına geliyordu. "Yani, evet. Biraz. Ne de olsa bir şeyler yemeliyiz. Gidip öğle yemeği yemek ister miydin?"

"Eğer istersen."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tabii. Neden olmasın?" dedim, soğukkanlı görünüp görünmediğimi merak ediyordum.

Sandy Koyu'ndaki bir kafeteryaya girdik. Kahve tam bir hayal kırıklığı olsa da Patrick'in sırtı yerine yüzüne bakıyor olmak güzeldi. Bir zamanlar onu yakışıklıdan ziyade ilgi çekici bulduğuma inanabilmek zordu. Doğrusu Patrick'in yüzü oldukça çekiciydi. Bilhassa gözleri yeşilin alışılmadık bir tonuna sahipti ve göz kapakları ilginç bir şekilde yukarı kıvrılıyordu.

"Eee, Mina ile provan nasıldı?" diye sordu Patrick, kahvesinden ilk yudumunu aldıktan sonra.

"Harikaydı. Oldukça odaklanmıştı. Onun bu kadar yetenekli olduğunu fark etmemiştim."

"Hepsi de farklı çocuklar. Gerçekten çok çeşitli kabiliyetleri var," dedi Patrick. "Artık onlar hakkındaki hiçbir şey beni şaşırtmıyor." Gülümsedi. "Yani dansını sevdi, öyle mi?"

Evet dercesine başımı salladım. "Gerçek bale."

"Bana gösterdiğin o dans harika görünüyordu."

Biraz utanmıştım. "Çok basitleştirmiştim. Dew Drop benim ilk rolümdü. Aslında son derece zordur." Bir an böbürlendiğimi fark etsem de kendini durduramamıştım. Dans edebildiğim zamanlar ne kadar iyi bir balerin olduğumu bilmesini istiyordum. Fakat onu etkilemek uğruna çaresizce çırpınışıma üzülerek sustum.

Patrick birkaç dakika boyunca sessizce oturmamıza izin verdikten sonra, "Emma, seni dans ederken seyretmiştim," diyerek sessizliği bozdu.

Başımı kaldırarak gözlerine baktım. "Öyle mi?"

"Monica'da bir DVD'si vardı. O genç bir kızken onun kahramanlarından biriydin. Büyükannenin kasabayla olan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bağı sayesinde herkes seni tanırdı. Gazete bayii mutlaka senin DVD'lerinden birkaçını bulundururdu. Giselle performansını neredeyse yüz kez izlemiş olmalıyım."

Yüzüm gururla ışıldadı. "Monica'nın hayranım olduğunu bilmiyordum."

"Onun bir ahmak olduğunu düşünmeyesin diye sana söylememem için bana yemin ettirmişti."

Güldüm. "Dans etmek istiyor muydu?"

"Küçükken bir süreliğine denemişti. Ama hiç öğrenemedi. Tıpkı benim gibi uzun ve sıska." Ardından gözlerini benden kaçırarak kahvesini karıştırmaya koyuldu. "Çok güzel dans ediyorsun."

"Ediyordum," dedim. "Geçmiş zaman." Değişen vücudumu düşündüm. Kaslarım şimdiden zayıflamaya başlamış ve her yerimi bir yağ tabakası kaplamıştı.

"Affedersin," dedi Patrick. "Seni üzmek istememiştim."

Öğle yemeğimizin gelmesiyle birlikte, konu ben olmaktan çıkmıştı. Buna hem sevinmiş hem de hüsrana uğramıştım. Gerçekten ne kadar iyi dans ettiğim hakkında daha çok şey duymak istiyor, bunu bilhassa Patrick'in ağzından dinlemek istiyordum. Öte yandan, kaybolan ve bir daha bulunamayacak şeylerin düşüncesi beni derin bir hüzne sürüklüyordu.

Patrick saat üç buçukta beni eve bıraktığında, kendimi yalnız ve kederli bir halde bulmuştum. İçimde sürekli bir şeyler dileyen bir his vardı. Asıl sorun, artık ne dileyeceğimden bile emin olamayışımdı.

Büyükannem diktiği elbise parçalarının her taslağını ve her modelini saklamıştı. Ve hepsi de Blaxland Yünleri'nin Kuzey Sidney'deki genel müdürlüğündeki büyük, kilitli dolaplarda tutuluyordu. Genellikle binanın giriş salonunda, cam bölmelerin ardında ve beyaz ışıkların altında sergilenirlerdi. Bu yüzden kutuların içinde bulmayı umduğum son şey, şeffaf kopya kâğıdına çizilmiş bir elbise modeliydi.

İçinde yalnızca hamamböceği izleri bulunan Georgette Heyer romanlarının olduğunu düşündüğüm bir kutuyu aceleyle boşaltırken, az kalsın onu da yırtıp atıyordum. Günlerden pazardı ve saat oldukça erkendi. Duyduğum ilk karga sesine uyanmıştım. Gördüğüm bir rüya beni uyandırmıştı. Rüyamda annemi görüyordum, fakat aslında benim annem değildi. Dev bir dalga gitgide yaklaşıyordu ve dalga vurmadan önce onun kim olduğunu kanıtlamak için kutunun içindeki bir fotoğrafı bulmak zorundaydım.

Bu rüya beni rahatsız etmişti.

Şimdi de ikiye katlanmış elbise modelini açarken, onun Sidney'deki koleksiyona nasıl gideceğini düşünüyordum. Kâğıdı açıp baktığımda, bunun bir çocuk için çizilmiş bir model olduğunu gördüm. Belli ki küçük bir kıza göreydi. Küçük bir elbise modeliydi.

Merakla kutuyu karıştırmaya devam ettim. Kutunun dibinde ona benzer on bir elbise modeli daha buldum. Hepsi de çocuk içindi. Minik bluzlar, etekler ve elbiseler.

Büyükannem hiçbir zaman çocuk kıyafetleri tasarlamamıştı. O, iş kadınlarının giyim alanında bir ikon olarak bilinirdi. Elbise modellerini yere sererek uzunca bir süre onlara baktım. Evet, bunları bir komşusu ya da bir arkadaşı için yapmış olabilirdi. Ya da... Fakat o fotoğraftaki küçük kızı düşünmeden edemiyordum. Bunlar onun için miydi? Kimdi o?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neden yalnızca annemi arayıp sormuyordum ki? Annem tüm bunları birkaç saniye içinde açıklığa kavuşturabilirdi.

Ya da hayır. Eğer büyükannemin gizli bir başka ailesi olduysa, bunu öğrenmek annemi üzebilirdi. Sonra da kalkıp buraya gelmek isterdi.

Elbise modellerinin olduğu kâğıtları dikkatlice katlayarak piyanonun üzerine bıraktım.

Artık yalnızca büyükannemin hikâyesini öğrenmek için kutuları boşaltmadığımı itiraf etmeliydim. Bir kanıt bulmanın peşine düşmüştüm. Hızımı azaltarak her defteri, her mektubu, işle ilgili her türlü kaydı dikkatlice gözden geçiriyordum. Satın alınan koyunların ve satılan yünlerin faturalarını inceliyor, herhangi bir ipucu barındırıyorlar mı diye bakıyordum. Hiçbir ipucu yoktu, fakat yine de bakmaya devam ediyordum.

O akşam annem her zamanki, adeta doğaüstü olan önsezileriyle, nasıl olduğumu sormak için beni aradı.

"Ah, iyiyim," dedim, en alt basamağa oturup dizimi gererek. "Hâlâ yapılacak çok iş var."

"Bugün eve geleceğini sanıyordum."

"Ah. Havaalanına gitmedin, değil mi?"

"Hayır. Ama yatağının örtülerini değiştirdim."

Kendimi suçlu hissetmiştim. Fakat Louise Blaxland-Hunter söz konusu olduğunda, ilk defa kendimi suçlu hissetmiyordum. "Birkaç hafta daha buradayım. Belki de altı hafta."

Annemin sesi dehşete kapılmış gibiydi. "Yapılacak ne kadar iş var?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sandığımdan daha yavaş çalışıyorum, ayrıca burayı gerçekten çok sevdim. Arkadaşlar bile edindim. Hemen şaşırma."

Annem güldü.

"Yine de Noel'de kesinlikle evde olacağım," diye ekledim.

"Bu iyi olur. Uzun zamandır ilk kez Noel'i seninle geçireceğiz."

"Baksana, anne, eşyalarımı buraya gönderebilir misin, lütfen? Londra'dan getirdiğim eşyalardan bahsediyorum." Dizüstü bilgisayarımı, hatta belki cep telefonumu bile kullanabilirdim. Ayrıca kot pantolonum ve tişörtlerimden başka giyecek bir şeylerim olurdu.

Bir süre sohbet ettikten sonra –aptallık edip– bir soru sormayı göze aldım.

"Anne, büyükannemin burada yaşadığı zamanlar yaptıkları hakkında neler biliyorsun?"

"Koyun çiftliğini işletiyordu. Çoğunlukla defterleri tutuyordu, fakat sürü otlatmaya çıktığı da oluyordu. Bir arkadaşımızın çiftliğinde ata bindiğini görene dek ona hiç inanmamıştım. O zamanlar elli yaşında olmalıydı, ama eyerin üzerinde son derece rahat görünüyordu."

"Hayal edemiyorum."

"Oldukça zarifti." Annemin sesinde bir gülümseme vardı.

"Başka? Hiç arkadaşı var mıydı? Ya erkek arkadaşları?"

"Sanmıyorum, hayatım. Buna vakti yoktu. Ayrıca büyükbaban onun ilk aşkıydı."

"Gerçekten mi? Büyükannem onunla tanıştığında otuzlu yaşlarındaydı."

Annem kısa bir süre duraklayarak düşündü. Aniden bir sessizlik oluşmuştu. Ardından, "Neden soruyorsun?" diye sordu sakince.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir sebebi yok," dedim, o kadar da sakin olmayan bir ses tonuyla. Annem bir şeyler çevirdiğimi anlamıştı.

"Em, eğer benim bilmediğim bir şeyler biliyorsan…"

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedim.

"Neden büyükannenin geçmişiyle ilgili sorular soruyorsun?"

"Çünkü burada, onun bu kocaman evinin içindeyim ve burada yalnız yaşayıp yaşamadığını düşünüyorum. Kendini yalnız hissedip hissetmediğini merak ediyorum."

"Yalnız mı hissediyorsun? Oraya gelmemi ister misin?" diye sordu annem. "Eşyaları ayırmak için yardıma ihtiyacın var mı? Gerçekten, orada o kadar uzun süre kalmamalısın. Burada bizimle Sidney'de olmalısın. Daha çabuk bitirmen için sana yardım edebilirim. Yarın uçağa binip eşyalarını da yanımda getirebilirim."

Annemin ikna kabiliyetine oldukça alışkındım, Londra'da olduğum zamanlar bunları binlerce kez duymuştum.

"Hayır, anne. Ben iyiyim. Sen sadece eşyalarımı gönder yeter. Tek başıma olmak hoşuma gidiyor. Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Gelme." *Lütfen gelme.*

Yine de annemin içine bir kurt düştüğü belliydi. Keşke ona hiçbir şey söylemeseydim, diye geçirdim içimden. Hiç değilse anneme söylememeliydim. Fakat Mike Dayı'yı yeterince kışkırtırsam daha iyi bilgiler edinip edinemeyeceğimi de merak ediyordum.

Eşyalarımın gelmesi perşembe gününü bulmuştu.

"O kutunun içinde ne var?" diye sordu Monica merakla, kargo arabası uzaklaşırken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eşyalarım var. Giysiler, Londra'dan getirdiğim ıvır zıvırlar falan." Dikkatlice diz çökerek ilk kutunun kapağını açtım.

"Yani buraya yerleşiyorsun, öyle mi?"

"Pek sayılmaz, ben... Şey, bir süreliğine diyelim." En üstteki giysileri çıkarıp koridorun bir kenarına bıraktım.

"Senin için büyük yatak odasını hazırlamama izin ver. Güzel bir odada kalmış olursun."

Başımı iki yana salladım. "Bütün odalar güzel, kaldığım yerden memnunum. Bak, dizüstü bilgisayarım." Bilgisayarı kutudan çıkarıp yere koydum. "Belki internete bağlanabilirim diye düşündüm."

"Telefon idaresini arayabilirim," dedi Monica. "Bir modeme ihtiyacın olacak."

"Çok iyi olur," dedim. Hemen ardından, artık miadı dolmuş olan cep telefonumu buldum. Şarj aletimi bulmak için kutunun altını üstünü getirsem de onu göremedim. Onu İngiltere'den getirdiğimi bile hatırlamıyordum. Muhtemelen hâlâ orada, prize takılı bir halde duruyor olmalıydı.

Monica telefonu elimden alarak, "Bunu ben hallederim," dedi.

Monica'nın gençken bana olan hayranlığına dair Patrcik'in söylediklerini hatırlayarak gülümsedim. "Çok iyisin, Monica. Ama bazı işlerin altından nasıl kendi kendime kalkabileceğimi öğrenmeliyim. Şimdiye kadar hep bir asistanım oldu, bu da hiçbir zaman işlerin bir hal çaresine bakmak zorunda kalmadığım anlamına geliyor. Ben sadece dans ettim."

"O da güzel bir şey."

"Bazı yönlerden güzel. Diğer yönlerden ise sadece dünyayla irtibatımın olmaması anlamına geliyor. Kazadan sonra bu durumla başa çıkabilmem çok daha zorlaştı." Mutfaktaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çaydanlığın çıkardığı ıslığa benzer sesi duyabiliyordum. Monica onu kargo gelmeden hemen önce ocağa koymuştu.

"Ben bakarım," dedi Monica. "Çay mı kahve mi?"

"Kahve," diye yanıtladım. "Sert olsun." Hâlâ açık olan ön kapıdan içeri giren güneş ışığı, diğer bir kutuyu açtığım sırada kucağımda geziniyordu. Tiz çığlıklar atarak geçen bir papağan sürüsünün ardından etraf yeniden eski sessizliğine büründü. Bu sessizliği, özellikle de trafik gürültüsünün yokluğunu gittikçe daha çok sevmeye başlamıştım.

Kutuda üzerinde Blaxland Yünleri'nin amblemi bulunan bir poşet bularak merakla açtım. Torbanın içinde, babama atmasını söylediğim ve *Kuğu Gölü*'nde taktığım o taç vardı. Sanırım babam kendisine söylenenleri yapma konusunda hiç iyi değildi. Yıllarca annemin otoritesi altında yaşamak ona bağışıklık kazandırmış olmalıydı. Monica döndüğünde, birlikte yere oturup kahvelerimizi içmeye başladık.

"Büyükannemin hayatı koca bir evi dolduruyorken, benim tüm hayatımın dört kutuya sığması ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Hiçbir anlama gelmiyor," diye yanıtladı Monica. "Senin farklı bir hayatın vardı."

Bir sonraki kutuda, Josh ve benim kırık çerçeveli bir fotoğrafımızı buldum. Buna gerçekten hazırlıklı değildim. Fotoğrafı yavaşça kutudan çıkardım.

"Bu kim?" diye sordu Monica.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bu Josh," dedim. "Eski sevgilim."

"Eski sevgilin mi?"

"Evet, ama onun 'eski' olmasını ben istemedim. Kazadan hemen önce beni terk etmişti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu hâlâ seviyor musun?" Monica'nın sesinde bir hoşnutsuzluk vardı. Başımı kaldırıp ona baktığımda, dikkatle beni incelediğini gördüm.

"Şey, evet," dedim. "Belki. O her zaman aklımda." Oysa onu unutmaya başlıyordum. Gülümsediğinde yüzünün aldığı şekli, duştan çıktığında teninin nasıl koktuğunu, kahkahalarının tınısını unutuyordum…

Monica sessizleşmişti. Josh hakkında söylediklerimin onu neden üzdüğünü merak etmiştim. Sessizce kahvelerimizi içerken, dans ödüllerimden bazılarını kutudan çıkardım. Annem hiç de seçici davranmamış, kelimenin tam anlamıyla bütün eşyalarımı göndermişti.

"Aklına bütün bunları koyabileceğim bir yer geliyor mu?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Pek sayılmaz."

"Bu tarz konularda genellikle çok iyisin."

Monica ayağa kalktı. "Ben gidip mutfağı temizleyeceğim," dedi ters bir şekilde.

Önce Josh'ın yerdeki fotoğrafına, sonra tekrar Monica'ya baktım. Sanki kıskanmış gibi davranıyordu. Derken bir anda anladım. Monica beni Patrick'in adına *kıskanmıştı*. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, o yüzden hiçbir şey söylemedim. İki arada bir derede kalmıştım. Bir yandan onu avutmak istiyor, diğer yandan yalan söylemek istemiyordum. Josh'ı hâlâ *seviyordum*. En azından sevdiğimi sanıyordum. Konuyu tekrar açamazdım, o nedenle Monica'nın öfkesini fark etmemiş gibi yaptım.

Fakat içgüdülerime karşı gelip burada arkadaşlar edindiğim için kendime kızıyordum. İnsanlar karmaşıktı ve ne yapacakları hiç belli olmuyordu.

Ben de dahil.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eğer cumartesi gecesi saat sekiz civarına kadar beklersem, Mike Dayı'yı sarhoş yakalamak için iyi bir şansım olacaktı. Bira içmeyi oldukça severdi, fakat sadece hafta sonları içecek kadar ölçülüydü.

Mike Dayı yalnız yaşıyordu. Eşi Donna, ben çok küçükken onu terk etmişti. O günden beri Mike Dayı'nın bir dizi 'bayan arkadaşı' olmuş, ancak hiçbiriyle bir yuva kurmamıştı.

"Mike Dayı?" dedim telefonunu açtığında. "Ben Emma."

"En sevdiğim yeğenim!" diye bağırdı Mike Dayı. "Ben de tam birkaç bira içiyordum. Neden bana uğramıyorsun?"

"Ben Tazmanya'dayım," diye yanıtladım.

"Hâlâ mı? Louise bana bundan bahsetmedi."

"Bu evde düşündüğümden çok daha fazla yapılacak iş var."

"İşleri senin yerine yapacak birini tutup o evi satmalı ve parasını Sidney'de kendine küçük bir daire almak için kullanmalısın. Emlakçı bir bayanla görüşüyorum. Bir şeyler bulmana yardım edebilir."

Bir süreliğine bana tavsiyelerde bulunmasına izin verdim, onu adeta konuşmaya hazırlıyordum. Mike Dayı'yı seviyordum, ama her şeyi bildiğini zanneden ukalanın tekiydi. Nihayet tekrar konuşmama yetecek kadar uzun bir nefes aldı. "Baksana, Mike Dayı, büyükannemin Tazmanya'daki hayatı hakkında ne biliyorsun?"

"Koyunlar," dedi.

"Demek istediğim, onun dışında ne biliyorsun? Yani özel hayatı hakkında. Yalnız mı yaşıyordu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belli belirsiz bir kaşınma sesi duydum. Tahminimce Mike Dayı kirli sakallı çenesini ovuşturuyordu. Bu iyiye işaretti, çünkü bu hareketi genellikle açıklamaması gereken bir şeyi açıklamadan hemen önce yapardı. "Pekâlâ," dedi yavaşça, "gerçekten bilmiyorum. Neden sordun?"

"Buradaki kutularda bazı ıvır zıvırlar buldum ve… Acaba özel bir arkadaşı var mıydı diye merak ettim."

"Bak, buna şaşırmazdım. Bir şey bildiğimden değil, ama on altı yaşındayken büyükannenle büyükbabanın bir tartışmasına kulak misafiri olmuştum."

"Eee?"

"Sadece büyükbabanın büyükannene, 'Bana anlatmadığın bir şey var, Beattie,' dediğini hatırlıyorum. Büyükannense hiçbir şey söylememişti. Sonra büyükbaban, 'Eğer geçmişte yaptığın bir şey bugün gelip kıçımızı tekmeleyecekse bunu bilmem gerekir,' dedi. Ama büyükannen ona da cevap vermedi."

Büyükbabam asla 'kıç' kelimesini kullanmayacağından bunu Mike Dayı'nın abartması olduğunu hemen anlamıştım. Ancak hikâyenin geri kalanı merakımı uyandırmıştı. "Gerçekten mi?"

"Kelimeleri tam olarak hatırlamıyorum, ama büyükannenin kesinlikle geçmişiyle ilgili ona anlatmadığı bir şey vardı. Büyükbaban endişeli ve gergindi. Bu anlattıklarım 1966 seçimlerinden hemen önceydi."

"Peki, sence büyükbabam ne demek istiyordu?" diye sordum.

"Gerçekten bilmiyorum, Em. O yılın başlarında annem bir süreliğine evden ayrılıp, tek başına Tazmanya'ya gitmişti. Babam neler döndüğünü bize anlatmasa da Louise ve ben bunun bir ayrılık denemesi olduğunu anlamıştık. Ama sonra geri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geldi ve iyi geçiniyor gibi görünüyorlardı. O zamandan beri bunları düşünmemiştim."

Mike Dayı'nın anlattıklarını kafamda döndürüp duruyordum. Büyükbabam, büyükannemi gizli bir geçmişi olmakla suçluyordu. Kucağında bir çocukla fotoğrafı, çocuk giysileri modellerinden oluşan bir koleksiyon... Bir İngiliz soylusu tarafından karşılıksız verilen bir çiftlik… İlk kez, boş bir spekülasyonla uğraşıyor olmadığımı fark etmiştim. Büyükannemin bu evde gerçekten gizli bir geçmişi vardı, fakat sadece bütün parçaları bir araya getiremiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Altıncı Bölüm

Havalar güzelleşmişti. Gökyüzü bulutsuz ve güneşliydi. Sıcak, hafif bir rüzgâr esiyordu ve her yer kır çiçekleriyle kaplıydı. Eğer bu tarz şeylere inanıyorsanız, tam da Tanrı'nın havasıydı. Aniden, eve kapanmak bir kabahat gibi görünür olmuştu. Çöpleri götürmek için gelen Patrick, henüz açılmamış kutuların ön depoya taşınmasına yardım etti. Gergindi ve Hatmi Çiçekleri'nin prova yaptığı okulun salonunun önümüzdeki iki hafta boyunca kullanılamayacağını, bu nedenle konsere hazırlanmak için daha az vakitlerinin olduğunu ve gerginliğinin sebebinin bu olduğunu söylemişti. Bense Monica'nın ona herhangi bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyordum. Acaba Patrick'in gözlerime bakamamasının sebebi, bir başkasına âşık olduğumu bilmesi miydi?

Ev neredeyse tamamen boşaltılmıştı ve nihayet satılabilir durumdaydı. Sanki içinde uzun zamandır birileri yaşıyormuş gibi görünüyordu. Monica işçi kulübesini temizlemeye koyulmuştu. Ön depoda hâlâ açılmamış birkaç kutu kalsa da onlarla gece ilgilenmeye karar vermiş ve onun yerine bahçeden başlangıç yapmıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Planlarımda ilk olarak girişteki sebzelikleri ele almak vardı. Bahçe işleri konusundaki becerilerim yok denecek kadar azdı, ancak Josh'ın terastaki saksılarıyla ilgilenişini izlemiş ve ana fikrini kapmıştım. Güneş ışığı saçlarımda gezinirken, uzunca bir süre hiçbir şey düşünmeksizin bitkileri budayıp yabani otları temizlemeye başladım. Arkamda yeşil bir çöp yığını birikmişti. Keşke güneşin altına yatıp bana arkadaşlık edecek bir kedi ya da köpeğim olsaydı, diye geçirdim içimden. O esnada evde çalan telefonun sesini duydum. Fakat sakat dizimle artık çalan telefonlara koşturamadığım için aldırış etmedim.

Okaliptüs ağacının altındaki tuzağı kaldırmayı düşünürken, araba yoluna giren bir araba dikkatimi çekti. Ayağa kalkıp bacağımı gererken, bunun Penelope Sykes'ın arabası olduğunu fark ettim. Habersiz bir ziyaret daha. Belki de çalan telefondaki oydu. Bir anda kendimden utandım. Neden herkes hakkında kötü düşünüyordum ki sanki? Neden yalnızca sıcakkanlı davranamıyordum? Bunu fazlasıyla telafi edecektim.

"Merhaba!" dedim arabadan inen Penelope'ye el sallayarak.

Penelope temkinli bir şekilde gülümseyerek yaklaştı. "Aramayı denedim."

"Ben de tam bir fincan çay içecektim. Sen de ister misin?"

"Kalmayacağım."

Ama Penelope'nin kalmasını sağlamaya ve onda daha iyi bir izlenim bırakmaya kararlıydım. "Israr ediyorum," dedim dirseğini tutarak.

Penelope karşı koymadan içeri girdi ve ben çayları hazırlarken masaya oturdu.

"Sana bir şey getirdim," dedi masaya bıraktığı bir kitabı bana doğru iterek. "Bana verdiğin tüm kayıtları savaş öncesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dosyama kaldırırken buldum bunu. Elimde böyle bir şey olduğunu bile unutmuştum."

Kitabı elime aldım. Kalın, parlak sayfalara basılmıştı ve hafifçe eğrilmiş bir kapağı vardı. Kişisel bir baskıydı. Kitabın adıysa, *Dindar Bir Kadının Hayatı*'ydı. Yüzümü buruşturdum.

"Tıpkı göründüğü kadar sıkıcı," dedi Penelope, fincanına dikkatle süt doldururken. "Ama oraya yapıştırdığım iki not kâğıdının arasındaki sayfaları okumalısın."

"Ne hakkında?"

"Kitabı Pamela Lacey adında bir kadın yazmış. Teyzesi Margaret Day, 1929 ve 1945 yılları arasında Lewinford'da yaşamış. Margaret Day'in tuttuğu bir günlük varmış ve öldüğünde onu yeğenine bırakmış. Yeğeni de onu bir biyografi gibi kaleme almış. Orada yazanların biraz hikâyeleştirildiğinden eminim, masumiyeti korumak adına isimler değiştirilmiş..." Penelope kaşlarını kaldırarak devam etti, "Büyükanneni aklımda tutarak kitaba hızlıca bir göz gezdirdim ve... Bak, bilmiyorum, ama orada Beattie'ye dayandırılmış gibi görünen bir karakter var. Hobart'tan çıkagelen genç, İskoç bir kız, çaresiz ve yoksulken büyük bir koyun çiftliği sahibi oluyor."

Baştan aşağı heyecanlanmıştım. "Evet! Bu Beattie olmalı."

"Hikâyenin ne ölçüde süslendiğini söyleyemem, Emma, artık bunu Pamela Lacey'ye sormak mümkün değil. Eğer bahsi geçen kişi Beattie ise oldukça önemsiz bir karakter olduğunu söyleyebilirim... Sadece birkaç sayfada kendisine değinilmiş." Penelope arkasına yaslanarak çayını yudumladı. "Ve seni uyarmalıyım, kendisi çok övülen bir portre değil."

Şimdi Penelope'yi kalmaya teşvik ettiğim için üzülmüştüm. Muhabbet etmeye değil, hemen oturup o kitabı okumaya ihtiyacım vardı. Zaten sohbet etme konusunda da hiç iyi değildim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yine de ev, planlarım ve havalar hakkında çene çaldıktan sonra Penelope gitmek üzere ayağa kalktı. Kitabı kolumun altına sıkıştırarak Penelope'yi arabasına kadar geçirdim. Sonra da kavak ağaçlarının arasında, fazlaca büyümüş otlarla kaplı bir yer buldum. Rüzgâr hızını arttırmıştı ve bulutlar gökyüzünde hızla sürükleniyorlardı. Bütün dünya hareket halindeyken, kıpırdamadan oturup kitabı okumaya başladım.

Bilinen adıyla 'İskoç kız,' bir akşam sırılsıklam bir halde ve beraberinde küçük, kızıl saçlı bir kızla birlikte kapıya gelerek yardım istemişti. Kitapta çocuğun Beattie'nin çocuğu olup olmadığı belirtilmemişti. Ama iki sayfa sonra çocuğun babası geldiğine göre, muhtemelen değildi. Ya da öyleydi. Bu benim ruh halime bağlıydı. İskoç kız alkole, uyuşturucuya, yasadışı kumara ve muhtemelen seks partilerine –bu kelime asla kullanılmamıştı, ancak 'şehvetli yetişkinlerin katıldığı hayal edilebilecek en kötü toplantılar' denerek atıfta bulunulmuştu– bulaşmış, ardından yerel bir çiftliğin sahibini baştan çıkararak, çiftliği kendisine çok ucuza sattırmıştı.

İşte yazar bunu çok yanlış anlamıştı. Beattie çiftliği ucuza değil, bedavaya almıştı.

Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Yazım şekli öylesine süslü ve mutaassıptı ki anlatılan olaylar kulağa gerçekçi gelmiyordu. Beattie'ye çiftliği veren adamın, Beattie'nin mektubunda bahsi geçen sevgilisi olup olmadığını merak etmiştim. Fakat tarihler birbirine uymuyordu. Raphael Blanchard 1934 yılında İngiltere'ye dönmüştü, o ateşli mektup ise muhtemelen 1939'da yazılmıştı. Öyleyse büyükannemin birden fazla sevgilisi mi olmuştu? Fotoğraftaki küçük kız onun kızı mıydı? Kızıl saçlı küçük kız için gelen o adam kimdi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annem gibi ben de büyükbabamın onun ilk aşkı olduğuna inanmak istiyordum. İlk ve tek aşkı.

Fakat yaşlı insanlar hakkında yapabileceğimiz en büyük yanlış, bir zamanlar onların da genç olduğunu unutmaktı.

Satırlar ve mektuplar arasında gözden kaçan bir bilgi bulabilmek umuduyla, aynı yedi sayfayı tekrar tekrar okudum. Büyükannemin sırrının ne olduğunu asla öğrenemeyeceğimi anlamaya başlamıştım. Bu düşünce canımı sıkmıştı. Büyükannem hayattayken onunla daha fazla zaman geçirmeli, onu bu kadar ihmal etmemeliydim. Fakat Londra'daki 'Son Derece Önemli Kariyer'im ile o kadar meşguldüm ki bana önemli bir şey anlatmak istediğini söylese bile onu dinlemeyebilirdim.

Şimdi dinlediğime ise hiç şüphe yoktu.

Patrick çarşamba günü okuldan sonra Monica'yı almak için uğradı. Monica genellikle eve yürüyerek dönüyordu, fakat gökyüzü her an gök gürültülü fırtınaya hazır bir halde beklemedeydi. Patrick'i gördüğüme sevinsem de bu sevincimi belli etmemeye dikkat ediyordum.

"Vay canına, bahçede harika işler çıkarmışsın," dedi Patrick.

"Adeta terapi gibiydi," dedim dallardan ve yabani otlardan oluşan dağı ona göstererek.

"Bunlardan kurtulmak için römorku olan birine ihtiyacın olacak. Etraftakilere bir sormamı ister misin?"

"Sorun değil. İnsanlarla görüşüp sorunları halletme konusuda daha iyi olmalıyım." Patrick'in güneş gözlüğünü gözünden çıkarmadığını fark ettim. "Zaten ben de seninle Mina

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hakkında konuşmak istiyordum," dedim. "O yüzden gelmene sevindim."

"Ne hakkında?"

"İki hafta boyunca prova yapmayacaksınız. Öğrendiği her şeyi unutabilir ve vakit hızla tükeniyor. Sence babası hafta sonları onu buraya bırakabilir mi? Eğer isterse bütün hafta sonunu burada geçirebilir…" Bir an, Mina gibi bir çocukla nasıl ilgileneceğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ederek sustum. "Çılgınca bir fikir değilse, tabii."

Patrick gözlüğünü başının üzerine yerleştirerek gülümsedi. Gözlük, saçının bir kısmının havaya dikilmesine neden olmuştu. "Bence çok hoş bir fikir. Ama babası bu kadar uzağa araba sürmez. Yine de Mina'yı evinden alıp evine bırakmama izin vermesi için onu ikna edebilirim."

"Bu sefer de sana zahmet olur."

"Benim için sorun değil. Uzak mesafelere araba kullanmaya oldukça alışkınım." Patrick güneş gözlüğünü tekrar gözüne geçirdi. "Bu konuyla ilgili seni arayabilir miyim? Neler yapabilirim, bir bakayım."

"Elbette, bana haber verirsin."

Açık havada yapılan işlere hiç de düşkün olmadığımdan dolayı, bahçe işleriyle uğraşmayı sevmeye başlamam beni oldukça şaşırtıyordu. Son olarak araba yolundan çamaşırlığa dek uzanan bahçeyi elden geçirecektim. Fazlaca büyümüş güllerin dikenlerinden kaçınmaya özen göstererek, çimenlerden ve yabani otlardan işe başladım. Tüm bunları zor, fiziksel bir iş olarak buluyor, ama zerre kadar aldırmıyordum. Kendimi ta-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mamen işe kaptırıyor, başka hiçbir şey düşünmememi sağlayışını seviyordum. Ne dizimi ne Josh'ı ne de annemi düşünüyordum. Sadece ben ve güneşin ısıttığı toprak vardık.

Saat üç civarı yanıma gelen Monica, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Arkamdaki yabani ot yığınına baktıktan sonra tekrar bahçeye göz gezdirdim. "Sanki hiçbir ilerleme kaydetmemişim gibi hissediyorum."

"İşçi kulübesini bitirdim. Gelip bakmak ister misin?"

Ayağa kalkarak bahçe eldivenlerimi çıkardım. "Gerçekten mi? Bitti mi?"

"Gel ve gör."

İçindeki kutular boşaltıldığından beri işçi kulübesine gitmemiştim. Orayı sadece karanlık ve örümcek ağlarıyla kaplı bir yer olarak hatırlıyordum. Monica kapıyı açtığındaysa içerisini tanıyamadım. Etraf tepeden tırnağa tertemizdi. Bütün o kir ve pisliğin ardından, altın sarısı bir zemin ve duvarlar ortaya çıkmıştı.

"Muhteşem görünüyor," dedim.

"İçeri gel, sana göstermek istediğim ilginç bir şey var." Monica kolumu hafifçe çekiştirdi. Ona Josh'tan bahsettiğimden beri ilk kez eskisi gibi arkadaşça davranıyordu.

Monica'nın peşinden en büyük odaya girdim. Monica, söz ettiği şeyi bana göstermek için minik pencerenin altına çömeldi.

"Bak," dedi. "Çiftliğe gelen bütün işçiler buraya baş harflerini kazımış."

Bakmak için eğildim. Monica haklıydı. Bir sürü harf vardı. Bu beni gülümsetti. "Her odada bunlardan var mı?"

"Sadece burada ve koridorun karşısındaki odada var. Bazıları da sevdiğinin başharfleriyle birlikte kalp içine alınmış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Meraklanmış bir halde bakmak için diğer odaya girdim. Fakat Beattie Blaxland için yazılmış bir BB yoktu. Yine de düşünmeden edemiyordum. Büyükannemin gizli aşkı işçilerden biri miydi? Bu durum, mektubunda kasabalıların düşünceleri hakkında söylediklerini bir açıklığa kavuştururdu.

"Ne yapmalısın biliyor musun?" diye sordu Monica, penceredeki gözünden kaçırdığı bir lekeyi başparmağıyla silerek. "Bu kulübeyi dekore etmek için biraz para harcamalı, sonra da tatil için kiraya vermelisin. Çiftlik turizmi oldukça büyük."

Başımı çoktan iki yana sallamıştım bile. "Mart ayında çiftliği komple satacağım. Bu başkasının sorunu olabilir."

"Kesinlikle satacak mısın?"

Monica'ya bakarak güldüm. "Kesinlikle. Muhtemelen. Bilmiyorum. Burada kalamam. Bir noktadan sonra gidip kendi hayatıma devam etmek zorundayım."

"Sidney'de mi? Yoksa Londra'da mı?"

Bu soru karşısında hemen cevap verememiştim.

"Josh ile birlikte mi?" diye ekledi Monica usulca.

Hazır konu açılmışken, bunu bir açıklığa kavuşturmaya karar verdim. "Londra'da eski bir erkek arkadaşımın olması seni neden bu kadar üzüyor?"

"Hâlâ sevdiğin bir erkek arkadaşının olması mı?"

Ellerimi iki yana açmış bir halde cevap bekliyordum.

Monica bir iç çekti. "Affedersin, o kadar belli ediyor muyum?"

"Evet."

"Sadece benim aptallığım. Patrick'ten hoşlandığını sanmıştım. Bilirsin işte, onu *beğendiğini*. Ve bu düşünceye o kadar bağlanmıştım ki…"

"Yani onun adına mı kıskandın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanırım öyle," diyerek gülümsedi Monica. "Affedersin."

"Sorun değil."

"Sadece..." Monica bir an sessiz kalınca, devam etmesi için bekledim. "Bir şey söylememeliyim..."

Beklemeye devam ettim. Yıllar geçtikçe tesadüfen de olsa suskun kalmanın insanları daha fazla konuşturduğunu keşfetmiştim.

"Mesele şu ki Patrick senden hoşlanıyor."

"Hoşlanıyor mu? Yoksa *beğeniyor* mu?" diye sordum, kendimi genç bir kız gibi hissetmiştim.

Monica başını iki yana salladı. "Patrick beni öldürecek."

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğim." Pekâlâ, işte bu tuhaftı. Biraz heyecanlanmıştım. Egzotik bakışları ve dümdüz bir sırtı olan Patrick... Haklı çıkmıştım, beni kız kardeşine söylemeye yetecek kadar çekici buluyordu. Bu düşünce, bedenimdeki her türlü tepkimeyi ateşleyivermişti. Kıkırdayan bir kız öğrenci gibi hafifçe güldüm.

"Her neyse," dedi Monica, "bu konuşmayı yaptığımızı unutalım. Seni utandırdıysam özür dilerim. Bahçe için sana yardım etmemi ister misin?"

"Çok isterim," dedim.

Öğleden sonranın geri kalanını Monica ile birlikte sessizce çalışarak geçirdik.

Mina'nın babası benimle tanışmak için ısrar edince, onu almak için Patrick ile birlikte Hobart'a gittim. Patrick arabayı Battery Point'teki kocaman, pencerelerle kaplı bir malikânenin önüne çekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kaşlarını çatarak kâğıtta yazan adresi kontrol ettikten sonra arabayı durdurdu. "Epey büyük bir evmiş," dedi.

"Bu evde sadece ikisi mi yaşıyor?"

"Bildiğim kadarıyla öyle." Patrick'in peşinden ben de arabadan indim. Birlikte ön kapıya yürüdükten sonra zili çaldık. Öğle vaktinin sarı ışığında gözucuyla Patrick'e bakıp dursam da bundan habersiz görünüyordu.

Sonunda kapı açıldı ve bizi Mina'nın babası karşıladı. Kırmızı bir teni ve koyu renkli, seyrek saçları olan uzun boylu bir adamdı. Bize gülümsemedi. "Tünaydın," dedi tokalaşmak için elini uzatarak. "Ben Reynold Carter."

"Emma Blaxland-Hunter," dedim Reynold'ın elini sıkarak. "Bu da Patrick Taylor."

"Siz şu balerinsiniz," dedi Reynold ifadesiz bir şekilde. "İçeri buyurun."

Patrick ile birbirimize bakarak Reynold'ı takip ettik. Cilalı parke döşemelerle kaplı bir holden geçip büyük, ısıtmalı bir salona girdik. Mina ayaklarının dibinde minik bir valizle, çekingen bir şekilde kanepede oturuyordu.

"Patrick! Emma!" dedi heyecanlı bir sesle. Babasının ona bakışıyla birlikte yeniden sessizleşti, ama ayakları mutlu bir şekilde kıpırdamaya devam ediyordu.

"Çok güzel bir eviniz var," dedi Patrick, Derwent Irmağı'na bakan pencereye göz atarak.

Kapının hemen yanındaki masada duran dizüstü bilgisayar dikkatimi çekmişti. Reynold Carter gibi bir adamın böyle bir çalışma köşesi değil de lüks bir ofisi olacağını düşünmüştüm.

"Mina kendi başının çaresine gayet iyi bakabilir," dedi Reynold. "Onun üzerine çok fazla düşmeyin. Mina'nın bağımsızlığı benim için çok önemli. Onun için de, tabii."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sadece onunla biraz zaman geçirmek istiyorum," dedim kızın saçını okşayarak. Mina sevgiyle bana baktı.

"Tamam. Pekâlâ." Reynold boğazını temizledi. "Daha önce hiç evden başka bir yerde yatıya kalmadı, o nedenle herhangi bir problem olursa beni arayın." Gözleri bilgisayar ekranına çevrildi. "Bana bir dakika izin verin."

Babası bilgisayarın tuşlarını tıkırdatırken, Patrick, Mina'nın valizini aldı. Reynold yeniden yanımıza geldi, Patrick ve Mina'nın gözlerine bakmıyordu. "Affedersiniz. İnternette hisse alım satımı yapıyorum da. Amerikan borsası hâlâ açık. Cumartesi sabahları benim için oldukça yoğun geçiyor."

"İşiniz bu mu?" diye sordum. Burnumu sokmamam gerektiğinin farkındaydım ama yine de merak etmiştim.

"Mina'nın annesi ölmeden önce borsacıydım," dedi Reynold. "Bir süreliğine Mina ile ilgilenmesi için bir dadı tutmuştum, ama sonra evde benimle olmasının daha iyi olacağına karar verdim."

"Babam gece gündüz çalışıyor," dedi Mina.

"Ama buradayım, değil mi?" dedi Reynold kendini savunur bir şekilde.

Mina kollarını babasının beline dolayarak ona sarıldı. "Seni seviyorum, baba."

"Uslu dur," dedi Reynold, Mina'nın başını öperek. Ardından kendini Mina'nın kollarından kurtararak geri çekildi. "Bana ihtiyacınız olursa arayın."

Patrick ile birlikte Mina'nın arka koltuğa oturmasına yardım ettik. Çok heyecanlıydı ve sürekli konuşup duruyordu. Babası onu uğurlamak için kapıya çıkmamıştı ve ona gittikçe öfkelendiğimi fark ediyordum. Şüphesiz ki Mina'ya kocaman

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir ev sağlamıştı, fakat Mina'nın sevgiye ihtiyacı olduğu açıktı. O oldukça sevgi dolu, neşeli bir kızdı.

Ardından Patrick'in nasihatini hatırladım. *Ailelerin kendi içinde neler yaşadığını bilemeyiz. En iyisi yargılamamak.*

Kır Çiçeği Tepesi'nin büyük kapılarından geçip araba yoluna girerken, Mina'nın heyecanının kaygıya dönüştüğü gözümden kaçmamıştı. Patrick'ten öğleden sonrasını bizimle geçirmesini istemeye karar verdim. Çünkü Mina onu daha iyi tanıyordu ve onun eve alışmasını istiyordum. Ben Mina'yı odasına çıkarırken, Patrick alt katta bekleyip akordu bozuk piyanoda bir şeyler çalmaya başladı. Mina'nın odası benimkinin hemen yanındaydı. Monica odayı bir gün öncesinden hazırlamış, temiz yatak örtüleri sermiş ve şifoniyerin üzerine kır çiçekleriyle dolu bir vazo yerleştirmişti. Mina valizini yatağın üzerine bırakarak düşünceli bir şekilde valizinin yanına oturdu.

"İyi misin?" diye sordum.

"Bu ev karanlık ve eski," dedi.

"Öyle. Yüz elli yaşından büyük bir ev. Korktun mu?"

"Hayır," dedi Mina. "Senin odan hangisi?"

Elimle duvarı tıklattım. "Hemen yandaki kapı."

Mina gülümsedi. "Tamam."

Aşağıda, Patrick 'Çiçeklerin Valsi'ni çalmaya başlamıştı.

"Bu senin şarkın, Mina," dedim. "Haydi, gidip dans edelim."

Alt kattaki oturma odasına indiğimizde, Mina daha mutlu ve daha az endişeliydi. Piyanonun üzerine dizdiğim dans ödüllerime hayretle göz gezdirdi. Kanepeyi duvara yaslayıp sehpayı da pencerenin altına iterek yer açmamın ardından, birlikte dans etmeye başladık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mina son çalışmamızdan bu yana birkaç hareketi unutmuştu, fakat düz sırtı ve sağlam adımlarıyla, oldukça güzel bir duruş sergiliyordu. Patrick piyanonun başındayken bütün parçanın üzerinden üç kez geçtik. Sonra da CD'yi bulduk ve Patrick ile kanepeye oturup Mina'nın bizim için dans edişini izledik.

Mina adeta nefesimi kesmişti. Onunla ve diğer çocuklarla ilk tanıştığımda, tek gördüğüm birbirlerine olan benzerlikleriydi. Oysa şimdi bu genç kadının görmediğim güzelliklerini görüyordum: Berrak gözler, duru bir ten, koyu renkli saçlar, gamzeli dirsekler ve yumuşak, bembeyaz eller. Mina dans ederken çok güzel oluyordu.

Patrick kulağıma fısıldamak için bana doğru eğildi. "Onunla harika bir iş çıkardın. Dansla da öyle. Hareketler onun için mükemmel."

"Bütün işi yapan o. Doğal bir zarafeti var." Aklıma Monica'nın, Patrick'in benden *hoşlandığına* dair söyledikleri gelmişti. Patrick'in koluma değen kolunun sıcaklığını hissederek bunun tadını çıkardım.

"Konuşmayı bırakın da beni izleyin!" dedi Mina, bir *relevé*'in* tam ortasında.

Patrick ve ben gülerek dikkatimizi tekrar Mina'ya yönelttik. Mina'nın gözlerinin mutlulukla parladığını görmek, benim için iyi bir ders olmuştu. O asla tam anlamıyla bale yapamayacaktı, ama yine de dans ediyordu. Ve bunu seviyordu.

Mina'nın dansı sona erdiğinde, Patrick ile birlikte onu ayakta alkışladık. Sanki sahnedeymiş gibi bizi selamlayarak öpücükler gönderdi.

"Yoruldum," dedi Mina.

---

* *Fr.* Balede bir yükselme hareketi. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Güzel," dedim. "Bu sıkı çalıştığın anlamına gelir. Gerçek balerinler çok sıkı çalışırlar."

Hep birlikte yere oturup Mina'nın çantasından çıkardığı bir oyunu oynamaya başladık. Dizim ağrısa da o kadar aldırış etmiyordum. Havanın kararmasına yakın, Patrick artık eve gitmesi gerektiğini söyledi.

Mina tıpkı eve ilk geldiği anda olduğu gibi tedirgin görünüyordu.

"Sorun yok, Mina," dedim. "Ben seninle burada kalacağım."

"Bu ev güvenli mi?" diye sordu Mina. "Bütün kapıların kilidi var mı?"

"Kesinlikle," diye yanıtladım.

Patrick'i kapıya kadar geçirdim. Sanki gitmek istemiyormuş gibi bir hali vardı. Belki ben de gitmesi konusunda biraz isteksizdim. Patrick arabasıyla uzaklaşırken hafif bir pişmanlık hissettim. Tarlaların üzerinden gelen akşam serinliği okaliptüs ağaçlarının arasında gizleniyordu. Akşam yemeğini hazırlamak için içeri girdim.

Ben fırına vereceğim tavuğu küçük parçalara ayırırken, Mina da masada oturup bezelyeleri ayıklayarak bana yardım ediyordu.

"Babam şimdi ne yapıyordur?" diye sordu Mina.

"Bilmem. Cumartesi akşamları genellikle ne yapar?"

"Bilgisayarında çalışıyor olur," diye yanıtladı.

"Öyleyse muhtemelen şimdi de aynısını yapıyordur." Mina'nın yanındaki sandalyeye oturdum. "Onu özlüyor musun?"

Bana bakarak gülümsedi. "Biraz."

"Yarın onu görürsün. Ama öncesinde çok daha fazla prova yapmalıyız." Elini tutarak sıktım. "Yoksa eve mi gitmek istersin? Gelip seni alması için Patrick'i arayabilirim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, ben iyiyim," dedi Mina. "Gerçek balerinler çok sıkı çalışmak zorundadır."

"Aynen öyle."

"O zaman kalıp çalışmaya devam edeceğim."

Gece yarısına doğru rüzgâr hızını iyice arttırmıştı ve uzaklardan gelen gök gürültülerini duyabiliyordum. Hatta bu yüzden kalkıp yatak odamın penceresini kapatmıştım. Yeniden yatağıma girdiğimde tıkırtıya benzer bir ses duydum.

Yerimden doğrularak dinledim. Ses, Mina'nın odasıyla benimkini ayıran duvardan geliyordu.

Yataktan çıkarak bitişikteki odaya gittim.

"Mina?" dedim kapıyı açarak.

Mina karanlıkta bana baktı. Duvarın yanında durmuş, bir önceki gün gösterdiğim gibi duvarı tıklatıyordu. Işığı açtığımda yüzünün gözyaşlarıyla kaplı olduğunu gördüm.

"Tatlım, ne oldu?" diye sordum hızla yanına giderek.

Mina bir şeyler söyledi, fakat dilinden dökülen kelimeler karmakarışıktı. Elini tuttum. Eli soğuk ve nemliydi. Çok korkmuştu. "Gelip seni alması için babanı aramamı ister misin?"

Mina hıçkırarak evet dercesine başını salladı.

Onu odama götürerek yatağıma yatırdım. "Bak, burası sıcak ve rahat. Sen burada bekle, ben de babanı arayayım."

Mina tekrar başını salladı.

Alt kata inerek bütün ışıkları açtım. Patrick'in benim için yazdığı telefon numarasını bulup çevirdim. Telefon çaldıkça çalıyordu. Altı kez. Yedi. Sekiz. Dokuz...

Nihayet Reynold telefonu açtı. "Alo?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bay Carter, ben Emma Blaxland–Hunter."

"Ne oldu?" Hiç nazik değildi. Hem de hiç.

"Mina fırtına yüzünden çok korkuyor ve gelip onu almanızı istiyor."

Bir sessizlik oldu. Reynold'ın bir şey söylemesini bekliyordum.

"Bay Carter?"

"Bu fırtınanın ortasında oraya gelemem."

Konuşamayacak kadar şoke olmuştum. Ardından kendimi toparlayarak, "Ama korkudan ağlıyor," dedim.

"Hepimiz zaman zaman hoşumuza gitmeyen şeyler yapmak zorunda kalırız. Orada kalmak zorunda. Sabaha sakinleşmezse beni arayın."

"Ama–"

"Sakinleşecektir," dedi ve telefonu kapattı Reynold.

Ahizeyi yerine koymadan önce ona bir süre bakakaldım. Az önce yaşananlara inanamıyordum. Resmen öfkeden deliye dönmüştüm. *Deliye dönmüştüm.*

Bir şekilde yukarı çıkmak ve bu güzel, kırılgan kıza babasının onu almaya gelmeyeceğini söylemek zorundaydım. Patrick'i çağırmayı düşündüysem de bu yağmurda yola çıkmasına neden olma düşüncesine katlanamazdım. Her zaman yaptığım gibi dikkatlice merdivenleri çıkarken öfkemi kontrol altına almak için derin derin nefes alıyordum. Mina yatağımda, lambanın yanında oturmuş pencereye bakıyordu.

"Mina?"

Etrafına bakındı.

"Baban gelemiyor, tatlım. Dışarıda şiddetli bir fırtına var."

Mina başını olumlu anlamda salladı.

"Hey, seni neyin neşelendirebileceğini biliyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mina, şifoniyere gidip üst çekmeceyi açışımı izledi. Çekmecedeki *Kuğu Gölü* tacımı buldum ve onu dikkatlice çıkarıp Mina'ya getirdim.

"Ne ki bu?" diye sordu Mina, yüzü anında parlamış ve dili çözülüvermişti.

"Bu çok özel bir şey, Mina, onu çok dikkatli tutmalısın."

Mina tacı saygıyla elimden alarak inceledi.

"Bu özel bir taç. Onu Odette'yi oynarken takmıştım."

"*Kuğu Gölü*," dedi Mina nefesi kesilmiş bir halde.

Tacı elinden alarak Mina'nın başına yerleştirdim ve gidip tuvalet masasının aynasında kendisine bakması için onu cesaretlendirdim. Aynanın karşısında dönüp dururken tüm korkularını unutmuştu ve aynadaki tacın görüntüsü ışıl ışıl parıldıyordu.

"Haydi, yatağa gel," dedim. "Burada ikimiz için de yer var. Fırtınadan korkmuyoruz."

"Korkmuyoruz," dedi Mina, yatağa gelip yanıma sokularak. Taç hâlâ başındaydı.

Işığı kapatmamla birlikte Mina'nın yumuşak eli karanlıkta benimkiyle buluştu. "İyi geceler, Emma," dedi.

"İyi geceler," diye karşılık verdim.

Mina'nın uyuduğundan emin olana dek uyumadan bekledim. Elimi tutan eli gevşemişti. Dışarıda fırtına kopuyor ve o kımıldamıyordu bile.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Yedinci Bölüm

Kendimi yatağımda sıkışmış ve terlemiş bir halde, erkenden uyanmış olarak buldum. Mina rahat rahat uyumaya devam ediyordu. Taç başından kayıp yanındaki yastığın üzerine düşmüştü. Tacı dikkatlice alarak komodinin üzerine bıraktım. Sabahın loş ışığı, perdelerin ardında ışıldıyordu. Bahçemi düşündüm ve kalkıp biraz daha çalışmaya karar verdim. Kot pantolonum ile uzun kollu bir tişört giyerek alt kata indim.

Fırtına sonrası gökyüzü açıktı. Çimenler ve taşlar hâlâ ıslaktı. Yol üzerindeki alet kovamı alıp gül bahçesinin yanına bıraktım. Sonra da gerek keserek, gerek çekip çıkararak, gerekse kazarak ağır ağır ilerlemeye başladım. Böylesine vahşice budandıktan sonra güllerin bir daha büyüyüp büyümeyeceğine dair en ufak fikrim yoktu. O sırada, onların çiçek açtığını asla göremeyeceğimi fark ederek üzüntüye kapıldım. O zamanlar bu eve bir başkası sahip olacaktı.

Bir an için bahçe küreğimi yere bırakıp düşüncelere daldım. Garaj yoluna başka biri arabasını park edecek, yatak odasına başka biri eşyalarını taşıyacak, yankı yapan büyük mutfakta başka biri yemek pişirecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendi kendime fazla duygusallaştığımı söyleyerek kazmaya devam ettim.

Güneş tamamen yükseldiğinde Mina'yı kontrol etmek için içeri girdim. Uyanıp giyinerek oturma odasına inmiş, ödüllerime bakıyordu.

Mina'ya kahvaltı hazırladıktan sonra biraz daha dans egzersizleri yapmak isteyip istemediğini sordum.

"Hayır," diye karşılık verdi, "bahçede sana yardım etmek istiyorum."

Böylece Mina'ya sağlam bir çift bahçe eldiveni verdim ve birlikte dışarıya, taze sabah güneşine çıktık. Gül bahçesine girmesini istemiyordum, çünkü dikenler beni fazlasıyla endişelendiriyordu. O yüzden ona hasta okaliptüs ağacının etrafındaki küçük dalları toplamasını ve yabani ot yığınının yanına koymasını söyledim.

Mina bir önceki geceye nazaran çok daha rahattı. Bahçe işleri hakkında neşeyle gevezelik ediyor, babasıyla birlikte diktikleri küçük sebzeliği ve kendi domateslerini nasıl yetiştirdiklerini anlatıyordu. Geçen gece Mina'yı almaya gelmediği ve onun dansıyla yakından ilgilenmediği için hâlâ babasına kızgındım. O yüzden bir bahçıvanlık hikâyesi beni ikna etmeye yetmeyecekti.

"Peki, boş zamanlarında neler yapıyorsun, Mina?" diye sordum. "Babanın bilgisayar başında çalıştığı zamanlarda?"

"Haftanın üç günü, öğleden sonralarını bir süpermarkette çalışarak geçiriyorum. Rafları düzenliyorum," dedi.

Oldukça şaşırmıştım. "Gerçekten mi?"

"Böylece babama yardımcı olmak için biraz para kazanıyorum. Ayrıca haftada üç sabah gelip bir şeyler öğrenmeme yardımcı olan bir arkadaşım var. Adı Bayan Pappas."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Okuldaki derslerle ilgili şeyler mi?"

Mina başını iki yana salladı. "Hayır, okulu geçen yıl bitirdim. Bayan Pappas bana nasıl güvenli bir şekilde otobüse bineceğimi ve bunun gibi şeyleri öğretiyor."

"Tek başına otobüse binebiliyor musun?"

"Bir kere binmiştim. Çok eğlenceliydi. Ama az kalsın ineceğim durağı unutuyordum." Kıkırdayarak bir avuç dalı ot yığınının yanına attı. "Sonra çikolata dükkânını hatırladım. Durak da dükkânın hemen yanındaydı."

"Ah, çikolatayı unutmak zordur."

Mina cevap vermeyince ona baktım. Okaliptüs ağacının altındaki iki dikenli çalının arasına dikkatle baktığını gördüm.

"Nedir o?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

Yavaşça ayağa kalkıp Mina'nın yanına geldim. Bir hayvan, belki de ölü bir hayvan göreceğimi sanıyordum. Ama bu bir hayvan değildi. Bu, bir şekildi. Kaşlarımı çattım.

"Bu bir haç işareti."

"Kiliselerdeki gibi."

"Evet. Burada gömülü bir şey olmalı." Ya da biri olmalı, diye geçirdim içimden. Fakat Mina'yı korkutmamak için bunu yüksek sesle söylemek istemedim. "Oraya gidebilecek miyiz, bir bakalım."

Mina ile birlikte dalları ve tuzağı sürükleyerek yolu açtıktan sonra, fazlaca büyümüş yabani otları ve sazları keserek yavaşça ilerledim. Nihayet mezarın başına varmıştım. Dikkatlice çömeldim. Haç, yaklaşık otuz santimetre yüksekliğindeydi. Bahçe küreğimi kullanarak yılların biriktirdiği tozu toprağı kazıdım. Altından bazı harfler çıkmıştı. Haçı yerinden çıkarmak istemiyordum, o yüzden diğer harfleri de ortaya çıkarmak için iyice yaklaştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra da yukarıdan aşağıya, dikey bir şekilde yazan yazıya baktım: C H A R L I E.

"Bir şey yazıyor mu?" diye sordu Mina.

"Charlie," diye yanıtladım. Dehşete kapılmıştım. Burada biri mi gömülüydü? Herhalde değildi. İnsanlar mezarlıklara gömülürlerdi.

Bir araba sesi duyuldu. Sesin geldiği yöne baktığımda, araba yoluna giren Patrick'in arabasını gördüm. Güneş ışığı arabanın ön camına vurarak yansıdı. Saat şimdiden o kadar geç olmuş muydu?

"Patrick!" diye bağırdı Mina, onu karşılamak için koşarak.

"Daha prova yapmadık," dedim bahçe aletlerimi yere bırakırken. Üstümün başımın toprak ve ter içinde, saçlarımınsa yıkanmamış olduğunun farkındaydım.

"Bahçeyi temizlerken bir haç bulduk," dedi Mina, Patrick'e.

"Ben de görebilir miyim?" diye sordu Patrick. Mina onu haç işaretinin yanına getirdi.

"Charlie," dedi Patrick, haçın üzerindeki yazıyı okuyarak. "Charlie'nin kim olduğunu merak ettim."

"Umarım evcil bir hayvandır," dedim.

Patrick doğrularak tek kaşını havaya kaldırdı ve bana baktı. "Evcil hayvan mı? Öyle olduğunu mu düşünüyorsun? Çiftliklerde her gün hayvanlar ölür ve kimse bu duruma duygusal bakmaz. Evcil hayvanının mezarı başına bir ağaç ve bir haç diken birini hayal edemiyorum. Bunun bir çeşit anıt olduğu çok açık. Bir insan için yapılmış."

Patrick'in haklı olduğunu biliyordum. Haç, özenle oraya yerleştirilmişti. Sadece evin bahçesinde gömülü bir ceset olduğu fikrini tüyler ürpertici buluyordum.

"Gidip eşyalarını topla, Mina," dedim Mina'ya.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam." Mina hızla eve koşturunca, Patrick bana gülümsedi.

"Yüzünde çamur var."

"Nerede?" diye sordum, elimi bilinçsizce sol yanağıma götürerek.

"Şurada." Patrick nazikçe kavradığı parmaklarımı yüzümün diğer tarafına götürdükten sonra bıraktı.

İçimde sıcak, tatlı bir ürperti olmuştu. Yüzümdeki çamuru sildikten sonra, "Sence buraya bir insan mı gömülmüş, yani?" diye sordum.

"Olabilir. Kaz ve gör," diye şaka yaptı Patrick. Ardından, tepemizdeki dallara göz gezdirdi. "Senin yerinde olsaydım burada fazla durmazdım. Bu dallardan bazıları kurumuş gibi görünüyor."

"Keseli sıçanlar," dedim. "Sanırım onlardan kurtulmak için bir şeyler yapsam iyi olacak. Bu ağaç sandığımdan daha önemli."

O gece, günün bütün çamur ve terini alıp götüren uzun bir duşun ardından, haç işaretini düşünmeye başladım. Aslında gün boyunca onu düşünmeden edememiştim. Temizlenmiş ve kurulanmış olduğumdan, ona tekrar bakmak için çiy yüzünden sırılsıklam olmuş bahçeye ayak basmak istemiyordum. Onun yerine büyük yatak odasına giderek pencereyi açtım. Dolunayın beyaz ışığı, arazilerin üzerine vuruyordu. Okaliptüs ağacı tam karşımdaydı. Bu pencere, evin ağaca bakan tek penceresiydi.

Manzara içimde kıpırdanan eski bir anıyı uyandırmıştı. İyice konsantre olarak onu hatırlamaya çalıştım. Derken bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anda hatırladım: Bu, büyükannemin evindeki tablonun ta kendisiydi. Onu her zaman sakinleştirip mutlu ettiğini söylediği tabloydu. Elbette öyleydi, şimdi onu buradan görebiliyordum. Tepenin kıvrımları ve hemen arkasındaki kayalık çıkıntı, tablodakinin aynısıydı. Bu ağaç onun için özeldi. Onu her gün görebileceği bir yere dikmiş, buradan ayrıldığında ise onu görmeye devam edebilmek için bir resmini yaptırmıştı.

Patrick haklıydı, bu ağaç bir çeşit anıttı. Onu ilk gördüğümden beri evin fazla yakınına dikilmiş olduğunu düşünmüştüm, ama belki de asıl amaç buydu. Birini kendine yakın tutmak... Charlie adında birini. Hayal gücümün fazla çalıştığından şüphe etsem de gözlerim yaşlarla dolmuştu.

Uzunca bir süre orada durup gecenin havasını içime çekerek, arazilerin üzerinde hareketli gölgeler oluşturan gümüş rengindeki ay ışığını seyrettim. Büyükannem Charlie adında birini sevmişti. Hiç şüphesiz, Charlie o mektuptaki adamdı. Ama o ölmüştü. Bir an, dünyanın benden uzakta döndüğünü hissettim. Eğer Charlie ölmeseydi, büyükannem onunla evlenebilirdi. Büyükbabamla hiç tanışmamış olurdu. Annem ya da Mike Dayı hiç olmazdı. Böylece tarih beni listeden çıkarmış olurdu. Yine de büyükannem adına her şeyin farklı olmasını dilerdim. Sevdiğiniz adamı kaybetmek korkunç bir şeydi.

Bir sonraki cumartesi okulun koridorunda, Mina göz kamaştırıyordu. Bütün dansı baştan sona hatırlıyordu ve Marlon, şovun geri kalan kısmını Mina'nın dansıyla birleştirmeye karar vermişti. Diğer altı çocuk Mina'nın etrafında dans ediyor –çok basit, yavaş hareketlerle– ve hepsi birlikte harika görünüyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lardı. Marlon, Mina'nın dansını tek izleyişte ezberlemiş, onu zorlayan birkaç hareketi değiştirerek daha pratik hale getirmişti. Kendimi biraz işe yaramaz hissetmiştim. Oturup onları seyrederken, uzun araba yolculuğundan sonra dizimin o kadar da ağrımadığını fark ettim.

Bahar daha çok yaz mevsimi gibi görünmeye başlamıştı. Konser yaklaşıyordu. Bahçe gittikçe daha derli toplu bir hal alıyordu. Son kutular da boşaltılmış ve ortadan kaldırılmıştı. Artık Monica'nın yapacak bir işi kalmadığından, gitmesine büyük bir üzüntüyle izin vermiştim. Monica haftada bir kez beni ziyarete geleceğine söz vermişti ve geliyordu da. Ama bu, sürekli yanımda olmasıyla aynı şey değildi. Onu özlüyordum. Patrick ise oldukça dalgın ve yoğundu. Kendimi gittikçe yalnız hissediyordum.

Bol bol yürüyor, hatta bazen koşuyordum. Dans etmeye çalışsam da bu bir zamanlar edebildiğim dansın küçük bir taklidi oluyordu. Vücudumun bir daha asla eskisi gibi hareket edemeyeceğini artık tamamen anlamıştım. Esnekliğimi kaybetmiştim ve dikkatli davranmadığım takdirde, acı daima tetikte bekliyordu. Öyle ki hâlâ beni ağlatabiliyordu.

Konsere üç haftamız kalmıştı. Marlon, dört gece kostümlü prova çağrısında bulundu.

"Gitmek zorunda değilsin," dedi Patrick. "Senin için Hobart'a ekstra yol olacak."

"Dizim artık epey iyi durumda," dedim. "Ayrıca Mina'yı kostümünün içinde görmeyi çok istiyorum."

Yaz akşamları muhteşemdi. Güneş ışığı geç saatlere kadar çekilmiyor, hava mis gibi kokuyordu. Londra'nın dumanlı yazlarına hiç benzemiyordu. Okula varıp arabadan indiğimiz sırada, her şey harika kokuyordu: Kesilmiş çimenler, uzaktaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çiçekler, pişen yemekler. Derin nefesler alarak kokuları içime çektim.

Otoparkın diğer tarafında, Mina'yı bırakmaya gelen babasının arabasını gördüm. Kaşlarım çatılmış bir halde, onu görmek için boynumu uzattım. "Bu yılki konsere de geleceğini sanmıyorum," dedim.

"En iyisi karışmamak, Emma," dedi Patrick.

Gecenin ve salonun parlak ışıklarının heyecanına kapılan Mina, bize el salladı.

Mina'nın yanına gidip elini tuttum ve arabaya doğru eğilerek, "İçeri gelmelisiniz, Bay Carter," dedim.

"Vaktim yok," dedi sertçe.

"Bu yılki konser için vakit ayırabilecek misiniz?"

Reynold ters ters bana baktı. "Bu kimseyi ilgilendirmez."

"Emma," diye seslendi Patrick, beni ikaz eden bir sesle.

"Mina çok güzel dans ediyor. Eğer kaçırırsanız çok yazık olur."

"Kapıyı kapatın, lütfen," dedi Reynold. "Acelem var."

Reynold'ın dediğini yaparak kapıyı kapattım. Mina, yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "O çok meşgul," dedi.

"Biliyorum, tatlım," dedim Mina'nın saçını okşayarak. "Sadece seni dans ederken izleme fırsatını kaçırmasını istemiyorum."

Birlikte salona girdik. Mina arkadaşlarına katılmak için koşarak uzaklaştığında, Patrick bana doğru dönerek, "Hiçbir şey söylememen gerekirdi," dedi sertçe.

"O bencil herifin teki."

"Bunu bilemezsin."

"Mina'nın korkudan hıçkırarak ağlamasına rağmen, fırtına esnasında onu çiftlikten almaya bile gelmedi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Patrick omzunu silkti.

"Üzgünüm," dedi. "Ama Marlon bunu bana daha ilk günden söylemişti. Bu aileler hakkında gerçekten hiçbir şeyi bilemeyiz ve hepsi de güçlüklerle farklı şekillerde başa çıkıyor. Reynold evinden çalışarak iyi bir kazanç sağlamak için elinden geleni yapıyor. Bu takdire değer bir şey."

"Ama onunla vakit geçiremeyecek kadar meşgul. Sevgiye zaman ayıramayacak kadar meşgul olamazsın." Bunları söylerken, bir zamanlar benim de öyle yaptığıma dair korkunç bir hisse kapılmıştım. Zoraki emekliliğime kadar, tüm hayatım boyunca aşka ve sevgiye vakit ayıramayacak kadar çok meşgul olmuştum. Ölümünden önce büyükannemi görmemiş, annemi ziyaret etmemiştim. Josh bile yanında olmayışımdan usanmış ve asistanıyla birlikte kaçmıştı.

Peki, ya şimdi? Artık düzelmiş miydim? Düzeldiysem bile bu sadece artık daha hareketsiz durmak zorunda olduğum içindi. Önceleri Monica'ya, Patrick'e Penelope Skyes'a yaptığım kabalıkları hatırladım... Herkese gerçekten kaba davranmıştım.

Patrick bir sorunla ilgilenmesi için çağrılınca, provayı izlemek için ön sıralardan bir koltuğa oturdum.

Işıklar kararmasıyla birlikte sahne ışıkları yandı. Patrick kostümlü gece provalarına bu kadar erken başlamalarının sebebinin, çocukları sahne ışıklarına alıştırmak olduğunu söylemişti. Şimdi neden öyle yaptıklarını anlayabiliyordum. Çocuklardan bazıları sahnenin büyüsüne kapılarak hareketlerini unutmuş bir halde, öylece dolanıp duruyorlardı. Marlon ise sahnedeki faciaya rağmen sabrını korumaya devam ediyordu. Kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Derken Mina'nın dans edeceği parça çalmaya başladı. Mina, kostümünün içinde sahneye çıktı: Mavi, tek parça bir bale elbisesinin üzerine hafif, ipeksi bir etek giymişti. Ona tavsiye ettiğim gibi yalın ayaktı. Sahnenin ön tarafına çıktığında ışıklar karardı ve beyaz bir spot ışığı Mina'ya odaklandı. Gergin bir halde, onun da diğerleri gibi dikkatinin dağılıp dağılmayacağını merak ediyordum.

Mina kollarını mükemmel bir şekilde kaldırdı ve ardından dans etmeye başladı.

İtiraf etmeliyim ki Mina'nın performansı beni –derinden– etkilemişti. Hâlâ onun şimdiye dek gördüğüm en güzel şeylerden biri olduğunu düşünüyordum. Bunu sebebi, sadece her hareketi eksiksizce yapması ya da etrafında dönen altı beyaz melek tarafından çevrelenmiş, uçuk mavi bir melek gibi görünmesi değildi. Hayatta birçok zorlukla karşılaşmış ve bunların üstesinden büyük bir zarafet ve gayretle gelmiş bir kız olduğu içindi. Mina'yı seyrederken bir yandan ağlıyor, bir yandan da babasının bunu kaçırmaya nasıl katlanabildiğini merak ediyordum.

Patrick saat ondan sonra beni eve bıraktı. Demliği ocağa koyup ayakkabılarımı çıkardım. Doğruca pijamalarımı giymeyi düşündüğüm sırada, kapının çalındığını duydum.

Merakla kapıyı açmaya gittim.

Kapıdaki Patrick'ti. "Affedersin, sana bunu vermeyi unuttum," diyerek içinde şarj aleti bulunan bir poşeti bana uzattı. "Monica gönderdi. Senin için sipariş etmiş. Ancak bugün geldi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkürler," dedim poşeti alarak. Demlikteki su kaynamaya başlamıştı. "Bir fincan kahve içmek ister misin?"

Patrick gözlerini benden kaçırdı. Bir an için rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Ardından tekrar dile geldi. "Tabii."

Mutfağa girdiğimizde telefonu şarja takıp kahveleri hazırlamaya başladım. Masaya oturup provalar ve Mina hakkında konuşmaya başladık. Sonrasında bir şekilde havadan sudan sohbet eder olmuştuk. Gerçekten başka şeyler konuşmak isteyen, ama yeterince cesur olmayan insanlar gibi konuşuyorduk. Patrick'i beğeniyordum. Fit vücuduna, yeşil gözlerine, kahve fincanını kavrayan uzun parmaklarına hayranlık duyuyordum. Fakat ona hayranlık duymaktan başka herhangi bir şey yapmaktan da korkuyordum. Neden olduğundan emin olmasam da ona daha da yaklaşmaktan korkuyordum.

"Artık gitmeliyim," dedi Patrick kahvesini bitirerek. "Okullu geceler."

Güldüm. "Cumartesi sabahı görüşürüz. Gerçi artık bana ihtiyaç yok."

"Tabii ki sana hâlâ ihtiyaç var," dedi Patrick, nazik ve içten bir şekilde.

Ona inanmıyordum, ama yine de gidecektim. Mina'ya gittikçe bağlanıyordum. Patrick'e ise gittikçe daha çok bağlanıyordum.

Patrick'i kapıya kadar geçirdim. Arabasına giden yolu yarıladıktan sonra aniden durdu ve geri döndü. Kapı eşiğinde öylece bekliyordum. Ay ışığı Patrick'in üzerine vuruyordu. Tam önümde durdu. Hiçbir şey söylemiyordu. Hiçbir şey söylemiyordum.

Ardından eğilerek beni öptü. Dudakları sıcacık, bedeni sıcacıktı. Kendimi ona yaslayarak, meraklı ellerimin Patrick'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sırtında gezinmesine ve giysilerinin altındaki kıvrımlarını hissetmesine izin verdim.

Patrick geri çekilerek, "İyi geceler," dedi ve yeniden arabasına yöneldi.

Araba gözden kaybolduktan sonra bile gülümsememe engel olamıyordum.

Ertesi sabah geç uyanmış, kahvaltı için alt kata inmiştim. Ekmeklerin kızarmasını beklerken, şarjı yeni dolmuş olan telefonumu açtım. Dört adet sesli mesajım vardı.

Kalp atışlarım şimdiden hızlanmıştı.

Mesajları dinlemek için telefonu tuşlarken, ellerimin titrediğini fark ettim.

"Emma, hâlâ bu numarayı mı kullanıyorsun? Beni ara." *Josh*.

Dördüncü mesajı dinlediğim sırada bir hikâye gözler önüne serilmişti. *Beni ara. Seninle konuşmam gerek. Sarah ile ayrıldık, yürümüyordu. O, sen değildin. Ara beni, bebeğim. Seni özledim. Ara beni. Ara.*

Ara beni.

Hayaller gerçeğe dönüşmüştü. Yaşanan her şey –geçirdiğim kaza, miras, Kır Çiçeği Tepesi'ndeki yaşam– şimdi ince bir kâğıt gibi hafif ve soluk görünüyordu. Ne vicdanımla savaşmak ne de aptallık yapıp yapmadığımı merak etmek vardı. Var olan tek şey, binlerce kez hayal etiğim gibi Josh'ın beni çağıran sesiydi.

Onu aradım. Londra'yı aradım. Eski hayatımı aradım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Sekizinci Bölüm

Beattie: Londra, 1965

Beattie makyaj malzemeleriyle dolu minik çantasını, düzenli bir şekilde yapılmış yatağın üzerine bıraktı. Ray, iki büyük valizi otel odasının kapısından içeri çekiştiriyordu. Valizler kalın, kahverengi halıda sürükleniyorlardı.

"Yardım edeyim mi?"

"Karımın valizini taşıyamasaydım nasıl bir koca olurdum ben?" diyerek güldü Ray.

Beattie yatağın kenarına oturarak Ray'in valizleri içeri taşımasını seyretti. Ray'in sarı saçları iyice seyrelmişti, ama hâlâ tek bir ağarmış teli yoktu. Sanki yılların sosyal hayatı ve siyasi sorumluluğu onu hiç hırpalamamış gibiydi.

Ray, Beattie'nin yanına oturdu. "Yoruldun mu?"

"İyiyim."

"Otuz saattir uçaktasın ve iyisin," diyerek Beattie'nin saçını okşadı Ray. "Beattie'm benim."

"Kaçta çıkacaksın?"

Ray saatine göz attı. Bir konferans için Londra'ya gelmişti. Beattie, Sidney'deki kendi işiyle fazlasıyla meşgul olduğundan, çoğu zaman ona eşlik etmiyordu. Ancak şirket

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie'nin tek başına idare edemeyeceği kadar büyümüştü ve artık Blaxland Yünleri'nin dizginlerini yavaş yavaş bırakmaya başlamıştı.

Ayrıca çocuklar da artık birer genç olmuşlardı ve onlara oldukça yüz veren halalarıyla kalmaktan oldukça mutluydular.

"Karşılama içkileri saat altıda verilecek. Ama gitmek zorunda değilim. Beni özlemeyeceklerdir."

Beattie esnedi. Belki o kadar da iyi değildi. "Hayır, gitmelisin. Ben oda servisine bir şeyler sipariş eder, sonra da kitap okurum."

"Erkenden uyuma. Uyku düzenin günlerdir bozuldu."

"Seni bekleyeceğim."

Beattie kıyafetleri katlayıp kaldırırken, Ray duş alıp tıraş oldu ve kâğıtlarını toplayarak kravatını düzeltti. İşte şimdi şapşalca gülümseyen ve aptalca, ama nazik el şakalarından hoşlanan Ray olmaktan çıkmıştı. O artık Sayın Mortondale Milletvekili Raymond Hunter ve Gölge Sağlık Bakanı'ydı.

"Çok geç kalmam," dedi Ray, Beattie'yi yanağından öperek.

"Teşekkürler, hayatım." Beattie gülümsemeye çalıştıysa da dudaklarının kenarının adeta taş kesmiş olduğunu hissedebiliyordu.

Ray başını yana yatırarak dikkatle Beattie'ye baktı. "Ters giden bir şeyler var, öyle değil mi?"

"Çocukları özledim," diye yanıtladı Beattie çabucak. *Ve dahası da var, ama sana anlatamam.* Ardından sakince Ray'in mavi gözlerine baktı. "Nasıl olduklarını sormak için kız kardeşini arayacağım, sonra daha iyi hissederim."

"Onlara benden selam söyle."

Ray gittikten sonra, Beattie pencereyi açarak trafik gürültüsünün ve sonbaharın serin havasının içeri dolmasına izin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

verdi. Sonra da bir kitap alarak yüksek yatağa uzandı. Ancak önündeki kelimelere bir türlü odaklanamıyordu. Londra'da en son, Henry ile birlikte Tazmanya'ya kaçmadan önce bulunmuştu. Fakat Ray bunu bilmiyordu. Beattie geçmişinin gizli kalmasını, karanlık ve utanç verici bir şekilde gömülmesini istememişti. Ama her nasılsa öyle olmuştu. Ray'in bilmediği asıl şey, Beattie'nin onunla İngiltere'ye gelmesinin bir başka sebebi olduğuydu. Yirmi beş yıldır ilk defa, Beattie kızını görebilmeyi umuyordu.

Charlie'nin ölümü, Beattie'nin dünyasında acı veren bir kırılma noktası olmuştu. Ancak yaklaşan kırkma sezonunu durdurmanın bir yolu yoktu. Leo Sampson, Beattie'ye elinden geldiğince yardımcı oluyor, Peter ile Matt işlerle gereğince ilgileniyorlardı. Beattie ise üst kattaki odasına kapanıyor, Charlie'nin mezarının başına diktiği okaliptüs fidesini görebilmek için pencerenin önünde oturup saatlerce ağlıyordu. Rüyalarında Charlie'yi karanlık bir koridorda gözden kaybolana dek kovaladığını görüyordu. Ya da onun, Birch'in üzerinde çiftliğin güney ucundan çıkagelmesini bekliyordu. Güneş batıp, gökyüzü soğuk ve karanlık olana dek bekliyordu. Ardından uyanıyor ve Charlie'nin yokluğunu sil baştan hissediyordu. Kolları ve bacakları o kadar ağrıyordu ki Beattie bir hastalığa yakalanacağını düşünüyordu. Fakat hiç hastalanmıyordu. Hatta neredeyse son derece sağlıklıydı. Kalbi paramparça, bedeni ise güçlü kuvvetli bir şekilde yaşamaya devam ediyordu.

Dünyanın bir yerinde amansız bir savaş hüküm sürüyordu. Dünyanın bir yerinde kızı bir başka anne tarafından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyütülüyordu. Ancak Beattie kendini bu endişelerle başa çıkmasına yetecek kadar uzun süre toparlayamıyordu. Aylar berbat bir durgunluk içinde geçiyordu. Tıpkı kışın dağların ardındaki vadiye çöken sis gibi, Beattie'nin üzerinde de bir keder bulutu çökmüştü ve kalkmak bilmiyordu. Beattie güneş ışığını görmüyordu.

Noel yaklaşıyordu. Beattie, Lucy için kışlık bir palto örüp onu İskoçya'ya yollarken az da olsa bir mutluluk duymuştu. Paltonun yanına, Lucy'ye Charlie'nin öldüğünü ve bir süredir ona yazamamasının sebebinin bu olduğunu açıklayan uzun bir de mektup iliştirmişti. Ancak Beattie'nin mektubu, uzun ve beklenmedik bir sessizlikle karşılık bulmuştu.

Paskalya Bayramı geldiğinde, Beattie o zamana dek altı ya da yedi mektup yazmış, yollamış ve beklemişti. Fakat hiçbir cevap gelmemişti.

Geceleri öfkesinden uyuyamıyordu. Molly ve Henry'nin bir telefonu olduğunu, fakat ona telefon numaralarını vermediklerini biliyordu. Buna nasıl cüret ediyorlardı? Beattie'nin tek istediği kızının sesini duymaktı. Bu onu son derece avutacaktı. Bu aptal savaşın bitmesini bekleyemezdi. Zamanı geldiğinde İskoçya'ya gidip onları bulacaktı. O zamana kadar Lucy'ye mektuplar yazmaya devam edecek, kızına olan sevgisini kâğıtlara dökecekti. Sonra da onları sessizliğe postalayacaktı.

Beattie işlerinin durgunlaştığının farkındaydı. Peter ile Matt oldukça gençti ve çiftliği nasıl idare edeceklerini tam olarak bilemiyorlardı. Son kırkma sezonu, şimdiye kadar olanların

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

en iyisiydi. O nedenle Beattie para konusunda endişe etmiyordu. Ancak evrak işlerini ihmal ediyor, yapılacak şeyleri ya geç organize ediyor ya da hiç ilgilenmiyordu. İşine olan düşkünlüğünü kaybetmişti. Bir zamanlar tarımsal işler ona yeni bir hayatı, yenilenmeyi ve büyümeyi anımsatıyordu. Şimdiyse etrafına bakındığında tek gördüğü şey ölümdü. Her şeyin üzerine gri bir tabut örtüsü serilmişti ve Beattie, buralardan kaçması gerektiğini biliyordu.

İşini kiralamak için bir ilan verdi ve eşyalarını toplamaya başladı.

Bir sabah, Lucy'den mektup gelip gelmediğini kontrol etmek için her zamanki gibi posta kutusuna doğru yolculuk ederken –yine hiçbir şey yoktu– üzerinde Avustralya hükümetinin arması bulunan bir mektup buldu. Beattie kaşlarını çattı. Vergi dairesinden, hatta belki de yurtdışından daha kötü haberler olmasından korkuyordu. Ancak mektubun vergiyle bir ilgisi yoktu. Görünüşe göre savaş kabinesi, kadın telgraf operatörleri için beş yüz adet pozisyon yaratmayı teklif eden bir tasarıyı kabul etmişti. Bir üniformaya ihtiyaçları vardı –yün etek ve ceket– ve Beattie'nin bir fiyat verip veremeyeceğini merak ediyorlardı.

Beattie posta kutusunun yanında mektubu iki kez okuduktan sonra, iki kez de oturma odasında okudu. Kışın ardından gelen baharın ilk filizleri gibi, kalbinde tatlı bir ürperti oluşmuştu. Bu çok gülünçtü. Elbette bir ceket ve etek tasarlayabilirdi, fakat tek başına beş yüz adet üniforma yapmasına imkân yoktu.

Fakat Beattie'den tek istedikleri bir fiyat vermesiydi. Sadece, bir düzine işçi tutmasını ve bir düzine dikiş makinesi almasını sağlayacak bir bütçe ayarlayabilirdi. Sonra da kıyafetleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tasarlamak, işleri yönetmek ve ürünleri denetlemenin dışında hiçbir şey yapmasına gerek kalmazdı.

Beattie, masasına oturup çalışmaya başladı. O sabahı modeller çizerek, karalayarak, kâğıdı buruşturup atarak ve yeniden başlayarak geçirdi. Hayattan herhangi bir tat almayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki kendini adeta sarhoş gibi hissediyordu. Haz, gerçek haz... Altı ya da yedi taslak çıkardıktan sonra, ne fiyat vereceğini düşünerek hesap yapmaya başladı. Çok fazla ya da çok az istememeyi umuyordu. Guruldayan karnı ona bir şeyler yemediğini hatırlattı. Başını kaldırıp dışarıya baktığında uzamış gölgeleri gördü. Resmen bütün gün boyunca bu fikir üzerinde çalışmıştı.

Beattie zamanın en son ne zaman bu kadar hızlı akıp gittiğini hatırlayamamıştı. Charlie'nin ölümünden beri geçen her dakika dayanılmayacak kadar uzundu. O an, onu bu azaptan neyin kurtaracağını anlamıştı: Çalışmak. Fakat çiftlikte çalışmayacaktı – burada onun için çok fazla anı vardı.

Beattie'nin sözleşmesinin güvence altına alındığını öğrenmesi altı hafta sürmüştü. O zamana kadar tüm eşyalarını toplamıştı ve gitmeye hazırdı. Bir emlakçı, Beattie'ye Sidney'de küçük bir yer bulmuştu. Altında da atölye yapmak için yeterince büyük yeri vardı.

Beattie'nin Kır Çiçeği Tepesi'nden ayrıldığı sabah yağmur yağıyordu. Gelen yeni kiracılar, çamurların ve su birikintilerinin arasından eşyalarını taşımaya çalışıyorlardı. Üç küçük erkek çocuğu heyecanla bağrışarak etrafta koşturuyordu. Evin tekrar kahkaha sesleri duyacağını ve aşkı hissedeceğini bilmek, Beattie'yi mutlu etmişti. Charlie'nin mezarına son bir kez bakmaksızın arabaya bindi. Eğer bakarsa, ağlayacağını biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie, Ray ile dört yıl sonra Sidney'de tanışmıştı. Savaş Dulları Derneği'nin düzenlediği bir bağış toplama balosuna davet edilmişti. Çoğunlukla içine kapanıp insanlardan uzak kalmak istiyordu. Şüphesiz şimdi yaşadığı yer Lewinford'dan oldukça farklıydı. Kimse onun ahlakından şüphe edilecek bekâr bir anne olduğunu bilmiyordu. Kimse onu İskoçya'daki gayrimeşru kızına ya da eski sevgilisi ve onun karısına sayısız mektuplar yollarken görmemişti. Leo Sampson dışında kimse, çetrefilli ve masraflı hukuk sistemi aracılığıyla Lucy'yi bulmak için Beattie'nin sarf ettiği çabaları ya da bitmek bilmeyen savaşın bu çabalarını iki kat zorlaştırdığını bilmiyordu. Geceleri, kızını son gördüğünden beri onun ne kadar değişmiş olduğunu düşünerek yastığına akıttığı gözyaşlarını kimse bilmiyordu. Artık Lucy'nin nasıl göründüğünü neredeyse hiç bilmediğini ve onun uzun yokluğunun, kızını görme isteğini körelttiğini fark ediyordu. Birçok yönden, Beattie'nin tanıdığı Lucy sonsuza dek yok olmuştu. Artık onun yerini uzun boylu, yabancı, genç bir kız almıştı. Eğer Beattie tahminlerinde yanılmıyorsa, Henry ve Molly'nin kulaklarına akıttıkları zehir yüzünden, karşılaştıkları zaman annesine düşmanca davranacak bir kızdı bu.

Wentworth Oteli'nin göz kamaştırıcı avizelerle aydınlatılan balo salonu ışıl ışıldı. Düzinelerce masa, beş çeşit yemek için pırıl pırıl porselen ve gümüş takımlarla donatılmıştı. Fakat Beattie yemeği düşünemeyecek kadar gergindi. Bir konuşma yapacaktı. Tasarımları büyük bir Amerikan mağazalar zinciri tarafından alındığından beri, Beattie Sidney'de bir nevi meş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hur olmuştu. İşlerinin yaklaşık yüzde altmışını ihraç ediyordu. Artık hükümet ya da iş kadınları için değil, büyük alışveriş merkezleri ve butikler için modeller tasarlıyordu. Kadınlara kendilerini güçlü ve yetenekli hissettirdiğinden, Beattie'nin pratik ve şık tasarımları oldukça rağbet görüyordu. Beattie'nin kendisi de –genç, bekâr, varlıklı– bu niteliklerin bir sembolü haline gelmişti. *Avustralyalı Kadınların Haftalık Dergisi*, Noel'in hemen ardından Beattie ile ilgili bir makale yayınlamıştı ve Beattie zaman zaman sokakta bile tanındığını fark etmişti.

Zengin misafirler yavaş yavaş salonu doldurmaya başlamışlardı. Uzun, işlemeli gece elbiseleri içindeki kadınlar, tilki kürkünden şallar ve süet çantalar taşıyorlardı. Erkekler ise iki parçalı takım elbiseler giymiş, altın kravat iğneleri ve zincirler ile ipek kravatlar takmışlardı. Beattie, kendi tasarımlarından biri olan çift pileli kısa bir etek, V yaka ipek bir bluz ve üzerine de kısa bir bolero giymeyi tercih etmişti. Omzuna ipek bir çiçek takmış, ayağına da yüksek topuklu, fiyonklu ayakkabılar giymişti. Sigara dumanı tüm salonu doldurmuştu ve Beattie nefes almakta güçlük çekiyordu. Yanından geçen bir garsondan bir bardak konyak istedi. Sonra da garsonun şaşkın bakışları karşısında içkisini bir dikişte içti.

"Teşekkür ederim," dedi bardağı garsona iade ederek. "Şimdi daha iyiyim."

Nihayet sıra Beattie'nin konuşmasına gelmişti. Salonun ışıkları karardı ve Beattie platforma çıkıp can havliyle kürsüye yaslanarak derin bir nefes aldı.

Beattie'den başarılarından, bulunduğu noktaya nasıl geldiğinden bahsetmesi istenmişti. Fakat bu hikâyeden çıkarılması gereken çok fazla şey vardı. Evet, İskoçya'dan gelmiş ve çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çabalamış bir göçmendi. Margaret Day için çalışmış, insanların ceketlerinin kopan düğmelerini dikerek para kazanmıştı. Fakat bakmak zorunda olduğu çocuğundan, kaçmak zorunda olduğu alkolik ve kumarbaz kocasından, zekâsıyla alt etmek zorunda kaldığı zampara patronundan hiç söz etmedi. Evet, evine birkaç lokma tavşan eti ve yabani havuç getirebilmek için uzun kışlar boyunca, ellerinin derisi soyulana dek koyun sürüsü otlatmıştı. Fakat ona ata binmeyi öğreten, zor zamanlarda onu sevip destek çıkan adam hakkında hiçbir şey anlatmadı. Yaşadığı tüm zorlukları hikâyesinden çıkarmak, hayatını daha durgun, daha sıkıcı yapmıştı. Zengin Sidney sosyetesinin önünde güçlükle duruyor, gayrimeşru bir çocuğu olduğunu, çiftliği ahlaksız bir iddia sonucu kazandığını ve siyah bir adamla tutkulu bir ilişki yaşadığını itiraf etmemek için kendini zor tutuyordu. Bu nahoş gerçeklerin, bu insanların yoluna bir ışık tutup tutamayacağını merak ediyordu. Artık orada olmadığına göre, Lewinford'daki insanların bir daha kendisinden bahsetmeyecekleri için yeterince mutlu olup olmadıklarını merak ediyordu. Ne de olsa hayata bakış açıları, Beattie'nin dünya sahnesindeki başarılarından haberdar olmayacak kadar küçüktü.

Beattie konuşmasını bitirdi. Konuşma boyunca kendini bir sahtekâr gibi hissetmişti. Dinleyiciler bir anda coşkuyla alkışlamaya başlayınca ise oldukça şaşırdı. Anlattıklarıyla herkesi sıktığını sanmıştı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim."

Beattie kürsüden ayrılırken orkestra çalmaya başladı. Dinleyiciler parke döşemeli dans pistine akın ediyorlardı. Beattie bir tabak erimiş dondurmanın beklediği masasına döndü. Aniden açlıktan gözü dönmüş bir şekilde dondurmasını yedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Biraz midesi bulanmıştı. Masadaki diğer misafirler, ona doğru eğilerek konuşmasını ne kadar beğendiklerini söylüyorlardı. Hepsi de pahalı parfümler ve saç kremleri kokuyorlardı. Ardından onlar da dans pistine yöneldiler. Beattie tek başına oturuyor, kaba davranmış olmamak için ne zaman kalkması gerektiğini düşünüyordu.

"Bayan Blaxland?"

Beattie başını kaldırdığında uzun boylu, sarışın bir adamın nazik bakışlarla kendisine baktığını gördü. Adam şık kesimli yün bir takım elbise giymişti.

"Merhaba," dedi Beattie.

"Benimle dans eder miydiniz?"

Beattie'nin bakışları önce dans pistine, ardından tekrar adama çevrildi. Dans etmeyi bilmiyordu. Şimdiye dek yaşadıkları yüzünden daha önce yolu bir balo salonuna düşmemişti. Diğer kadınlar ise oldukça zarifti ve ne yaptıklarını biliyorlardı.

"Affedersiniz. Canım pek dans etmek istemiyor," dedi Beattie.

Adam bir an için tereddütte kaldı.

"Öyleyse size bir kadeh şampanya ısmarlayabilir miyim?"

Beattie adamın dans teklifini geri çevirdiği için kendini kötü hissetmişti. Ayrıca adam epey sevimli görünüyordu. "Elbette, çok isterim."

Beattie adam geri dönene kadar bekledi. Bir yandan da hazır şansı varken kaçmış olmayı diliyordu.

Adam şampanya kadehini Beattie'ye uzatarak masaya oturdu. Beattie aç karnına içkinin onu çarpacağının farkında olduğundan, şampanyasını yavaşça yudumluyordu.

"Size kendimi tanıtabilir miyim?" diye sordu adam, sabit

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bakışlarla doğruca Beattie'ye bakarak. "Ben Mortondale milletvekili Raymond Hunter."

"Sizinle tanışmak bir zevk," dedi Beattie.

"Konuşmanızı çok beğendim."

"Herkesi sıktığımı düşünmüştüm."

"Asla. Bana sorarsanız hepimizi büyülediniz. En azından kendimin büyülendiğini biliyorum."

Çok hızlı içme, Beattie. Beattie kadehini masaya bırakarak derin bir nefes aldı. "Pekâlâ," dedi. "Ne zamandır parlamentodasınız?"

"Üç buçuk yıldır," diyerek gülümsedi Raymond. "Gerçi bazen köpek yılıymış gibi hissettiriyor."

Beattie hafifçe güldü. Bundan cesaret alan Raymond, Beattie'ye Canberra'daki hayat hakkında birkaç hikâye anlattı. Beattie onun alçakgönüllü şakaları karşısında yumuşamıştı. Ve yan masadaki içkiyi fazla kaçırmış, kırmızı suratlı, zengin ve yaşlı dul kadar gürültülü bir şekilde güldüğünü fark etti. Kaçıp gitme isteği azalmıştı ve Raymond ertesi gece onu yemeğe çıkarmak için arayıp arayamayacağını sorduğunda, Beattie hayır demedi.

Fakat evet de dememişti.

"Bunu yarın sarhoş olmadığımda tekrar sorun," dedi, boş şampanya kadehini kanıt olarak ona uzatarak. "Size iş numaramı vereceğim."

Raymonsd siyah bir dolma kalem çıkararak telefon numarasını saygılı bir şekilde not aldı. Ardından Beattie'ye otelin girişine kadar eşlik ederek onu bir taksiye bindirdi. Beattie eve giden yol boyunca gülümsüyor, yanakları kızarmış bir halde hâlâ Raymond'un şakalarına gülüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie, yaşam alanıyla çalışma alanını birbirinden ayırması gerektiğini tecrübe ederek öğrenmişti. Sidney'deki ilk iki yılı boyunca atölyenin hemen üst katında yaşamıştı ve uyandığı andan tekrar uyuduğu ana kadar kendini işinde buluyordu. Şimdiyse her sabah Castlereagh Caddesi'ne giden tramvaya atlıyor, köşesinde bir masa ve telefonun bulunduğu, elektrikli dikiş makinesi seslerinin bütün gün susmadığı küçük atölyesine gidiyordu. Ray öğle yemeğinden hemen sonra Beattie'yi aradı. Tam da Beattie'nin onun aramayacağına dair kendini ikna etmesinin ve beklenmedik bir şekilde hayal kırıklığına uğramasının ardından aramıştı.

"Eee?" diye sordu Ray.

"Evet," diye yanıtladı Beattie.

Her ne kadar kendisi de inanmasa da yeni bir sevgilisi olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Beattie, Lucy'yi Ray'den gizlemeyi asla istememişti. Bu mahsus değil, aksine tesadüfen olmuştu. Raymond parlamento için Canberra'ya dönmeden önce iki kez birlikte dışarı çıkmışlardı. Ray, Beattie'yi öpmek şöyle dursun, elini bile tutmamıştı. O nedenle karanlık geçmişini Ray ile paylaşmanın henüz zamanı değildi. İki aylığına giden Ray, düzenli olarak Beattie'ye komik gözlemlerle dolu mektuplar yazıyor, döndüğünde onu yeniden dışarıya çıkaracağına söz veriyordu. Beattie ise işine gücüne bakarak hayatına devam ediyordu ve onu pek düşündüğü yoktu.

Paskalya Bayramı'na yakın geri dönen Raymond, ilgisiyle Beattie'yi şaşırtmıştı. Raymond'un konuşma şekline bakılırsa çoktan bir çift olmuşlardı bile. Beattie'yi Pitt Caddesi'ndeki bir restorana götürerek onu ne kadar özlediğini söyledi. Beattie'nin gururu okşanmıştı. Ama hepsi buydu.

Ya da öyle miydi? Raymond ile birlikteyken kendini son derece rahat hissediyordu. Ondan hoşlanıyordu – Raymond'un nazik bakışları ve çocuksu espri anlayışı yüzünden ondan gerçekten hoşlanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O gece Beattie'nin evinin kapısında, Raymond onu hafifçe dudağından öptü. Beattie kendi verdiği tepkiye şaşırmıştı. Raymond'a sokularak ona tutkulu bir öpücükle karşılık verdi. Birileri ona bu şekilde dokunmayalı uzun zaman olmuştu. Fakat Raymond nazikçe geri çekilerek güldü.

"Hafta sonu sana bir sürprizim var," dedi.

"Nedir?"

"Söylersem sürpriz olmaz ki."

Beattie o haftanın geçmesini beklerken, boş zamanlarda aylak aylak Raymond'u düşünüyordu. Fakat onu hâlâ çok ciddiye aldığı yoktu.

Ray cuma günü Beattie'ye bir kart yolladı. Kartta cumartesi sabahı yola çıkmak için hazır olmasını, bir gece yatıya kalacak şekilde eşyalarını toplamasını söylüyordu. Beattie oldukça meraklanmış bir halde Raymond'un söylediğini yaptı. Gece yatıya kalmak: Bu, onunla ile yatmak istediği anlamına mı geliyordu? Belki de bir gece önceki ateşli sarılışı, Raymond'a onunla yatacağı izlenimini vermişti. Peki, bunu yapar mıydı?

Ray, Dodge marka büyük arabasıyla birlikte saat dokuzdan önce gelmişti. Fötr bir şapka takmış, örme bir hırka giymişti. Uzun, atletik vücudu ve sarı saçlarıyla oldukça yakışıklıydı. Ve bütün çocuksuluğuna rağmen, son derece yetkili ve halka karşı sorumlulukları olan biriydi. Beattie, onun Canberra'da farklı davranıp davranmadığını merak ediyordu. Raymond, onun valizini arabaya yerleştirdikten sonra yola koyuldular.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Beattie.

"Dağlara," dedi Ray gülümseyerek.

Sonbahar havası açık ve serindi. Vadilerin üzerine uçuk mavimsi bir sis çökmüştü. Raymond direksiyonu dağ yolu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

na çevirdi. Güneş, arabanın kaportasına ve yol boyunca dizili ağaçların sarı yapraklarına vuruyordu. Beattie sessizce oturmaktan rahatsızlık duymuyor, pencerenin ardında akıp giden manzarayı seyrediyordu. Sadece Raymond'un yanında olmak bile huzur vericiydi. Gözlerini yoldan ayırmayan Raymond'a göz attı.

"Bana baktığını görebiliyorum, Beattie," dedi Raymond.

Beattie güldü.

"Gözümün ucuyla görüyorum," diye ekledi Ray.

"Dağda ne yapacağız?" diye sordu Beattie.

"Annem ve babam Katoomba'da yaşıyor. Seni onlarla tanışmaya götürüyorum."

Beattie bir anda buz kesti. "Gerçekten mi?" Onu anne ve babasına mı götürüyordu? İşler bu kadar ciddiye binmiş miydi? Daha Raymond'a geçmişiyle ilgili hiçbir şey anlatmamıştı. Anlatmalı mıydı?

"O kadar endişelenme," dedi Raymond. "Çok iyi insanlardır."

"Ben... Beni ailenle bu kadar erken tanıştırmak isteyeceğini hayal etmemiştim," dedi Beattie.

Raymond, Beattie'ye sert bir bakış attıktan sonra gözlerini yeniden yola çevirdi. "Ocak ayından beri görüşmüyor muyuz?"

"Şey, evet. Ama iki aydır Canberra'daydın."

"Şimdi kendimi biraz aptal gibi hissettim, Beattie. Yoksa ilgilendiğin başka biri mi var?"

"Hayır," diye yanıtladı Beattie çabucak. "Tabii ki yok."

"Öyleyse ailemle tanışmanın hiçbir zararı olmaz. Ayrıca evlerinin bitişiğinde kalabileceğimiz bir misafir evi var. Şehirden uzaklaşmak iyi gelecektir. Dağ havası insanı son derece canlandırıyor." Raymond, şaşkınlığını çabucak üzerinden atarak, komik bir şekilde şarkı söylemeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie'nin gülüşüyle Raymond daha da cesaretlenerek şarkı söylemeyi sürdürdü. Bu Beattie'yi daha çok güldürmüştü. Beattie, karnı ağrıyıp gözlerinden yaşlar gelene dek gülmeye devam etti.

Raymond'un anne ve babası, tıpkı söylediği gibi nazik insanlardı. Uzun bir öğle yemeği ve daha uzun yürüyüşle günü geçirdikten sonra, Ray ve Beattie akşamın serinliğinde misafir evine çekildiler.

"İçeride iki yatak odası var," dedi Ray kapıyı açarken. "Ama sadece bir banyo var. Kahvaltı için annemlerin evine gideceğiz. Önden buyur."

Beattie, Raymond'un önünden alçak tavanlı, küçük eve girdi. İçeride hafif bir kül ve eski kitap kokusu vardı. Ray ateş yakmak için doğruca şömineye yöneldi. Şöminenin karşısında büyük bir kanepe ve kitap raflarıyla dolu bir duvar vardı.

"Şuradaki dolapta bir şişe porto şarabı olacak," dedi Ray, omzuyla dolabı işaret ederek. "Bana eşlik eder misin?"

"Tabii," dedi Beattie. Ardından şarap şişesini bulup iki kadeh doldurdu ve arkalarına yaslanıp şömine ateşini seyretmeye başladılar.

Ray kolunu Beattie'nin omuzlarının arkasından, kanepenin sırtına uzatmıştı. Beattie'nin teni arzuyla, hafifçe karıncalanıyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim, Beattie?" dedi Ray, Beattie'den yana dönerek. Şömine ateşinin ışığında teni altın gibi parlıyordu.

"Nedir?"

"Bu sabah arabadayken, benimle olmak konusunda isteksiz olduğunu hissettim."

"Hayır, öyle bir şey yok. Senin yanındayken gerçekten çok eğleniyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benimle olmak derken kastettiğim şey... Bir ilişkiden bahsediyorum. Daha ciddi bir şeyler yaşamak maksadıyla birbirimizi tanımaya başlamaktan..."

Beattie gözlerini kırpıştırarak Ray'e baktı. Ona her şeyi anlatmanın zamanıydı. *Haydi, anlat ona*, diye geçirdi içinden. Lucy'yi anlatacaktı. Charlie'yi anlatacaktı. Kır Çiçeği Tepesi'ni nasıl aldığını anlatacaktı. Fakat Ray'in kendisini öpmeden önce aylarca tanımaya çalışan ve tutkulu öpücüklerinden nazikçe kurtulan bir adam olduğunun da oldukça farkındaydı. Ona bir değil de iki sevgilisinin olduğunu nasıl itiraf edecekti?

Beattie yapamadı. Sadece yapamadı. Lucy en azından savaşın bitimine dek Beattie'nin hayatında olmayacaktı. Belki de şimdi Lucy'den bahsetmemesi o kadar sorun olmazdı. Bilhassa şömine alevinin aydınlattığı odada, Ray'in gözleri gözlerine kilitlenmişken...

"Sen iyi bir adamsın," dedi Beattie.

"Ama...?"

"Aması yok."

"Yani seni ailemle tanıştırmaya getirerek kendimi aptal durumuna düşürmedim, öyle mi?"

"Asla." Beattie uzanarak Ray'in elini sıkıca tuttu.

"Benden daha iyisini hak ediyorsun," dedi Ray. "Yılın yarısını uzaklarda geçirmeyen bir adamı."

"Benim için sorun değil," dedi Beattie. "Yalnız kalmaya alışkınım."

"Peki, ben yokken kimseyle görüşmeyecek misin?"

Beattie, hayır dercesine başını salladı. "Söz veriyorum, Ray. Benim için sadece sen varsın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie sonunda her şeyin ortaya çıkacağını, çünkü Lucy'yi er ya da geç göreceğini biliyordu. Ama Ray uzaktayken bu o kadar da sorun edilecek bir mesele gibi görünmüyordu. Ray döndüğünde ise, Beattie bunları düşünemeyecek kadar meşgul oluyordu. Savaş nihayet sona ermişti ve aynı hafta, Beattie'nin eline nihayet İskoçya'dan bir şey ulaşmıştı.

Bu kendi mektuplarından biriydi ve 'Adresinde bulunamadı' olarak damgalanmıştı.

Beattie mahvolmuş, öfkeden kudurmuş ve şaşkına dönmüştü. Ona haber vermeden taşınmalarının üzerinden ne kadar zaman geçmişti?

O akşam yemeğinde Beattie'nin dalgın ve endişeli oluşu Ray'in gözünden kaçmamıştı. Ancak Beattie bunun işle alakalı bir şey olduğunu ve endişelenmemesini söylemişti. Ray'e doğruyu söylemediği için kendine lanet ediyordu. O iyi bir adamdı ve Beattie'yi anlardı. Bunun sorun olmadığını söyler ve kafasına takmazdı.

Fakat Beattie'yi korkutan şey yalnızca Ray'in fikri değildi. Ray, parlamentonun seçilmiş bir üyesiydi. Dolayısıyla kariyeri alnının açık, dürüst ve güvenilir olmasına bağlıydı. Beattie'nin üzerine ağır bir keder çöktü. O, Ray'e layık biri değildi. Onun hayatından çıkmalı ve Ray'in hayatına onsuz devam etmesine, onu halka karşı küçük düşürmeyecek genç, temiz bir kadın bulup evlenmesine izin vermeliydi.

Fakat Ray, sandalyesinden kalkmak için tam da bu anı seçmişti. Peçetesini bir kenara bırakarak Beattie'nin önünde tek dizinin üzerine çöktü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Restorandaki diğer insanlar onlara bakarak heyecanla mırıldanmaya başladılar.

"Hayır, Ray, hayır," diye fısıldadı Beattie. Fakat Ray onu duymuyordu.

"Beattie–"

"Burada olmaz," dedi Beattie.

Ama artık çok geçti. Herkes onları seyrediyordu. Beattie'nin gözleri yaşlarla doldu. Oldukça umutlu görünen Ray, Beattie'nin elini tuttu. Fakat Beattie elini hızla geri çekti. Sonra da sandalyesinden fırlayarak kapıya koştu.

Akşamın trafik gürültüsünün ve yoldan geçen insanların sigara dumanlarının arasına koştu.

Ray, Beattie'yi evinin giriş basamağına oturmuş bir halde, hıçkırarak ağlarken buldu. Bu berbat düş kırıklığı yetmezmiş gibi Beattie bir de anahtarını kaybetmişti.

"Ağlıyor olması gereken kişi benim," dedi Ray.

Beattie başını kaldırarak ona baktı. "Anahtarımı kaybettim."

Ray, anahtarı ona uzattı. "Restoranda yerde buldum. Neyse ki dizimin üzerine çökmüş bir halde duruyordum, o yüzden onu görmem zor olmadı."

"Çok üzgünüm, Ray."

"İçeride konuşabilir miyiz? Burası epey soğuk."

Beattie, Ray'e içeri gelmesini işaret etti. Ray kapıyı açtı ve birlikte içeri girdiler. Beattie kanepenin iki yanındaki abajurları açarak perdeleri kapattı. Kalbi cansız bir şekilde çarpıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şimdi benimle evlenmek istemediğini mi anlamalıyım?" diye sordu Ray, boş şöminenin yanındaki berjer koltuğa oturarak.

"Bu o kadar basit değil."

"Yani benimle evlenmek *istiyor* musun?"

Evlilik. Beattie bunu en son düşündüğünde, Charlie ile birlikteydi. Charlie öldüğünde ise bir daha asla evlenmeyeceğini sanmıştı.

"Neden şimdi?" diye sordu Beattie.

"Savaş sona erdi. Hayat devam ediyor."

Nedense bu düşünce Beattie'yi son derece üzmüştü. Hayat gerçekten de devam ediyordu. Ve Beattie'nin hayatı, içinde kızı olmaksızın devam ediyor gibi görünüyordu. Lucy artık on altı yaşındaydı. Çocukluğu sona ermişti. Beattie, hafif bedeni ve güven dolu bakışları olan küçük Lucy'ye özlem duyuyordu. Artık imkânsız olan bir şeyin hasretini çekiyordu.

"Ben sandığın gibi biri değilim," dedi Beattie.

"Evet, öylesin," diyerek karşı çıktı Ray.

"Ben... Benim geçmişim o kadar da..."

"Âşıkların mı oldu? Bunu seni ilk öptüğümde anlamıştım. Benim de âşıklarım oldu. Şu an onlar burada değiller. Şu an ben buradayım."

Ray'in cevabı Beattie'yi şaşırtmıştı. "Senin itibarın–"

"Beattie, ikimiz de otuzlu yaşlarımızdayız. Hükümetten hiç kimse benim el değmemiş bir gelin almamı beklemiyor."

Beattie, Ray'in gözlerine bakamıyordu.

"Uzun süre nişanlı kalabiliriz. İstediğin kadar uzun. Acelemiz yok. Ama seninle yaşlandığımı görebiliyorum, sevgilim. Lütfen bu rüyanın gerçekleşebileceğine inanmama izin ver."

Beattie bir anda gözyaşlarına boğuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, tamam. Yine hayır diyeceksin, değil mi?"

"Evet. Yani, hayır, hayır demeyeceğim. Evet diyorum," dedi Beattie.

Ray, Beattie'nin yanına gidip onu kollarına alarak sıkıca kucakladı. "Sana çok iyi bakacağım, aşkım. Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Beattie, defalarca Ray'e her şeyi anlatmaya niyetlenmişti. Nişan partilerinden önce, nişan partilerinden sonra... İlk sevişmelerinden önce, ilk sevişmelerinden sonra... Fakat ertelemeye devam edip duruyordu. Bu arada Glasgow'da tanıdığı herkese mektup yazıyor, MacConnell çiftini bulmasına yardımcı olup olamayacaklarını soruyordu. Sonuç olarak eline Henry MacConnell'a ait on altı farklı adres geçmişti. Beattie hepsine yazdı, ama tek bir cevap bile alamadı.

Beattie, gelecek yılın temmuz ayında yapılacak düğünden önce mutlaka Ray ile konuşmak niyetindeydi. Fakat seçim zamanı geldiğinde, Ray aniden o mutlu ve neşeli Ray olmaktan çıkmıştı. Daima meşguldü. Baş başa kaldıklarında son derece stresli, halkın gözündeyse bir o kadar alımlıydı. Sürekli yorgunluktan bitkin düşmüş bir haldeydi. Beattie, ona nikâhı ertelemek isteyip istemediğini sordu. Fakat Ray, seçimlerden önce evlenmiş olmak istediğini söylüyordu. Böylece Beattie, nikâh dairesinde yapılacak çok küçük bir törenle ilgili planlarına kaldığı yerden devam etti. Bütün bu süre boyunca korkuyordu. Çok korkuyordu.

Ona anlatmalısın.

Aynı gün içinde Beattie'ye iki mektup gelmişti. İkisinin de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzerinde aynı pul vardı. İkisinde de gönderenin adresi eksikti. Zarfların üzerindeki elyazıları ise farklıydı. Ancak Beattie yazılardan birinin Molly'ye ait olduğunu görür görmez tanımıştı.

Beattie evde, nadir bulunan boş günlerinden birini geçiriyordu. Ayakları çıplaktı ve sabahları oturma odasına vuran güneş ışığını yakalamayı umuyordu. Elinde mektuplarla kanepesine döndü. Ama güneş şimdi sanki o kadar da ısıtmıyor gibi görünüyordu.

İlk zarfı yırtarak mektubu yavaşça açtı. Molly.

Sevgili Beattie,

Bizi bulmak için çabaladığının farkındayız ve senden bizimle bir daha temasa geçmemeni rica ediyoruz. Kendi aramızda son derece mutlu ve iyiyiz. Avustralya'daki zor zamanlarımızı bir daha hatırlamak istemiyoruz. Lucy gitgide güzel ve genç bir kadın oluyor. Lucy'nin arkadaşlarının ve olası taliplerinin, benim onun öz annesi olduğuma inanmaya devam etmeleri oldukça önemli. Lucy'ye, onu rahat bırakacak kadar değer verdiğini biliyorum.

Sevgiler, Molly.

Beattie zarfı öfkeyle buruşturmak üzereyken içinde başka bir şey daha olduğunu fark etti. Zarfı ters çevirdiğinde kucağına iki küçük fotoğraf düştü.

Beattie nefesini tuttu. Bu, Lucy idi. Uzun boylu, genç bir kadın olmuştu. Gülümsemeden doğruca objektife bakıyordu. Yüzünde Henry'nin o alışıldık ifadesi vardı. Diğeriyse üçünün de bulunduğu bir aile fotoğrafıydı. Molly son derece yaşlanmıştı ve Beattie, bunun vicdan azabı yüzünden olduğunu biliyordu. Kahrolası, diye geçirdi içinden. Molly'nin vicdan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

azabının sonsuza dek sürmesini diliyordu. *...senden bizimle bir daha temasa geçmemeni rica ediyoruz...* Buna nasıl cüret ederdi? Nasıl olur da Beattie'nin kızından bu kadar kolay vazgeçebilecek bir anne olduğunu düşünürdü?

Beattie dikkatini diğer zarfa yöneltti. Muhtemelen diğer MacConnell ailelerinden birinden gelmişti ve Beattie'nin aradığı kişiler olmadıkları için özür diliyorlardı.

Fakat durum Beattie'nin düşündüğü gibi değildi. Mektup, Lucy'nin kendisindendi.

Sevgili Beattie...

Beattie ağlamamak için burnunun kemiğini sıktı. Lucy ona *Sevgili Anneciğim*, demiyordu. O an, mektubun ne şekilde devam edeceğini anlamıştı.

Hayatımı huzur içinde yaşamama izin verir misin, lütfen? Bütün mektuplarını aldım ve onları okuma gereği bile duymadım. Çocukluğumda benim için yaptığın her şey adına sana minnettarım. Babam, günaha battığı zamanlar beni ondan kaçırdığın için sana minnet duymamı söylüyor. Beni buraya getirdiğinde babam da aynı şeyi yapıyordu ve ona son derece minnettarım. Artık annem olarak gördüğüm Molly'ye de öyle. İskoçya'yı seviyorum ve sana ya da çiftliğine dönmek istemiyorum. Beni rahat bırak.

Lucy MacConell

Reddedilmek Beattie'ye adeta bir tokat gibi çarpmıştı. Midesi kasılıyordu. Mektubu bir kenara bırakıp fotoğrafı tekrar eline aldı. Az önce okuduğu mektubu, işte bu gülümsemeyen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yabancı yazmıştı. Lucy, Beattie'nin kızıl saçlı meleği, annesini unutalı uzun zaman olmuştu.

Olaylar zalimce gelişivermişti. Lucy, Beattie'yi tanımak istemiyor, Beattie de Ray'in Lucy'den haberdar olmasını istemiyordu.

Ve böylece Beattie Ray'e hiçbir şey anlatmadı. Asla gizli tutulmaması gereken bir şey, kendiliğinden bir sır olup çıkıvermişti.

Beattie, yanağında soğuk bir dokunuş hissetti. İrkilerek gözlerini açtı.

"Benim," dedi Ray. "Pencereyi açık bırakmışsın. Oda buz gibi olmuş."

Kendini toparladı. Evet, Londra'da, otel odasındaydılar. Ray karşılama yemeğinden dönmüştü. Beattie kitap okumak için uzandığından sonrasını hatırlamıyordu.

"Ölü gibi uyumuşum," dedi.

"Farklı zaman dilimleri arasında yolculuk etmekten oluyor," dedi Ray. "Alışmak bir iki gününü alacaktır."

"Toplantın nasıldı?" diye sordu Beattie, Ray'in pencereyi kapatmasını seyrederken.

"Şimdiye dek katıldığım en sıkıcı toplantı kadar olmasa da, ona yakındı."

Beattie yerinden doğrularak gözlerine düşen saçlarını kenara itti. "Ray, önümüzdeki birkaç gün yoğun olacaksın, öyle değil mi?"

"Kesinlikle."

"Acaba yarın Glasgow'a gidip geceyi orada geçirmemin senin için bir sakıncası olur mu diye merak ediyordum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Glasgow mu? Orada hâlâ akrabaların olduğunu bilmiyordum."

"Kimsem yok," dedi Beattie çabucak. "Ben... sadece oradan ayrıldığımdan beri ne kadar değiştiğini görmek istedim. Uzun zaman oldu." Hem de çok uzun zaman olmuştu. Artık neredeyse elli beş yaşındaydı. Saçlarında gri çizgiler belirmişti ve cildi gittikçe soluyordu. Lucy ise otuz beş yaşındaydı. Özel dedektif, ona Lucy'nin iki çocuğu olduğunu söylemişti. Beattie büyükanne olmuştu, ama bu düşünce onu mutlu etmekten ziyade meraklandırıyordu.

"Orası buraya çok uzak," dedi Ray kravatını çözerken.

"Trenle giderim."

"Hayır, hayır. Seni oraya götürecek bir araba tut."

"O zaman kendimi sohbet etmek zorunda hissederim. Hayır, yolda sadece kitabımı okuyup bir fincan çay içmek istiyorum."

Ray, Beattie'nin elini tuttu. "Sen nasıl istersen. Nasıl mutlu oluyorsan öyle yap."

Beattie, Ray'in görmemesi için yüzünü diğer tarafa çevirdi.

Berbat bir Londra sabahıydı. Gri caddeler, siyah taksiler, siyah şemsiyeler, yol kenarındaki su oluklarında birikmiş ıslak yapraklar... Ray çıktığında, Beattie hâlâ birkaç eşyasını toplamaktaydı. Bir türlü konsantre olamıyor, ne yaptığını unutuyordu.

Nihayet King's Cross İstasyonu'na vardığında ayakkabıları suyla dolmuştu. Saat on treni için bir bilet aldı.

"Seferlerde gecikme var," dedi gişedeki adam. "Yirmi dakika rötar yapacağız."

Beattie biletini alıp bir banka oturdu. Tren istasyonundaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hareketlilik devam ediyordu. Şemsiyelerinden sular damlayan pardösülü insanlar, hızla Beattie'nin sağından solundan geçiyorlardı. Gözlerini kapatarak evini ve güneş ışığını düşündü. Aklına Kır Çiçeği Tepesi'nin açık havadaki bir görüntüsü gelmişti. Lucy bahçede Mikhail ile oynuyor, güneş ışığı saçlarına vuruyordu. Beattie uzun zamandır Tazmanya'yı özlemiyordu, Sidney adeta onun evi olmuştu. Fakat Lucy ile ilgili bütün bu düşünceler, Beattie'nin o kesintisiz sükûneti, okaliptüs ağaçlarının kokusunu ve güneşli, aydınlık günleri özlemesine neden oluyordu.

Kır Çiçeği Tepesi'nin ilk kiracıları 1951'de oradan taşındığında, Ray çiftliği satışa çıkarması için Beattie'ye ısrar etmişti.

"Çiftliği idare edemeyecek kadar meşgulsün," demişti Ray. "Hem kalıcı olarak oraya taşınamayız. Ben seçilmiş, resmi bir görevliyim. Burada seçmenlerimin arasında olmak zorundayım."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Beattie. O zamanlar bebek bezli iki çocuğu vardı ve ikisi de en olmadık zamanlarda ayaklarına dolanıyorlardı. Beattie ve Ray'in, çocuklara haftada dört gün dadı tutacak paraları vardı, fakat Beattie yine de başka herhangi bir sorumluluk üstlenemeyecek kadar meşgul oluyordu. Ve Kır Çiçeği Tepesi'ni satma fikriyle bir türlü yüzleşemiyordu. Charlie orada gömülüydü.

Fakat bunu Ray'e itiraf edemezdi. Karısının en büyük aşkı olmadığını düşünmek, hiçbir erkeğin hoşuna gitmezdi.

Öte yandan, binlerce koyunla ne yapacaktı ki? Beattie, Leo Sampson ile temasa geçti. Leo ona çiftliği bölmesini tavsi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ye etti. Yün fiyatları aniden almış başını gitmişti. Dolayısıyla Beattie'nin alıcı bulması hiç zor olmayacaktı. İşçi kulübesi ve yeni ahırla birlikte, evi ve içinde bulunduğu çayırı kendisine ayıracaktı. Geri kalanını ise satacaktı. Yeni sahipleri arazinin güney kısmına kendi evlerini inşa edebilirlerdi.

Bir hafta içinde Leo, Beattie'ye dönüş yaptı. "Şimdi, bu fikir pek hoşuna gitmeyebilir," dedi, "o yüzden oturuyor olduğundan emin olmam gerek."

Oturmak mı? Beattie'nin iki yaşından küçük iki çocuğu vardı. Bir dakikalığına oturmak şöyle dursun, etrafa dağılmış kirli çamaşır yığınlarının arasında oturacak bir sandalye bile bulamıyordu. Geniş, güneşli odaya göz gezdirirken Mikey'yi göremediğini fark etti. Anlaşılan yine ortadan kaybolmuştu.

"Dinliyorum," dedi Beattie.

"Harrowlar çiftliği satın almak için bilgi aldılar."

"Harrowlar mı? Tilly ve Frank mı?"

"Evet. Onlardan hoşlanmadığını biliyorum. Ben de hoşlanmıyorum, ama–"

"Onlara zar zor karşılayacakları bir fiyat ver. Yün fiyatları hızla yükseliyor. O parayı ödeyeceklerdir," dedi Beattie. "Eğer kabul ederlerse, neden onların parasını almayayım ki?"

Leo tereddüt etti.

"Şimdi kapatmam gerek," dedi Beattie fikrini değiştirmeden önce. "Çocuklardan birini kaybettim."

"Onlarla konuşacağım," dedi Leo. "Kendine iyi bak, Beattie."

"Sen de."

Çocuklar, Beattie ve Ray'i oldukça değiştirmişti. Artık birbirleriyle sakin sakin konuşacakları uzun saatleri yoktu. Aslında ikisi de çocuk sahibi olmak için fazlasıyla yaşlıydı ve kolay kolay dışına çıkamayacakları kurulu bir düzenleri vardı. Ancak etraflarındaki ısrarcı sesler, nihayet onları ikna etmeyi başarmıştı. Onlar sosyal hayatları olan mutlu bir çiftti ve şimdi bu çerçeveyi evlatlarıyla tamamlamaları gerekiyordu. Ray için bir erkek, Beattie için de bir kız evlat.

Mikey'nin doğumu, Lucy'nin yirmi yıl önce dünyaya gelişinden çok farklı olmuştu. Bu kez etrafında ona müdahale eden doktorlar vardı. Hemşireler ise Beattie'yi bebeğinden ayırmaya çalışıyor, Mikey'nin ağzına bir biberon tıkıyor ve onu sadece dört saatte bir Beattie'ye getiriyorlardı. Beattie, Ray'e bu hastaneden derhal ayrılmak istediğini söyledi.

"Ama onları dinlemen gerekmez mi?" dedi Ray. "Bebekler konusunda çok deneyimliler. Bizimse hiç tecrübemiz yok."

Ancak Beattie onu ikna etti ve Mikey'yi alarak eve döndü. Tıpkı Lucy'ye yaptığı gibi, Mikey altı aylık olana dek onu anne sütüyle büyütüp, yataklarının hemen yanındaki bir beşikte uyuttu.

Bebeklerinin ikisi de besili ve mutluydu. Beattie, bundan daha fazlasını istemiyordu. Fakat Ray ona danışmaksızın aniden vasektomi* ameliyatı olmuştu. Beattie bunu neden bu kadar kafasına taktığını bilmiyordu, kuşkusuz kendisinin de Ray'e söylemediği birçok şey vardı. Fakat bu durum, ilişkilerini zayıflatan bir dizi tatsızlığın başlangıcı olmuştu. Ray'in evden uzakta çok fazla vakit geçirmesi, Beattie'yi işiyle ve çocuklarla ilgilenme konusunda tek başına bırakması, ilişkile-

* Erkeğin üreme kanallarının ameliyatla bağlanması. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rine yardımcı olmuyordu. Ayrıca Ray, onun işine asla kendi işi kadar değer vermiyordu.

Ray, Beattie'yi hâlâ seviyordu. Beattie de Ray'i seviyordu. Fakat birlikte yaşlanma fikri artık onlara romantik gelmiyordu. Hatta bazı günler bir çile gibi görünüyordu.

Leo Sampson, kırkma sezonundan hemen önce Beattie'yi aradı. Beattie işçileri tutmuş ve bol bol dua etmişti. Şimdiye dek her şey sorunsuz gidiyor gibi görünüyordu ve kötü bir haber almaktan deli gibi korkuyordu.

"Harrowlar teklifini kabul etti," dedi Leo.

"Gerçekten mi?" diye sordu Beattie. "Ev ve otlak bende kalacak mı?"

"Çiftliğin güney sınırında, barajın yakınlarına bir müştemilat inşa edecekler. Sözleşmeleri göndermemi ister misin?"

"Çok mutlu olurum!"

Edgecliff'teki bungalovları artık onlara gittikçe küçük geliyordu. O nedenle bu beklenmedik parayı uzun zamandır tereddüt ettikleri bir şeyi satın almak için kullandılar: Point Piper'daki köhne, fakat güneş ışığıyla dolu bir evdi bu.

Tilly Harrow, Beattie'yi aradığında yaklaşık bir yıldır bu evdeydiler. Yugoslav bir göçmen olan dadıları, oturma odasında çocuklarla gürültülü bir şekilde oyun oynuyordu. Beattie çalışma odasındaki limana bakan pencerenin önünde oturmuş, uzun zamandır ihmal ettiği yazışmalarla ilgileniyordu. Çalan telefonu önce açmak istemedi, ama Ray evde değildi ve Beattie onu kaçırmak istemiyordu.

"Alo?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beattie Blaxland?"

Beattie ürkmüştü. "Evet."

"Ben Tilly Harrow. Beni… hatırladınız mı bilmiyorum?"

Ah, evet, Beattie onu hatırlamıştı. Hepsini hatırlıyordu. Ona nasıl davrandıklarını ve onun hakkında anlattıkları bütün hikâyeleri hatırlıyordu. Lucy'yi kaybetmesinde üzerlerine düşen rolü oynadıklarından da hiçbir şüphesi yoktu. Fakat bunların hiçbirini dile getirmedi. "Elbette hatırlıyorum, Tilly."

Uzun bir sessizlik oldu. Beattie hattın kesilip kesilmediğini merak etmişti. Derken uzun, titrek bir nefes duyuldu. Tilly ağlıyordu.

"Neyin var?"

"Bana yardımcı olabilir misin? Bir yıldır bu çiftliği işletiyoruz ama işlerimiz hiç iyi gitmiyor. Sürüyü daha yeni otlatmaya çıkardık ve nasıl olduysa bin koyunumuzu kaybettik. Bu nasıl olabilir?"

"Öldüler mi?"

"Bilmiyorum."

"Tilly, çok meşgulüm." Beattie, kendini bu konuşmadan nasıl kurtaracağını merak ederek kalemiyle masayı tıkırdatıyordu. "Ben çiftliği işletirken daima iyi yardımlar ve tavsiyeler aldım. Orayı kim idare ediyor?"

"Frank."

"Peki, bir uzman tavsiyesi almıyor mu? Araziyi iyi bilen bir adamı yok mu?"

Tilly sesini alçaltarak adeta fısıldarcasına devam etti. "Tavsiye falan aldığı yok. Uzun zamandır yağmur yağmadı ve baraj gittikçe kuruyor. Koyunlar yavrulamıyor. Ne yapacağımızı bilmiyorum. Bankaya olan borcumuzu ödeyemiyoruz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beattie ansızın vicdan azabı duydu. Çiftliğe karşılık son derece yüksek bir fiyat istemişti ve kısmen o kazançla satın aldığı bir evde yaşıyordu. "Başınızın dertte olmasına üzüldüm, Tilly. Ama kendisine bir yardımcı tutması için kocanı ikna etmek zorundasın. Sana verebileceğim tek tavsiye bu."

Tilly titrek bir iç çekti. "Deneyeceğim."

Yağışsız geçen üç yıl, Harrowları canlarından bezdirmişti. Leo Sampson'ın anlattığına göre yağmur bulutları çiftliğin doğruca üzerinden geçiyor ve kasabaya, komşuların tarlalarına, kısacası onların barajıyla otlakları dışında her yere yağıyordu. 1955'in başlarında Beattie, Frank Harrow'un kendini astığını, Tilly'nin ise iflas etmiş bir kadın olarak Güney Afrika'ya döndüğünü duydu. Nedense ikisi için de üzülemediğini fark etmişti.

Belki de topraklar kendi adaletini kendileri sağlıyordu.

Tren hâlâ gelmemişti. Beattie'nin yüreği gitgide adrenalinle doluyordu. Ya bu bir işaretse? Ya oraya gitmemesi gerekiyorsa?

Beattie ayağa kalkarak tekrar bilet gişesine yöneldi. Yağmur dinmişti ve bulutların arasından süzülen zayıf güneş ışığı, yağlı su birikintilerini ışıldatıyordu. "Glasgow treninden bir haber var mı?" diye sordu Beattie.

"En az yirmi dakika daha gecikecek. Gidip bir fincan çay için."

Beattie caddeye yürüdü. Bir kafeteryanın girişinde tereddüt ederek durakladı. Camdaki yansıması ona bakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şüphesiz şık giyinmişti ve hâlâ zayıftı. Ama eski Beattie'den –şafakların kraliçesi Beattie'den– hiçbir iz yoktu. Moda imparatorluğunun önderi, bir milletvekilinin karısı, saygıdeğer, orta sınıf bir kadındı. Glasgow'da ne bulacağını sanıyordu ki sanki? Kalp acısı: Evet. Ulusal bir skandal: Belki. Kızının sevgisini yeniden kazanmak: Muhtemelen hayır. Çok uzun zaman olmuştu. Eğer Ray, ondan yirmi yıldan fazla süredir bir sır sakladığını öğrenecek olursa, bu onların sonu olurdu.

Beattie istasyona da, aptalca planına da sırtını çevirdi.

"Sen burada mıydın?"

Beattie otel penceresinin önündeki koltuktan Ray'e baktı. "Evet."

Ray yanına gelerek onu öptü. "Bu ne hoş sürpriz. Akşam yemeği için dışarı çıkalım mı?"

"Sanırım ben bir süreliğine eve dönmeliyim."

Ray, merakla Beattie'ye baktı. "Zaten önümüzdeki hafta sonu eve döneceğiz."

"Affedersin. Ben Tazmanya'yı kastettim. Ben... ben Kır Çiçeği Tepesi'ne dönmek istiyorum."

"Taşınamayacağımızı biliyorsun. Ben Mortondale halkını temsil ediyorum, Tazmanya'nın kuş uçmaz kervan geçmez bir köşesinden işlerimi yürütemem."

Beattie, Ray'e baktı. Bir an için, Ray ona tamamen yabancı biri gibi görünmüştü. Onunla gerçekten yirmi yıldan fazla bir süredir evli miydi? Aynı yatağı mı paylaşmıştı? Ondan çocukları mı olmuştu? Nasıl olur da onunla bu kadar çok şey paylaşmış, ama acısına katlandığı iki kaybından hiç söz etmemişti?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İlk olarak kızını, sonra da ruh eşini kaybetmişti. Derken Ray tekrar tanıdık göründü: Onun Ray'i, ona bunca uzun zamandır iyi davranmış olan adamdı bu.

"Sanırım tek başıma gitmeliyim," dedi Beattie usulca.

"Bizsiz mi?"

"Sen her zaman gidiyorsun."

"Ben iş için gidiyorum."

"Ben de biraz çalışacağım. Çocuklar artık yeterince büyüdü, onlarla ilgilenmek eskisi kadar zor değil." Beattie, Ray'in yüzünde gördüğü acı yüzünden kendinden nefret ediyordu. "Üzgünüm, Ray, ama bu bizim için iyi olacak, biliyorum."

"Benden ayrılmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Beattie çabucak. "Ama düşünmek için biraz zamana ve kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım var." Bazı anıları nihayet unutmaya ihtiyacı vardı.

"Eğer ihtiyacın olan buysa, elbette. Tabii." Ray, nazikçe Beattie'nin saçlarını okşadı. "Seni seviyorum, Beattie. Çok seviyorum. Glasgow'da değil de burada olduğun için çok mutluyum."

Beattie ağlamadan konuşabileceği konusunda kendine güvenmiyordu. O yüzden hiçbir şey söylemedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuzuncu Bölüm

Kır Çiçeği Tepesi hem son derece tanıdık hem de Beattie'nin hatırladığından oldukça farklıydı. Artık daha büyük görünüyordu. Ağaçlar daha uzun, kulübe evden çok daha uzaktaydı. Fakat güneş ışığının çayırların üzerinde renk değiştirişi, okaliptüs ağacı yapraklarının hışırtısı, gün sonunda öten sığırcıkların ve serçelerin cıvıltısı tamamen aynıydı.

Zavallı ev karanlık ve bakımsızdı. Eski buzdolabı bozulalı uzun zaman olmuştu. Çamaşırlıksa hâlâ bir kazan ve çamaşır mengenesine ev sahipliği yapıyordu. Beattie, Rolls Razor marka çift hazneli çamaşır makinesinin kolaylığına alışmıştı. İlk iki gün eksiklerle idare etse de sonradan aptalca davrandığını düşündü: O varlıklı bir kadındı. Hobart ile iki telefon görüşmesi yaptı ve gerekli bazı eşyaların gönderilmesini istedi. Ardından evi temizleyip yeni perdeler dikmekle ve ufak tefek tamir işlerini halletmekle meşgul oldu.

Beattie'nin endişeleri oldukça büyüktü. Bir yandan Kır Çiçeği Tepesi'ni onarıyordu, çünkü bir zamanlar burası onun için çok şey ifade ediyordu ve bu yüzden iyi bakılmayı hak ediyordu. Fakat diğer yandan, ne olur ne olmaz diye burada

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendini rahat hissetmek için her şeyi ayarlıyordu... Yıllarca süren yoğun çalışmalardan sonra –bir işi yönetmek, çocukları büyütmek, kusursuz bir politikacı eşi olmak– tüm bunlara bir ara verdiği ve kendisiyle baş başa kaldığı için mutluydu. Burada geçirdiği ilk birkaç haftada gençleştiğini hissetti. Gerçekten Ray'i terk etmeyi mi düşünüyordu?

Pekâlâ, belki de düşünüyordu.

Ray ile her gece telefonda konuşuyordu. İçinde kopan fırtınalara rağmen Beattie'nin sesi yumuşak ve sakindi. Çocukları onunla konuşmak için ortalığı velveleye veriyorlardı. Mikey her zaman olduğu gibi şen şakrak ve neşe doluydu. Daha temkinli olan Louise'in ise her kelimesinin altında ağır bir ironi yatıyordu. Biliyorlardı. Beattie'nin geleceğini düşünmek için uzaklaştığını biliyorlardı. Ve mutlu değillerdi.

Suçluluk duygusu en çok geceleri, karanlıkta çocuklarını düşünmek için bolca vakti olduğu zamanlarda ağır basıyordu. Sadece Michael ve Louise'i değil, aynı zamanda Lucy'yi de düşünüyordu. Bazen bir araya geleceklerine dair hayaller kuruyor, fakat sonra kendi kendine aptallık etmemesini söylüyordu. Beattie, tarihte bir sırrı ve gayrimeşru bir çocuğu olan ilk kadın değildi. Sonuncusu da olmayacaktı. Yine de düşünceleri dönüp dolaşıp kendi ölümüne, ardında bırakacağı servetine geliyordu. Her şeyini Michael ve Louise'e bırakıp, Lucy'ye hiçbir şey bırakmamak nasıl adil olabilirdi ki? Böyle bir haksızlıktan ne gibi bir çıkarım yaparlardı? Acaba artık Lucy'nin hatıralarında ne kadar yer kaplıyordu? Çoğu geceler Beattie, cevaplaması hâlâ çok zor olan bu sorulara kafa patlatırken uyuyup kalıyordu.

Charlie, Beattie'nin yatak odası penceresinin tam karşısındaydı. Her sabah perdeleri açtığında gördüğü ilk şey o, akşamları perdeleri kapatırken gördüğü son şey oydu. Aslında gördüğü tek şey bir ağaçtı. Ama her şeye rağmen Charlie oradaydı. Beattie onu *hissedebiliyor*, sanki tam karşısındaymış gibi onu görebiliyordu. Elbette Charlie hiç değişmemişti. Saçları hâlâ gür ve koyu, vücuduysa hâlâ kaslı ve güçlüydü. Beattie gözlerini kapattığında onun kokusunu da alabiliyordu. İşte o zaman öyle derin bir özlem duyuyordu ki tüm bedenini baştan aşağı bir acı kaplıyordu. Tekrar genç olmanın, her şey kötüye gitmeden önceki zamanlarda yaşamanın, âşık olmanın ve küçük kızıyla birlikte olmanın özlemini çekiyordu. Yaşlanmak zorunda olması ne büyük bir adaletsizlikti! Ne işi ne serveti ne de limana inşa ettikleri konak umurundaydı. 1939 yılına dönmek için hepsini verirdi. Dönmek ve sonsuza dek orada kalmak için…

Güzel bir sabah, Beattie kasabaya inmeye karar verdi. Hobart'tan beraberinde getirdiği yiyecekler tükenmişti. Oraya en son gidişinin üzerinden yirmi beş yıl geçmiş olmasına rağmen, Lewinford'a yaklaştıkça hâlâ kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu.

Kasaba şimdi daha da büyümüş, yolları asfaltla kaplanmıştı. Eski binalardan çoğu –postane, market, taverna– hâlâ aynıydı. Leo Sampson'ın bürosu artık ufak süs eşyaları satan bir dükkân olmuştu. Leo, 1959'da ölmüştü. Beattie derin bir nefes alarak markete girdi.

Sanki zamanda geriye yolculuk yapmış gibiydi. Ahşap raflar, uzun, cam tezgâh, yere yığılmış un çuvalları… Fakat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tilly Harrow'un büzüşmüş, hoşnutsuz dudaklarının yerine, tezgâhın arkasında kırmızı benizli, orta yaşlı bir adam vardı. Adam Beattie'ye yüzünde koca bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Merhaba, yabancı," dedi.

Beattie gülümseme konusunda tereddütlüydü. Adam onun kim olduğunu öğrenir öğrenmez...? Ama sonra başını iki yana salladı. Uzun zaman geçmişti. "Merhaba," dedi. "Ben Kır Çiçeği Tepesi'nden geliyorum."

Beattie beklerken, adamın onu geri çevireceğine dair geri ldiğini hissetti.

"Kır Çiçeği Tepesi mi? Yeni kiracı mısınız?"

"Aslına bakarsak, sahibiyim," diye karşılık verdi Beattie.

Adamın gözleri iri iri açıldı. "Gerçekten mi? Siz Beattie Blaxland mısınız? Siz... Burada bekleyin. Karımı çağırmalıyım." Ardından hızla merdivenlere koşarak bağırdı. "Annie, aşağı gel! Kasabaya kimin geldiğine asla inanmayacaksın!"

Beattie'nin yüzü kızarmış, aynı zamanda keyiflenmişti. Çok geçmeden uzun boylu, sarışın bir kadın temkinli bir şekilde merdivenlerden indi.

"Ne oldu?" diye sordu kadın.

"Bak," dedi adam, "bu Beattie Blaxland."

Annie gülümseyerek Beattie'ye elini uzattı. "Ah, demek öyle!"

"Anladığım kadarıyla tasarımlarımı beğeniyorsunuz," dedi Beattie gururla.

"Tasarımlarınız mı? Ah, evet, hem de çok beğeniyorum. Ama biz sizi meşhur olmadan önce duymuştuk."

"Öyle mi?"

"Yukarı gelin," dedi Annie. "Çay içelim."

Beattie az kalsın bir kahkaha atacaktı. Bu karşılama, bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zamanlar kasabada gördüğü karşılamalardan çok farklıydı. Annie'yi takip ederek tezgâhın arkasına geçti ve merdivenleri çıkıp sıcacık, çiçekli bir oturma odasına girdi.

Annie çaydanlığı ocağa yerleştirdikten sonra Beattie'nin yanına dönerek oturdu. "Babam... Affedersiniz, üvey babam demeliydim. Sizin için çalışırmış. Mikhail Kirilliv."

"Mikhail! O senin üvey baban mıydı? Sen Catherine'in kızı mısın?"

"Evet. Annemin adını hatırladığınıza inanamıyorum." Annie'nin yüzünde koca bir gülümseme belirmişti. "Yıllarca çok mutlu yaşadılar."

"Mikhail...?" Beattie o kelimeyi söylemeye cesaret edememişti.

"Öldü mü? Ah, evet. Annemi 1958'de kaybettikten sonra babam buraya dönmek istediğini söyledi. Burayı çok özlemişti. O zamana kadar çok yaşlanmıştı ve iyi değildi, o yüzden onu yanımıza aldık. O sıralar bu işyeri kiralıktı. Burayı görür görmez âşık olmuştuk. Babam 1961'de, hemen şuradaki yatak odasında öldü." Annie eliyle odayı işaret etti. "Huzur içinde öldü. Aile fotoğraflarımızdan bazılarını görmek ister misiniz?"

"Çok isterim."

Annie tıkış tıkış bir kitaplığa giderek iki fotoğraf albümü çıkardı. "İşte, siz bunlara bakın. Ben gidip çayları hazırlayayım."

Beattie daha yeni fotoğraflardan başlayarak, dikkatle sayfaları çevirdi. Mikhail –her ne kadar kambur ve beyaz saçlı olsa da, onun Mikhail olduğu şüphe götürmezdi– fotoğraflarda gülümsüyordu. Birçok fotoğrafta Annie ile kocası da vardı. Ve çocukların da her sayfada daha da büyüdükleri görülen fotoğrafları bulunuyordu. Beattie diğer albümü aldı. Bunun say-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

faları dağılarak parçalara ayrılıyordu. Fotoğrafları tutan beyaz şeritler yapışkanlığını yitireli uzun zaman olmuştu. Fotoğraflar sayfaların arasındaki aralığa kaydılar.

Beattie bir yandan onları yerlerine koymaya çalışıyor, bir yandan da göz gezdiriyordu. Kır Çiçeği Tepesi'nin salonunda çekilmiş bir fotoğraf görmek, Beattie'yi şaşırtmıştı.

Fotoğraf Mikhail oradan ayrılmadan hemen önce çekilmiş olmalıydı. Yılbaşı ağacı oradaydı. Beattie, Catherine'in bir fotoğraf makinesi olduğunu şimdi hatırlamıştı. Mikhail'in isteği üzerine, Catherine evin birkaç fotoğrafını çekmişti. Böylece Mikhail ayrıldıktan sonra evi hatırlayabilecekti. Beattie şimdi daha da odaklanmış bir şekilde, birer birer çıkardığı fotoğraflara bakıyordu.

İşte oradaydı. Charlie oradaydı. Atın üzerindeydi ve yüzünün çoğu, şapkası yüzünden görünmüyordu. Yine de Beattie'nin kalbi bir an için duracakmış gibi oldu.

"Hoşunuza giden bir şey buldunuz mu?" diye sordu çay tepsisiyle birlikte dönen Annie.

Beattie fotoğrafı ona uzattı. "Bu Charlie Harris."

"Babam ondan çok söz ederdi. Çok iyi arkadaşlardı. İsterseniz alabilirsiniz. Benim bir işime yaramıyor."

"Gerçekten mi?" Beattie'nin yüzü kızarmıştı.

"Tabii. Kır Çiçeği Tepesi'nde çekilmiş eski fotoğraflardan istediğinizi alın."

"Hayır, hayır. Üvey babanızın hatıralarını size bırakacağım. Ama bunu alacağım. O... O benim için çok özel biriydi." Beattie'nin kalbi fazla hızlı atmaya başlamıştı.

Annie çayları doldururken, Beattie ona hatırladığı diğer kasaba sakinlerini soruyordu. Fakat Annie bahsi geçen isimlerin hiçbirini tanımıyordu. Beattie sabahı hatıralarla geçirdik-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ten sonra, alacaklarını alıp eve dönmesinin iyi olacağına karar verdi.

"Annie," dedi, aklına bir fikir gelmişti. "Kır Çiçeği Tepesi'nde bir süre kimse olmayacak. Ama orada depolamak için bazı kutular göndereceğim. Sana bir anahtar versem, senden ara sıra oraya gidip etrafı kontrol etmeni ve sana yollayacağım kutuları depolamanı isteyebilir miyim? Karşılığı neyse öderim."

"Madem ücretli bir iş, öyleyse bu işi oğluma devredeyim," dedi Annie. "On yedi yaşında ve yarı zamanlı bir işe ihtiyacı var. Tozları alabilir, eğer isterseniz sizin için bahçeyi de düzenleyebilir."

"Harika olur," dedi Beattie. Muhtemelen bir sonraki gelişinde ev o kadar da bakımsız görünmeyecekti. Tabii bir daha *gelirse*. "Oğlunun adı ne? Ona bazı açıklamalar yazacağım."

"Andrew," dedi Annie. "Andrew Taylor. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacaktır."

Beattie eve vardığında, Charlie'nin fotoğrafını yatağının yanındaki duvara iğneledi. Nedense onun bir fotoğrafına sahip olmak, Charlie'nin hayalinin kaybolmasına neden olmuştu. Beattie buna üzülse de fotoğrafı yerinden çıkarmadı. Ne de olsa bu, bir fotoğrafın dört kenarı arasına hapsolmak kadar korkunç bir şey değildi.

Beattie, Kır Çiçeği Tepesi'ne acı çekmek için geldiğini yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Yalnızca şimdiye dek bolca yasını tuttuğu Charlie ve Lucy için acı çekmiyordu. Gençliğinin kaybolmasına, hayat olduğu gibi şekillendikçe ihtimallerin azal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

masına üzülüyordu. Zaman geçip de duyabildiği tek ses kendi düşünceleri ve çiftliğin sessizliği olduğunda ise, acısının hafiflediğini fark etti ve ne kadar şanslı bir kadın olduğunu daha açıkça görmeye başladı. Onu seven bir kocası, iki neşeli çocuğu ve yaratıcı hayallerinin peşinden gitme şansı vardı. Charlie penceresinin altında belirmeye bir son vermişti ve Beattie her ne kadar şaşırsa da Sidney'e, Ray, Mike ve Louise'e dönmek için sabırsızlanıyordu.

Derken bir gece, eve döneceği günden iki gün önce, bir rüya gördü.

Rüyasında Lucy'yi görüyordu. Lucy berrak gözleriyle ve yüzündeki belli belirsiz çilleriyle yaklaşık sekiz yaşındaydı. Beattie'nin hemen önünde duruyordu. Beattie çömelmiş, Lucy'nin kemerini bağlıyordu.

"Canım benim," dedi Beattie.

"Sen kimsin?" diye sordu Lucy.

"Ben senin annenim." Çocuğun bunu bilmemesinin verdiği acı dayanılmazdı.

"Peki, sonsuza kadar öyle olacak mısın? Yıldızlar sönüp dünya durana kadar?"

"Evet! Evet, ben–"

Beattie cümlesini tamamlayamadan uyandı. Ağlayarak yataktan kalktı. Sabahın erken saatleri karanlık ve soğuktu. Sabahlığını üzerine geçirerek çalışma odasına indi.

Beattie orada bir mektup yazmaya başladı. Rüyasında küçük kıza söylemek istediği, fakat Beattie'den onu rahat bırakmasını isteyen genç kadına asla söyleyemeyeceği her şeyi birer birer kâğıda döktü. Yazarken ciğerleri parçalanırcasına, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Sonunda mektubu katlayarak bir zarfa koydu. Hatta üzerine bir adres bile yazdı –sonsuza dek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zihnine gömdüğü, ziyaret edilemez bir adresti bu– fakat elbette onu gönderme niyetinde değildi. Yazmak yeterliydi. Bir süre mektubu ne yapacağı üzerine kafa yordu. Onu yakmak ya da çöpe atmak doğru olmazdı. Böylece onu Ray'in gözlerinden uzaktaki diğer anıların arasına kaldırarak, Sidney'deki hayatına dönmek için hazırlanmaya başladı.

Beattie, çiftlikten ayrılacağı günün sabahı evin kapısını kilitledi ve okaliptüs ağacının altına gelerek durdu. Ağaç oldukça büyümüştü –tıpkı Charlie gibi uzun ve güçlüydü– ve onun burada kalmaya devam ederek Kır Çiçeği Tepesi'ne göz kulak olacağını düşünmek, Beattie'yi mutlu etmişti.

Araba yoluna giren bir taksi korna çaldı.

"Hoşça kal," dedi Beattie. "Hoşça kal, aşkım."

Ve Kır Çiçeği Tepesi'ni sonsuza dek terk etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Birinci Bölüm

Emma

Uçuş berbat geçiyordu. Koridorun diğer tarafındaki adam elektrikli testere gibi horluyordu. Uykuyla uyanıklık arasında, gerçekliği kaybeder olmuştum. Kelimenin tam anlamıyla havada, iki dünya arasında asılı kalmış durumdaydım: Tazmanya'daki yeni hayatım ve Londra'daki eski hayatım. İkisi de sahici hissettirmiyordu.

Heathrow'da bütün sinirlerimin gerildiğini hissettim. Ya tüm bunlar büyük bir halüsinasyonsa ve aslında Josh'ın beni karşılamaya geleceği falan yoksa? Fakat işte orada, gümrüğün hemen çıkışında bekliyordu. Bana doğru koştuğunda kendimi onun kollarına bıraktım. Gerçek Josh. Kanlı canlı Josh. Son birkaç aydır hayallerimi mesken tutan Josh değil...

"Em, Em," dedi yüzünü saçlarıma gömerek. "Tanrım, seni çok özledim."

Konuşabileceğimi sanmıyordum, o yüzden sadece Josh'ın sıcacık kokusunu içime çektim. Nihayet beni bıraktığında, bir adım gerileyerek ona baktım.

Gerçekten ona baktım.

Bu çok tuhaftı: Onu daha yakışıklı ve daha yumuşak bakış-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lı hatırlıyordum. Josh saatine göz attı. "Sabah işten izin aldım. Haydi, seni eve götürelim."

Bir an için kafam karışmıştı. "Eve mi? Ah, yani senin evine mi?"

"Sen ne kastettiğimi sanmıştın?" diyerek güldü iyi niyetli bir şekilde. Belki de o kadar iyi niyetli değildi. "Saat farkı yüzünden beynin durmuş."

Josh'ın peşinden taksi durağına doğru ilerledim ve birlikte şehrin yolunu tuttuk.

"Uçuş iyi geçti mi?" diye sordu Josh.

"Berbattı. Ben–"

O sırada Josh'ın telefonu çaldı. "Affedersin," diyerek telefonu açtı. Suratım asık bir halde camın ardındaki kasvetli Londra sabahını seyrediyordum. Josh telefonunu tekrar cebine koyduktan sonra, "Nerede kalmıştık?" diye sordu.

"Uçuş berbattı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Timbuktu buraya epey uzak."

"Tazmanya."

Josh güldü. "Biliyorum. Şaka yapıyorum."

Bir iç çektim. "Çok yorgunum, Josh. Affedersin. Uzun bir uykudan sonra daha iyi hissedeceğim."

Josh, Limehouse'daki eşyalı bir teras katına taşınmıştı. Daire tertemiz, modern ve zevkliydi. Sevdiğim her şey vardı. Ya da bir zamanlar sevdiğim. Tekerlekli valizimi peşim sıra sürüklerken, Josh anahtarlarını şıngırdatarak granit mutfak tezgâhının üzerine bıraktı.

"Evim, güzel evim," dedi.

Nedenini bilmesem de kendimi tuhaf hissediyordum. Aylarca birlikte yaşamış, birbirimizin gözü önünde dişlerimizi fırçalamıştık. Buradan uzaktayken, Josh düşüncelerimde her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaman ilk sırada yer almıştı... Pekâlâ, belki de her zaman sayılmazdı. Ama ilk zamanlarda kesinlikle öyleydi.

"Uzun bir duşa ihtiyacım var," dedim, banyoda geçireceğim uzunca bir sürenin beni düzelteceğini düşünüyordum. Böylece bu yaşadıklarımın gerçek olduğu, gerçekten Londra'ya dönmüş olduğum gerçeğine adapte olacak zamanı bulacaktım.

"Tabii. Ben de birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Valizimden bornozumu ve temiz iç çamaşırlarımı alıp kendimi banyoya attım. Banyoda pencere yoktu, sadece parlak bir lamba vardı. Soyundum ve sıcak suyun altına girdim.

Uçak yolculuğu beni her seferinde sersemletiyordu. Diğer insanlar uçuş sonrası sadece yorgun olurlardı, bense şaşkın ve endişeli oluyordum. Birkaç gün geçtikten ve iyi bir uyku çektikten sonra, Josh'a karşı hissettiğim çekingenliği üzerimden atardım. Ve her şey bir zamanlar olduğu gibi devam etmeye başlardı. Yere oturdum ve sıcak suyun üzerimden akıp gitmesine izin vererek gözlerimi kapattım.

Kapının hafifçe tıkırdamasının ardından Josh'ın sesi duyuldu.

"Orada her şey yolunda mı?"

"Evet. İyiyim."

Josh kapıyı açarak bana gülümsedi. "Hâlâ iyi görünüyorsun, Em."

"Yapma," diyerek güldüm. "Bu haksızlık."

Josh kravatını gevşeterek çıkardı. "İstiyorsan oyunun şartlarını eşitleyebilirim."

Ayağa kalkıp musluğu kapattım ve örtünmek için havluya uzandım. Josh şimdi gömleğini de çıkarmıştı –o göğüs, o kollar... muhteşemdi– ve havluyu üzerimden almaya çalışıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beni yakalayıp sertçe kendine çekerek öptü. Derin, ateşli bir öpücüktü bu. Havlum yere düşmüştü ve bedenim Josh'ın kollarında eriyordu. Ancak beynimin küçük bir kısmı, bana yavaşlamamı söylüyordu. Hemen *şimdi* yavaşlamamı.

"Dur," dedim, Josh pantolonunun fermuarını açmaya başladığı sırada.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Henüz değil. Ben… Henüz değil."

Josh geri çekilince yere düşen havlumu aldım. "Bir sorun mu var?"

Evet. "Hayır, en azından ben öyle düşünmüyorum."

"Bu Sarah ve benimle ilgili mi? Çünkü sana yemin ediyorum ki o ilişki bitti."

"Peki, ne zaman başlamıştı?" diye sordum. "Hayır, söyleme."

Josh gözlerime bakamıyordu. "Çok üzgünüm, Emma, ama geçmişin geçmişte kalabileceğini umuyorum. Seni çok özledim. Sen benim için doğru kadınsın."

"Sadece bana kendimi toparlayabilmem için birkaç gün ver."

"Bu gece misafir odasında kalmak ister misin?"

"Öylesi daha iyi olur."

Gece saat ikide tamamen uyanmıştım ve gün ağarıp Josh uyanana dek televizyon izledim.

"Bilseydim sana eşlik ederdim," dedi sağ kulağımın aşağısından öperek. Harika kokuyordu.

"İkimizin de yorgun olmasının bir anlamı yok."

Josh esneyerek kahve makinesini çalıştırdı. "Bugün ne yapacaksın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bazı arkadaşlarımla görüşüp şehre döndüğümü haber veririm diye düşünmüştüm."

"Baleden arkadaşlar mı?"

"Belki. Eğer bu moralimi çok bozmayacaksa, tabii."

Josh yanıma gelerek oturdu. Ardından yaralı dizime bakmak için pijamamın paçasını yavaşça yukarı sıyırdı. "Bunun için çok üzgünüm," dedi, en derin ameliyat izimin üzerinde parmağını gezdirerek.

"Bu çok zor," dedim. "Dayanılmaz."

"Bir daha dans etmeyecek misin?"

Hayır dercesine başımı salladım. Bir çizgi film başlayınca, televizyonu kapatmak için kumandaya uzandım. "Korkarım hayır."

Josh bacağımı nazikçe kapattı. "İşten erken çıkmaya çalışacağım. Telefonunu açık tut. Akşam yemeği için bir yerlerde buluşabiliriz, tıpkı eski zamanlardaki gibi."

Josh'ı sisli Londra sabahına uğurladıktan sonra koltuğuma geri döndüm. Bir an için kendimi Patrick'in ne yapıyor olduğunu merak ederken buldum ve kendi kendimi azarladım. Buna bir son vermeliydim. Kır Çiçeği Tepesi'ndeyken sürekli Londra'yı düşünüp durduğum gibi, Londra'da da oturup Kır Çiçeği Tepesi'ni *düşünmeyecektim*. Seçimimi yapmıştım.

Elbette onu aramıştım. Uçak biletimi ayırttıktan sonra Patrick'i aramış ve tamamen Londra'ya dönmek zorunda olduğumu, konser için bol şans dilediğimi söylemiştim.

"Mina hayal kırıklığına uğrayacak," demişti Patrick. Lanet olsun ki bana kendimi suçlu hissettirebilecek tek şeyi söylemişti. Ama onun dışında, kalmam için bana yalvarmamıştı. Ansızın ilan-ı aşk da etmemişti. Etseydi ne yapardım?

Nehrin üzerinden kalkan sisin ardından açık bir sonbahar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sabahı ortaya çıktı. Eski arkadaşlarımı aramak amacıyla, adres defterimi bulmak için valizimin dibini karıştırmaya başladım. Belki de 'arkadaş' kelimesi biraz fazlaydı. Eski tanıdıklar, yanağımı yanağına değdirmeden öptüğüm kişiler, geçmişte bir ara aramaya söz verdiğim kişiler demem gerekirdi.

İlk arama: Telesekreter çıkmıştı.

İkinci arama: Açan olmamıştı.

Üçüncü arama: Bu numara artık kullanılmıyordu.

Birilerini bulmaya kararlı bir şekilde aramaya devam ediyordum.

Dördüncü arama: Nihayet bir insan.

"Alo, Miranda ile mi görüşüyorum?" dedim, sesimin kulağa oldukça çaresiz geldiğinin farkındaydım.

"Benim."

"Merhaba, ben Emma Blaxland-Hunter."

Kısa bir sessizlik oldu. "Emma?"

"Biliyorum, biliyorum. Uzun zaman oldu."

"Avustralya'ya taşındığını sanıyordum."

"Bir süreliğine oradaydım, ama artık döndüm. Görüşmeyi çok isterim."

"Şey, tabii, ama bu öğleden sonra yetişmem gereken bir uçağım var. *The Firebird* turnesi için İsivçre'ye gidiyorum. Noel arifesinden önce dönmeyeceğim."

Bir an için sessiz kaldım. Bu, bir zamanlar benim hayatımdı. Oradan oraya uçmak, yeni şehirlerde ve yeni sahnelere çıkmak, kostümlü ve makyajlı bir şekilde parlak ışıkların altında sahne almak, bedenimi müziğin akışına bırakmak.

"Öyleyse seni sonra ararım," diyebildim nihayet.

Adres defterime göz atmaya devam ederken bir başka Miranda ile karşılaştım. Bir an için hangisiyle konuştuğum-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan emin olamamıştım. İç çekerek adres defterini bir kenara kaldırdım. Adelaide'in prova stüdyosunda olduğunu ve Uçan Faşist'in ayak işlerine koşturduğunu biliyordum. En azından o beni gördüğüne sevinirdi. Şimdi pijamalarımı çıkarmanın ve uzun zamandır dönmeyi arzuladığım hayatın tadını çıkarmanın vaktiydi.

Stüdyoda bulunduğum son gece, kaza geçirdiğim geceydi. Binanın kokusu –saç spreyi, cam temizleyici, ter– beni neredeyse bunaltmıştı. Danışmadaki görevliyle kısaca konuştuktan sonra Adelaide'i bulmak için merdivenlere, *o merdivenlere* yöneldim.

Ama onun yerine sanat yönetmeni Brian ile karşılaştım.

Brian'ın ağzından çıkan ilk kelimeler, "Ah, Tanrım!" oldu. "Ne kadar kilo almışsın!"

Bunun üzerine o kadar şaşırmıştım ki bir süre konuşamadım. Sonra kendimi savunurcasına, "Bu zavallı dizle hiçbir şey yapamıyorum," dedim. Brian'ın söylediği doğru bile değildi: Evet, eskisine nazaran şimdi daha kıvrımlı hatlarım vardı, ama önceden de aşırı zayıftım. Bir deri bir kemiktim. Hepimiz öyleydik.

"Bakayım," dedi Brian. Ameliyattan kalan izleri ona göstermek için eteğimi yukarı kaldırınca, merakla dizimi inceledi.

"Gerçekten mükemmel bir zamanlama olmuş," dedi eteğimi düzelterek. "Eğer bir kaza geçirmek zorunda olsaydın, o kazayı geçirmenin tam zamanıydı. Tam da kariyerinin sonunda."

"Ben sadece otuz bir yaşındayım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brian omzunu silkti. "Seni dans ederken izledim. Şansın olsaydı en fazla iki yılın vardı."

"Emma!" diye seslendi koridorun aşağısındaki heyecanlı bir ses.

"Adelaide!" Panonun önünde bir şeyler mırıldanan Brian'ı kendi haline bırakıp Adelaide'e sarıldım.

"Ne zaman döndün sen?"

"Dün sabah. Öğle yemeğine çıkabilir misin? Sana anlatacak çok şeyim var." Sesimi alçaltarak ekledim, "Josh ona geri dönmemi istedi."

Adelaide'in gözleri hayretle açıldı. "Gerçekten mi? Ve döndün, öyle mi?"

"Beş aydır hayalini kurduğum tek şey buydu."

Adelaide saatini kontrol etti. "Alberto 12:30'a kadar provada olacak. Erken bir öğle yemeği sana uyar mı?"

"Biyolojik saatim öylesine şaştı ki hiç sorun olmaz," dedim. "Şimdi yiyebiliriz."

Soğuk caddedeki közlenmiş kestane kokuları, araba egzozlarına karışıyordu. Londra'nın bu kadar gürültülü, böylesine kokularla dolu ve hareketli olduğunu hatırlamıyordum. Bunu sinir bozucu ve kafa karıştırıcı bulmuştum. Ama suçu yine uçak yolculuğunun sebep olduğu sersemliğe atıyordum. Şüphesiz yeniden alışacaktım.

Eskiden her pazartesi sabahı toplantılarımızı yaptığımız küçük kafeteryaya uğradık. İçerisi neredeyse boştu. Sabah çayı için biraz fazla geç, öğle yemeği içinse biraz fazla erkendi. Diğer iki müşteri ise incirli turta yiyen eşofmanlı bir adam ve *Daily Mail* okuyan zayıf bir kadındı. Siparişlerimizi verdikten sonra kuytu bir köşeye, caz müzik yükselen hoparlörlerden olabildiğince uzağa çekildik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eee?" dedi Adelaide, yüzüne düşen siyah buklesini kenara iterek. "Josh."

"Evet. Josh."

"Nasıl oldu?"

"Sarah'dan ayrılmış. Beni aradı. Ben de geldim."

"Yani… Bunu sorun etmedin mi?"

"Tabii ki hayır." Fakat Josh'ın yanında kendimi tuhaf hissediyordum. Ve henüz onunla yatmayı kendime yediremiyordum. Ama bunu Adelaide'e söylemedim. "Yine de," dedim, "her şeyin biraz ani geliştiğini itiraf etmem gerek. Biraz da senden konuşalım. Bu konuları didik didik etmeye dayanamıyorum."

Adelaide konuyu değiştirdiğimiz için rahatlamıştı. Tuhaf bir şekilde sevmeye başladığı Uçan Faşist ile olan hayatıyla ilgili hikâyeler anlattı. Yemeklerimiz geldiğinde ise Tazmanya'da neler yaptığımı sordu – Josh'ın henüz sormadığı bir şeydi bu. Tazmanya'daki hayatımı anlatırken içimi hafif bir hüznün kapladığını hissettim. Memleket hasreti gibi berbat bir histi bu.

Hiç değilse Adelaide'in yanında rahatlamaya başlamıştım. Eskisi gibi tuhaf ve gerçeküstü hissetmiyordum. Çok geçmeden Adelaide'in işe dönmesi gerekti ve taksi beklerken yanımda olmak için benimle caddeye kadar yürüdü.

"Sence burada kalacak mısın?" diye sordu.

"Öyle sanıyorum."

"Hımm."

"Hımm? O ne demek oluyor?"

"Sadece… Az önce konuşurken Josh'tan yalnızca iki kez bahsettin."

"Eee?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Patrick adında birinden ise on bir kez söz ettin."

Gülerek geçiştirdim. Yanlış işitmiş olması gerektiğini söyleyeceğim sırada, ikimiz de köşeyi dönen bir taksiyi durdurmak için yola atıldık.

"Hoşça kal, Emma," dedi Adelaide yanağımdan öperek. "Yakında görüşürüz. Belki de düğün için," diyerek göz kırptı. Fakat düğün bahsi bile korkudan buz kesmeme neden olmuştu.

Sadece yorgundum. Takside kendi kendime bunu söylüyordum. Yorgundum ve doğru düzgün düşünemiyordum, bu yüzden Londra'ya dönmüş olmak sandığım kadar harika ve heyecan verici hissettirmiyordu. Yolculuğun verdiği sersemlik ve öğle yemeğinde içtiğim iki kadeh şarap, bana karşı işbirliği yapıyorlardı. Josh'ın koltuğuna oturup televizyona odaklanmaya çalışsam da yanağıma vuran güneşle birlikte uyuyup kalmıştım.

Üzerinden ne kadar zaman geçmişti bilmiyorum, bacağımda bir gıdıklanmayla uyandım. Birinin sıcak parmakları eteğimden yukarı tırmanıyor, yavaşça kalçalarımın arasına sokuluyordu. Başımı ateş basmıştı ve kendimi hem sersem hem de şaşkın hissediyordum. Tek gözümü açtığımda yanıma uzanmış olan Josh'ı gördüm. Eli iç çamaşırımın lastiğinden içeri kayarak yavaşça ilerlemeye başladı.

Josh'ın elini tutarak uzaklaştırdım. "Hayır, Josh."

"Hayır mı?" diye sordu, üzgün bir köpek yavrusu suratı yaparak.

Güldüm. "Hayır. Şimdiye kadar hiçbir yolculuk beni bu kadar sersemletmemişti. Bana birkaç gün vermelisin."

"Yani çok yorgun olduğun için mi? Hayır demenin sebebi bu mu?"

Yerimden doğruldum. "Bilmiyorum. Herhalde öyle."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki, bunun ben ve Sarah ile ilgili olmadığına emin misin?"

İyice düşündüm ve Sarah ile neler yaptığını o kadar da umursamadığımı fark ettim. Oysa önceleri bunu fazlasıyla kafaya takıyordum. Endişelenmeli miydim? Bu soruyu nasıl cevaplayacağımı bilmiyordum. "Hayır, sanırım o meseleyi atlattım," dedim dikkatle.

"Öyleyse sorun ne? Sen buradasın, tekrar birlikteyiz. Sadece kaldığımız yerden devam edelim." Sesini alçaltıp kulağıma yaklaşarak mırıldandı, "O güzel vücudunu özledim."

Neyim vardı benim böyle? Bana bunları söylemesinin, bunları yapmasının hayalini kurup durmuştum. Ama şimdi onun yanındayken kendimi bir tuhaf hissediyordum; çekingen.

"Üzgünüm, affedersin," dedim. "Biraz garip hissediyorum. Kendim gibi hissetmiyorum. Hafta sonuna kadar daha iyi hissedeceğimden eminim. Birlikte daha uzun vakit geçirebildiğimiz zaman bu kadar tuhaf hissetmeyeceğim."

"Unutmadan," dedi Josh, doğrulup kravatını düzelterek. "Cumartesi gecesi Hugh'nun evindeki bir partiye gideceğiz. Umarım senin için bir sakıncası yoktur. Kırkıncı doğum gününü kutlayacak, aylardır bu partiye hazırlanıyordu."

Hugh, Josh'ın işyerinden en iyi arkadaşıydı ve kaba herifin tekiydi. "Beni mi, yoksa Sarah'yı mı bekliyorlar?" diye sordum.

Josh şaka yaptığımı anlamamıştı. "Seni, tabii ki. Geri döndüğünü ve yeniden birlikte olduğumuzu herkese anlattım. Bu konuda kendini kötü hissetmene gerek yok."

Kötü hissetmediğimi söyleme gereği duymadım. Josh dolaptan bir şişe Amerikan viskisi aldı. Ardından, ilişkimizin son günlerinde yaptığımız rutini takip ettik. Birlikte bir şeyler içip yemek pişirdik, ben kendi günümün nasıl geçtiğinden bahsettim, o da kendininkinden. Fakat bu kez Josh'ın anlattıklarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dinliyor, çaba sarf etmeye çalışıyordum. Ayrılığımızdan önce dinleme konusunda kötü olduğumu, onun gününün ayrıntılarıyla ilgilenmeyecek kadar bencil olduğumu biliyordum. Bu defa hata yapmamaya kararlıydım.

Josh'ın aslında anlatacak o kadar da ilginç bir şeyi olmadığını fark ederek büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım.

İki gün geçmiş ve tek bir arkadaşım bile aramalarıma dönmemişti. Böylece onların gerçekten de eski arkadaşlarım olmadıklarını öğrenmiş oldum. Onları değil, kendimi ve yaşadığımız hayatı suçluyordum. Hepimiz sadece işimizde ilerlemeye çalışıyor, hepimiz birbirimizi seviyormuş gibi yapıyorduk. Gerçekte ise daha büyük ve parlak başarılar için birbirimizin cesedini çiğnemeye hazırdık. Ne bu insanlar benim arkadaşım olmuştu, ne de ben onların.

Peki, arkadaşı olmayan bir kız ne yapardı? Tabii ki doğruca kütüphanenin yolunu tuttum. Avustralya'daki evde edinemediğim bazı bilgileri bulmak amacıyla St. Pancras'a giden bir metroya atladım. British Library'deki* dikkat çekmeyen bir kitapta, Raphael Blanchard'ın isminin geçebileceğini düşünüyordum.

Çantamla ceketimi kontrolden geçirdim ve içeri girmek için bilgilerimi kaydettirdim. Kitaplarımı aldıktan sonra, okuma odasının sağır edici sessizliğinde oturacak bir yer bulup sayfaları karıştırmaya başladım. Aradığım Raphael, üç Raphael Blanchard'dan biriydi. Fakat Warwickshire bölgesindeki

* *İng.* Londra'da yapımı 1997 yılında tamamlanan Birleşik Krallık Milli Kütüphanesi. (Ed. N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

soylu bir aileyle ilgili, 1950'li yıllara ait bir kitapta onun izini bulmayı başardım. İtiraf etmem gerekir ki içten içe Raphael'in takma adının Charlie olduğunu, büyükannemin onunla bir birliktelik yaşadığını ve çiftliği bu şekilde elde ettiğini öğrenmeyi umuyordum.

Sayfa 181 nihayet beni ödüllendirmişti, ama umduğum şekilde değildi.

Blanchard Ailesi, kolonilerinden elde ettiği tarımsal çıkarları arttırmak amacıyla başarısız bir girişimde bulundu. Raphael Blanchard, büyük bir koyun çiftliğini satın almak üzere babası tarafından Tazmanya'ya (Avustralya'nın güneyinde, bir zamanlar mahkûmların sürgüne gönderildiği bir bölge) gönderildi. Ancak işler yolunda gitmedi ve Raphael 1935 yılında Warwickshire'a döndü. Raphael'in çiftliği bir poker oyununda kaybettiğine dair söylentiler dönse de aile onun sağlığı için İngiltere'ye döndüğü konusunda ısrar etmişti.

Kütüphanede olmasaydım kahkahalarla gülebilirdim. Onun yerine yüzümde aptalca bir sırıtışla oturdum. Büyükannem çiftliği pokerde mi kazanmıştı? Hatırladığım kadarıyla kumara son derece karşıydı. Bu doğru olabilir miydi? Ne de olsa çiftliği bedavaya almıştı.

Annemi arayıp anlatmak istedim. Ama ona Londra'ya döndüğümü itiraf etmiş olacaktım ve bunu hiç hoş karşılamayacaktı.

Onun yerine bir görevliye sayfanın bir fotokopisini alıp alamayacağımı sordum ve çektirdiğim fotokopiyi de alıp eve dönerek Josh'ın gelmesini bekledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Biyolojik saatim tamamen olağan ritminin dışına çıkmıştı. Gün boyunca gözlerimi açık tutamıyor, sabahları şafak sökmeden uyanıyordum. Josh her sabah işe gitmeden önce bana hoşça kal öpücüğü veriyor ve günler geçtikçe bana karşı olan sabrı da gitgide azalıyordu. Onun kollarında erimiyor, onunla sevişmiyor, bana çok yaklaştığında onu iterek kendimden uzaklaştırıyordum. Sürekli neyim olduğunu sorup dursa da bilmiyordum. Dolayısıyla ona da söyleyemiyordum.

Cuma sabahı erkenden uyandım. Nerede olduğumu anlamam için bir iki dakika geçmesi gerekmişti. Kuş seslerini duymayı umuyordum. Gözlerimi açmamla birlikte Kır Çiçeği Tepesi'nde olmadığımı gördüm. Londra'da, ısıtma sisteminin hafifçe uğuldadığı eşyalı bir dairedeydim. Kendimi yalnız hissettim. Kuşları istiyordum.

Evden çok uzakta hissediyordum.

Yataktan kalkıp sabahlığımı giydim ve usulca Josh'ın odasının kapısını açtım. Sıcaklığa ve huzura ihtiyacım vardı, fakat tereddüt ediyordum. Gözlerim karanlığa alıştığında, onun kaslı omuzlarını gördüm. Josh tıpkı hatırladığım kadar muhteşemdi, ama onu bir film izliyormuşum gibi seyrediyordum. Gerçekten benim hayatıma ait olduğunu hissetmiyordum. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Her şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım. İnsanları yüzüstü bırakıp hayal kırıklığına uğratmıştım. Şimdiyse dünyanın diğer ucunda boş bir hayali kovaladığımdan şüphe etmeye başlamıştım.

Avustralya'da saatin kaç olduğunu hesapladım. Öğleden sonra üç buçuktu. Patrick birazdan evde olurdu. Konser ha-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zırlıklarının nasıl gittiğini merak ediyordum. Belki de onlara para ya da herhangi bir şey bağışında bulunabilir, internet üzerinden Mina'ya çiçek gönderebilirdim. Onlarla iletişime geçmek için şiddetli bir arzu hissettim.

Josh'ı uykusuyla baş başa bıraktım ve mutfağa gidip ışıkları açtım. Işığın parlaklığı karşısında gözlerimi kırpıştırarak telefonu elime aldım. Pencerenin ardı sisle kaplıydı. Güneşin doğmasına daha saatler vardı, tabii bu siste görünebilirse. Ama telefonun çaldığı yerde, güneşli, parlak bir öğleden sonrasının yaşandığından emindim.

Monica telefonu ikinci çalışında açtı. "Alo?"

"Ah, selam, Monica. Ben Emma."

Buz gibi bir sessizlik oldu.

"Patrick evde mi?"

"Henüz değil."

"Sorun değil, seninle görüştüğümüze de sevindim. Galiba sana bir özür borçluyum," dedim.

"Hayır, değilsin."

Duraksadım.

"Patrick'e bir özür borçlusun," dedi Monica. "Ve Mina'ya. Ve Marlon'a. Ve Hatmi Çiçekleri'nin geri kalanına. Ama bana hiçbir şey borçlu değilsin. Zaten olsan bile kabul etmezdim."

Utançtan yerin dibine girdiğimi hissediyordum. "Bak, kızgın olduğunu biliyorum. Ama Patrick'e oradan ayrılacağımı söylemiştim ve beni anlayışla karşılamıştı."

"Öyle mi? Çünkü ben anlayışla karşılamıyorum. Konser hazırlıklarına yardım etmek için burada kalacağına söz verdin ve büyük geceye üç hafta kala defolup İngiltere'ye gittin."

"Sandığın kadar basit değil," dedim. "Londra'dan çok zor şartlar altında ayrılmıştım. Tek istediğim buraya geri dönmekti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu gayet belliydi," diye araya girdi Monica. "Bizim küçük kasabamız sana göre değildi."

"Bu doğru değil," dedim, ama doğruydu. En azından bir zamanlar doğru olduğunu düşünmüştüm. "Beni anlamanı beklemiyorum, ama niyetim kimseyi incitmek değildi."

"Niyetinin ne olduğu gerçekten umurumda değil, Emma," dedi Monica. "Ama birçok insanı incittin. Şimdi Patrick eve gelmeden önce telefonu kapatacağım, çünkü aradığını bilmesini istemiyorum. Ve onu aramazsan sevinirim."

"Neden?"

"Çünkü senin etkinden kurtulması için bir şansa ihtiyacı var. Dolayısıyla vicdan azabını hafifletmek için yapman gereken tek şey kardeşimden uzak durmak." Monica'nın sesi karanlık ve öfkeliydi. "Patrick en iyisini hak ediyor ve o sen değilsin."

Hat kesildiğinde kendimi elimdeki telefona boş boş bakarken buldum. Duygular boğazıma dizilmişti. Monica haklıydı. Patrick en iyisine layıktı. Harika birini hak ediyordu. Ama onun harika biriyle birlikte olduğu fikrine katlanamıyordum. Benden başka biriyle...

"Em?" Josh, uykulu bir şekilde odasının kapısının önünde başını yana yatırmış bana bakıyordu. "Her şey yolunda mı?" Tavandaki gömme ışıklar, yüzünde sert gölgeler oluşturuyordu.

Telefonu yerine bıraktım. "Sanırım evet. Sadece Tazmanya'daki bir işi halletmeye çalışıyordum."

Josh yanıma gelerek beni kollarına aldı ve boynuma sıcak bir öpücük kondurdu. Ağlayabilirdim. Onu nazikçe ittim. "Yarın gece, söz veriyorum," dedim. "Partiden sonra daha havamda olacağım. Bu eve tıkıldım kaldım ve her gün işten eve dönmeni bekliyorum. Bu beni romantik hissettirmiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanrı aşkına, Londra'dasın. Dışarı çık. Alışveriş yap. Bir şeyler yap."

"Biliyorum. Kendimde değilim."

"Pekâlâ, umarım yakında eski haline dönersin," dedi Josh. "Çünkü Londra'ya dönmesini istediğim kişi oydu."

Sanki Josh şaka yapmışçasına güldüm, ama ikimiz de bunun şaka olmadığını biliyorduk.

Parti hazırlıkları neşemi yerine getirmişti. İki şişe kaliteli şarap seçmek için Josh ile birlikte dışarı çıkmamız gerekmişti. Tabii ki Avustralya şarabı almamız için ısrar etmiştim. Ardından giyinme, biraz makyaj yapma ve saçlarımı düzeltme fırsatı buldum. Bir taksiye atlayıp hızla Londra gecesinin içine aktık. Uluslararası, büyük, hareketli bir şehirde olmanın ilk heyecanını yaşıyordum. Taksinin arka koltuğundaki Josh'a sokuldum ve boynuma, kulağıma kondurduğu sıcak öpücükleri geri çevirmedim. Belki de sersemliğim geçmişti. Belki de geri dönmekle yanlış bir karar vermemiştim.

Hugh ve karısı yakın zamanda Kensington'daki bir bahçe katını satın alıp restore etmişlerdi. Hugh, Josh'tan birkaç yaş büyüktü ve birçok bakımdan bir ağabey gibiydi. Hugh ile Olivia'nın küçük bir de çocukları vardı ve misafirler gelmeden önce yatağına gönderilmişti. Topu topu sekiz kişiydik, yani dört çifttik. Diğerlerinin ismini hemen unutmuştum, zaten onlar da bahçedeki süs ışıklarının altında sigara içmek için kendi aralarında bir grup oluşturmuşlardı. Josh ve ben, mutfakta Hugh ve Olivia ile kalmıştık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu ev harika," dedi Josh, yanakları kızarmış bir halde pencerenin ardındaki kalabalık caddeye göz gezdirirken.

"Zemin kat," dedi Olivia yüzünü buruşturarak. "O kadar da harika değil."

"Ama bir bahçeniz var," dedi Josh.

"Hugh son mali yılda biraz daha fazla kazanmış olsaydı, bir çatı bahçemiz olabilirdi," diyerek güldü Olivia. Her ne kadar gülse de söylediklerinde bir gerçeklik olduğunu sezmiştim. Ona ısınamamıştım.

"Senden daha fazla kazandım," diyerek umursamazca karşı çıktı Hugh.

Olivia bana ve Josh'a bakarak kadehindeki şampanyayı döndürdü. "Siz ikiniz, bir çatı bahçeniz olsun istiyorsanız çocuk yapmayın, buradan çıkarılacak ders budur."

Çift kanatlı mutfak kapısının açılmasıyla diğer iki çift de içeri girdiler. Farkında değillerdi belki, ama yeni söndürdükleri sigaralarının kokusunu da beraberlerinde getirmişlerdi. Küçük daire sıcak ve ışıl ışıldı. Müzik setinden Coldplay yükseliyordu. İki kadeh şampanyayı biraz fazla içtiğimden yanaklarıma renk gelmişti. Josh'ın sıcacık kolu belime dolanmıştı. Her şey iyi olacaktı, bunu görebiliyordum. Evlenecektik ve bir çocuğumuz olacaktı, çünkü daha fazlasına bakmaya gücümüz yetmezdi. Kendi bale okulumu açacak ve çok çalışacaktım. Josh ise borsadaki işine devam edecek ve o da çok çalışacaktı. Bir bahçe katımız olacaktı. Josh kırk yaşına bastığında tıpkı bunun gibi bir parti verecektik. İşte bu kadar kolaydı.

Peki, bu düşünce neden bende böylesine tatsız bir his bırakmıştı?

Hepimizin uzun yemek masasındaki yerlerimizi almasıyla, Olivia ilk yemeği servis etmeye başladı. Biraz sarhoştu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve parti boyunca Hugh'nun kendisine çok az yardım etmesi yüzünden sinirlendiği belliydi. Josh ile kaşlarımızı kaldırarak birbirimize bakıyor, gülmemek için kendimizi zor tutuyorduk. Misafirlerden biri olan zarif, Hintli bir kadın, Olivia'ya yardım etmek için ayağa kalktı. Uzun, siyah saçlarını topuz şeklinde toplamıştı. Bir şarap şişesi alarak masadaki kadehleri doldurmaya başladı. Sıra bana geldiğinde, "Ya sen ister misin, Saralı?" diye sordu.

Kısa bir sessizlik oldu. Müzik çalmaya devam etse de diğer tüm sesler kesilmişti. Kimse bana bakamıyordu.

"Affedersin," dedi kadın rahatça. "Emma demek istemiştim."

"Sorun değil," dedim kadehimi uzatarak.

Josh telaş içine bana doğru eğildi. "Hepimiz birlikte birkaç kez dışarı çıkmıştık, yani ben... onunlayken," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm."

"Sorun yok," dedim bir kez daha. Ama sorun vardı. *Vardı*. Josh beni aldatmıştı. Beni terk etmişti. Ben bir dizi ameliyat geçirirken yanıma bile gelmemişti. Evlenip, orta halli, tek çocuklu, bahçe katlı bir hayat geçirmek istediğim adam böyle biri miydi?

Olivia dikkatimizi çekmek için hafifçe kadehine vurdu. "Kadeh kaldırıyorum," dedi. "Kırkına basan Hugh'nun şerefine."

"Hugh'ya," dedik hep bir ağızdan. Şarabımdan bir yudum aldım. Sarhoş olma yolunda ilerliyordum.

Gece uzadıkça uzuyordu. Etrafta olan bitenlerin biraz içinde, biraz dışındaydım. Gayet iyi sohbet edebiliyordum, fakat kendimi diğerlerinin konuşmalarına kulak misafiri olurken ve pasif bir şekilde onları seyrederken buluyordum. Masanın diğer ucundaki iriyarı, sert suratlı bir adam, yarım saatini Josh'a

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gayrimenkullerini överek harcamıştı. Josh aklı başından gitmiş bir halde dinliyordu. Bense sanki çok uzaktaymışım gibi onları izliyordum.

"Nasıl oluyor da bu kadar ucuza alıyorsun?" diye sordu Josh adama. "Piyasadaki hiçbir şey bu kadar ucuz değil."

"Piyasaları beklemiyorum," dedi adam. "Ne zaman nerede olacağını bilirsen, inanılmaz fiyatlara inanılmaz şeyler alabilirsin. Örneğin iflas davaları çıkışında. Orada her zaman bir şeylerini satan çaresiz insanlar olur. Bir keresinde mahkemenin hemen çıkışında, pilicin tekinden Brighton'da bir tatil evi almıştım. Yüklerinden kurtulmaya çok hevesliydi, anlarsın ya."

Josh güldü. *Güldü*.

"Bu çok aşağılık bir iş," dedim sert suratlı adama.

Adam sanki onu kavgaya davet etmişim gibi omuzlarını dikleştirdi. "Bu iş, hayatım. Eğer hoşuna gitmiyorsa, bu şekilde oynamak zorunda değilsin. Ama sonra diğer fakirler gibi bana ağlama. Biz zenginler, ne gerekiyorsa onu yapacak kadar zeki olanlarız."

Josh'tan yana dönerek, "Bu saçmalıklara inanıyor musun?" diye sordum.

Josh omzunu silkti, rahatsız olduğu belliydi. "Bu geçerli bir iş stratejisi, Em. Bunun hakkında çok fazla şey bilmiyorsun. Ama bana sorarsan, o haklı. Hepimiz ilerleme kaydetmek için yapmak zorunda olduğumuz şeyleri yapıyoruz. Dans ettiğin zamanlar bunu sen de yapıyordun. Bir şova hazırlanırken benim hislerimi daima hiçe saydığını Tanrı biliyor."

Sohbet devam ediyordu. Bütün bu konuşmaların ortasında otururken, aniden burada olmamam gerektiğini fark etmiştim. Bu insanlar bana göre değillerdi. Bu gelecek benim geleceğim değildi ve korkunç, çok korkunç bir hata yapmıştım. Önce bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hayatın dışına çıkmış, sonra da her şeyin aynı olmasını umarak yeniden bu hayata girmiştim. Evet, her şey aynıydı. Ama bu defa *ben* farklıydım.

"Josh," dedim sessizce.

Josh beni duymamıştı. Hâlâ gayrimenkul kralıyla konuşmaya devam ediyordu.

"Josh," dedim biraz daha yüksek sesle.

Josh dönüp bana baktı. Gözlerinde o işareti görmüştüm. O da biliyordu. Aptal değildi: Ben değişmiştim ve bu böyle süremezdi.

"Eve gitmem gerekiyor," dedim.

"Tamam," dedi Josh kadehini eline alarak. "Şu şarabımı bitireyim, sonra doğruca eve gideceğiz."

"Hayır," dedim. "Senin dairene değil. Eve. Ben buraya ait değilim."

Sohbet, o gece ikinci kez durmuştu. Josh gergin bir şekilde güldü. "Emma, bu konu biraz bekleyebilir mi?"

Hayır dercesine başımı salladım. "Beni havaalanına götür," dedim. "Ben Kır Çiçeği Tepesi'ne aidim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz İkinci Bölüm

Hobart Havaalanı'nda bir taksiye atladım. Avustralya saatine göre saat sabahın yedisiydi, ama bedenimin saatin gerçekten kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Tamamen allak bullak olsam da emin olduğum tek şey, doğru kararı vermiş olduğumdu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu taksi şoförü.

"Beni buradan Lewinford'a kadar götürmenizde bir sakınca var mı? Size yüklü bir bahşiş bırakırım."

Şoför taksimetreyi açtı. "Benim işim bu."

"Önce Battery Point'e gidelim."

Mina'nın adresini hatırlayamadığım için şoföre yolu tarif etmek zorunda kalmıştım. Monica haklıydı: Kıza bir özür borçluydum. Onu telefonla aramak istememiştim. Çünkü Londra'nın ne kadar uzakta olduğunu ve son birkaç prova boyunca ona yardım etmem gerekirken çekip gitmemin ne anlama geldiğini anlayabileceğinden emin değildim.

Eve vardığımızda taksiciye beklemesini söyledim. Kapıyı çalıp açılmasını beklerken, güneşin sıcaklığını sırtımda hissediyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapıyı Mina'nın babası açtı.

"Merhaba, Bay Carter," dedim. "Mina evde mi?"

Kaşlarını çatarak önce bana, ardından caddede bekleyen taksiye baktı. "Onu bir yere götürmek niyetinde misiniz?"

"Hayır, hayır. Sadece onunla kısa bir konuşma yapmak istemiştim."

Gözlerini üzerimden ayırmıyordu. "Mina!" diye seslendi. "Ziyaretçin var." Ardından başını olumlu anlamda salladı. "İçeri gelmek ister misiniz?"

"Acele etmeliyim. Taksimetre çalışıyor."

Mina kapıya geldi. Beni görür görmez yüzünde bir gülümseme belirmişti. Hızla koşarak bana sarıldı. Onu sıkıca kucakladım.

"Geri dönmüşsün!" dedi Mina.

"Döndüm."

"Marlon ve Patrick bir daha gelmeyeceğini söylemişlerdi."

"Fikrimi değiştirdim. Konserini kaçırmak istemedim." Bir adım gerileyerek Mina'ya baktım. "O şekilde kaçıp gittiğim için çok üzgünüm."

Mina boş bakışlarla bana baktı. O an yapmış olduğum şeyin gerçekten farkında olmadığını ve bunu bir kabahat olarak görmediğini anladım. Yanağını okşayarak, "Sen çok iyi bir kızsın," dedim. "Dansını izlemek için sabırsızlanıyorum."

Babası Mina'nın omzuna dokundu. "Sen şimdi içeri gir, Mina. Benim Emma ile yalnız konuşmam gerekiyor."

Mina ışıldayan gözlerle bana gülümsedikten sonra babasının dediğini yaptı. Merakla babasına baktım.

"Sizinle taksinize kadar yürümeme izin verin," dedi.

"Tabii."

Birlikte yolun aşağısına yürürken, sanki bir şeyden dolayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

utanıyormuş gibi bir hali vardı. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?" diye sordum.

"Üzgünüm," dedi. "Ben düşünmüştüm ki... Kim olduğunuzun farkında değildim. Mina sizin ünlü bir balerin olduğunuzu söylediğinde... Pekâlâ, aslında bunun benim için hiçbir anlamı yok. Mina dünyayı her zaman olduğu gibi anlayamıyor. Ama siz... Sizin hakkınızda düşündüklerim için çok üzgünüm, sizin de sadece..." Sanırım Patrick ve Marlon'a hakarette bulunmadan konuşamayacağını fark etti ve bu yüzden sustu. "Kaba davrandıysam özür dilerim."

Taksinin yanındaki kaldırımda durmuştuk. Ne kadar yorgun ve sersem olursam olayım, bunun tam zamanı olduğunun farkındaydım. "Bay Carter," dedim. "Benim hakkımda ne düşündüğünüz umurumda değil. Ama size ısrarla gelip Mina'nın performansını seyretmenizi tavsiye ediyorum."

Bana bakmıyordu. "Çok ısrarcısınız," dedi.

"Öyleyse şu soruma cevap verin: Neden gelmek istemiyorsunuz?"

Uzun bir sessizlik oldu. Taksici camın ardından dikkatle bize bakıyordu. Güneş suyun üzerinde parıldıyor, çınar ağaçlarının tepeleri ılık bir rüzgârla salınıyordu. Nihayet, "Çünkü gelirsem utanacağım," dedi.

Bu, söylemesini beklediğim en son şeydi. Bu yüzden ne demek istediğini anlamak biraz vaktimi almıştı. Anladığımda ise o kadar üzülmüştüm ki bunu söylediği için ondan nefret edemedim.

"Size söz veriyorum," dedim. "Mina sizi utandırmayacak. Aksine son derece gururlandıracak."

Başını iki yana salladı. "Beni anlayamazsınız. Bunu bilemezsiniz. Kızımı seviyorum, Emma, ama o normal bir çocuk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değil. Öyleymiş gibi davranamam. Onu tanıyorum, onu her gün görüyorum. Olması gerektiği gibi dans edemediğini biliyorum. Bu yüzden onun çabaladığını görmek beni çok rahatsız edecek. O bunlara aldırış etmiyor. Provalardan ve gösterilerden büyük keyif alıyor. Oraya gelip oturduğum yerde kıvranmamam onun için daha iyi olur." Gülümsemeye çalıştı. "Bensiz daha mutlu olacaktır."

Taksici arabanın camını indirerek, "Hâlâ Lewinford'a gidiyor muyuz?" diye sordu.

"Onca yolu taksiyle mi gideceksiniz?" diye sordu Mina'nın babası.

"Dizim henüz araba kullanabileceğim kadar iyi değil," diye yanıtladım.

"Sizi ben götürebilirim."

"Sorun değil." Rüzgâr yüzünden yüzüme düşen saçlarımı kenara ittim. "Size söz veriyorum," dedim tekrar. "Kızınızın yeteneği var."

Omzunu silkti. Taksi ücretim gitgide tırmandığından, ona veda ederek arabaya bindim. Araba caddede ilerlerken, Bay Carter kaldırımda düşünceli bir şekilde öylece duruyordu.

Kır Çiçeği Tepesi'ndeki buzdolabında ne tür yiyecekler bıraktığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sanki üzerinden yoğun bir hafta değil de bir ömür geçmiş gibiydi. Taksiciye kasabada durmasını söyleyerek, ekmek, süt ve hazır lazanya almak için aceleyle bir bakkala girdim. Tekrar güneşli caddeye çıkmak üzereyken Penelope Sykes'a rastladım.

"Penelope!" dedim bir adım gerileyerek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Emma? İngiltere'ye gittiğini sanıyorduk."

"Gitmiştim. Geri döndüm." Zayıf bir şekilde gülümsedim. "Fikrimi değiştirdim."

Penelope boyalı kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Yani Kır Çiçeği Tepesi'nde mi kalıyorsun?"

"Henüz kesin bir planım yok. Patrick Taylor'a yardımda bulunduğum Hatmi Çiçekleri konserinde burada olmak istedim," diyerek sesimi alçalttım. "Tabii beni affederse."

"Patrick'in affedeceğinden eminim," dedi Penelope, "ama Monica konusunda emin değilim."

"Evet. Onu oldukça sahipleniyor."

"Hepimiz onun ne kadar sahiplenici olduğunu biliyoruz." Penelope boş alışveriş sepetini diğer koluna geçirdi. "Patrick'in birkaç yıl önce nişanlı olduğunu biliyor muydun?"

Ansızın içimi haksız bir kıskançlık duygusu kaplamıştı. "Gerçekten mi?"

"Çok kötü bir şekilde sonlanmıştı. Genç kadın aynı anda bir başkasıyla daha görüşüyormuş. Monica bunu öğrendi ve Patrick'e söylemesi gereken kişi de o oldu."

Patrick'e karşı bundan daha fazla suçlu hissedemeyeceğimi sanıyordum, ama yanılmıştım. Monica'nın benden nefret ettiğine şüphe yoktu.

Taksiye göz attım. Taksimetre zaten astronomik rakamları gösteriyordu, o yüzden Penelope ile beş dakika daha geçirmem sorun olmayacaktı. "Sana bir şey söylemem gerek," dedim. "Kır Çiçeği Tepesi'nde bir anıt buldum – üzerinde isim yazılı bir haç. Evin yanındaki büyük okaliptüs ağacının altında. Üzerinde 'Charlie' yazıyor."

Penelope başını yana eğdi. "Bu doğru mu?"

"Bir şey mi biliyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başını evet dercesine, hafifçe salladı. "Belki. Bildiğin gibi bazı yerel hikâyelerin izini sürüyorum. Bir süreliğine Bligh'te çalışmış bir çoban varmış. Aslında bir çobandan daha fazlası. Charlie Harris. İşinde olan ustalığıyla tanınır, bu yüzden oldukça talep görürmüş. 1935 yılında da oradan ayrılmış. Sık sık onun nereye gittiğini merak eder dururum. Şimdi Kır Çiçeği Tepesi'ne gidip gitmediğini merak ettim."

Heyecanlanmıştım. "Evet! Gitmiş olmalı. Büyükannem ona güvenmiştir, hayal edebiliyorum. Penelope, bence büyükannemin mektubu yazdığı adam oydu. Biliyorsun… Şu ateşli mektup."

Fakat Penelope çoktan başını iki yana sallamıştı bile. "Hiç sanmıyorum, tatlım. Ne de olsa o yıllar, otuzlu yıllardı ve o zamanlar farklı ırkların birlikteliğine hiç sıcak bakılmazdı."

"Farklı ırklar mı?"

"Charlie Harris bir Aborjindi."

"Ah."

"Onun büyükannenin aşkı olduğu konusunda şüpheliyim."

Fakat o anıt, büyükannemin penceresinin hemen önündeydi. Penelope Skyes'a hiçbir şey söylemedim, ama yanıldığından neredeyse emindim.

Kır Çiçeği Tepesi'nin kapısını açıp valizlerimi yere bırakmanın bana bu kadar iyi gelmesi beni şaşırtmış, hatta neredeyse ürkütmüştü. Kullandığım sabun tozunun kokusu, ahşap paneller, yaşanmış yıllar... Aldıklarımı buzdolabına yerleştirdikten sonra çaydanlığı ocağa koydum. Telesekreterim bana göz kırpıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mesaj annemdendi. "Emma? Tanrı aşkına, neredesin sen?"

Endişelenmiş görünüyordu. Hayır, endişelenmiş demek doğru olmazdı. Korkmuştu. Aniden onun ne kadar hassas olduğunu fark etmek, hafif bir baş dönmesi hissine neden olmuştu. Londra'ya gitmekle ne büyük bir aptallık yaptığım gittikçe daha anlaşılır bir hal alıyordu. Kaç insanın duygularını ezip geçmiştim? Zavallı annem benim. Telefonu alıp onu aradım.

Anneme her şeyi anlattım: Josh'ı, Londra'yı, bir zamanlar olduğum kişi olmadığımı fark edişimi... Ama en çok da onu sevdiğimi söyledim, çünkü hayatım boyunca yeterince söylememiştim. Ağladım, ağladığım için utandım. Fakat annem harikaydı, ne zaman ne diyeceğini çok iyi biliyordu. Şimdiye kadar onu neden hayatımın bu kadar dışında tuttuğumu bilmiyordum. Çaydanlık fokurdamaya başlayıp içindeki su buharlaşana dek konuşmaya devam ettim. Nihayet anneme büyükannemin sırlarını –fotoğraflar, poker oyunu, Charlie– itiraf edecek cesareti buldum ve ona bunlardan ne anlam çıkardığını sordum.

Kısa bir sessizliğin ardından annem bir iç çekti. "Bilmiyorum, Emma," dedi. "Bu anlattıklarının hiçbiri anneme benzemiyor, ama yine de... Bazen hiç beklenmedik şeyler yaptığı da olurdu."

"Parasını yardım kuruluşuna bağışlamak gibi mi?"

"Kesinlikle."

"Ama neden bütün bunları gizli tutmak zorundaydı ki? Anlamıyorum."

"Bana anlattığın şeyleri bir düşün Emma, sonra da ellili yıllarda yaşadığını, üst düzey bir politikacıyla evli ve iki küçük çocuk sahibi olduğunu hayal et..." Annemin sesi hüzünlü bir şekilde canlılığını yitirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Üzgünüm, anne, sana bunların hiçbirini anlatmayacaktım. Seni şu gizli çocuk ve benzeri hikâyelerle üzmek istememiştim."

Annem tekrar sessiz kaldıktan sonra devam etti, "Beattie bir keresinde boş bulunup bana bir şey anlatmıştı. Ve bunu hep merak etmiştim."

"Neydi o?"

"Sana hamile olduğum zamanlardı. Ona ilk hamileliği ve doğum hakkında sorular soruyordum. Endişeliydim, sanırım. Bana ilk doğumunun evde ve hızlı bir şekilde gerçekleştiğini, rahat ve normal doğum olduğunu söylemişti. Birkaç yıl sonra ise Michael'a, onun doğumunun berbat geçtiğini, ameliyat masasına bağlı olduğunu ve birçok doktorun müdahale ettiğini anlattığını duydum. Tamamen farklı bir hikâye."

"Öyleyse, ya seni rahatlatmak için yalan söylüyordu…"

"Ya da Michael onun ilk bebeği değildi." Annemin sesi titriyordu.

"Sen iyi misin, anne?"

"Evet, hayatım. Sadece… Annemin bana bunları anlatamayacağını hissettiğini düşünmek beni üzdü." Burnunu çekti. "Onu çok özlüyorum. Hâlâ burada olmasını ve ona sorabilmeyi isterdim."

"Ben de öyle."

Öğlen olduğunda yorgunluktan ölüyordum ve biraz şekerleme yapmak için üst kata çıktım. Çalar saatimi saat bire ayarlamıştım, fakat uykumda onu kapatmış olmalıydım. Çünkü bir saatten fazla uyumuştum. Büyükannemle ilgili bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rüya görüyordum. Uzakta, bir atın üzerinde olduğu için çok net göremesem de onun büyükannem olduğunu biliyordum. Hemen yanında, bir başka atın üzerinde, koyu tenli bir adam vardı. Banyo penceremden görebildiğim bir tepenin üzerindeydiler ve gülüyorlardı...

Alt kattan gelen kapı sesine uyandım. Oldukça gürültülü bir şekilde çalıyordu. Sanki biri beni uzun süredir uyandırmaya çalışıyor gibiydi. Sersem bir halde yatağımda doğrulup saate baktım: Saat dört olmuştu.

"Geliyorum!" diye seslendim.

Kapıdaki her kimse ona yetişebilmeyi umarak merdivenleri indim.

Kapıyı açtığımda, araba yolundan geri dönmekte olan Patrcik'in arabasını gördüm.

Dışarı koşarak çılgınca el sallamaya başladım. Uykudan yeni uyanmış kırmızı gözleri ve terli saçları olan çıldırmış bir kadın gibiydim. Patrick arabayı durdurarak aşağı indi.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba," dedim.

"Geri döndüğünü duydum."

"Bu kasabada hiçbir şey saklı kalmıyor."

"Kesinlikle."

Bir süre birbirimize baktık. Ardından, "İçeri gelip bir kahve içmek ister misin?" diye sordum.

Patrick omzunu silkti. "Olur."

Birlikte içeri girdik. Ben demliğe su doldurup ocağa koyarken, Patrick mutfak masasına oturdu.

"Sadece seninle konser hakkında konuşmak istedim," dedi. "Hâlâ gelip gelmeyeceğini soracaktım. Bu cumartesi gecesi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyorum," dedim. "Ben de bu yüzden döndüm." Patrcik'e göz attım, ama o bana bakmıyordu. "Yani, dönmemin sebeplerinden biri oydu," diye ekledim.

Patrick başını kaldırarak bana baktı. Gözleri son derece kederliydi. "Neden gittin, bilmiyorum."

"Çünkü ben bir aptalım."

Hiçbir şey söylemedi. Kahveleri hazırlayarak masaya oturdum.

Derin bir nefes aldım. "Orada yarım kalmış bir işim vardı."

"Josh ile mi?"

"Onun adını nereden biliyorsun?"

"Monica anlattı."

Başımı masaya koydum. "Monica. Benimle bir daha asla konuşmayacak."

Patrick hafifçe güldü. "Sert bir tarafı vardır. Bilhassa söz konusu ben olduğumda."

Yeniden doğruldum. "Çok üzgünüm, Patrick. Sana öyle kafa karıştırıcı işaretler göndermek istememiştim. Ama ne istediğimi kendim de bilmiyordum. Geri dönmek zorundaydım."

"Peki, ya şimdi biliyor musun?" diye sordu Patrcik. "Ne istediğini biliyor musun?"

"Josh'ı istemiyorum," dedim. "Orası kesin."

Uzun bir sessizlik oldu. İkimiz de kahvemize dokunmuyorduk. Sanırım bana güvenip güvenmemesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

"Gitmeliyim," dedi Patrick. "Sana yerleşmen için fırsat vereyim."

"Onunla yatmadım," deyiverdim bir anda.

"Bu beni gerçekten ilgilendirmez," dedi soğuk bir sesle. Bunu söylediğim için utanmıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Patrick'i kapıya kadar geçirdikten sonra, çarşamba gecesi yapılacak olan kostümlü prova için gelip beni almasını istedim.

"Yapamam," dedi. "Işıkların geri kalanını almak zorundayım, o yüzden arabada yer olmayacak. Ama cumartesi geceki konsere Monica ve benimle birlikte gelebilirsin."

Monica ile bir saat boyunca aynı arabada olma düşüncesi beni ürpertmişti. "Harika, teşekkürler."

"Seni saat beşte alırım."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Patrick'in arabayla uzaklaşmasını seyrederken, her şeyi berbat edip etmediğimi merak ediyordum.

Haftanın çoğunu düşünerek geçirdim. Tabii ayrıca çamaşır yıkadım, alışveriş yaptım ve biyolojik saatimi eski düzenine oturttum. Fakat en meşgul yer kafamın içiydi. Londra'daki hayatımın, bir zamanlar hayallerimdeki hayat olarak gördüğüm o yaşamın artık sona erdiğini biliyordum. Josh'ı istemiyordum –şimdiye kadar neden *istediğimi* de bilmiyordum. Beni meşgul edecek parlak ve iyi maaşlı bir kariyerim olmadığı sürece, Londra o kadar da eğlenceli değildi. Fakat dans hayatımdan vazgeçmeye henüz hazır değildim. Dizim bir daha asla eskisi gibi hareket etmeme izin vermeyecekti, ama bu hareket etmekten, dans öğretmenliği yapmaktan ya da bale izlemekten artık zevk almayacağım anlamına gelmiyordu. Geleceğim artık hiç de o kadar kasvetli görünmüyordu. Aslında sağlıklı ve genç olduğum sürece neden kasvetli görüneceğini de merak ediyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gelecekle ilgili tek endişelerim Patrick ile ilgiliydi. Beni öptüğü anı tekrar tekrar hayalimde canlandırıp duruyordum. Bir hayale kapılıp gitmekten korksam da, daha önce ondan daha iyi bir adamla tanışmadığımı düşünüyordum. Ve asla tanışmayacağımı da.

Otuz Üçüncü Bölüm

Cumartesi günü, Patrick'in beni almaya gelmesinden yarım saat önce hazırlanmış, salonda volta atıyordum. Birçok nedenden ötürü gergindim: Monica'yla yüzleşeceğim için endişeleniyor, Patrick'in üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyor ve Mina'nın dansının nasıl gideceğini merak ediyordum. Son provayı izleyebilmiş olmayı ve Mina'ya ne kadar harika olduğunu, onunla ne kadar gurur duyduğumu söyleyebilmiş olmayı diliyordum…

Mina. Aniden aklıma bir fikir geldi. Bunu daha önce neden düşünmediğime kendim de şaşırmıştım. Üst kattaki yatak odama giderek komodinimin çekmecesini açtım. İşte, *Kuğu Gölü* tacım oradaydı. Mina bununla muhteşem görünecekti. O sırada, üzülerek neden bunu daha önce akıl etmediğimi fark ettim. Düşünmemiştim, çünkü bu taç benim için çok değerliydi ve eski hayatımın bir sembolüydü. Onu Mina'ya veremeyecek kadar bencildim.

Tacı çantama koyarak aşağı indim. Yumuşak ve ılık yaz akşamları sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi uzundu. Etrafta uzun gölgeler ve tembel, hafif rüzgârlar dolaşıyordu. Patrick saat tam beşte araba yoluna girdi. Monica ön koltuktaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Merhaba," dedim arka koltuğa geçerek.

"Selam, Emma," dedi Patrick arabayı yeniden yola döndürerek. Ardından isteksizce "Merhaba," diyen Monica'ya sert bir bakış attı.

Arkada oturmuş camdan dışarıyı seyrediyordum. Benim rahatsızlığıma ve Patrick'in mahcubiyetine rağmen, Monica yol boyunca bana karşı –düşmanca olmasa da– soğuk davranıyordu. Okul binasının önünde otoparka girdiğimizde, arabadan inip Monica'dan biraz uzaklaşabildiğim için rahatlamıştım.

Patrick biletlerimizi uzattı. "Müsaade ederseniz," dedi, "gidip ses sistemini bir kez daha kontrol etmek zorundayım."

"Eğer mümkünse Mina'yı görmek istiyorum," dedim Patrick'e. "Kulise geçmemin bir sakıncası var mı?"

"Elbette yok."

Sahne arkasına geçtim. Marlon sahne arkasında, çocuklara nasıl neşeli bir şekilde şarkı söyleyeceklerini gösteriyordu. Her yerde gergin çocuklar ve onların gergin aileleri vardı.

"Mina'yı arıyorum," dedim annelerden birine.

"Sahnenin diğer tarafındaki kuliste," dedi kadın.

Sahnenin arkasından diğer tarafa dolandım. Dünyanın neresinde olursa olsun, bütün sahneler aynı kokuyordu: Saç spreyi, sahne makyajı, iyice ısınmış elektrik tesisatı ve yapışkanlı bantların lastiksi kokusu. Kulise giden yol karanlıktı ve sadece teknik asistanların el fenerleriyle yolum aydınlanıyordu. Mina'yı bir tabureye oturmuş, gözleri uzaktaki bir noktaya dalmış halde buldum.

"Selam," dedim.

Bana bakarak gülümsedi. "Selam."

"Heyecanlı mısın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evet dercesine başını salladı. "Biraz korkuyorum."

"Bu normal. Çok iyi. İyi balerinler her zaman biraz korkarlar."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Bu, işlerini önemsedikleri anlamına gelir. Bak, sana bir şey getirdim."

"Ne o?"

Tacı çantamdan çıkardım. "Bunu hatırladın mı?"

Mina tacı alarak başına yerleştirdi. Onunla konuşurken bir yandan da tacı düzeltiyor, sıkıca saçlarına tutturuyordum. "Ben artık dans edemiyorum, Mina. Bir zamanlar olduğum gibi değilim. O yüzden artık bu taca ihtiyacım yok. Onu saklamak ister misin?"

Mina'nın gözleri iri iri açıldı. "Evet, evet, evet!"

"Ona nazik davranmalısın. Bu çok hassas bir taç. Bu..." Bunun Çek Cumhuriyeti'nde bana özel hazırlanmış el yapımı bir taç olması, Mina için hiçbir anlam ifade etmezdi. "Bir zamanlar benim için özeldi," diye bitirdim cümlemi.

"Artık özel değil mi?"

"Artık 'özel' kelimesini yeniden tanımladım," diyerek güldüm. "Onu sen al. Sende çok güzel duruyor."

Mina başını olumlu anlamda salladı. "Biliyor musun? Babam geliyor."

Şaşkınlıktan donakalmıştım. Demek onu sonunda ikna edebilmiştim. "Bu harika. Seninle iftihar edecek."

"Sonra da birlikte pizza yemeye gideceğiz. Pizzayı çok seviyorum."

Mina'ya sarıldım. "Gidip koltuğumu bulsam iyi olur. İyi şanslar, tatlım." Onu o karanlıkta, etrafını saran heyecan yüzünden kendinden geçmiş bir halde bırakarak yanından ayrıldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Salon gitgide dolmaya başlamıştı. Koltuk numaramı kontrol ettiğimde, Monica'nın hemen yanında olduğunu fark ettim. Tabii. Biletleri Patrick almıştı. Kendimi hazırlayarak Monica'nın yanına oturdum.

Monica başını kaldırarak bana göz atsa da hiçbir şey söylemedi.

"Affedersin," dedim. "Başka bir yere oturmamı ister misin?"

Omzunu silkti. "Benim için sorun değil. Az sonra bir arkadaşım gelecek." Eliyle yanındaki boş koltuğa hafifçe vurdu. "Sohbet etmeye çalışmak zorunda değiliz. Sadece seni tanımıyormuşum gibi davranabilirim."

Kendimi tutamayarak güldüm. "Vay canına, Monica, bu kadar acımasız olduğunu bilmiyordum."

Monica'nın dudaklarının kenarları kıpırdansa da gülümsememek için kendini tuttu.

"Sana bir şey açıklayabilir miyim?" diye sordum.

"Deneyebilirsin."

"Çok yakın bir zamana kadar neyin önemli olduğunu bilmiyordum. Sanırım bir şeyleri ne kadar özlediğimin farkına varmak için onları kısa bir süreliğine kaybetmek zorundaydım."

Monica benden yana dönerek gözlerimin içine baktı. "Patrick'ten mi bahsediyorsun?"

"O da dahil."

Salonun gürültüsü ve hareketliliği artmaya devam ederken, Monica bir süre sessizce bana baktı. "Patrick sana deliler gibi âşık, Emma. Eğer onun kalbini kırarsan, seni öldürürüm." İşte şimdi gülümsemişti.

Ansızın içimde kelebeklerin uçuştuğunu hissettim. "Gerçekten mi? Âşık mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seni öldürmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Kalmayacaksın. Ona çok iyi davranacağım."

Arkama yaslandıktan biraz sonra Monica'nın arkadaşı da gelmişti. Tüm koltuklar yavaş yavaş doluyordu. Bir saniyeliğine gözlerimi kapattım ve Avrupa'nın her yerinde sergilediğim performansları hatırladım. Sonra gözlerimi açtım. Tüm hüznüm uçup gitmişti.

Tam da o an Mina'nın babasını gördüm. Kapılar kapanmadan hemen önce içeri girmiş, beceriksizce koltuğunu bulmaya çalışıyordu. İnsanların ayaklarına takılıyor, gözleriyle koltuk numaralarını tarıyordu. Nihayet yerini buldu ve benim dört koltuk önüme oturdu. Ellerini bacaklarının üzerine koyarak oldukça dik bir şekilde oturuyordu. Birkaç dakika boyunca onu izledim, ama o beni görmemişti. Derken ışıklar karardı, sahne ışıkları yandı ve seyircilerin alkışlarıyla gösteri başladı.

İlk parça tam bir faciaydı. Küçük çocuklar tamamen ürkmüştü ve parçanın ortalarına kadar tam olarak dans etmeye başlamamışlardı. Parçanın geri kalanında ise tamamen uyumsuz bir şekilde dans ediyorlardı. Ama yine de hevesli ve mutluydular. Seyirciler, sanki hiçbir ritmi kaçırmamışlar gibi onları alkışladılar. İkinci parçada işler biraz daha sorunsuz gidiyordu. Bu eski bir gösteri müziğiydi ve çocuklardan bir çifti hareketleri doğru yapmaya öylesine kararlıydı ki her ayak vuruşlarıyla yer sallanıyordu.

Koltuğumda gevşeyerek şovun ve insanların sıcaklığının tadını çıkarıyordum. Kendimi son derece huzurlu hissediyordum.

Mina'nın gösterisi son gösteriydi. Beyazlar giymiş altı çocuk, tek sıra halinde sahneye çıkarak yarım daire oluşturdular. Ardından Mina, başında tacıyla bir kraliçe gibi, zarafetle sahneye çıkarak gülümsedi. O kadar güzeldi ki san-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki yıldızların ışığından oluşuyor gibiydi. Ve sonra kollarını havaya kaldırdı… Ardından dansa başladı. Her hareketi kusursuz, her hareketi enerjiyle ve özenle doluydu. Mina'nın performansına öylesine kapılmıştım ki az kalsın babasının ne yaptığına bakmayı unutuyordum. Parçanın sonlarına doğru Bay Carter'a baktım. Avuçlarının içiyle gözlerinden akan yaşları siliyordu.

Monica konserden hemen sonra arkadaşıyla birlikte ayrıldı. Hafta sonunun geri kalanını Hobart'ta geçirecekti. Bense Marlon'la birlikte heyecanlı aileleri uğurlayıp, ses ve ışık sistemlerini toparlayan Patrick'i bekliyordum.

"Affedersin," dedi Patrick, son ekipmanlar da kamyonete yüklendikten sonra. "Eve geç kalacaksın."

"Sorun değil," dedim. "Beni bekleyen kimse yok."

Patrick gülümsedi. "Mina'nın babasını gelmeye ikna etmişsin."

"Biliyorum."

"Ben sadece boş vermiştim. Ama sen öyle yapmadın. O konuda haklıydın."

"Hiç değilse bir konuda haklıymışım."

"Pekâlâ, haydi eve gidelim."

Hava yumuşak ve serindi. Yıldızların parlaklığı nehre yansıyordu. Patrick'in yüzüne vuran renkli gösterge paneli haricinde, arabanın içi karanlıktı. Radyo duyulamayacak kadar hafif bir sesle mırıldanıyordu. Arada bir konser hakkında kısa kısa konuşuyor, sonra yeniden uzun bir sessizliğe gömülüyorduk. Geniş arazilerin, kurumuş ağaçların heybetli siluetleri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin, yıldızlarla dolu gökyüzünün ve sihirli karanlığın içinden hızla evime doğru yol alıyorduk.

Patrick arabayı evin önüne çekti fakat motoru durdurmadı.

"İçeri gelecek misin?" diye sordum.

"Gelmemi istediğinden emin misin?"

Karanlıktan dolayı yüzümün kızardığını göremediği için sevinmiştim. "Ah, evet."

Patrick motoru durdurdu ve arabadan inip ön kapıya yürüdük. Kapıyı ardımızdan kapattığımızda, daha nefes alamadan Patrick'in kollarındaydım. Dudaklarıma yapışan dudakları güçlü ve sıcaktı. Kollarımı boynuna doladım ve adeta yeni ergenler gibi öpüşmeye başladık. Göğüslerimi okşamak için yukarı tırmanan elini hissettiğimde tüm bedenimin eridiğini hissettim.

"Üst kata," dedim.

"Üst kata," diye karşılık verdi Patrick.

Uyandığımda kuşlar oradaydı. Her zamankinden daha gürültülü bir şekilde ötüyor, şarkılar söylüyor, cıvıldaşıyorlardı. Gözlerimi açtığımda Patrick'i gördüm. Hâlâ uyuyordu. Yatak örtüsünün altından solgun, çıplak omzu görünüyordu. Patrick, benim yatağımda ve çıplaktı. Yeniden kendimden geçebilmiştim.

Bir süre öylece Patrick'i seyrettim. Nihayet gözkapakları kımıldanmaya başladı. Yanına sokularak omzuna bir öpücük kondurdum.

"Günaydın," dedi usulca, parmaklarını saçlarımda gezdirerek.

"Dünün sürprizi," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birbirimize sarılıp kuşları dinleyerek bir süre öylece yattık.

Ardından Patrick, "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Nasıl yani?"

Patrick kollarımdan ayrılıp doğrularak bana baktı. "Artık konser bittiğine göre, şimdi evi satacak mısın? Sidney'e geri mi döneceksin?"

"Tabii ki evi satmayacağım," dedim.

"Yani kalıyor musun?"

"Herhalde kalmalıyım."

Patrick gülümsedi.

"Tabii eğer kalmamı istiyorsan."

"Ah, çok istiyorum."

Kahvaltı sırasında, önceleri kalmayı düşünmediğim için geçiştirdiğim her şeyin bir listesini yaptım. "Yeni bir buzdolabı alınacak," dedim. "Buzluğu çalışan bir buzdolabı."

"Piyanoyu da akort ettir. Lütfen," dedi Patrick.

"Evet. Ayrıca bir de televizyon alacağım. Ve doğru düzgün bir çamaşır makinesi."

"Burası bir ev gibi olacak."

"Burası *bir* ev." Parmaklarımı şıklattım. "Büyük yatak odası. Monica'nın bunca zamandır söylediği gibi, oraya taşınacağım. Hemen bugün taşınacağım."

Kahvaltımızı bitirdikten sonra üst kattaki ebeveyn yatak odasına çıktık. Tozlu çarşafların üzerinde, tatlı ve ateşli bir şekilde seviştik. Sonrasında perdeyi açıp okaliptüs ağacına bakarak büyükannem ve Charlie'yi düşündüm.

"Yeni bir yatak alacak mısın?" diye sordu Patrick ben giyinirken. "Bunun yayları gitmiş."

Arkamı döndüm. Üzeri hâlâ çıplak bir halde yatakta yatıyordu.

"Muhtemelen. Şimdilik tersini çevirmem yeter."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yardım ister misin?"

"Elbette."

Yatağın çarşafını çıkardık ve toz yüzünden hapşırarak, onu ters çevirmek için yerinden kaldırdık.

"Emma."

"Gördüm." Yıllardır yatağın altında durmaktan dümdüz olmuş bir karton dosyaydı bu. Patrick yatağı tutarken, uzanıp dosyayı aldım. Ardından gürültüyle yerine bıraktığı yatağa oturup dosyayı açtık.

Fotoğraflar. Düzinelerce fotoğraf. Küçük kız, her kimse, düzinelerce farklı elbiseyle farklı pozlar vermişti. Bir atın üzerindeyken, köpeklerle oynarken, bahçede koştururken, bir yılbaşı ağacının yanında dururken…

"Aman Tanrım," dedim, fotoğraflara göz gezdirirken. İşte orada, büyükannem küçük kızla birlikte, objektifin ardındaki birine el sallıyordu. Ve bir atın sırtında rahatça oturmuş, uzun boylu, koyu tenli, yüzü şapkasının altında gizlenmiş bir adam vardı. Fotoğrafın arkasını çevirdim: *Charlie*. Bu, büyükannemin yazısıydı. Patrick'e gösterdim.

"Sır çözüldü," dedi Patrick.

"Bir sırdan fazlası var," diye yanıtladım. Diğer fotoğrafların da arkalarına bakmaya başladım. Bir isim tekrar tekrar göze çarpıyordu. *Lucy*. "Lucy," dedim. "Onun adı Lucy imiş." Bunun beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyordum, ama ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Ona ne olduğunu merak ettim."

Dosyanın dibinde bir mektup buldum. Adresi okuyarak, "İskoçya'ya gitmiş," dedim.

Patrick omzumun üzerinden adrese göz attı. "Beattie bu mektubu neden göndermemiş?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bize Lucy'den hiç bahsetmeyişiyle aynı sebepten olsa gerek. O zamanlar gayrimeşru bir çocuk farklı bir anlam ifade ediyordu." Zarf mühürlüydü.

"Açacak mısın?" diye sordu Patrick.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"Aç."

Zarfı Patrick'e uzattım. "Ben yapamam. Sen aç."

Patrick zarfı açarak mektubu çıkardı. "Sana benim okumamı ister misin?"

Evet dercesine başımı salladım. Ağlamayacağım konusunda kendime güvenemiyordum.

Canım Lucy'm,

Seni son görüp kucaklayışımdan bu yana uzun yıllar geçti. O zamanlar küçücük bir kızdın ve sana hoşça kal demek için kucağıma aldığımda bir kuş kadar hafiftin. Baban ve Molly'nin, senin için doğru olduğuna inandıkları şeyi yaptıklarını biliyorum. Ama seni son görüşümde bir daha asla görmeyeceğimi bilseydim, sana çok daha sıkı sarılırdım. Ve seni asla bırakmazdım.

Artık kendi çocukları olan yetişkin bir kadınsın ve bir anneyle çocuğu arasındaki bağın ne kadar güçlü olduğunu biliyorsun. Belki de bu yüzden, gitmene izin verdiğim için beni yargılıyorsun. Senin de bildiğin gibi, hayatında kalmak için çok çabaladım. Fakat senden uzak durmamı söylediğinde, senin sözünü dinledim. Elbette dinlememeliydim. Israr etmeliydim. Çünkü sen henüz bir yetişkin sayılmazdın ve ne istediğini bilmiyordun. Ama utandım –senden değil, senden asla utanmadım– kendimden, geçmişimden utandım. Sosyal hayatı olan bir adamla evliydim ve sağduyum, seni rahat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bırakmamın daha iyi olacağını söylüyordu. Bilhassa benden kurtulmak için bu kadar ısrar ediyorken.

Ama sen ve ben, birbirimizden asla kurtulamayacağız. Sen benim içimde büyüdün, benim bedenimden çıktın, senin kalp atışların, benim kalp atışlarıma bağlıydı. Doğduğunda ise senin bana olduğu kadar, benim de sana ihtiyacım vardı. Her ne olursa olsun, bu bağ bozulamaz. İhtiyacın olan bütün annelik özelliklerine sahip olduğunu düşünse de, Molly bu annelik sevgisini asla bilemez. Uzun, çok uzun yıllardır birbirimizden ayrı olsak da biz birbirimize aidiz, Lucy.

Bu mektubun hayatında bir yeri olup olmayacağını bile bilmiyorum, o yüzden sanırım yollamayacağım da. Ama sana olan sevgimi bir kez daha dile getirmek ve yokluğunun benim için ne kadar yıkıcı olduğunu anlatmak, kendimi daha iyi hissettiriyor. Bir parçam daima kayıp olacak. Benim Lucy'm, benim canım, pamuk tenli kızım. Seni sevdiğimden, sevmeye devam ettiğimden ve yıldızlar sönüp, dünya durana dek seveceğimden asla şüphe etme...

Seni seven annen, Beattie.

Yüreğimin sıkıştığını hissettim. Canım büyükannem, bu acıyı yıllar boyunca hepimizden gizlemişti. Patrick nazikçe sırtımı sıvazladı. Ağladığımın farkına bile varmamıştım. Nihayet, gözyaşlarımı silerek tekrar fotoğraflara baktım. Beattie ve Lucy. Büyükannem çok güzel ve çok mutlu görünüyordu.

"Sana benziyor," dedi Patrick.

"Herkes öyle söylüyor. Annem büyükbabama daha çok benziyor. Uzun boylu ve göz alıcıdır. Ben büyükanneme benziyorum."

"Hayır, ben küçük kızdan bahsediyorum. Lucy. Sana benziyor."

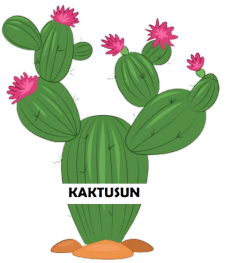
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fotoğraflardan birini alarak dikkatle inceledim. Lucy gülümsüyordu. *Gerçekten* bana benziyordu. Gülümseyişi, büyükannemin gülümseyişiydi. Benim gülümseyişimdi.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Patrick.

Ona doğru döndüm. Sevgi dolu bir yüz ve içten, sıcacık bakışlarla gözlerime bakıyordu. "Doğru olanı yapacağım," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonsöz

Glasgow'a resmen bahar gelmişti, ama bana sanki karlar hiçbir yere gitmiyormuş gibi görünüyordu. Elbette artık aşırı soğuklara alışkın değildim. Patrick, otelimizden ayrılmadan önce kat kat giyindiğim için benimle dalga geçiyordu.

"Tazmanya'nın kışıyla nasıl başa çıkacaksın, bilmiyorum," dedi.

"Dışarıda resmen kar var," dedim. "Hem de çok soğuk kar."

Isıtılmış bekleme salonundan geçip caddeye çıktık. Patrick'in elindeki haritayı dikkatle takip ediyorduk. Lucy MacConnell'ın –ya da şimdiki bilinen adıyla Lucy Sutherland'in- adresini bulmak hiç beklemediğimiz kadar kolay olmuştu. Ama ne yapmamız gerektiğini bulmak da bir o kadar zordu. Eğer mektubu Lucy'ye postalasaydım, onu reddedebilirdi. Eğer mektubu ona vermek için ona telefon etseydim, beni de geri çevirebilirdi. Ona yaklaşmanın tek yolunun, mektubu yanıma alarak yüz yüze görüşmek olduğuna karar verdim. Gerisi ona bağlıydı.

Annemin de benimle gelmesini istemiştim, fakat son anda uçuşunu iptal etmişti. Bunu kıskançlığından ya da Lucy'ye olan garezinden değil, sadece onu en başta bunaltmamak dü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şüncesiyle yapmıştı. Eğer Lucy isterse, annemle, Mike Dayı ile tanışmak ve büyük, gürültülü toplantılar yapmak için bolca vaktimiz olacaktı. Ben kendi rolümü yalnızca mektubu iletmek olarak görüyordum.

"Burası," dedi Patrick, bakımlı bir bahçesi olan küçük, köhne bir evin önünde durarak.

Evin kapısına bakarken nefesim gözümün önünde bir sis oluşturuyordu. "Çok gerginim," dedim Patrick'e.

"Seninle gelmemi ister misin?"

Evet dercesine başımı salladım.

"Tamam, öyleyse. Haydi bakalım."

Ön kapıya vardığımızda, kapıyı Patrick'in çalmasına izin verdim, çünkü bunu benden daha cesur bir şekilde yapabileceğini biliyordum.

"Ama senin konuşman gerekecek," dedi Patrick.

"Tamam," dedim cebimdeki mektubu bir kez daha kontrol ederek.

İçeriden ayak sesleri duyuldu. Biri geliyordu. *Tanrım, lütfen o olsun.*

Kapıyı yaşlıca bir kadın açtı. Saçları neredeyse tamamen ağarmış olsa da aralarda hâlâ kızıllıklar göze çarpıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu nazikçe.

Gülümsediğinde, neredeyse tüm soğukkanlılığımı kaybetmiştim. Büyükannemin bir kopyasıydı. Dünya bir an için nefesini tuttu.

Ardından cebimdeki mektubu cesurca çıkararak ona uzattım. "Bu sizin için," dedim. "Uzun, çok uzun zamandır size ulaşmayı bekliyordu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM